Susan Johnson,
singurul autor cotat cu șase stele
de prestigioasa Affaire de Coeur
• mai strălucitoare decît Sandra Brown •
LOVE'S MAGIC
Era o blondă seducătoare,
care-l făcea s-o dorească
cu disperare... și să uite
că erau dușmani!
Dragoste interzisă
erotică la superlativ

Capitolul 1

Goldiehouse. Ravensby. Scoţia
Martie. 1704

— Sorini?

— Mmm…

Johnnie Carre se trezi dintr-o scurtă aţipeală. Clasul femeii urmaşe unei profunde plăceri carnale. După câteva clipe îşi dădu scama despre ce era vorba: limba ei fierbinte lăsa în urmă o dâră de răceală.

Îşi mişcă uşor trupul musculos. Senzaţia era tulburătoare. Schiţă un surâs în colţul gurii, amintindu-şi ce bine se pricepea această femeie să-i stârnească simţurile. Deschise ochii de un albastru adânc şi întinse mâna, începând să se joace cu cârlionţii ei de culoarea mierii.

— Tu nu dormi niciodată? murmură el, încă somnoros. O cunoscuse pe Mary Holm cu două zile în urmă, la Kelso, într-un han de ţară, unde trăsese împreună cu trupa ei de acrobaţi. Ea îl privise foarte insistent, apoi venise lângă el. Johnnie se amuza urmărind cum oamenii lui joacă zaruri.

— Mă cheamă Mary, spusese fata, fixându-l pe lordul cel înalt şi brunet cu ochi în care se citea o invitaţie dară.

După o lungă după-amiază în care tot gustase din rezerva specială de coniac franţuzesc a lui Wat Harden, el aruncase o ocheadă spre sânii ademenitori ai fetei, apoi privind scurt chipul ei numai zâmbet, spusese:

— Mă pregăteam să plec acasă. Ţi-e foame?

Din acea zi de marţi, rămăseseră în pat aproape tot timpul.

— Dacă n-ar trebui să plecăm vineri la Berwick, dragul meu Johnnie, vorbi tânăra femeie, ridicând fruntea spre lordul de Ravensby cu un surâs vesel şi lipsit de ruşine, mi-aş îngădui şi eu să dorm. Dar cine ştie dacă voi mai întâlni vreodată un bărbat ca tine?

— El se trezise de-a binelea, uşa că-i întoarse surâsul.

— În cazul acesta, am să încerc să rezist până vineri.

— Eşti nemaipomenit, toarse ca ea o pisică.

Apoi îi făcu cu ochiul şi îşi reluă plăcuta ocupaţie.

*

În aceeaşi seară, pe poteca noroioasă din pădurea aflată la sud de Goldiehouse galopa un călăreţ. Frânt de oboseală, omul îşi biciuia armăsarul numai spume. Fiecare clipă de întârziere putea avea urmări incalculabile.

Ca roti cei de la graniţă, cunoştea (inului, ştiind să se orienteze chiar şi noaptea, la lumina palidă a lunii ce se strecura printre norii ameninţători. Numai de-ar rezista calul!... înjură printre dinţi când bidiviul se poticni pe drumul plin de hârtoape, apoi, făcându-i-se milă de cel mai bun armăsar al lordului, încetini pasul. Mergând la trap, se întreba dacă nu cumva căpitanul nu-l va certa că n-a venit ca vântul şi ca (îndoi, chiar cu riscul să omoare calul cel negru – atât de urgent era mesajul pe care-l aducea.

*

— Aşază-te deasupra mea, zise încetişor Johnnie, punând un deget pe bărbia fetei. Îmi place să te simt...

Ea se ridică îndată, cu o mişcare unduioasă a trupului zvelt şi uşor, mângâindu-i sexul falnic.

— Şi mic îmi place să te sinu, dragul meu lord...

După care, zâmbind larg, se aşeză deasupra lui.

— Ce încântare să descopăr că toate poveştile pe care le-am auzit sunt adevărate!

— Îmi pui răbdarea la încercare, scumpo! murmură Johnnie. Întcicgând la ce se referise, dar neavârul niciun-chef să discute despre propria-i faimă de „armăsar din Middle Marches”.

Apoi adăugă zâmbind:

— E drept că nu mă plâng.

Îşi puse uşor palmele pe şoldurile ei, iar Mary se lăsă încet în jos, cuprinz. Îndul înăuntrul ei. Johnnie închise

ochii de plăcere.

La rândul ei, Mary îşi coborâse pleoapele, cu mintea răscolită de o senzaţie tulburătoare.

— Eşti enorm…

Şoapta pluti în încăperea luminată numai de focul din vatră. Simţi sexul lui rigid înăuntrul ei şi-şi arcui spatele, înnebunită de plăcere.

— Armăsarul meu frumos… Armăsarul meu năvalnic… gâfit Mary, conştientă de prezenta lui Johnnie Carre în adâncul trupului ei.

În dormitor se aşternu liniştea, întreruptă din când în când de trosnetul focului. Ea se lăsa în jos, el se arcuia în sus. Apoi amândoi îşi ţinură răsuflarea pentru câteva clipe, vrând ca plăcerea să dureze cât mai mult. După care ea îşi reluă mişcările lente şi ritmice şi curând amândoi începură din nou să respire precipitat.

Niciunul dintre ei nu se grăbea. După două zile de stat în pat, după patruzeci şi opt de ore de exces sexual, nerăbdarea fusese înlocuită de o senzaţie nouă: căutarea febrilă a noi şi noi căi de-a ajunge la extaz. Nimic nu tulbura patima nestăvilită a celor doi amanţi.

Deodată, însă, Johnnie o penctră prea adânc şi Mary scoase un ţipăt. Simţindu-se vinovat, el îi atinse uşor cu degetele obrazul trandafiriu, şoptind:

— Iartă-mă… Te-a durut?

După câteva clipe ea deschise ochii.

— E bine! veni răspunsul ambiguu*, aproape ca un suspin.

El înţelese. Era un bărbat cu experienţă, aşa că-şi puse în minte să se controleze mai mult. Era atât de micuţa şi fragilă, n-ar fi vrut cu niciun chip să-i facă rău.

*

Ajuns la capătul puterilor, călăreţul dădu pinteni calul Xii pe povârnişul ce conducea la poarta castelului

Goldiehouse. Nu-i mai păsa că armăsarul era pe cale să se prăbuşească. Nu mai avea de străbătut decât câteva sute de iarzi. Trecu în galop de poarta uriaşă şi, ajungând în curtea interioară, luminată de un felinar, începu să strige, ca să se trezească toată lumea. Sări jos de pe calul sfârşit de oboseală, dar alunecă pe dalele jilave şi pline de bălţoace după ploile din ultimele zile. În aceeaşi Clipă, uşile ferecate în fier se deschiseră cu zgomot. În prag se iviră trei dintre oamenii clanului Carré, cu săbiile scoase din teacă, tropăind pe pietrele cărţii cu cizmele lor înalte. Mesagerul, care rămăsese prăbuşit pe dalele ude, cu braţele întinse în lături, începu să vorbească, abia trăgându-şi sufletul.

Auzindu-l, cei trei rămaseră înmărmuriţi.

*

Johnnie nu auzise nimic din ce se petrecea afară. Încăperea în care se izolase de două zile era ferită de zarva obişnuită a castelului. În acele clipe, atenţia lui se îndrepta în cu totul altă parte: se apropia climaxul.

Braţele tinerei Mary Holm îi înlănţuiau strâns gâtul. Cu sânii moi şi calzi lipiţi de pieptul lui, fata îs» iuţea tot mai mult mişcările. Trupul ei era jilav de transpiraţie. Johnnie simţea cum îl arde fierbinţeala propriei dorinţe, de parcă un soare tropical ar fi inundat dintr-odată zidurile masive de piatră şi tavanul susţinut de bârne. Respiraţia ei gâfâilă ti încălzea gâtul. Degetele lui îi cu prinseră pătimaş mijlocul subţire, strângând-o mai puternic de fiecare dată când amândoi se opreau câteva clipe, ca să-şi mai tragă sufletul.

— Nu mai rezist… gemu ea.

El clătină din cap, în semn de negare – singurul gest de care mai era capabil.

„Nici vorbă!”, se gândi şi Dacă ar mai fi avut putere, ar fi zâmbit.

Deodată, fata se înălţă spre el şi încleştându-şi

degetele în părul negru şi zbârlit, îl trase spre ea, sărutându-l în neştire, muşcându-i pătimaş buzele, arzând să-i atingă şi să-i posede fiece părticică a trupului.

Johnnie îi simţi primele spasme şi în aceeaşi clipă se eliberă şi el.

*

Doi din membru clanului Carré porniră în goană pe coridoarele de la primul nivel, urcând treptele câte două sau câte trei odată până la următorul. Ajunşi aici, alergară spre scara îngustă din aripa stângă a castelului, suind-o în mate grabă. Se repeziră pe scara în spirală a foisorului (l), eu inimile băfând să le spargă pieptul. Johnnie dăduse poruncă să nu fie deranjat, dar cei doi nu-şi mai bătcuu capul dacă era cazul să-i nesocotească porunca. În aripa medievală a reşedinţei Goldiehouse tavanele erau joase şi coridoarele înguste – aşa cum fuseseră construite cu secole în urmă din motive de apărare. Re coridor nu se putea strecura decât un singur om odată. Cei doi se năpustiră unul după altul către micul dormitor din capătul coridorului.

*

„Doamne! elt e de fierbinte, parcă a luat foc!” se gândi Johnnie, explodând în orgasmul izbăvitor, care-i potolea, în sfârşit, furtuna simţurilor. Timp de câteva clipe, întregul univers se reduse la această femeie delicată pe care o strângea în braţe şi care-i dăruise o plăcere unică.

Fusese uluitoare.

Exact la fel gândea şi Mary Holm, în vreme ce zăcea epuizată. Johnnie Carre îşi merita renumele. Fusese de-a dreptul uimitor. Şi de astă dată.

Începu să-l lingă ca o pisică mulţumită, plimbându-şi uşor vârful limbii pe umărul lui musculos. Îl simţi încoldându-se Johnnie îşi ridică brusc capul, strângânU-o în braţe, pregătindu-se s-o ia de la început, aproape fără voia lui.

Apoi auzi clar zgomotul unor paşi care se apropiau în fugă. Şi doar lăsase vorbă să nu fie tulburat!

O dădu deoparte pe Mary cu o mişcare bruscă şi-o culcă în aşternut cu o tandreţe neaşteptată pentru graba cu care se mişcase. O acoperi repede cu cearşaful brodat, chiar în clipa când uşa se izbi de perete.

Nici nu apucase să-şi ia ochii de la ea, ca să vadă cine dăduse buzna în încăpere, când vestea îl izbi în moalele capului.

— Liu luai pe Robbie!

Nu era nevoie să i se mai spună cine-l luase: aceiaşi duşmani pe care clanul Roxburgh Carré îl înfrunta de o mie de ani.

Sări jos din pat, întinzânuu-se după armele lăsate la îndemână. Graniţa fusese câmpul de luptă al Scoţiei încă din timpuri străvechi. Niciun bărbat nu se despărţea de pumnal şi de sabie.

Oamenii îi povestiră cu sufletul la gură cum fusese răpit fratele lui. Johnnie îşi adună în grabă hainele, uitând cu totul de femeia de lângă el. Începu să le pună întrebări scurte şi precise, uscultând încruntat răspunsurile. În câteva clipe, îşi trase pantalonii de piele, cizmele, cămaşa şi vesta. Aruncând unuia dintre oameni teaca sabiei, se repezi afară din cameră, vârându-şi din mers cămaşa în pantaloni, cu gesturi grăbite.

Ajungând la mijlocul coridorului îşi aminti de Mary Holm.

— Aveţi grijă ca fata să fie trimisă sub escortă înapoi la Kelso! porunci el scurt, încheindu-şi vesta şi întinzând nuna după cingătoare.

Însoţitorul său i-o dădu, iar Johnnie o aruncă pe umăr.

— Daţi-i o pungă de bani şi mulţumirile mele. Caii sunt înşeuaţi?

Ceilalţi încuviinţară. Johnnie îşi prinse pumnalul la

cingătoare. Îşi trase spada din teacă, încercându-i tăişul, apoi o vârî furios la loc, mârâind cu glas răguşit şi încărcat de ură:

— Blestematul de Godfrey! Şi blestemata aia de Anglie! Ticăloşi fără seamăn!

Coborî în salturi grăbite restul treptelor şi de cum ajunse la parter, începu să alerge.

— Când s-a întâmplat? întoarse Johnnie capul spre oamenii care încercau să ţină pasul cu el.

Auzind răspunsul, scăpă printre dinţi o înjurătură, care reflecta îngrijorarea tuturor.

Capitolul 2

Cinci ore mai târziu, Johnnie intră în cambra de arme, scuturându-şi părul ud de ploaie. Obosit şi supăraţi îşi scoase cingătoarea, agăţând-o în perete, apoi începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere, cu paşi mari.

Însoţitorii lui, uzi şi ei până la piele, îşi scoaseră la rândul lor armele şi se prăbuşiră, istoviţi, pe băncile şi scaunele de lemn. Nimeni nu vorbea, toţi împărtăşeau deznădejdea căpeteniei. După cinci ceasuri petrecute în şa, pe o vreme nenorocită, nu reuşiseră să-i ajungă din urmă pe englezii care-l răpiseră pe fratele mai mic al lordului de Ravensby. Aflaţi la două ore de drum în urma răpitorilor, ştiau că nu aveau prea multe şanse. Singurul lor avantaj rămânea vremea mizerabilă. Dar englezii ajunseseră la Harbottle înaintea lor şi, după toate probabilităţile, Robbie Carré era prizonier la castel.

— Dacă Godfrey îndrăzneşte să sc-atingă de un fir de păr din capul lui Robbie, S-a zis cu el! scrâşni Johnnie Carre.

Glasul lui coborât se auzise limpede şi clar în tăcerea camerei de arme. Clinchetul metalic al pintenilor făcea ca mu hole să-i pafă şi mai ameninţătoare. Ajungând în celălalt uipfil al încăperii, puternicul lord îşi răsuci trupul înalt şi impunător, reluându-şi mersul agitat. La fiecare

pas, lăsa pe dalele de piatră stropi de apă prelinşi de pe vesta de piele şi de pe kiltul[1] ud leoarcă.

— Englezi afurisiţi! blestemă el, scârbit şi furios. Caută pretext ca să ia ostatic un scoţian.

Cu un an în urmă, Parlamentul scoţian se declarase cu înverşunare împotriva englezilor, iar odată eu războaiele de pe continent şi cu luptele pentru succesiune, pentru prima oară după secole dorinţa de independenţă a Scoţiei avea sorti de izbândăt").

Spiritele se încingeau de-o parte şi de alta a graniţei[2].

Flacăra lumânărilor din sfeşnicele grele, de argint, pâlpâia de fiecare dată cinci lordul trecea prin dreptul mesei. Lumina tremurătoare juca pe chipul lui, subliniindu-i trăsăturile de o frumuseţe fără cusur.

— Îl putem elibera pe Robbie? întrebă obosit unul din membrii clanului, dând glas îngrijorării tuturor.

Castelul Harbottic, fortăreaţa englezească din Middle Marches, era ticsit de soldaţi. De curând, englezii îşi întăriseră poziţiile de la graniţa nordică, unde creştea ameninţarea scoţienilor dornici de independenţă.

Cu gândul la eşecul primei tentative şi la situaţia grea a fratelui său mai mic, Johnnie Carre nu răspunse. O clipă ceilalţi crezură că nici măcar nu auzise cuvintele tovarăşului lor. Omul îşi rezemă capul de spătarul sculptat al scaunului cu blazonul conţilor de Graden şi vru să repete întrebarea, dar lordul de Ravensby îl întrerupse, zicând:

— Nu. Nu dacă se află la Harbottic.

Apoi, copleşit de acest gând nemilos, tânărul se opri în faţa uneia din ferestrele neoclasice, adăugate de tatăl său castelului fortificat în 79, citul se întorsese din

---

1 Kill — fustanela purtată de muntenii şi soldaţii .scoţieni, (n.t.)

2 Este vorba de rîul Tweed, care separă Anglia de Scolia, (n.t.)

Ferrara, împreună cu clanul Douglas.

La vorbele lui, în încăpere se aşternu o tăcere apăsătoare. Armele agăţate pe pereţi – scuturi rotunde, spade, muschete şi pistoale – străluceau de parcă i-ar fi luat în derâdere cuvintele.

Ploaia izbea cu furie în ferestre, mânată de vântul sălbatic al nordului. Vaierul vijeliei amintea de ţipetele walkiriilor[3]. Afară era întuneric beznă. Potopul, dezlănţuit parcă de tridentul lui Neptuu, frigul, furtuna, ecaţa făceau imposibilă orice încercare de salvare.

Lordul de Ravensby se vedea silit să admită că fortăreaţa Harbottic era cu neputinţă de atacat.

Acum când Actul de Securitate risca să aducă Anglia şi Scoţia în pragul unei confruntări armate, englezii sporiseră efectivul garnizoanei castelului printr-o nouă companie de dragoni. Asta însemna că trebuia abandonată idee a unui atac direct şi găsită altă calc.

John Carré, lord de Ravensby, căpetenie a clanului Roxburgh Carré şi al unsprezecelea conte de Graden, se răsuci încet spre rudele şi prietenii săi. Controlându-şi gesturile şi tonul, se străduia în acelaşi timp să-şi domolească furia, cu gândul la posibilităţile de care dispunea pentru a-l elibera pe Robbie.

— Câţi cai am pierdut?

Când auziseră de răpirea lui Robbie, porniseră fără zăbavă în urmărirea atacatorilor, fără a ţine socoteală de ploaie, de ora târzie, de urmele pe care le lăsau în noroi copitele cailor.

— Opt.

— Fără scăpare?

— Asta ne va spune Red Rowan mâine dimineaţă. Se pare că armăsarul napolitan nu se va mai pune pe picioare.

---

3 *Walkirii* – personaje legendare din mitologia germanică, asemănătoare furiilor, (n.t.)

Atunci trebuie să mai pretindem ceva în schimb… pe lângă Robbie! zise fără ocolişuri contele. În zori mergeţi să vedeţi ce pierderi avem şi veniţi să-mi daţi de ştire.

Cuvântul „schimb” făcu să-i încolţească în minte o idee. Imepu să cugete la fel de fel de posibilităţi.

— Păi bine, Johnnie, îţi închipui că schimbul e destul de imKuiant ca să-l aducă pe lordul Godfrey la masa tratativelor? mtiehă unul din însoţitori, ridicând ironic din sprâncene.

— S-ar putea să nu fie nevoie de tratative! răspunse IInărui şef al clanului Roxburgh Carré, pe un ton în care se ghicea o vagă urmă de veselie.

Vechea tactică a incursiunilor peste graniţă era în acelaşi timp un joc, o necesitate şi un mijloc de intimidare – cel puţin pentru scoţieni, deoarece englezii priveau totul cu mult mai multă seriozitate – dar oricum, rămânea o exupaţie foarte inciâantă.

— Mhi întâi vom trimite ilustrului reprezentant al reginei rugămintea politicoasă de a-l elibera pe Robbie.

Deja se hotărâse cum avea să procedeze şi glasul lui îşi regăsise siguranţa dintotdeauna.

— Şi dacă politeţea noastră nu va sluji la nimic? îndrăzni unul din oameni, ilnjind batjocoritor.

— *Atunci*, răspunse fără grabă lordul de Ravensby, îi vom oferi ceva care-l va interesa.

Redevenise liniştit şi calculat, iar în minte îşi schiţase deja un plan.

— Adică? întrebă Adam Carré în numele tuturor.

Toţi rămăseseră cu privirea aţintită asupra acestui bărbat înalt şi vânjos, îmbrăcat ca un corsar. Apărătorile de umeri străluceau în lumina lumânărilor. La cingătoare îi atârnau două pistoale, iar din teaca de la sold se vedea mânerul de 1 ildes al unui pumnal. Părul lung şi negru era ud de ploaie, pentru că nu-i plăcea să poarte coif. Mantaua de vânătoare. verde cu cafeniu – culoare de camuflaj – era

azvârlită peste umăr. Purta pantaloni de piele, iar cizmele de călărie, cu pinteni, aveau culoarea pământului, confundându-se cu peisajul

Crescut în spiritul luptelor de la graniţă, unde nimeni nu se aventura „dincolo” fără escortă, unde cândva se plătea taxă pentru asigurarea proiecţiei, unde elanurile puternice reuşeau şi-acum să adune două mii de călăreţi în numai câteva ore, unde un tânăr curajos şi îndrăzneţ putea face minuni de vitejie, Johnnie Carre zise, zâmbind:

— Am auzit că guvernatorul englez îşi iubeşte nespus fiica, acum că-i putred de bogată. De când a murit bătrânul Hotchanc Graham, iar ca a rămas văduvă… o văduvă cu o avere uriaşă… se zice că Godfrey s-a gândit la o nouă partidă pentru ca… Ceva şi mai avantajos…

Gura frumoasă a lui Johnnie Carre se destinse într-un zâmbet.

— E foarte bine păzită, săriră cei din jurul lui, uluiţi şi îngrijoraţi în acelaşi timp.

Toată lumea ştia ce zarvă se stârnea la Marbottic când veneau în oraş oamenii din Redesdale şi cum îşi proteja Harold Godfrey, conte de Brusisson, nepreţuita fiică. Deşi la douăzeci şi patru de ani nu mai putea fi considerată tânără, ea aducea în schimb o zestre apreciabilă. Şi chiar de-ar fi rămas fără urmaşi – ceea ce era foarte posibil, întrucât în opt ani de căsnicie nu zămislise niciun prunc, imensa ei avere ar fi compensat şi acest neajuns.

— Oricât de bine păzită, asta nu înseamnă că-i ferecată într-un donjon din Harbottic, unde mişună două companii de dragoni! replică tânărul lord, scoţându-şi mănuşile verzi din piele, ude de ploaie.

Se mai luminase la faţă, acum că începuse să întrezărească o cale de a-şi salva fratele.

— Aşadar, zise el cu un zâmbet mulţumit, cred că putem să ne gândim de pe-acum la petrecerea ce-o vom da

în cinstea întoarcerii lui Robbie.

— Mai luni trimite scrisoarea, îl sfătui vărul său Kiniiioii, văzâm Ju i licărul din privire. Pe urmă o s-avem destulă viciile şi pentru distracţii.

— Ai dreptate, vere.

I'e chipul tânărului conte se aşternu o expresie angelică, t Unsul îi era domol ca un susur de izvor.

— Îi vom trimite nelegiuitului de Godfrey o scrisoare dulce şi nevinovată… fără a sufla o vorbă despre răpirea lui Robbie.

Începând din K O 3, anul alipirii Scoţiei la Anglia, „pacea" fusese asigurată prin deportări masive ale elanurilor răzvrătite ti prin masacrarea scoţienilor de elitre trupele engleze, superioare ca număr. Mai târziu, metodele deveniseră ceva mai civilizate. Englezii încercaseră să câştige bunăvoinţa scoţienilor, oferindu-le titluri nobiliare şi pensii de stat, iar dacă nici aşa nu reuşeau, răni! nea alternativă detenţiei în Turnul Londrei sau la Tolbooth în Edinburgh. Cei mai recalcitranţi aveau de ales între exil şi securea călăului. Însă, Cu toate ostilităţile de la graniţă, răpirea lui Robbie era complet nejustificată.

— Dată fiind firea celor ce o slujesc pe regina Angliei – continuă încetişor John Carré – apoi înţelesul pe care-l dă Godfrey cuvântului „onoare" şi, în sfârşit, profunda afecţiune a răposatului Hotchanc pentru soţia sa, a cărei zestre parc a se ridica la şaizeci de mii de lire englezeşti…

Buzele lordului de Ravensby schiţară un surâs răutăcios.

— … eu unul consider că o scurtă vizită a Elizabethei Godfrey Graham la Goldiehouse ar fi nu numai replica la răpirea lui Robbie, dar şi o măsură foarte înţeleaptă din punct de vedere financiar. Aveţi vreo întrebare?

— Când plecăm? întrebă nerăbdător unul din tinerii viteji ai clanului.

— Mai întâi Kinmont va trimite scrisoarea în care

cerem în mod civilizat să fie eliberat Robbie. Godfrey o va primi mâine după-amiază. Îi lăsăm o zi sau două ca să ne răspundă

— Hai să spunem trei, în cazul unor întârzieri pe care trebuie să le luăm în calcul.

Contele îşi plesni mănuşile de palma celeilalte mâini, vesel de parcă n-ar fi făcut decât să întocmească o listă de provizii pentru bucătărie.

— Încă două-trei zile ca să ne punem la curent cu obiceiurile doamnei… adică programul zilnic al lui lady Graham.

Azvârli pe o măsuţă mănuşile verzi, minunat brixiate, şi-şi duse mâna la pistoalele pe care le purta la hrâu. Scoţându-le din teacă, le cântări câteva clipe, parcă apreciind momentul cel mai potrivit pentru răpirea tinerei femei, apoi le aşeză cu grijă lângă mănuşi”.

— Între timp, adăugă el bine dispus, eu voi cere să fie pregătită micul apartament din turnul de la răsărit, pentru oaspetele de scamă care urmează să sosească…

Însoţitorii săi începură să zâmbească – chiar şi Kinmont Carré – om practic, ca mai leiţi scoţienii de la graniţă.

Incursiunile în Anglia se dovedeau întotdeauna profitabile, deşi prada şi câştigul nu erau lipsite de pericol.

— Vrei să duci tu tratativele? îl întrebă Johnnie, cunoscând cumpătarea şi priceperea vărului său în materie de bani. Începând chiar cu scrisoarea adresată ticălosului de Gexifrey…

— Cu mare plăcere.

— În acest caz, ceilalţi sunt liberi să se delecteze cu noile vinuri de Rin. pe care le-am primit chiar ieri de la Berwick.

*

Deşi fată de ceilalţi se străduise să pară calm şi liniştit, contele de Graden se gândea cu îngrijorare la

răpirea fratelui său. Harold Godfrey era un nemernic fără scrupule, iar în donjoanele castelului Harbotllc îşi găsiseră moartea nenumăraţi scoţieni. Fiecare clipă era nespus de preţioasă. Nu voia să-l lase pe Robbie în captivitate mai mult de-o săptămână.

Cu mate că hăusc până târziu col la cot cu oamenii lui, totuşi se ilusc la culcare cu mintea îl tcă limpede. Se trezi de tot văzând-o în patul său pe Janet Lindsay. Ca lord de Rovensby şi conte de Graden, atrăgea femeile cu titlurile sale de nobleţe, dar şi fără acestea, înfăţişarea sa frumoasă şi impunătoare ar fi fost de-ajuns.

— Jam ic a plecat din nou spre miazăzi? întrebă lordul cu indiferenţă, închizând uşa în urma lui.

Soţia vecinului era una din cele câteva femei care-i alinau singurătatea. Nu le chenia niciodată, dar nici nu reluza să le primească în patul său. Astă-seară, însă, la gândul ca Robbie zăcea într-un donjon al castelului Harbottic, îi pierise orice chef de-a avea o temeic.

— Lipseşte timp de-o săptămână, iubitule! răspunse Janet Lindsay, contesă prin naştere şi priit căsătorie şi obişnuită să facă numai ce-i plăcea.

— Ai auzit că azi l-au luat pe Robbie… Chiar de lângă oamenii mei… Iar ei nu i-au provocat pe englezi în niciun fel.

Vorbise fără să se mişte de lângă uşă. Ea dădu din cap. Părul negru ca pana corbului îi sclipea în lumina sfeşnicelor.

— Cu toate luptele astea… m-am gândit că poate ai nevoie de… consolare…

El o refuză politicos, rămânând acolo unde se găsea… departe de pat.

Dar Janet nu călătorise patru mile în plină vijelie ca să fie respinsă. Crescuse într-o casă bogată, unde nimeni nu îndrăznise vreodată să i se pună împotrivă, aşa că nici nu luă în seamă cuvintele lui Johnnie, de parcă ar fi fost

adresate altcuiva. Dând deoparte cuvertura verde, se ridică din pat în toată frumuseţea şi feminitatea ei şi se apropie de Johnnie, goală, unduindu-şi provocatoare trupul alb, pe care jucau luminile focului din vatră.

Dar Johnnie Carre nu suporta din principiu să fie astfel încolţit, aşa că răsuflă adânc. căutând să se înfrâneze.

— Robbie nu nrvar fi refuzat niciodată, murmură Janet, înălţându-şi buzele ca să-i sărute obrazul cu umbre albăstrii de la barba ne rasă din ajun.

Îşi lipi sânii mari de vesta lui de piele, lăsându-se pe el cu toată puterea, până ce Johnnie se dădu înapoi, sprijinindu-se de uşă.

Ştia că Janet are dreptate, dar principiile rămâneau principii. L-a optsprezece ani, Robbie putea face ce voia, risipindu-şi favorurile în dreapta şi în stânga, la toate femeile aflate de-o parte şi de alta a graniţei.

— Sunt obosit, zise el.

Spusese adevărul. După două nopţi nedormite şi cinci ore petrecute în şa, se simţea secătuit de puteri. Dacă situaţia tragică a lui Robbie n-o mişcase câtuşi de puţin, atunci poate avea să-i înţeleagă oboseala.

— Dar nici n-ai nevoie să te mişti, iubitule! şopti contesa, plimbându-şi uşor degetul pe obrazul lui neras. Stai culcat pe pat, iar eu am să fac restul.

Johnnie încercă să nu se lase ademenit, dar trupul lui reacţionă imediat la invitaţia murmurată cu glas răguşit de dorinţă. Ea era fierbinte şi ispititoare, iar vorbele auzite îi stârniră simţurile. Mâna ei micuţă coborî de-a lungul vestei de piele, mai jos de catarama de argint, oprindu-se provocator pe pantalon, prin care sexul lui se vedea deja zvâcnind.

— Vezi… murmură ea, ridicându-se pe vârfuri şi începând să-i muşte uşor buzele. Nu eşti chiar de obosit…

Parfumul ei îi pătrunse în nări – o aromă exotică şi

ameţitoare de iasomie, atât de cunoscută după nenumărate nopţi petrecute împreună.

— Îmi placi la nebunie în costumul tău de călărie…

Simţi pe obraz şoapta ei fierbinte. Janet se lipise strâns de trupul lui înalt şi îmbrăcat în veşminte de piele. Urma de la cataramă se întipărise în carnea femeii.

— Johnnie Carre, căpetenia clanului… Războinicul…

El clătină din cap, ca să alunge această imagine melodramatică. Era un om înzestrat cu simţ practic şi nu-şi făcea decât datoria – precum părinţii şi strămoşii lui – ca să-şi păhireze pământurile.

— Ai ucis vreun englez în scara asta. gâfâi Janet Lindsay, phmhhulu-şi vârful limbii pe gâtul lui bronzat şi musculos.

Fierbinţeala trupului ei îi pătrundea prin haine. Isprăvile l incursiunile lui Johnnie Carre dincolo de graniţă erau pentru land un afrodiziac… ea şi trupul mare şi puternic, ea şi frumuseţea lui întunecată. Ca şi rezistenta la pat şi joaca erotica…

— Dumnezeule, Janet… încercă el să se desprindă.

— Nu mă poţi refuza.

Îi înlânţui cu braţele umerii laţi.

— N-am să te las…

Limba ei urca spre bărbie.

— Iar Robbie n-o să se supere… Hai, sărută-mă… îţi promit că n-ai să regreţi…

Îi trase capul spre ea şi-l sărută apăsat Johunic rămase impasibil. Nu chiar atât cât să fie grosolan, într-adevăr, până la urmă nu regretă nimic, pentru că Janet era deosebit de pricepută.

Dar ceva mai târziu. când soţia vecinului adormi, Johnnie se sculă de lângă ea, frământat de griji pentru fratele său. Febra trupului reuşise să aducă uitarea doar pentru câteva clipe, când nu contase decât să-şi potolească

simţurile. După aceea, din poliţele rămăsese alături de Janet, dându-şi seama că oricum nu mai putea face nimic în astă-seară ca să schimbe situaţia lui Robbie.

Se înfăşură într-un halat gros de casă, cumpărat din Macao şi făcut dintr-o mătase japoneză călduroasă ca o blană, apoi ieşi din încăpere. Porni pe coridorul slab luminat care ducea în camera hărţilor şi rămase aici ceasuri întregi, înecrcând să găsească drumul cel mai bun între Ravensby şi Harhottic. Căuta căile cele mai puţin frecventate din sudul graniţei, un urcuş mat domol şi o trecătoare mai largă prin munţii Cheviot.

Cântărea cu atenţie toate posibilităţile, în eventualitatea unei urmăriri pe drumul de întttiarcere acasă.

Capitolul 3

doua zi de dimineaţă, un mesager cu steag alb în mimă scrisoarea adresată lordului Godfrey, în care Kinmont arăta că prin răpirea lui Robbie Carré, lord Godfrey încălcase legea, drept care se cerca eliberarea imediată a fratelui mai mic al contelui de Graden.

În mesajul de răspuns, lord Godfrey se scuza la rândul său, spunând că situaţia creată era de competenţa vice-cancclarului Maiestăţii Sale, lordul Scroope, care pentru moment se găsea în locuinţa sa din provincie.

Lordul Scroope fu înştiinţat despre cele petrecute. Cea de-a doua scrisoare a lui Kinmont cerea ca prizonierul Robbie Carré să fie eliberat necondiţionat, dat fiind că fusese arestat fără niciun temei legal.

Lordul Scroope răspunse că nu putea face nimic fără încuviinţarea reginei Anasi a consiliului ei.

Înţelegând că aceste răspunsuri nu aveau alt scop decât să tergiverseze lucrurile, lordul de Ravens by îşi puse planul în aplicare.

Iu ziua când lordul Godfrey primise prima scrisoare, în t asidui Harhoitic se sirccuraseră şapte iscoade ale lui

Ravenshy. În ziua următoare, în mâinile lui Robbie ajunse un mesaj cifrat, lumsmis printr-un servitor de la han şi prin paznicul închisorii fiecare capâlând pentru aceste servicii câte cincizeci de lire.

tst Duc n & nsm

Atât spunea mesajul, dar la aceste cuvinte, fratele lordului de Ravenshy se lumină la falâ şi temniţa începu să i se pară mai uşor de suportat.

Mai trecură patru zile. timp în care ştafetele lordului de Ravenshy călăriră până la Durham, unde lordul Scroope se bucura de frumuseţile naturii, la reşedinţa sa de la Bishopsgate.

Între timp, iscoadele lui Johnnie stYânseseră toate informaţiile necesare privind drumurile zilnice ale Elizabethei Graham.

După aceste patru zile, totul era pregătit pentru a aduce la îndeplinire planul lordului de Ravenshy: răpirea Elizabethei, în vederea unui schimb de ostatici.

*

Într-o zi de vineri, neobişnuit de caldă pentru luna martie, Johnnie Carre pătrunse la Harbottic deghizat în predicator, însoţit de doi discipoli. Toţi trei purtau arme pe sub poalele lungi ale sutanelor negre.

Trecuseră călare prin sat şi se opriseră la hanul Pe ar trec, ca să-şi adape caii şi să ceară găzduire peste noapte. Prânzul îl serviră în camera de la han şi. după ce băură două sticle din cel mai bun vin oferit de domnul Peartrec, urmară sfatul hangiului, pornind să-i facă o vizită domnişoarei Roshery, care se ocupa de creşterea’s* educarea tinerelor fete de prin partea locului.

Domnişoara Roshery, cămiva guvernanta lui lady Graham, câştigase destul de mult de pe urma acestei slujbe incit să-şi poată deschide propria-i şcoală la Hurhottic. Astfel, iscoadele lordului de Ruvenshy a fiară că lady Graham trecea s-o vadă pe domnişoara Rosbery în

fiecare după-amiază, pe la orele două.

— Tată, trebuie să mă duc. cu sau fără escortă! insistă ea, exasperată. Şi să ştii că dacă nu găseşti degrabă însoţitor, am să plec singură. Deşi nu pot să pricep la ce-mi trebuie pază într-un târguşor ca ăsta. când la castel sunt două companii de dragoni! Niciodată nu mi s-a întâmplat nimic, nu m-a acostat nimeni! Doamne, tată, toată lumea mă cunoaşte, toţi ştiu că eşti guvernator regal! replică ea dintr-o suflare, iritată de inexplicabilele restricţii impuse de tatăl ei.

După opt ani de căsnicie alături de un bărbat care, deşi plin de defecte, măcar îi lăsase o oarecare libertate, îi era greu să se împace cu rolul de fiică supusă şi ascultătoare.

— De ce trebuie să te duci la domnişoara Rosbery în fiecare zi? întrebă taică-său furios.

Şi lui ajunsese să-i sară ţandăra din te miri ce: de când se întorsese la Harhottle, fiică-sa avea o comportare de-a dreptul imposibilă.

— Şi de ce nu, mă rog? E chiar aşa de important să mă ţii închisă în castelul ăsta urât, umed şi plicticos? Cumva vrei să-mi prezinţi la dejun un alt peţitor?

— Ar trebui să te măriţi din nou! se răsti lord Godfrey, în dorinţa de a ţine în frâu, dacă nu fata, atunci cel puţin averea.

— Uite că eu nu vreau! îi răspunse ea încăpăţânată. Şi dacă printre bărbaţii pe care mi-i tot aduci nu se va găsi vreunul cu alte calităţi decât pământuri în Northumbria, învecinate cu ale dumitale, să ştii că nici n-am de gând să-mi schimb hotărârcu.

— Poate c-am să te fac eu să ţi-o schimbi! scrâşni taică-său, obişnuit să comande, dar neştiind cum să procedeze cu fiica abia întoarsă sub acoperişul natal şi care nu mai avea nimic din fata ascultătoare de altă dată.

— Nh i în ruptul capului, tată? răspunse Elizabeth

Godfrey. fostilul răspicat fiecare cuvânt, de parcă ar fi făcut exerciţii de pronunţie. E limpede?

Îşi ridică sprintenele, furioasă. Ochii verzi scăpărau de mânie reţinută.

— Averea mea e în bani lichizi, tată, ceea ce înseamnă că dumneata n-o poţi controla. Se află în păstrarea diaconului de: În (haham, la rândul lui păzit de un grup de soldaţi din Redesdale. Asta ar trebui să te descurajeze chiar şi pe dumneata – şi cred vă aşa s-a gândit şi Hotchanc.

Elizabeth se îndepărtă de biroul tatălui ei, apoi se întoarse lângă el. adăugând eu glas mai îmblânzit:

— Mă duc s-o văd pe Rosie şi s-o ajut puţin la scoală.

Nu suporta aceste certuri interminabile. Detesta să lupte tot timpul pentru dreptul de-a fi stăpână pe viaţa ei.

— Te rog foarte mult să nu te amesteci.

l ordul Godfrey – conte şi guvernator englez, un om cu influenţă la Curte – îşi împreună sprâncenele groase peste ochii cenuşii şi reci, urmărind-o cu privirea pe Elizabeth, care-i întoarse spatele, ieşind clin încăpere.

— Wharton!

Strigătul lui se auzi până în curte.

— Adu-mi un paznic!

*

Nu peste mult timp, Elizabeth Graham ieşi pe poarta castelului şi, fără a-i da vreo atenţie însoţitorului ei, coborî Mivârnişul pietruit care ducea în sat. intrând pe strada principală din Harbottic, la ora aceea înţesată de Iunie.

Din rând în când se oprea să răspundă la salutul negustorilor şi sătenilor. Crescuse la Harbottic şi cunoştea pe toată lumea. Rămase câteva clipe în faţa bisericii ca să admire vitraliile ce-l înfăţişau pe Sfântul Gheorghe ucigând balaurul şi pe care le îndrăgise din copilărie. Mica bisericuţă medievală se găsea în partea de nord a satului,

unde dealurile se pierdeau într-o vâleca. Construcţia era simplă şi nepretenţioasă, având aerul unei capele de familie. Arhitectura în stil roman era lipsită de ornamente, eu excepţia crucii de pe uşă şi a ferestrelor cu vitralii colorate. Elizabeth se întreba deseori dacă baronul care ridicase atât castelul de pe deal cât şi bisericuţa aceasta miniaturală credea în ideea că Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri. Ferestrele strălucitoare reprezentau scene cu alură războinică, iar Stântul Gheorghe, cu părul lui bălai – cel mai romantic dintre personajele acelor scene de bătălie – fusese primul ei erou de basm.

După opt ani de căsnicie cu Hntchanc, Elizabeth nu mai credea în croi de basm, deşi încă admira frumuseţea vitraliului.

„Mult noroc!” îi ură ca în şoaptă chipului pictat. „Probabil că Sfântul Gheorghe doarme cu cizmele în picioare…”

Îşi urmă drumul spre Rosie, străduindu-se să nu se mai gândească la trista ei căsnicie. Deşi taică-său o bătea mereu la cap să se mărite din nou, în prezent se ştia liberă şi stăpână pe averea ei. Bucuroasă să respire acrul proaspăt, de primăvară, acum când şi viaţa ei se afla în pragul unui nou început. Elizabeth îşi alungă neliniştea şi melancolia.

Ca întotdeauna, era nerăbdătoare s-o revadă şi s-o ajute pe Rosie. În fiecare după-amiuză, îi învăţa pe copii să citească, acompania la clavecin pe fetele care luau lecţii de muzică, după care servea ceaiul, siâiul de vorbă cu draga ei guvernantă.

*

Escorta rămase afară. Roşie o întâmpină în prag – frumoasă, veselă şi primitoare – sărutând-o pe amândoi obrajii.

— Vrei să luăm ceaiul mai întâi? o întrebă fosta guvernantă, citindu-i pe chip îngrijorarea.

— Cum ai ghicit, Roşie? se miră Elizabeth, care totuşi îşi revenise mult după confruntarea cu tatăl ei.

— N-o să renunţe, să ştii!

Agnes Rosbery se îngrozise să vadă cum Elizabeth fusese măritată la numai şaisprezece ani cu septiiagenarul Hotchanc Graham.

— Nu va avea încotro!

— Ar putea găsi un judecător cure să decidă în favoarea lui, zise încetişor domnişoara Rosbery, conducând-o pe Elizabeth pe coridorul lung care dădea în salonaş.

— Dar banii mei slut bine ascunşi.

— Şi bine păziţi, îmi închipui! o preveni Rosbery, deschizând uşa unei camere cu vedere spre grădină.

— Destul de bine, răspunse Elizabeth, întrebându-se dacă o trupă de soldaţi din Redesdale ar fi putut ţine piept la două companii de dragoni.

— Vino şi aşază-le aici! îi spuse guvernanta, cu glasul blând pe care Elizabeth i-l ştia încă din copilărie. Am s-o rog pe Tattic să pregătească ceaiul.

Şi înainte de-a părăsi încăperea, îi întinse o căile de pe masă, adăugând:

— Vreau să-ţi aud părerea despre ultimul roman al lui Defoe.

Însă Elizabeth nu era în stare să citească. Nu-şi putea aduna gândurile. O epuizase efortul de-a se împotrivi planurilor tatălui ei. Rămase în mijlocul încăperii, chiar acolo unde o lăsase Roşie. În acel moment, în cadrul uşii dinspre grădină îşi făcu apariţia un bărbat.

Veşmintele lui negre contrastau puternic cu lumina şi culorile grădinii pline de flori de şofran. dar surâsul binevoitor reducea efectul hainelor întunecate şi al apariţiei neaşteptate.

— Bună ziua, lady Graham! o salută Johnnie.

Razele soarelui îi străluț & au în părul negru, iar plecăciunea fusese prea curtenitoare pentru un slujitor al bisericii.

— Vă cunosc de undeva?

Poate ar fi trebuit să se teamă, dar surâsul acela o încânta, la fel ca şi privirea lui blândă. Elizabeth era uluită de atâta frumuseţe la un om al bisericii.

— Nu, nu ne-am mai întâlnit. Din păcate…

Ochii lui, de un albastru rece ca gheţurile Mării Nordului, nânvăluiau cu o dildură neobişnuită.

— Şi văd cât adevărat ce se spune despre dumneavoastră, lady Graham.

Lordul de Ravensby făcu încă doi paşi spre ea, ca să-i privească îndeaproape ochii verzi şi strălucitori, ca două smaralde.

— Ochi de pisică… murmură el cu glas catifelat, de parcă ar fi rostit un vers dintr-o poezie.

Brusc, chipul i se destinse într-un zâmbet.

Soarele inunda încăperea, scăldând-o într-o lumină caldă. Elizabeth se întrebă dacă nu cumva trăia o experienţă mistică. Oare această prezintă dumnezeiască era un răspuns la gândurile ei?

— Sunteţi preshiterian? zise ca repede, mai mult ca să-şi poată regăsi stăpânirea de sine. Sau poate reformist?

Bărbatul era îmbrăcat într-o sutană lungă, pe care n-o recunoştea.

— De fapt sunt… începu el încetişor.

O clipă, că îşi închipui că avea să audă numele vreunui arhanghel – atât de frumos era chipul din fata ei.

— … lordul Ravensby, sfârşi el cu glas liniştit.

Ei i se tăie răsuflarea. Nici pomeneală de arhanghel pogorât din ceruri la chemarea gândurilor ei. Era chiar Diavolul – cel mai faimos tâlhar de la graniţă – unde nelegiuirea devenise un mod de viaţă şi puterea se câştiga

cu arma în mână.

— Trebuie să mergem, zise el.*

Elizabeth nu-şi revenise din tulburare.

— Veniţi… insistă lordul, întinzându-i mâna cu blândeţe, de parcă ar fi invitat-o la dans.

— Nu, bâigui ca, trăgându-se înapoi.

În minte îi năvăliră zeci de zvonuri cumplite, incredibile, despre Lordul Negru.

— Iertaţi-mă! adăugă contele cu o politeţe neobişnuită pentru acele împrejurări.

Deodată, lady Graham îşi recăpăta voinţa. Socul şi spaima de moment se topiră ca prin farmec. Deschise gura ca să ţipe. dai Johnnie Carre nu-i lăsă răgazul s-o facă. Nu era la prima Incursiune la sud de graniţă şi nici la prima răpire în vederea unor negocieri. Mâna lui îi astupă gura cu iuţeala fulgerului.

Nu avea nici cea mai mică intenţie de a-i face rău. Chiar ţi gestul de a o împiedica să ţipe fusese lipsit de violenţă, aproape blând.

Elizabeth Godfrey Graham nu era decât ostaticul de care avea nevoie pentru eliberarea lui Rohhic. Nu-şi făcuse alte planuri în legătură cu ea. Nu ştia elt o preţuia taică-său ca fiică, dar nu avea nicio îndoială că Godfrey era cu ochii pe avere.

Cu siguranţă că guvernatorul îşi va cere fiica înapoi.

Johnnie dădu un ordin scurt şi în aceeaşi clipă se iviră doi oameni, care legară repede mâinile şi picioarele Elizabethei, punându-i şi căluş în gură. Apoi lordul o luă pe umăr.

Cei trei ieşiră prin grădină, apoi pe poarta din zidul roşU de cărămidă. Aici puseră preţioasa povară într-o căruţă care-i aştepta în stradă şi-o acoperiră cu fin. Toţi trei bărbaţii îşi scoaseră sutanele negre, rămânând în straie de ciobani.

Johnnie Carre sări şi el în căruţa în care abia dacă încăpea şi-şi lipi trupul de-al ei, şoptind:

— Nu-ţi fac niciun rău.

Cu toate acestea, fata încercă să se tragă într-o parte, înţelegând abia acum primejdia în care se afla.

El! acoperi faţa cu un şal subţire de mătase.

— Ca să nu-ţi intre finul în ochi…

Acum Elizabeth nu mai vedea nimic, dar îi simţea trupul lipit de al ei. Ceilalţi oameni îi ascunseră pe amândoi în fân. Mireasma de iarbă, trifoi şi secară era ameţitoare.

Adam şi Kinmont mânară căruţa, străbătând satul elt puteau de repede, dar cu grijă să nu atragă prea mult atenţia asupra lor. Când ajunseră destul de departe, părăsiră căruţa într-un cilftg de arini, aflat lângă un râu. Aici îi aşteptau câţiva oameni, cu caii gata pregătiţi.

Porniră în galop către nord. Elizabeth călărea în braţele lordului, lot legată şi eu căluş în gură, eu un şold lipit de coapsele lui vânjoase.

Johnnie Carre îi vedea privirea furioasă, dar fiind un bărbat cu experienţă, prefera să nu-i asculte protestele.

Ceva mai departe, în vâlceaua de lângă Al teuton, îi întâmpinară două sute de oameni din clanul Carré. Abia acum chipurile tuturor se destinseră. Două sute de scoţieni puteau face lată oricărei primejdii şi înfrunta orice trupă de soldaţi. Aveau dreptate să fie atât de hine-dispuşi.

— Fratele meu se află în donjonul castelului Harbottic, îi spuse Johnnie Elizabethei, când pătrunseră în trecâtoarca munţilor Cheviot.

Până acum nu venise nimeni pe urmele lor. Dincolo de munţi începea Scoţia. Curbul se vor găsi în afară de orice primejdie. Lordul dorea ca fata să cunoască preţul libertăţii.

— Dacă-mi făgăduieşti că n-ai să începi să ţipi, îţi scot căluşul.

Ea dădu din cap, iar Johnnie desfăcu batista albă de in

— Mulţumesc, Johnnie Carre! vorbi ca răspicat şi cu răceală, înţelegând rostul răpirii.

Nu-i mai era atât de frică, fiindcă era la curent cu dedesubturile politicii de la graniţă.

— Sper că fratele tău se va întoarce curând la Ravensby. Tata are nevoie de banii mei.

— Ştiu.

Johnnie zâmbi larg, plimbându-şi încet ochii peste trupul ei, după care o privi în faţă.

— Regret că Robbie e prizonier. Mi-ar face plăcere să le pot păstra pentru mine.

Buna lui dispoziţie era molipsitoare. Ea îi răspunse la Zâmbet, amintindu-şi că lordul de Ravensby era renumit nu numai pentru vitejie, dar şi pentru isprăvile lui amoroase.

Poate că eu sunt îndeajuns de bogată ca să vă pot avea pe amândoi, zise Elizabeth, cântărindu-l cu privirea la rândul ei. Deşi pentru moment nu sunt dispusă să… fiu a cuiva anume, adăugă ea pe cu totul alt ton.

Îlintele. se avertismentul.

— Însă de-aş fi, urmă fata, recăpătându-şi căldura din glas şi aţintindu-şi ochii verzi asupra lui, atunci te asigur că *dumneuta* ai fi acela.

El rămase uluit. Elizabeth nu numai că nu arăta nici mâna de teamă, dar îi făcuse o propunere care, de regulă, tvvenea bărbatului. Începea să-i placă fata lui Godfrey. Dacă până atunci nu văzuse în ea decât ostaticul pe care urma să-l piedea în schimbul lui Robbie, dintr-odată deveni conştient de căldura soldului lipit de coapsa lui, în timp ce calul îi purta în galop nebun spre graniţă.

Dar la lei de brusc îşi aminti că în primul rând

trebuia să-l elibereze pe Robbie. Gârului i se îndreptă spre lucruri ipui grave. Nu-şi putea îngădui să primejduiască tratativele: nu se va atinge de Elizabeth Graham.

Oricum, avea câte femei poftea.

„Deşi niciuna atât de blondă şi cu ochii verzi…”, continuă să-i dea târcoale un gând pârdalnic.

Brusc, îşi struni armăsarul şi-o puse pe Elizabeth să călărească pe alt cal. Cum se ştia imprudent şi iiifluenţabil. nu avea prea mare încredere că va rezista tentatici încă două ceasuri, elt ar mai fi trebuit s-o ţină pe Elizabeth lipită de trupul lui.

Câteva secunde mai târziu, când o sui pe cal, dându-i haturile în mână, că îi aruncă o privire ciudată, de parcă i-ar fi înţeles gâtulul.

— Aşa ai să călătoreşti mai comod, îi explică el, calm şi curtenitor.

— Şi dumneata la fel…

Nu-i stătea în fire să flirteze. Nu făcuse decât o constatare, deşi nu-şi putea stăpâni zâmbetul, văzând dilema lordului de

Ravensby. Din câte auzise, bărbatul acesta avusese femei de nu le mai ştia numărul. Iar acum era nevoit să-şi stăpânească poftele, ca să nu pună în primejdie viaţa fratelui său.

— Sper că nu va trebui să rămâi prea mult timp la Ravensby.

Părul lui mătăsos şi negru flutura pe umerii acoperiţi de o platoşă lucrată în argint.

— Aşa sper şi cu.

Amândoi erau firi practice şi înţelegeau care era miza jocului. Tatăl ei nu va accepta niciodată să piardă averea fiicei numai ca să reţină un prizonier în turnul castelului – chiar dacă era de sânge nobil.

— De cum vom ajunge la Uswayford, vom trimite

vorbă tatălui tău.

Calul parcă simţise tulburarea stăpânului şi tropâia pe loc, neliniştit. Johnnie abia reuşea să-l ţină în frâu.

— Asta înseamnă cel mult trei zile, zise ca nepăsătoare. Atât va trebui să abuzez de ospitalitatea dumitale.

Vorbise politicos, de parcă ar fi făcut planuri pentru o vacanţă la ţară.

— Aşa e, cel ritul t trei zile! încuviinţă Johnnie, trăgând puternic de hăţuri.

Avea mâini foarte frumoase. Elizabeth remarcă degetele lungi, puternice şi bronzate.

— Poate chiar mai puţin, adăugă ca, brusc tulburată de prezenţa bărbatului.

El nu răspunse nimic, muhumindu-se să încuviinţeze din cap.

„Nu-i prea mult timp”, îi dădu din nou târcoale vocea ispitei.

Slăbi frâul, iar calul negru ţâşni năvalnic înainte. Frumoasa Elizabeth cea cu părul bălai rămase undeva în urmă.

La o distantă sigură.

Johnnie nu-i mai adresă cuvântul până la Ravensby.

Capitolul 4

Cloldichouse, iniţial o fortăreaţă, suferise în deeursul miilor numeroase modificări, devenind o frumoasă reşedinţă nobiliară, care îmbina mai multe stiluri, de la gotic la neoclasic. Situat în mijlocul unui parc de pe malul râului Tweed, castelul era împrejmuit de un zid înalt, iar Elizabeth se văzu silită a recunoaşte că era cea mai impunătoare construcţie pe care o văzuse vreodată.

Pietrele zidului străluceau în lumina aurie a asfinţitului. Ferestrele sclipeau ca nişte nestemate, printre siluete întunecate de pini şi de mesteceni.

În timp ce grupul pătrundea în curtea pavată cu dale de piatră, Elizabeth îşi zise că aici nu putea locui un războinic de la graniţă, ei mai curatul un prinţ din Renaştere.

Într-o clipă se văzu înconjurată de curteni şi slujitori. Nu mai puţin de patru servitori săriră s-o ajute să descalece. Se uită după lordul de Ravensby, dar în zgomotul şi în învălmăşeala din curte nu reuşi să dea cu ochii de el. Fu condusă printre oameni şi cai, până la o uşă ferecată, datâiul din vremea când fortăreaţa trebuia apărată de eventuale atacuri. Holul de intrare i se păru o peşteră cu comori: zidurile îmbrăcate în tapiserii bogate, tavanul înalt, susţinut de bâror din lemn curbat, căminul mare cât un perete şi focul care duduia vesel, încălzind toată încăperea.

Pe treptele de piatră din fundul încăperii se găsea o femeie – singura prezentă vie în imensitatea acestui spaţiu. Bruneta, cu pielea albă, suplă, frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albastru de castnir, părea a fi stăpâna castelului.

— Sper să nu fie nevoie să rămâi aici prea mult, zise femeia.

Glasul ei rece se pierdu în ecouri sub bolta încăperii.

Elizabeth nu se aşteptase la o primire călduroasă din partea duşmanilor tatălui ei, dar nici la o atitudine atât de ostilă. Lordul de Ravensby o tratase cu mult respect. Cine era femeia aceasta?

— Şi eu sper să-mi recapăt libertatea cât mai repede, răspunse fala, apropiindu-se de trepte.

Ghicind neliniştea bărbatului între două Vârste care-o însoţea pe castelană, Elizabeth îi aruncă o privire scurtă. Pe obrazul ridat şi ars de soare zări o uşoară roşcată.

— S-a atins de tine?

Aluzia din vorbele femeii era cât se poate de evidentă. Elizabeth nu se îndoi nicio clipă la cine se referea, dar nu apucă să răspundă, pentru că cel care-o

răpise i-o luă înainte.

— Bună scara, Janet.

Glasul lui Johnnie Carre era calm şi liniştit, blând şi nespus de curtenitor.

— Dă-mi voie să-ţi prezint pe lady Graham, zise el, ajungând la trepte din doi paşi. Deşi văd că, într-un fel, aţi şi făcut cunoştinţă. Lady Graham, dânsa e contesa Janet Lindsay, vecina mea.

Cele două femei făcură câte o plecăciune.

— Tatăl dumitale a dus nişte tratative oficiale la graniţă împreună cu soţul contesei Janet Lindsay, contele de Midlothian, se adresă el Elizabethei.

O clipă, parfumul lui o învălui, tulburându-i gândurile.

— Acum, Janet, te rog să ne scuzi, dar trebuie s-o conduc pe l. idy Graham în camera domniei sale. Călătoria a fost nespus de obositoare pentru toţi.

Având experienţă cu femeile, nu era niciodată nepoliticos, dar în clasul măsurat se ghicea o notă de autoritate.

— Te aştept ca să-ţi servesc cina.

Janet Lindsay vorbise fără ocolişuri. Îl cunoştea destul de Mite pe Johnnie ca să ştie că va evita să-i facă scene de fată cu altcineva.

1: 1 şovăi o clipă, apoi spuse liniştii:

— Numai zece minute, cât să mă spăl de noroi.

Lordul de Ravensby nu rosti o vorbă cât timp străbătură labirintul coridoarelor castelului. Slujitorul trebui să-l întrebe a doua oară dacă lady Graham avea sau nu ceva bagaj la ea.

— Cere-i doamnei Reid să-i găsească nişte haine! zise el în cele din urmă, continuând să se gândească în altă parte.

Mergea foarte repede, iar Elizabeth şi slujitorul abia

reuşeau să ţină pasul cu el.

— Ai nevoie de ceva? o întrebă Johnnie.

Era limpede că-l preocupă alte lucruri: întrebarea fusese o simplă formalitate.

— Nu… Nimic… Poate doar vreo carte… Altfel aşteptarea va fi plictisitoare.

Văzându-l cât era de absent, nu-şi închipuia că va primi un răspuns, dar spera ca cel puţin slujitorul să-şi amintească rugămintea ei.

Se pare, însă. că vorbele fetei reţinură cumva atenţia lui Johnnie şi, pentru prima oară de când mergeau pe coridoarele castelului, lordul deveni conştient de prezenta ei.

— Nu vreau să te încui, lady Graham. Dacă îmi dai cuvântul dumitale de onoare că n-ai să încerci să fugi, te poţi plimba nestingherită prin castel şi pe întreg domeniul.

Scoţienii erau întotdeauna poliţieoşi – şi chiar galanţi – eu oamenii politici şi eu ostaticii englezi.

Singura măsură de precauţie era ca Elizabeth să fie găzduită într-o încăpere din foişor, în caz că Godfrey ar fi atacat castelul.

— Desigur. Ai cuvlutul meu.

Ajungând în dreptul celui de-al treilea rând de scări, Elizabeth se opri o clipă, ca să-şi tragă sufletul.

Johnnie Carre respira regulat, condiţia fizică fiind o calitate obligatorie pentru incursiunile peste graniţă. Tânărul îi adresă un zâmbet dezarmant şi împăciuitor.

— Sper să te simţi bine la Goldiehouse. Dunked Willie îţi va îndeplini toate dorinţele. Cere-i tot ce vrei. Ai la dispoziţie şi o cameristă. Bucătarii noştri sunt foarte pricepuţi, aşa că nu-ţi rămâne decât să le comanzi ce-ţi pofteşte inima. Am uitat ceva. Willic?

— Vinurile, Johnnie.

Toţi din suita lordului de Ravensby erau uniţi prin

diverse legături de rudenie, aşa că se adresau unul altuia cu familiaritate.

Johnnie zâmbi spre Willie, care ţinea pasul voiniceşte. Trupul lui vânjos căpătase rezistentă tot suind şi cnborând scările castelului. Chiar dacă Anglia şi Franţa se aflau în război. Parlamentul scoţian se hotărâse să încuviinţeze comerţul cu vinuri fruntuzeşii (UI).

— Noi bem vinuri franţuzeşti, de care englezii fac rost numai pe sub mână!... îi explică el Elizubethei când ajunseră în capul scărilor. Aşadar, eşti liberă să alegi ce-ţi place. Stăm bine şi eu vinurile de Rin, datorită englezilor şi olandezilor. Willie e mare meşter la vinuri, uşa incit te sfătuiesc să laşi alegerea în seama lui.

Willic zâmbi cu gura la urechi, oferindu-şi serviciile cu cea mai mare căldură.

— Atunci, alege pentru mine, Willic! se hotărî Elizabeth.

— Prea bine, doamnă! sări el. vădit încântat.

Câteva momente mai târziu, ajunseră la camera din turn: era o încăpere spaţioasă şi confortabilă, ale cărei ferestre ofereau o privelişte minunată. Tavanul era minunat lucrat, iar pereţii zugrăviţi în culori vii, de către artişti italieni aduşi la Ravensby de unul din predecesorii lui Johnnie. Pe podea se aflau covoare groase, turceşti, pe care puteai păşi eu piciorul pol fată a mai simţi răceala pietrei. Mobilierul sculptat cu motive clasice ţi medievale amintea de o abat ic.

— Aici e cumva mâna unei zâne? întrebă în şoaptă Elizabeth. uimită de bogăţia şi fastul încăperii.

Întoarse capul să-şi arate mulţumirea, dar descoperi că tichii lui o fixau cu insistenţă.

Brusc licărul din privire i se stinse şi redeveni gazda binevoitoare dinainte.

— Dacă m-aş bucura de ajutorul zânclor, glumi el, ai fi putut rămâne la Harbottic, iar eu l-aş fi scos din temniţă

pe Robbie eu ajutorul spiriduşilor. Aici e mâna mamei mele. Ea s-a ocupat de decorarea camerei.

— Oh! dxclamă. Elizabeth, neştiind dacă să mai întrebe altceva despre mama lui sau despre familie, şi nici dacă era cazul să ştie şi alte lucruri despre un bărbat care o privea atât de lacom.

De fapt, nu îndrăznea să afle prea multe despre tânărul lord, care-i plăcea din ce în ce mai mult.

Johnnie îşi dădu seama că ar fi dorit nespus să-i alunge îndoielile cu o sărutare, almându-i temerile într-un mod cât se poate de plăcut pentru amândoi. Căsătorită cu un bărbat care avusese de patru ori vârsta ei, ori îşi luase vreun amant, ori avea mare nevoie de unul. Gândul acesta aproape că reuşea să-l clintească din hotărârca de-a se înfrâna.

„Nu!” aproape îi veni să strige. „Poate mai târziu”, îşi zise, încercând să-şi stăpânească dorinţa din ce în ce mai puternică.

— Noapte bună, lady Graham!

Se răsuci pe călcâie şi, fără altă explicaţie, părăsi încăperea.

Willic îşi trecu încurcat degetele prin părul roşcovan şi sârmos, răvăşindu-l şi mai mult, apoi începu să vorbească, încercând să umple tăcerea, de parcă şuvoiul de cuvinte ar fi putut îndepărta efectul văditei dorinţe a lui Johnnie de-a o avea pe această femeie.

— Lady Graham, v-o prezint pe Helen, camerista dumneavoastră. Iar acum, spuneţi-mi ce v-ar face plăcere să mâncaţi. Helen vă va aduce haine curate şi apă caldă. Eu am să vă găsesc ceva de citit. Helen, vind-ncoa’! Dâasa este lady Graham…

Capitolul 5

Puţin după aceea, Johnnie intră în sufragerie. Îşi schimbase costumul de călărie cu altele, potrivite pentru o

cină în familie. Părul spălat în grabă şi încă ud, era legat la spate. Haina verde de catifea, neîncheiată, lăsa să se vadă vesta albă de brocart, care-i sublinia trupul frumos şi viril. Eşarfa înnodată la gât era fixată cu un mic ac de diamant. Purta pantaloni de lână ecosez şi ciorapi asortaţi, verde cu vineţiu. Avea aerul unui tânăr şi viteaz, print, ajuns în sfârşit acasă: puternicul şi temutul lord de la graniţă, înveşmântat în catifea şi diamante, părând şi mai înalt în hainele de casă, cu dantelă la mâneci şi la gât.

— Iubitule… Mi-a fost dor de tine… gânguri Janet, culcată artistic pe o canapea, astfel încât să i se vadă decolteul adânc al halatului de mătase argintie şi rotunjimea sânilor plini de făgăduinţe.

— *Te rog*, simte-te cu acasă! râse ironic Johnnie, stăpânindu-şi cu greu iritarea fată de intenţiile cât se poate de clare ale femeii.

I’aşi pe ptxicaua aşternuta cu covoare, observi ml că masa fusese pregătită pentru două persoane şi trasă în faţa focului. Nici urmă de servitori. Dând eu ochii de sticla cu vin din soiul cel mai bun, depusă pe o tipsie de argint, chiar lângă Janet, îl cuprinse furia la gândul acestei prezente nedorite în casa lui.

Se lasă pe un scaun, lângă tava cu vin, şi întinse mâna după an pahar. Ridicând privirea spre canapeaua unde stătea întinsă contesa, spuse scurt:

— Nu-mi place să mi se dea porunci.

Ochii lui albaştri erau ca de gheată.

— Prefer să-mi aleg singur invitaţii pentru cină.

— Nu fi rău, iubitule… răspunse frumoasa contesă, fără să se tulbure câtuşi de puţin, deşi Johnnie continua s-o sfredelească cu privirea.

Ştia cum să îmbuneze un bărbat şi, mai presus de orice, ştia ce repede îi trecea lui Johnnie supărarea.

— Am poruncii să ţi se pregătească mâncărurile talc favorite… zise ca lângă foc te aşteaptă rachiul care-ţi place

tel mai mult şi... am cerut să nu fim deranjaţi cu niciun chip...

Îşi ridică graţioasă umărul de pe canapea. O clipă, halatul căzu într-o parte, dezvelindu-i sânii voluptuoşi, stând parcă tă plesnească sub strânsoarea corsetului de mătase stacojie, lia schiţă un surâs plin de înţelesuri.

— Eu nu sunt soţul tău. ajuns în prag de bătrâneţe, Janet! zise Johnnie, aruncându-i o privire încruntată. Har Domnului, sunt sătul de sâni tineri şi ispititori.

Îşi turnă vin şi, duc! tul la gură paharul, îl goli dintr-o înghiţitură.

— Se pare că astă-seară o să cam am de furcă cu line! murmură bruna Janet, fără să-şi piardă cumpătul, obişnuită mi aţâţe bărbaţii. Dar tot am să te fac să uiţi de supărare.

— Supărarea mea, replică el întinzând din nou mâna spre sticlă, se datorează îngâmfării talc fără margini.

La drept vorbind, aerele Janeici nu erau o noutate la Goldiehouse. Iar dacă se gândea bine, proasta dispoziţie i se trăgea de la atitudinea ei arogantă şi posesivă de fată eu Elizabeth Graham.

— Mă voi strădui să-ţi câştig iertarea pentru faptul c-am vrut să fim numai noi doi la cină, murmură ca pe un ton insinuant. Am să te servesc la masă. am să-ţi îndeplinesc toatf dorinţele, am să fac totul pentru a te mulţumi.

Îi surâse cu drăgălăşenie, ca un copil care cerc o jucărie.

— Poate că astă-seară ţi-aş putea fi şi cameristă, adăugi ea, cu un zâmbet jucăuş. Ţi-aş putea da chiar în gură...

Apoi, descoperind ce perspective îi oferea un astfel de joc. adăugă, cu o privire plină de înţelesuri:

— După cină, ţi-aş putea spăla degetele, unul câte unul... Aş avea grijă să te simţi bine, să te relaxezi... Aş fi supusă şi ascultătoare... chiar mai mult decât îngăduie

buna cuviinţă… Ca o fetiţă… Când ai să vrei să bei ceva, îţi voi umple paharul şi ţi-l voi aduce la jilţul tău de lângă foc… Am să m-aşez la picioarele laie…

Se uită o clipă în ochii lui, apoi îşi coborî privirea, vrând să se convingă de iiucresul lui pentru o femeie supusă şi ascultătoare.

— Iar dacă nu vei fi satisfăcut, îţi îngădui să mă certi, sfârşi ca observând cu un surâs şiret că Johnnie începuse s-o dorească. Să-ţi verşi focul pe mine… Să te porţi ca un stăpân.

Ochii îi ardeau, şoaptele ei sunau ca o chemare.

Johnnie o privi pe deasupra paharului plin.

— Ţine-o tot aşa, iubito – murmură el, amuzat – şi n-o să tuni ai nevoie de mine ca să termini…

Deodată schiţă un zâmbet. Vinul îi pusese sângele în mişcare, redându-i huna dispoziţie. Rochia scumpă şi frumuseţea aleasă a contesei erau exact contrariul imaginii pe care şi-o făcea el despre o cameristă.

— Dar eu am nevoie de (*inc*, Johnnie… şopti ca, neluându-i în scamă gluma.

Se înficrhânta tot mai mult la gândul că Johnnie Carre o va sili să se supună vrerii lui.

— Lasă-mă să te slujesc… E plăcerea mea… *Te* Johnnie… Ai să vezi cât pot fi de… ascultătoare…

Prin mătasea rochiei, el vă Zu cum sfârcurile sânilor i se întăriseră şi, în acelaşi timp, îl năpădi o dulce fierbinţeală. Auzindu-i declaraţia, pe buze îi înflori un surâs şi vorbi, apăsând cuvintele:

— Mă îndoiesc că ştii ce înseamnă să fii cu adevărat *ascultătoare*, scumpo…

Pune-mă la încercare, Johnnie…

Îşi scoase fusta argintie, brodată cu fir roşu, dând la iveală priveliştea irezistibilă a unor ciorapi lungi. de mătase stacojie, deasupra cărora începea carnea albă a

coapselor, apoi cârlionţi negri şi mătăsosi.

— Fac tot ce-mi ceri… gâfâi ea.

Numai un monah ar fi putut rezista unei asemenea ispite! Sau nici măcar el. Însă Johnnie Carre nu avea niciun fel ele înclinaţii bisericeşti, bucurându-se în schimb de un nestăvilit şi îndelung exersat apetit sexual. Sexul îi zvâcni. Contesa era o femeie superbă, iar oferta ei îşi făcuse efectul. Totuşi, tânărul nu-şi uitase supărarea pentru aerele ei de stăpână Nu-i plăceau femeile posesive şi nu suporta niciun fel de constrângeri din partea sexului slab. Nevoia de libertate se dovedi mai puternică decât cea fizică.

— Înainte de orice, ascultă-mă bine! zise el cu glas ferm.

— Cere-mi orice!

Dorinţa nebună de a-i aparţine o împingea să încuviinţeze tot ce i-ar fi pretins.

El îşi puse paharul deoparte.

— De data asta vorbesc foarte serios.

Janet îşi ţinu respiraţia, silindu-se să-i înfrunte privirea fără a-şi pierde cumpătul.

— Înţeleg.

— Dacă mai îndrăzneşti vreodată să-mi dai ordine în propria mea casă. să ştii c-am să te umilesc de fată cu oricine!

Deşi nu ridicase tonul, contesa îi primi ameninţarea ca pe o palmă în plin obraz.

— Bine, Johnnie… murmură ea. intimidată pentru prima oară în viaţă.

Realitatea se împletea eu jocul, strecurându-i un fior rece pe şira spinării.

— Sper c-ai priceput! insistă el, amintindu-şi vechea supărare.

În plus, îl chinuia un gând obsedant, o patimă

înnebunitoare de-a o poseda pe Elizabeth, atât de ispititoare în inocenţa ei. Lady Graham era fructul oprit, pe care Johnnie ardea de dorinţă să-l guste.

— Am priceput, my lord! răspunse supusă contesa, în vreme ce roşcata îi cuprindea încet-încet sânii opulenţi şi gâtul subţire, urcând spre obrazul ca de alabastru. Nu cer decât să-ţi fiu pe plac, adăugă ca, cu pleoapele pe jumătate plecate.

— Nu trebuie să te simţi *obligată* la astfel de jocuri, scumpo! replică insolent Johnnie, dându-şi seama că ea nu făcea decât să joace teatru De regulat, te regulez oricum.

Contesa şovăi o clipă, nu pentru că ar fi fost jenată de grosolănia lui, ci mai curând pentru a alege între actul imediat şi deliciul unei pregătiri a simţurilor. Se hotărî, şi-şi ridică privirea, întâlnind-o e cea a bărbatului. Ochii ei ardeau de dorinţă.

— Vreau să mă joc… declară Janet.

— Dar dacă eu nu vreau?

Tonul lui Johnnie fusese glumeţ, iar ochii lui îşi recăpătaseră sclipirea jucăuşi, plimbându-se pe trupul minunat ce zise oferea.

— Te voi ajuta să te răzgândeşti…

Din vocea ei răzbătea aceeaşi vrajă veche de când Adam şi îi va precum şi un sentiment de siguranţă, datorat unei vechi legături.

— Eşti o târfuliţă şi-o gură-spartă, iubito! i-o tăie Johnnie. Ar fi trebuit să-ţi iei de bărbat pe unul mai tânăr…

— Vrei să spui c-aş fi fost credincioasă setului meu? întrebă ca, deschizând ochii mari şi făcând pe inocenta.

Johnnie oftă adânc, amintindu-şi de cruda realitate a căsătoriilor aristocratice, precum şi propria sa îngăduinţă în ce privea morala.

— Iartă-mi naivitatea de-o clipă… şopti el.

— *Cea mai mare naivitate*, când vine de la unul ca

tine! răspunse încetişor contesa.

Îşi ridică sprâncenele frumos desenate.

— Sigur, după ce-ai făcut fericite atâtea femei de prin partea locului – măritate sau nu – ai fi dezamăgit s-auzi de fidelitate în căsnicie.

— Ai dreptate! încuviinţă dl, fără a avea intenţia să discute despre fidelitate tocmai cu Janet Lindsay.

Dar îi dădea târcoale întrebarea dacă Elizabeth Graham fusese credincioasă bătrânului ei soţ. Şi dacă da, atunci cum ar răspunde avansurilor unui bărbat în floarea vârstei? Inima începu să-i bată mai tare. Cum ar reacţiona la atingerea lui? Oare avea pielea fierbinte sau răcoroasă? S-ar arăta rece sau înflăcărată după atâţia ani de abstinentă?

— … Nu-i aşa?

Cu gândul la Elizabeth Graham, pe care o şi vedea în patul lui, nu auzise nimic din ce-i spusese Janet. Se strădui să şi-o alunge din minte pe încântătoarea lady Graham şi zâmbi spre contesă în chip de scuză, oftând încetişor:

— Am avut o zi grea…

— Tocmai voiam să te întreb, începu Janet, pe tonul umil al unei slujnice, dacă nu mai doreşti puţin vin, my lord.

El tăcu o clipă, şocat de contrastul dintre viciul fără ruşine al contesei şi comportarea stăpânită a Elizabethei Graham. Numai că, pentru moment, lady Graham era departe, iar Janet cea cu sânge fierbinte la picioarele lui. Surâse alene, apoi răspunse:

— De ce nu?

— Într-adevăr, de ce nu, incoruptibilele? replică ca veselă. O secundă am crezut că va trebui să te leg şi să te dezbrac împotriva voinţei talc…

El surâse din nou.

— Poate mai târziu…

— Nu eşti obosit?

Era prima întrebare sinceră din acea seară, deşi scopul ei rămânea pur egoist.

— Şi dac-aş fi? Gândeşte-te c-am călărit până la Harbottle şi înapoi! îi aminti el, privind-o de sus.

— Tu nu eşti niciodată obosit, Johnnie! declară contesa, cu siguranţa unui copil".

Într-adevăr, nu era. De fapt, acum că lămurise şi problema independentei fată de contesă, se simţea cât se poate de bine* dispus. Ostatica se afla la Goldiehouse, aşadar puteau începe tratativele chiar a doua zi. În 5 cl mult o săptămână, fratele său va fi acasă.

— Bine, râse Johnnie. Dacă insişti... Nu sunt obosit, dar mi-o al dracului de foame. Şi încă ceva, iubito... murmură el. În caz. că vrei să mă slujeşti în noaptea asta, nu-ţi trebuie atâtea haine.

Se ridică din jilţ şi se apropie de masa de lângă foc, fără să-i mai arunce vreo privire contesei.

Rămase o clipă lângă masă, apoi spuse răspicat:

— Scaunul, Janet! Te rog să-mi tii scaunul.

Contesa nu era obişnuită să primească porunci, cu atât mai puţin de la un bărbat, aşa că-i trebui ceva timp până să se dezmeticească. Johnnie auzi foşnetul rochiei de mătase şi paşii ei pe covor. Janet veni chiar lângă el, atât de aproape încât îi atingea braţul cu sânii, şi-l fixă cu o privire sigură şi triumfătoare.

— Sărută-mă.

Johnnie nu-şi întoarse privirea spre ea, nici nu dădu vreun semn că ar fi auzit-o. În schimb repetă ceva mai tare:

— Ţine-mi scaunul ca să m-aşez.

Pe Janet o învălui mireasma de trifoi din părul lui. Îi simţea căldura trupului.

— Mai întâi sărută-mă! insistă ea, lipindu-şi trupul de

al lui.

De când se ştia, niciodată n-o refuzase un bărbat.

— Scaunul! zise el pentru a treia oară, fixând-o să se înfioare până în măduva oaselor.

Dar indiferenţa lui nu făcea decât s-o întărite şi mai tare.

Îi puse mâna pe umăr. La atingerea muşchilor lui puternici o cuprinse o dorinţă nestăvilită.

— Te rog… şopti ea, pierdută.

Nişte degete de oţel îi prinseră mâna ca într-o menghină, desprinzând-o de pe umărul lui. Întorcând puţin capul, Johnnie o eliberă din strânsoare, spunând:

— Ţi-am dat o poruncă. Te rog s-o îndeplineşti.

Ea îi trase scaunul.

Johnnie o puse să i-l potrivească de câteva ori, până când socoti că-i aşezat la o distantă potrivită faţă de masă.

— Mai aproape… Nu, ceva mai în spate… împinge-l spre stânga… Aşa…

Pe fruntea contesei se iviră câteva picături de transpiraţie, dar îşi stă pini furia. Atunci lordul îi făcu semn să-i umple pocalul.

— Nu vrei să-mi scot rochia mai întâi? întrebă Janet, ca să lupte cu forţe egale, ştiind că farmecele ei trupeşti erau o armă redutabilă.

— Nu, răspunse el, lăsându-se pe spate în jilţ. Înainte de toate, toarnă-mi vin.

Sirena din ea se opri, şocată. Oare chiar atât de neînsemnată să fi fost pe post de slujnică? Rece ca o mobilă? Furioasă, îşi încruntă sprâncenele, lăsând buza în jos.

Dar lordul de Ravenshy îşi depărta picioarele şi Janet răsuflă uşurată, văzând cum pantalonul de lină nu reuşea să-i ascundă zvâcnetul sexului.

Îi turnă vin, aplecându-se spre el, cu sânii voluptuoşi

tremurând prin corsetul de mătase, nespus de îmbietori. Cochetă din fire, cunoştea nenumărate tertipuri de-a stârni dorinţa.

— Te rog, fii bună şi nu-ţi mai plimba ţâţele prin faţa mea! o repezi Johnnie. Pretind ca servitoarele mele să dea dovadă de mai mult bun simţ.

— Câtă grosolănie! pufni ca, trântind sticla pe masă.

— Părerile servitorilor nu mă interesează câtuşi de puţin! replică lordul. Dacă n-ai nimic de spus, mai bine taci.

Se sprijini de spătarul scaunului şi ridică pocalul cu vin de Rin în lumina camlelahrului, studiindu-i atent culoarea, de parcă ar fi fost singur în cameră.

— Eşti nesuferit!

Glasul Janctei tremura uşor, dar rămânea provocator şi senzual. Contesa veni în faţa lui, fără un cuvânt, ca o slujitoare care primea dojana stăpânului.

— Că sunt. sau nu nesuferit... murmură el într-un târziu, măsurându-i trupul cu o privire îndrăzneaţă... sau aspru şi tiranic – parcă aşa ai spus! – n-are nicio importantă pentru...

Făcu o pauză.

— ... poziţia ta!

Ochii lui albaştri îi susţinură privirea câteva clipe, dându-i a înţelege foarte clar la ce se referise.

— Şi, dacă după ce mă vei servi la masă voi avea chef să mă culc cu tine, ai de ales între a te supune şi-a nu mai pune în veci piciorul în casa mea. Ai priceput?

— Da, înălţimea Voastră! murmură contesa, cu trupul arzând de dorinţă.

Îşi acoperi decolteul cu inimile, supunându-se poruncii stăpânului de-a avea o slujitoare „cu mai mult bun sim (1.

Lordul îi dădu mina la o parte, plimbându-şi uşor

degetul pe rotunjimea sânilor.

— N-am spus că nu-mi *piue* sânii tăi… zise el, strecurându-şi mâna prin decolteu, ca să-i atingă sfârcurile tari prin corsetul de mătase. Însă n-am chef să mi-i vâri în farfurie.

Încetă s-o mai mângâie şi se lăsă pe spate în jilţ, vorbind cu gândul în altă parte:

— Acum te rog să te dezbraci şi-am să văd dacă mai prezinţi şi alt interes decât acela de-a mă servi la masă.

Distant şi rece, o privea ca pe-o străină.

Pe Janet o cuprinse un nou val de dorinţă şi începu să-şi descheie rochia cu degete tremurânde. Sâttgele îi clocotea în vine, dar în cele din urmă reuşi să-şi desprindă copcile micuţe, îmbrăcate în mătase, şi rochia i se prelinse de-a lungul trupului, căzând pe covor. Rămase în faţa stăpânului, ca o târfă de lux, cu jartiere înflorate, cu ciorapi de mătase roşie, cu papuci de catifea violetă, cu corsetul stacojiu atât de strâns pe trup, încât sânii se umflau deasupra taliei de viespe ca nişte globuri transparente.

— Păcat că ai sâni atât de mari! zise rar lordul, tolănindu-se în jilţ. Eu unul prefer femeile mai suple. Poate c-ar trebui să te trimit la culcare.

— Nu, my lord! Te rog, nu!

Glasul îi trăda panica. Deja ardea de dorinţă. Tâmplele îi pulsau, iar numai se z. bătea nebuneşte, odată cu z. vâcnctul aproape dureros din lăuntru! ei.

— Iartă-mă! rosti cu umilinţă contesa, apăsându-şi mâna pe sâni, parcă pentru a le ascunde opulenţa. Aş putea purta o cămaşă de noapte, my lord, ca să-ţi fiu plăcută la vedere.

Johnnie rămase pe gânduri câteva clipe. Stând comod în jilţ, ca un împărat asiatic, îşi plimbă alene degetul pe buza paharului, apoi arunca o privire la ceasul din colţul încăperii, părând să ia o hotărâre.

— E târziu, zise el în cele din urmă. Dar dacă tot eşti aici, şi cu tot am nevoie de o servitoare… Ce mai contează că ai sâni prea mari?

Oftă resemnat.

— Poţi rămâne.

În vocea lui se ghicea o undă de iritare.

— Vreau să mă serveşti la masă fără prea multă vorbărie, îi ceru lordul, cu glas indiferent. Scoate-ţi corsetul, dar păstrează papucii şi ciorapii. Îmi plac ciorapii roşii de mătase, sfârşi el, de parcă ar fi spus „îmi place ceaiul dulce”.

Îl dorea cu atâta disperare, încât era gata să accepte orice. Se grăbi să-şi desfacă şireturile corsetului, în timp ce el continua să-şi bea tacticos vinul din pahar. Niciodată nu-şi scosese singură corsetul. Întotdeauna o ajutase o cameristă sau un amant.

După câteva minute de luptă înfrigurată, îl azvârli deoparte şi rămase goală în faţa lui Johmiic, transpirată şi roşie la faţă, eu părul ciufulit, toată numai dorinţă şi patimă nebună.

— Acum îmi poţi servi cina, zise el, privind-o galeş şi arătând spre o farfurioară pe care se aflau prăjituri cu fructe.

— Mai târziu, gâfâi Janet, uitând să mai fie „supusă şi ascultătoare”.

Aristocrata din ea îşi cerca imediat drepturile.

— Acum vreau să facem dragoste!

Pradă unui impuls irezistibil, se apropie de el, înnebunită să-l vadă încă îmbrăcat, în timp ce ea era goală. Calmul şi indiferenţa lui Johnnie o chinuiau ca un desert preferat la care nu putea ajunge. Însă el refuza să-i potolească focul.

— Dar eu nu vreau să mănânc mai târziu! protestă lordul, cu asprime în glas. Vreau să mănânc acum.

— My lord, Johnnie! murmură ea, răsuflâiul iute şi tremurând de dorinţă. Nu pot…

I i îi aruncă o privire scurtă şi spuse doar atât:

— Serveşte-mă!

Janet trase aer în piept, înecrcând să-şi recapete pl ni rea de sine, apoi se întinse spre farfurie şi rupse o hueată de prăjitură.

— Vino mai aproape, îi porunci Johnnie cu glas coborât.

Contesa veni spre el, închizând ochii o clipă: chiar şi cei citi va paşi fuseseră un chin, atât de aproape era de climax. Îi simţi degetele alunecând de-a lungul coapsei ei.

— Ţi-o foame? o întrebă lordul, pe tonul unei gazde grijulii.

Chiar mâna lui, acum atât de aproape de fierbinţeala umedă a dorinţei, nu era decât un gest obişnuit, de curtenic.

Janet clătină din cap, neputând scoate un sunet.

— Deschide ochii! îi ceru el, fără să ridice glasul.

Ea se supuse, privindu-l cu ochi arzători.

— Desfă-ţi picioarele! porunci lordul, la fel de indiferent.

Contesa îl ascultă, umilită de propria-i patimă.

Mâna lui fierbinte se strecură de-a lungul coapsei, până ce degetele îi atinseră sexul fremătând de dorinţă. Janet se mişcă uşor, îndemnându-l s-o pătrundă.

— Stai liniştită! o dojeni el.

Ea seinei, dar se supuse şi de astă dată.

— Foarte bine! murmură Johnnie, mângâindu-i uşor sexul, de parcă ar fi vrut să vadă dacă era pregătită să-l primească.

Janet nu-şi dădea seama dacă aprecierea lui se referea la supunerea sau la dorinţa ei de a-i aparţine. Oricum, lordul părea mulţumit şi de una şi de alta, pentru

că-şi strecură un deget înăuntrul ei.

— Acum dă-mi să tnănânc! murmură cMinând-o prizonieră şi făcând un semn din cap spre prăjitura pe care contesa o ţinea în mână.

Degetele lui îşi continuau mângâierile răscolitoare, pătrunzând-o încet, în timp ce ea răspundea fiecărei mişcări cu un oftat de plăcere.

— Dânti să mănânc, repetă lordul, văzânU că e; a nu-l ascultase, şi imediat îşi strecură încă două degete înlăiuntrul ei, pătrunzând-o atât de adânc încât Janet simţi că i se taie răsuflarea. Trebuie să ai grijă de mine, urmă el, altfel te trimit la culcare.

Contesa nu suporta nici măcar ghidul că Johnnie; ar fi putut s-o refuze tocmai acum, aşa că se strădui să-şi alunge din minte orice senzaţie voluptuoasă şi-i îndeplini dorinţa, fără a-şi putea stăpâni tremurul mâinii.

El începu să vorbească, silind-o să răntfnă cu mâna întinsă.

— Vreau să te uiţi la mine când mănânc. Nu închide ochii. După ce termin, îmi mai dai o bucată.

Johnnie deschise gura, îngăduindu-i să-l servească. Mesteca încet, de parcă şi-ar fi pierdut simţul timpului, fără a-şi retrage degetele din lăuntrul ei, simţindu-i şoldul gol sprijinit de umărul lui. Mângâierile lui făceau minuni. Erau desăvârşite.

Janet abia se mai putea stăpâni, reuşind cu greu să-şi ţină ochii deschişi.

Dar avertismentul lui o silea să-şi păstreze cumpătul.

Avertismentul lui şi propriul trup, clocotind de dorinţa.

— Cât eşti de ascultătoare! şopti el.

Ea răsufla precipitat. Deasupra ciorapilor roşii de mătase, pielea începea să capete o nuanţă trandafirie.

— Mai dănii nişte prăjitură cu mere. Uite, ia cuţitul şi

taie-mi o bucată. Dacă îmi îndeplineşti toate poruncile fără zăbavă, am să fac dragoste cu tine toată noaptea… Ţi s-a mai întâmplat vreodată să faci dragoste cu un bărbat toată noaptea?

Da. Amândoi trăiseră astfel de nopţi. Îi veniră brusc în minte clipele lor de extaz şi se eliberă năvalnic, cu un ţipăt înăbuşit.

El îşi aplecă fruntea şi începu să-i sărute cu gingăşie sfârcurile tari, sporindu-i plăcerea. Când orgasmul se termină, îşi retrase degetele dinlăuntrul ei şi se lăsă pe spate în jilţ, întinzând mâna după un şerveţel de dantelă, cu care îşi şterse încet degetele.

În tăcerea din salon se auzea numai respiraţia gâfâită a contesei. Apoi, încet-încet, îşi recăpătă suflul şi reveni la normal. Îşi ridică genele negre şi trăgând aer în piept, îl fulgeră pe Johnnie cu privirea.

— Blestemat să fii, cu toate trucurile talc! Te urăsc!

Şi-şi repezi palma spre obrazul lui.

Lordul îi prinse mâna din zbor, fără efort, perfect stăpân pe reflexele lui.

— Nu zău! risc el, ţinând-ode încheietură, blând dar ferm. Aş fi zis că ţi-a plăcut!

— Şi erecţia ţi-ai păstrat-o pentru alta? şuieră Janet, smulgându-şi mâna din strânsoarea lui.

Se aruncă pe jilţul de lângă Johnnie, încruntată şi ameninţătoare.

Gândul la acea „alta” îl fulgeră pe tânăr, ca de-atâtea ori de când o întâlnise pe blonda şi încântătoarea lady Graham. Dar era în joc viaţa lui Robbie…

„Nu în astă-seară”, îşi zise lordul, fără să-i piară zâmbetul.

Ochii lui promiteau plăceri nebănuite.

— Eşti disponibilă?

— Ar trebui să te fac să aştepţi, mormăi ca, încă

supărată.

— Într-adevăr, numai că n-ai tu atâta răbdare! o tachina Johnnie.

— Se pare că ai *tu* destulă pentru amândoi.

— Atunci e bine. Ai terminat cu joaca sau vrei să fiu în continuare stăpânul tău?

— Un ml care ţi se potriveşte de minune! se răsti contesa, simţimlu-se din nou umilită. Nu pot să sufăr să termin în felul ăsta!

— Eşti lacomă, scumpo! Nu întotdeauna poţi avea parte de senzaţii divine”.

fu îi aruncă o privire sfredelitoare printre gene.

În schimb ochii lui albaştri erau limpezi ca cei ai unui înger.

— Înţeleg… murmură el, abia stăpânindu-şi zâmbetul.*

Se pricepea să descifreze sensul privirilor unei femei.

— Se pare că ai cam vrea să te despăgubesc. Spune-mi ce-mi ceri, să văd cum pot să te ajut.

Glasul îi redevenise cald şi prietenos. Nici urmă de lordul tiranic de adineauri.

— Ah, afurisitule! gemu ca Parcă n-ai şti!…

Contesa se lăsă pe spate în jilţul tapiţat cu damasc roşu, care-i. punea în valoare şi mai mult pielea albă şi transparentă, ca de fildeş. Se întinse ca o pisică leneşă, lăsând de-o parte supărarea. Johnnie Carre găsea întotdeauna o cale ca s-o mulţumească.

— Când văd prin pantalonul tău cât mă doreşti, zise ea, zâmbitu! provocator, cum aş putea să-ţi mai port pică?

— Serios? replică el, fără urmă de modestie.

Dar surâsul era încântător şi sincer. În noaptea aceea, în sufrageria de la Goldiehouse, Johnnie îi aparţinea numai ei.

*

A doua zi de dimineaţă, înainte de-a se despărţi, lordul îi dădu a înţelege – cu grijă, curtoazie şi diplomaţie – că era de preferat să nu-l mai viziteze până la întoarcerea lui Robbie. Nu putea să rişte ca negocierile să dea greş. Singura lui preocupare trebuia să fie eliberarea fratelui său. Nu-şi putea îngădui să se gândească la femei – oricât de seducătoare ar fi fost. În cele din urmă reuşi s-o convingă, dând dovadă de o răbdare fără margini. Iar când, în silrşit, adormi alături de ea, era mulţumii: peste câteva ceasuri va fi singur cu lady Graham.

Capitolul 6

x

Un dimineaţa următoare, Elizabeth se trezi după un somn fără vise, la care contribuise, probabil, şi vinul franţuzesc al lui Willie. După un mic dejun copios, care ar fi mulţumit şi-un om obişnuit cu munca câmpului, se îmbrăcă, ajutată de Helen, punându-şi o rochie de stofă ecosez verde cu roşu. Fără a se gândi cine o purtase înainte, Elizabeth făcu drumul înapoi pe coridoarele castelului, coborând în curte.

Avea intenţia să-şi petreacă dimineaţa vizitând reşedinţa lordului de Ravensby.

În faţa intrării, un rândaş ţinea de frâu un cal înşeuat pentru o femeie. Prin urmare, Janet rămăsese peste noapte! Târfă cu sânge albastru!

Dojenindu-se în sinea ei pentru resentimentul pe care i-l stârnea prezenta contesei la castel, Elizabeth traversă curtea cu paşi grăbiţi, de parcă ar fi vrut să lase în urmă orice supărare. Ieşind pe poarta cea mare, rămase pe malul ierbos al şanţului cu apă, admirând verdele intens al peisajului, până departe spre râu. Încercă să dea uitării pe Janet Lindsay şi pe ttiate femeile din viaţa lui Johnnie Carre.

Lordul avea faima unui desfrânat – exact aşa cum văzuse cu ochii ei. Puţin îi păsa pe cine aduce în patul lui.

Era mai bine să şi-l scoată din minte.

*

În zilele următoare nu-l întâlni aproape deloc pe stăpâtiul castelului. Johnnie Carre ţinea ca nimic să nu-i distrugă atenţia de la grija de a-l elibera pe Robbie, iar simpla prezenţă a Elizuhethei era o ameninţare pentru liniştea lui, aşa că prefera să n-o vadă.

Totuşi, subconştientul lui reacţiona cu totul diferit la această constilngere autoimpusă, iar în vis îl obseda imaginea Elizabethei Graham culcată în patul său.

Elizabeth petrecea ceasuri întregi în biblioteca de la Goldiehouse, fascinată de colecţia de cărţi de arhitectură, precum şi de machetele reprezentând diversele modificări aduse castelului. După toate aparenţele, plăcerea de-a înfrumuseţa reşedinţa seniorială se transmisese de la o generaţie la alta, fiecare castelan având o contribuţie la transformarea fortăreţei într-un castel.

Cea mai recentă machetă era lucrată în stil clasic şi reprezenta fundaţiile unei noi aripi, spre soare-apunc. Aspectul era intim şi familiar, ceea ce însemna că ultimul conte de Graden intenţiona să trăiască într-o ambianţă mai puţin feudală.

Elizabeth se împrieteni cu Muriro, un tânăr arhitect abia reîntors de la Vicenza, unde studiase vilele de ţară ale lui Palladio. Fata mergea deseori să-l vadă în biroul lui, ascultându-l cu plăcere cum povestea despre principiul lui Palladio de-a integra construcţia în mediul ei natural. Elizabeth îi punea tot felul de întrebări, iar el îi arăta desene de-ale maestrului, explicându-i mijloacele prin care artistul italian reuşea să realizeze un spaţiu arhitectural în conformitate cu cadrul natural. Interesul pentru desen şi construcţii nu era cel al unui novice, pentru că intenţiona să-şi înalţe şi ea o reşedinţă seniorială. Dispunând de banii lăsaţi de Hotchanc, avea Uc gând să-şi trăiască viaţa independent de tatăl ei şi angajase un agent care să-i

achiziţioneze un domeniu în Northumbria, suficient de departe ca Godfrey să nu-şi mai virc nasul.

Lady Graham îşi servea masa în încăperea din turn sau în bucătărie, alături de slujitorii care se arătau nespus de atenţi şi săritori. Alteori petrecea ceasuri plăcute lui lui ceaiul în camera doamnei Reid, menajera, s-m ascultând istorioare de ale ei despre isprăvile familiei Carré. Nu primi nicio invitaţie de-a lua masa cu Johnnie şi oamenii lui – omisiune deliberată din partea lordului. Cunoscându-şi propria slăbiciune fată de Elizabeth, Johnnie prefera s-o evite cu încăpăţânare. mai ales că la cină obişnuia să bea împreună cu ceilalţi: ştia bine că după câteva pahare de vin sau de rachiu, i-ar fi fost greu să-şi respecte hotărârea.

Totuşi, într-o după-amiază, se întâlniră din întâmplare în grădină. După o întrevedere cu arhitectul Munro undeva pe malul râului, Johnnie se întorsese prin grădină, ca să scurteze drumul. Tocmai discutase despre înălţimea probabilă a domului ce se va înălţa deasupra livezii de portocali, legată printr-un pasaj acoperit de propriul lui apartament din noua aripă, încă în construcţie. Totul era o chestiune de proporţii, iar după ce priviseră castelul din mai multe unghiuri, atât lordul cât şi arhitectul conveniseră ca domul să nu fie prea înalt. Altfel, văzut dinspre un, ar fi stricat armonia întregului.

Cunt întârziase la întâlnirea cu Kinmont. Împreună cu care urma să stabilească termenii răspunsului la scrisoarea primită de la Godfrey în aceeaşi dimineaţă, Johnnie trecu repede printre straturile de flori de forme simetrice, ocolind plantele ornamentale şi sărind peste micul bazin de la intrare, în loc să-l înconjoare. Ieşind de după gardul viu care despărţea havuzul Uc aleea de pietriş ce ducea până la castel, se ciocni cu cineva.

Cu un gest reflex, o apucă pe Elizabeth, care ţipase, gata-gata să cadă pe spate. Cărţile şi foile pe care le ţinuse în mână se împrăştiaseră în toate părţile.

În ochii ei se citea spaima. Oricare ar fi fost cauza – izbitura sau apariţia lui neaşteptată – Johnnie se simţi atras tocmai de această teamă. Avea senzaţia că e un vânător aflat în faţa prăzii – o emoţie firească pentru un bărbat obişnuit cu vânătourca. Nu se obosi să-şi lămurească sentimentele, însă se miră de propria-i reacţie, iar degetele i se încleştară şi mai puternic pe pielea moale a braţului ei. Ce dacă o durea? Cu un ostatic poţi să faci ce vrei. În decursul istoriei acestor locuri, multe femei frumoase fuseseră violate. Asta era mai curând o regulă, nu o excepţie. Elizabeth ştia. La fel şi Johnnie.

Ea îi citi gândul în privire şi-şi spuse c-ar trebui să se teamă ţie acest bărbat înalt şi voinic, care-o ţinea prizonieră, mai ales că strălucirea din ochii lui vorbea cât se poate de limpede. Şi totuşi…

— Iartă-mă… şopti fata, de parcă l-ar fi lovit şi-acum ar fi preocupat-o numai eticheta.

Sau poate, fără voie, îşi cerea iertare pentru cât răspundea la gândul nerostit.

El şovăi o clipă. Vorbele ei îl şocaseră. Nu cumva îi interpretase greşit temerile? Oare îi oferea numai o scuză de circumstanţă sau nu se înşelase, crez. Ând că-i ghiceşte în glas o senzualitate abia reţinută? apoi sensul cuvintelor Elizabethei îi deveni clar şi simţi cum i se strânge inima de-un alt fel de regret. Negocierile pentru eliberarea lui Robbie erau în curs de desfăşurare. Curând fratele lui va părăsi închisoarea din Harbottle, aşa încât pentru moment era riscant să-şi dea frâu liber poftelor cărnii. Chiar dacă n-ar întâmpina nicio împotrivire din partea ei.

— Iartă-mă şi dumneata! vorbi el cu glas aspru, silindu-se să se înfrmeze. Dă-mi voie să-ţi adun cărţile.

Cu aceste cuvinte, îi lăsă braţul şi se aplecă să-i adune cărţile şi hârtiile risipite pe alee.

Aşeză cărţile una peste alta, cu mâinile la câţtva centimetri de picioarele ei. Simţi în nări parfumul de trifoi

al săpunului de casă făcut de doamna Reid şi în minte îi răsări imaginea Elizabethei în baia ahurindă. cu un săpun în mână.

cu sânii cufundaji în apa fierbinic, plimnându-şi alene săpunul pe tot trupul… ÎI fulgeră o dorinţă irezistibilă şi sirinse din dinţi, furios că trebuia să-şi ţină firea.

Elizabeth era impresionată de lăţimea umerilor lui, sub vesta de piele. Abia acum, când îl vedea la picioarele ei, îşi dădea scama de trupul lui atletic. Ce-ar fi simţit, puându-şi mâna pe aceşti umeri arşi de soare, văzând cum joacă muşchii tari. cu graţie şi forţă? Vrăjită de irezistibila virilitate a lordului de Ravensby, îşi încleşlă pumnii, stăpânimlu-şi pornirea de a-l atinge.

Dar chiar atunci el sări sprinten în picioare.

— Poftim! îi spuse. Întinzându-i cărţile şi hârtiile, puse una peste alta.

— Mulţumesc, răspunse fala, ţinându-şi răsuflarea, de parcă abia ar fi scăpat dintr-o mare primejdie.

Rămaseră faţă în faţă. ca doi adolescenţi cuprinşi de o dorinţă mistuitoare, care-i făcea incapabili să vorbească.

Johnnie rupse tăcerea, fiind mare meşter în conversaţiile de societate. După ani întregi de experienţă cu femeile, ştia cum să le intre în graţii.

— Văd că te interesează arhitectura, zise el, aruncând o privire spre cărţile din mâna Eliza bei hei.

— Vreau să-mi construiesc şi cu o casă, răspunse fata cu glas blând.

— Te-ai hotărât să trăieşti singură?

N-ar fi trebuit să rostească atât de apăsat cuvântul „singură”. Ah, de ce nu-şi ascunsese mai bine sentimentele?

— Da, încuviinţă Elizabeth.

Aluzia lui fusese elt se poate de transparentă, pur sexuală.

— *Doresc* să trăiesc singură, adăugă ca, de parcă astfel s-ar fi putut apăra de copleşitoarea lui senzualitate.

Era prea mult pentru Johnnie după zile întregi elt o evitase şi elt se gândise la ea – zile de constrângeri şi abstinenţă. Niciodată lui stătea pe gânduri, mai ales atunci când nu-i trebuia prea mult ca să aleagă. Chiar lângă ol se afla Elizabeth Graham, răpitor de frumoasă în rochia de pânză cenuşie, puţin cam

Jargal pentru ca Parc a fragilă şi delicată, iar culoarea rochiei îi scotea în evidenţă ochii de un verde strălucitor. Cuvântul „vulnerabilă” îi răsări în minte. Tresări de parcă l-ar fi biciuit cineva.

Ar fi putut-o sili să-i aparţină chiar aici, pţi pajişte, la doi paşi de castel, ca să-i arate cine era stăpânul. Ar fi putut s-o ia în braţe – cu sau fără voie – ducând-o în iatacul lui şi s-o ţină acolo până ce soldaţii lui Godfrey îl vor aduce pe Robbie. Sau ar fi putut să-i întoarcă spatele şi să plece.

Rămase câteva clipe în lumina soarelui de primăvară, neştiind ce să facă. Aceste câteva momente însemnau enorm pentru un bărbat care acţiona întotdeauna sub impulsul momentului, pentru o căpetenie conştientă că deseori nehotărârea putea marca hotarul dintre viaţă şi moarte.

Până la urmă, conştiinţa îl îndemnă să plece, de dragul lui Robbie.

— Atunci îţi urez o viaţă fericită… de una singură! şopti el.

În spatele acestor cuvinte se ascundea senzualitatea abia stăpânită a bărbatului care se ştia dorit de toate femeile.

Johnnie făcu o plecăciune grăbită, dar extrem de curtenitoare, şi se retrase.

O secundă ca avu senzaţia că a câştigat bătălia. Dar continua s-o obsedeze îndrăzneala vorbelor rostite de lord înainte de despărţire. Johnnie Cane ştia că nu lăsa

indiferentă pe nicio femeie. Iar Elizabeth era destul de inteligentă ca să priceapă că el îi îngăduise să câştige.

*

A doua zi se întâlniră din nou. Venind în biroul lui Munro, Johnnie o găsi aici pe Elizabeth. Se opri brusc în prag, iar ea întoarse capul, auzind că se deschide uşa. Lordul rămase încremenit în faţa tinerei femei, a cărei frumuseţe părea că luminează încăperea austeră. Paloarea obrazului şi rochia de culoarea lămâiei luminau ca o rază de soare pogorâtă asupra penumbrelor din încăperea mohorâtă. Lambriurile, podeaua de scândură, uşile şi mobilierul, ba chiar biroul şi masa de scris a lui Munro, toate păreau simplul cadru al unei picturi dumnezeieşti.

— Intră, Johnnie! îl întâmpină Munro. Părerea ta ar fi binevenită. Tocmai discutam cu lady Graham despre meritele arhitecturii de grădină.

— Mai bine mă întorc mai târziu.

Femeia aşezată la bimul lui Munro părea să răspândească o strălucire orbitoare, de parcă ar fi absorbit toată lumina şi căldura razelor de soare pătrunse prin fereastra din spatele arhitectului. De fiecare dată când o vedea, i se oprea inima în loc, ori el era obişnuit cu sentimente mai comode la adresa femeilor cu care avea de-a face.

— Trebuie să discutăm despre portalul dintre corpul principal şi aripa cea nouă.

— Stai aşa! sări Murim, fără a-şi da seama ce se petrece cu lordul. Am refăcut planurile. De ce să te întorci mai târziu, dacă tot ai venit până aici?

Frunzări printre hârtiile de pe birou.

— Cred c-am ţinut cont de toate sugestiile tale. Şi Elizabeth a fost de acord că sunt binevenite, adăugă el, zâmbând către Johnnie.

Luat prin surprindere de familiaritatea dintre arhitect şi ostatica sa, tânărul îi privi atent, încercând să-şi

dea seama până unde mergeau aceste relaţii. Simţi un junghi de gelozie şi începu să se uite chiorâş la cei doi tineri.

— Da? întrebă el. Atunci arată-mi-le.

Şi intră în birou, încruntat şi nemulţumii, ca şi cum ar fi trebuit să-şi apere averea personală.

Elizabeth şi Munro habar n-aveau de bănuielile neîntemeiate ale lui Johnnie, care răsfoia vraful de desene noi. Amândoi continuau să adnoteze împreună schiţele refăcute.

— De fapt, Elizabeth m-a ajutat să desenez aceste secţiuni transversale, preciza Munro, arătându-i lordului schiţele în detaliu.

— Nu mi-a dat voie să mă ocup decât de lucruri neînsemnate! interveni, râzând, Elizabeth.

— Să nu spui niciodată că fundaţia e fără însemnătate! protestă Munro.

— Bine. atunci plicticoase! se corectă ca, veselă. Dar tu ai făcut toate acele minunate arabescuri în relief – şi ţi-au reuşit de minune.

Elizabeth şi Munro îşi Zâmbiră unul altuia – ceea ce nu scăpă lordului de Ravensby.

— Mâitie, urmă fata, va *trebui* să mă laşi să-mi încerc mâna la cartuşe[4].

Johnnie încremeni, văzând-o cum scoate limba în direcţia lui Munro, ca un copil care se joacă.

— Dacă nu, te pomeneşti că n-ai să mai vorbeşti cu mine? o tachina arhitectul.

— Să ştii că nu!

— În cazul ăsta, n-am de ales.

— Foarte înţelept din partea ta. Ce spui cât poate fi de îngăduitor? se întoarse ca spre Johnnie, de parcă l-ar fi

---

4 Cartuş — cadru ornamentat cu picturi şi sculpturi, untie figurează o inscripţie, (n.i.)

inclus şi pe el în joc.

— Adevărat.

Acest singur cuvânt fusese rostit cu atâta asprime, încât surâsul Elizabethei se topi într-o clipă.

— Scuteşte-mă, Ravensby! replică ca scurt. Nu cred că eşti cel mai în măsură să dai lecţii.

Într-o fracţiune de secundă, chipul ei îşi pierduse voioşia feciorelnică, devenind neînduplecat şi dispreţuitor.

— Ai înnebunit, Johnnie? sări Munro. Cerc-ţi scuze imediat.

Cei doi tineri erau veri şi buni prieteni, crescuseră împreună sub acelaşi acoperiş, dar în acest moment în privirea lordului nu rămăsese nici urmă din vechile sentimente.

— Ca lord şi stăpân al casei, t se adresă el arhitectului, im sunt obligat s-o fac.

Elizabeth nu-i ca alte femei, Johnnie! repetă Munro, lăift a-şi pierde cumpătul, obişnuit de-a lungul anilor să se ia la hartă cu vărul lui. Cere-ţi scuze de la lady Graham.

— Şi dacă nu vreau?

Îşi înfiânase dorinţele, abţinându-se ca un cavaler cast, aşa cum nu-i stătea în fire, iar Elizabeth Graham flirta cu vărul lui!

— Destul! exclamă ca, ridicându-se de pe scaun, cu glasul tremurând de furie reţinută. Bănuielile dumitale, lord Gradai, n-au niciun temei. Deşi, cu o reputaţie ca a dumitale, nici nu-i de mirare. Te rog să mă scuteşti de această scenă penibilă. Hotchane v-ar fi aruncat pe amândoi în râu, s* vă mai răcoriţi.

— Aş fi vrut s-o văd şi pe asta! mârâi Johnnie, încă fierbând de gelozia pe care nu şi-o putea explica.

— Hotchane a trăit până la şaptezeci şi opt de ani, my lord, şi asta pentru că a ştiut să se facă ascultat de armata lui de la Redesdale.

— Dar acum e mort, doamnă. Iar armata lui se află de partea cealaltă a graniţei.

— Mă ameninţi?

— Nici vorbă.

Glasul lui devenise ceva mai potolit.

— Te rog să nu uiţi că sunt ostatică şi că există anumite reguli.

— Iar dumneata să nu uiţi că aici *eu* fac regulile.

Ea tăcu o clipă.

— Înţeleg.

Apoi, respirând adânc, adăugă sarcastic:

— În acest caz, te rog îngăduie-mi să plec.

— Să pleci?

Tonul vocii lui cerea o precizare.

— Din cameră.

El şovăi o clipă, exact atât cât să nu se arate politicos, dându-i a înţelege cine era stăpânul pe acele meleaguri.

În cele din urmă încuviinţă din cap.

Ea nu rosti niciun cuvânt prin care să-i recunoască autoritatea, ci se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea.

*

— Va să zică aşa… murmură Munro.

Era şocat de confruntarea dintre vărul său şi Elizabeth Graham. Nu vedea altă explicaţie decât gelozia nejustificată a lui Johnnie.

— Şi chiar nu te-ai atins de ea?

— Absolut deloc! declară lordul, oftând. Iartă-mă pentru izbtlenirea de adineauri.

— Ar trebui să-i ceri iertare ei.

Johnnie ridică din umeri.

— Curând va pleca de-aici.

— Cum merg tratativele?

— Acum se pun la punct ultimele amănunte.

— Iar ţie ţi-e din ce în ce mai greu.

Johnnie întâlni ochii albaştri ai arhitectului, care părea uşor amuzat de dublul înţeles al vorbelor sale.

— Cam asu…

— Abstinenta asta e ceva nou pentru tine.

De astă dată, Johnnie oftă din adâncul sufletului.

— Absolut.

— Ţi se pare că această neobişnuită şi galantă cumpătare te face mai virtuos? îl tachină Munro.

— Atât de mult, încât îmi vine să pocnesc pe oricine îmi iese în calc.

— Atunci, chiar c-ar trebui să fii aruncat în râu, să te mai răcoreşti, aşa cum spunea lady Graham.

— Poate că ea ar trebui să se arunce în patul meu, ca să-mi potolesc dorinţa.

— Ilm! exclamă Munro.

— Întocmai! îl aprobă Johnnie. Ca să vezi cu ce-şi bate capul un om fără Dumnezeu ca mine!

Capitolul 7

Târziu, în seara celei de-a şasea zile de când Elizabeth se afla la Guld: ehouse, sosi un mesager, prin care lord Godfrey îşi comunica acordul relativ la locul şi ora fixată pentru schimbul de prizonieri.

După ce-şi anunţă oamenii să fie gata pentru a doua zi de dimineaţă, Johnnie se duse s-o vadă pe Elizabeth, la să-i spună că urma să fie eliberată.

Mai întâi trimise valetul să-i dea de ştire, teniându-se să n-o deranjeze la o oră atât de târzie. Îi lăsă timp să se îmbrace – o măsură de precauţie chiar şi pentru el. Aşteptă vreo jumătate de oră. după care începu să urce scările care duceau în turn.

Bătu în uşă şi-i deschise Helen, care-i zâmbi, fătând o plecăciune plină de respect.

Toate sfeşnicele erau aprinse, luminând până în cele mai îndepărtate colţuri ale încăperii. Covoarele roşii şi mov deschis străluceau în flacăra jucăuşă a lumânărilor, iar ornamentele în relief de pe tavan îşi desfăşurau ghirlandele cu fructe şi frunze de acant chiar deasupra capului său.

Elizabeth îl primi în picioare, cu părul bălai despletit pe umeri, exact aşa cum se găsise atunci când fusese trezită din somn. Johnnie observă că patul aranjat în grabă încă mai păstra urma trupului ei, pe pernele aşezate una lângă alta. Această vagă dezordine n-ar fi trebuit să-i trezească o reacţie prea puternică, însă lordul simţi cum i se iuţeau bătăile inimii la gâr „ui că ea stătuse culcată acolo.

Se mută de pe un picior pe altul, neliniştit de straniile senzaţii care-i dădeau târcoale. Voia să-i vorbească repede şi să plece, dar în acelaşi timp dorea să-şi întipărească în minte fiecare amănunt, ca să nu piardă nimic din dulcele fior ce i se strecura în suflet.

Elizabeth purta un halat de brocart, de un verde sclipitor, ale cărui poate lungi şi tivite cu blană nu reuşeau să-i ascundă cu totul dantela albă a cămăşii de noapte. În martie, iatacul rămânea destul de rece, cu toate că lumânările erau aprinse, iar în şemineu ardea un foc straşnic.

Sau, mai curând, *ei* îi era frig.

Johnnie simţi cum îl cuprinde fierbinţeala.

*

„Oare ce vrea?” se întrebă Elizabeth, fascinată de priveliştea acestui bărbat puternic şi înalt aproape până la tavan.

Înălţimea lui făcea ca odaia să i se pară şi mai scundă. Sub mantaua scoţiană i se ghiceau umerii largi. Întreaga lui înfăţişare vorbea despre viaţa agitată pe care o ducea. Dimpotrivă, catifeaua albastră de la guler era

moale ca şi sprintenele arcuite şi mătăsoase.

Oare ce-ar fi să-şi plimbe degetul pe linia lor atât de frumos desenată? Ce-ar face el dacă i-ar mângâia uşor obrazul? în adâncul inimii, Elizabeth chiar *dorea* ca Johnnie să răspundă mi uşierii. Femeia din ea simţea o nevoie inexplicabila să-l atingă în intimitatea lui.

Lordul era oricând dispus să aibă o femeie. Aşa-i stătea ni fire. Iar Elizabeth nu se îndoia că lui i se părea la fel de îi iese să accepte ceea ce-i puteau dărui ele.

Acum iată că Johnnie îi oferea şi ei un strop din acel fel de libertate… chiar dacă invitaţia nu-i fusese adresată lămurit.

Totuşi» Elizabeth îşi înfrână dorinţele ascunse şi sentimentele nedefinite. Nu voia să se comporte ca Janet Lindsay – care se arăta disponibilă fie şi pentru o noapte. Unul ca Johnnie Carre ar fi uitat-o în scurt timp, iar orgoliul ei n-ar fi suportat o astfel de lovitură.

Lordul era mult prea frumos şi prea seducător pentru a îi nevoit să ceară.

El nu putea deeâl să se lase rugat – ceea ce Elizabeth n-avea de gând să facă.

*

Cu „preţul a opt ani din viaţă, Elizabeth dispunea acum de o avere frumuşică, pe care intenţiona s-o folosească pentru a-şi crea un fel de grădină a Edenului, numai a ei, în Northumbria. Johnnie Carre – om pragmatic şi foarte senzual – nu se potrivea în niciun chip cu planurile pe care şi le făcuse.

Aşadar, când începu să vorbească, glasul îi era calm şi stăpânit. Nimic de pe chipul ei nu-i trăda gândurile.

— Ai ceva să-mi spui? îl întrebă.

— Da. Tatăl tău e de acord cu schimbul prizonierilor. Johnnie încercă să rămână la fel de sigur pe sine ca

Elizabeth.

— Dimineaţă plecăm la Roundtree. Mi-am închipuit că vrei să afli vestea chiar în scara asta.

— Deci fratele tău se va întoarce acasă.

— Da.

Zâmbetul lui era nespus de fericit.

— Atunci. fugâduic-mi să-ţi mulţumesc pentru ospeţie. Mâine dimineaţă, în graba plecării, s-ar putea să nu am când s-o fac.

— S-ar putea, surâse el din nou.

Lordul îşi spuse că Elizabeth era o femeie remarcabilă: rece, stăpânită şi cumpătată, fără a recurge la tertipuri femeieşti. Cumva acest sânge rece era urmarea unei căsnicii fără dragoste sau aşa fusese întotdeauna? se întrebă ce simţise ea la şaisprezece ani stârul în pat alături de un bătrân de şaptezeci? Dar” [a optsprezece? Dar la douăzeci şi patru?

Ar fi vrut să-i arate ce înseamnă să faci dragoste eu un bărbat lârnir. În clipa următoare îşi dădu seama că aroganta lui nu avea sens. Poate că lady Graham era obişnuită să aibă amanţi tineri.

— Ai avut vreodată un amant? întrebă Johnnie pe negândite. aproape fără voie.

Cuvintele lui căzură ca un trăsnet în liniştea încăperii.

şi în inima ei. Dar Elizabeth îşi stăpâni tremurul, gândindu-se în primul tind la consecinţe – ceea ce el părea să scape din vedere.

— Nu înţeleg! răspunse cu răceală.

Pentru cei mai mulţi bărbaţi, tonul ei de gheaţă ar fi fost suficient ca să descurajeze.

— Spune-mi, insistă el.

Lady Graham îşi înălţă fruntea, de parcă astfel l-ar fi putut opri sau şi-ar fi domolit bătăile inimii.

— Nu văd de ce-ar trebui să-ţi dau socoteală dumitale. Şi poate-ar fi cazul să-ţi amintesc că nu suntem singuri.

El aruncă o privire rapidă către Helen, de parcă ar fi uitat de prezenţa ei.

— Poţi să pleci, îi porunci cu glas coborât.

— Rămâi, o opri Elizabeth.

Lordul tiu se aştepta să fie contrazis. Nimeni nu îndrăznise s-o facă în cei opt ani de când taică-său murise, iar el se întorsese de la Paris ca să-i ia locul. şovăi câteva clipe, apoi arătă spre uşă cu un simplu gest al capului.

Helen se uită la Elizabeth, ceilnriu-şi iertare din priviri, apoi ic şi.

— Ai să mă sileşti? întrebă lady Graham, furioasă şi dispreţuitoare, în momentul când uşa se închise în urma cameristei.

Ca şi în cazul lui Johnnie, nici ei nu-i stătuse nimeni împotrivă de ani de zile, cu excepţia unor constrâiigeri ocazionale, impuse de căsătoria cu Hotchanc.

— Bineînţeles că nu.

Elizabeth» a-şi putea da seama ce era în mintea lui.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Vrei să ştii dacă am avut amanţi?

Îşi înălţase capul, privindu-l cu aroganţa la care-i dădea dreptul titlul de văduvă moştenitoare.

— Bineînţeles, repetă el, de astă dată mai îmbunat.

Acum că avea de gând să o seducă, se simţea din nou în largul lui.

— Ai avut?

— Ce-ţi pasă?

— Nu ştiu. Ar trebui să nu-mi pese.

— Atunci n-am să-ţi răspund.

— De ce te fereşti? replică el cu blândeţe. N-am să te fudec. Nici gând de aşa ceva.

— Nu doresc să discut cu dumneata despre viaţa nica particulară.

La vorbele „viaţa mea particulară”, Johnnie şi-o închipui din nou în pat. Imaginea era atât de vie şi reală, încât întinse mâna, gata s-o ia în braţe.

Se stăpâni în ultima clipă şi merse să se aşeze într-un jilţ.

— Am douăzeci şi cinci de ani, îi spuse Elizubethei.

Ea îl înţelese, de parcă ar fi cili! un lung eseu despre gândurile lui. Totuşi, continua să se împotrivească unui val de sentimente contradictorii.

— Asta înseamnă că sunt prea bătrână pentru dumneata.

— Cum aşa? De ce?

— Bărbaţilor le plac femeile tinere.

El începu să râdă.

— Deci dumneata ai profitat din plin de acest avantaj.

— Poate că sunt mai realistă.

— Poate că te înşeli.

Janet Lindsay era mai mare decât el. la fel şi alte câteva femei cu care se culcase în decursul anilor.

— Eşti foarte frumoasă şi îmi închipui că nu toţi peţitorii care-ţi cer mâna de la tatăl dumitale se interesează numai de avere.

— Vrei să spui că mă ceri în căsătorie? întrebă ca eu glas suav.

— Nu. Mic nu-mi trebuie bani – şi nici nevastă.

— Dumneata când ai nevoie de ceva, pur şi simplu întinzi mâna şi-ţi ici singur, aşa e?

— Sunt un om practic, zise el încetişor.

— Adică practici încălcarea proprietăţii altora.

— Nu fac decât să iau înapoi ceea ce mi s-a furat şi să-mi apăr familia şi domeniul. Eu mă ocup de negustorie: vite, oi, lână…

Zâmbi larg.

— … şi vin. Am o mică Hotă comercială care se străduieşte să tragă clapa flotei englezeşti. Însă după doi ani de război, pe continent se pot obţine profituri enorme.

Era nespus de atrăgător, stând comod în jilţul frumos sculptat din iatacul ei. Haina lui de un albastru pal parcă o îmbia s-o atingă. Îşi ţinea picioarele întinse în faţă şi muşchii puternici se reliefau prin lâna pantalonului. Purta pantofi cu catarame de diamant. Elizabeth îl crezu pe cuvânt că nu avea nevoie de banii ei.

Îşi aţinti ochii albaştri asupra ei câteva clipe, apoi murmură:

— Cred c-am aflat răspunsul la întrebare. Vino lângă mine.

— Nu, răspunse ea în şoaptă. Nu vreau.

— Ba vrei.

ştia. Oare cum ghicise? Elizabeth făcu un pas înapoi, de parcă astfel l-ar fi putut opri. În tăcerea din încăpere, foşnetul rochiei ei se auzi aproape ca un ţipăt.

Johnnie se ridică, dar nu se mişcă din loc, nevrând s-o sperie.

— Am încercat să mă feresc din calea ta, vorbi el liniştit. Niciodată nu mi s-a întâmplat aşa ceva.

Făcu o pauză, încercând să-şi adune glodurile, dar tot ce-şi dorea în clipa aceea era s-o strângă în braţe.

— Ţin foarte mult la Robbie, de asta m-am ţinut departe. Aşa am vrut să fac şi-n aslă-scară. Am trimis valetul să-ţi dea de ştire… Ca să nu vin cu, singur şi neanuntat, în iatacul dumitale.

Tulburat, îşi trecu amândouă mâinile prin păr, uitând că-l legase la spate.

— La dracul izbucni el, referindu-se şi la păr şi la dorinţa irezistibilă care-l tortura.

— Nici nu ştii cât mă chinui… murmură el, abia

abţinându-se să n-o ia în braţe. Ţi-e teamă de mine?

Ea nu răspunse. Era surprinsă că Johnnie îi ghicise sentimentele, făcând-o să se simtă atât de vulnerabilă.

Din nou se aşternu tăcerea.

— Spune ceva, o rugă el, îngrozit de violenta propriei pasiuni.

— Nu mi-o teamă de dumneata, ci de mine! rosti ca în cele din urmă, sprijinindu-se de spătarul unui jilţ, ca să-şi potolească tremurul mâinilor.

Niciun bărbat nu reuşise până atunci s-o tulbure prin simpla lui prezenţă.

Niciunul din zecile de peţitori aduşi de tatăl ei.

Ea nu-şi pierduse niciodată cumpătul.

Niciodată.

Niciodată nu-i bătuse inima atât de nebuneşte. O dulce fierbinţeală îi cuprinse obrajii şi în acelaşi timp înăuntru! ei începu să pulseze o dorinţă dureroasă.

Cauza era Johnnie.

*

Ochii lui zăboviră câteva clipe asupra mâinilor ei delicate, încleştate pe spătarul scaunului, apoi o priviră drept în faţă.

— Lasă-iuă să te strâng în braţe, şopti el abia auzit, întinzând nuna spre ea.

Nimeni nu-i vorbise uşa vreodată. Niciun bărbat n-o copleşise cu duioşia şi tandreţea lui. Ca multe alte tinere, şi ea fusese vândută celui care oferise mai mult – deşi aranjamentele matrimoniale ascundeau tranzacţiile de acest gen sub denumiri mai onorabile.

— N-am să-ţi fac nici uni rău… murmură Johnnie, apropiindu-se şi desprinzându-i degetele de pe frunţile sfinţilor sculptaţi în lemnul jilţului.

Elizabeth îl crezu, deşi mâinile i se pierdeau în palmele lui uriaşe. Lordul stătea în faţa ei – înalt şi

impunător – războinic renumit în tot linului de la graniţă, pirat înveşmântat în straie scumpe şi ou catarame de diamant.

— Nu mi-e teamă că-mi faci rău, răspunse ea, înălţându-şi faţa către Johnnie, cu mâna în mâinile lui fierbinţi.

Apoi zâmbi, eu ochii verzi ea de pisică aţintiţi asupra tânărului, pe sub genele lungi şi negre.

— Mi-o teamă să nu mă uiţi.

El râse ştrengăreşte. Chipul bărbătesc era încadrat de şuviţe răzvrătite, pe care şi le dădu la o parte, lăsând să se vadă pentru prima dată cercelul de aur din urechea stângă.

— Eu nu uit niciodată! zise el răspicat, ca un copil care vrea să-şi asigure mama că nu minte.

Elizabethei îi plăcu nespus acest răspuns simplu şi direct. Se simţi mai liniştită, deşi o clipă se întrebă dacă dorinţa ei mistuitoare o făcea să creadă tot ce-i spune.

— Eşti foarte bun… şopti fata, plimbându-şi degetul pe sprâncenele lui negre şi mătăsoase. De mult voiam să fac gestul acesta… explică ca, la fel de directă cum fusese Johnnie.

— E un început, remarcă lordul, zâmbind larg.

Dinţii albi şi frumoşi străluceau pe chipul ars de soare.

— Ceea ce mi-am dorit cu, urmă el, strângându-i mâna şi mai tare, era să te văd culcată pe patul de colo.

— Atunci va trebui să răniii şi peste noapte, spuse fără fereală Elizabeth.

Zbuciumul întregii ei fiinţe o silea să facă ea însăşi primul pas.

Fără să-şi dea seama, lady Graham îi oferea pur şi simplu paradisul, dar Johnnie se feri să-şi arate fericirea. Trăgând-o lângă el, cu o patimă aproape violentă, îi

murmură cu buzele lipite de-ale ei:

— Va fi plăcerea mea…

Sărutarea fusese dulce, aşa cum îşi închipuise.

Elizabeth trăise bucuria de-a săruta gura unui bărbat de douăzeci şi cinci de ani. Ce gură minunată, cu un gust dumnezeiesc de vin de Rin. Auzind-o, Johnnie se oferi să-i umple şi ei paharul.

Ea refuză, deja îmbătată de dorinţă.

Ochiulpricepui al lui Johnnie o ghicise fără greş. Ar fi putut jura că fata nu avusese niciun amant. Iar gândul acesta era destul ca să-i trezească o dorinţă pătimaşă.

Nu pierdură vremea cu sărutări languroase şi mângâieri savante. El trebuia să se grăbească, pentru că Elizabeth era toată numai flacără.

— Nu mai pot aştepta… gemu ca, în timp ce Johnnie îi desfăcea nasturii halatului cu guler de blană.

Luat prin surprindere, se văzu silit să improvizeze şi, strecurându-şi mâna pe sub genunchii ei, o ridică în braţe.

O purtă spre pat, în timp ce ea i se agăţase de gât cu amândouă mâinile, acoperindu-i faţa cu sărutări, nebună de dorinţă, fără să-i pese dacă el ar fi crezut-o lipsită de ruşine. Niciodată nu cunoscuse plăcerea de-a avea aproape trupul vânjos al unui tânăr, iar acum, când îl simţea lipit de-al vi, aproape că-şi pierdea minţile de plăcere.

Din trei paşi. Johnnie ajunse la pat şi-o culcă pe cuvertura de lină brodată, între pernele de dantelă. Şi cum Elizabeth îl înlănţuia în continuare, se lăsă încet lângă ca, sărutând-o cu himdete st încet când să se desprindă din îmbrăţişare.

— Nu fug nicăieri… murmură el, auzind-o cum geme, nevrând să-i dea drumul. Sunt aici, o linişti el eu duioşie. Rănim cu tine…

Se gândi cât trebuie să suferit Elizabeth în cei opt ani de căsnicie.

— Ajută-mă! îl rugă ea, uitându-şi mândria, umilită de propria-i dorinţă pentru acest bărbat care avea s-o uite într-o săptămână.

Nu-i mai păsa. Nu-i mai păsa de nimic. Tot ce-şi dorea era să-l simtă înlăuntrul ei.

— Să ne ajutăm unul pe altul, gâfâi el, cu fata aproape lipită de-a ei, mângâindu-i buzele cu vârful degetului. Încă puţin… Numai câteva clipe…

Îi dădu rochia la o parte, ridicând-o în sus, ca să-i elibereze trupul de povara veşmintelor. Când îi puse palma pe coapsă, că se eliberă, cu un geamăt înăbuşit.

O eliberare chinuitoare, care-i umplu ochii de lacrimi.

— Nu plânge, îi şopti Johnnie. Data viitoare va fi şi mai bine.

Auzindu-l, pleoapele ei se zbătură şi în ochii verzi sclipi un licăr de recunoştinţă.

— Ai să vezi că va exista şi „data viitoare”, iubita incu! murmură Johnnie, simţindu-se cu câteva secole mai bătrân decât femeia lipsită de experienţă din faţa lui.

Îi mângâie coapsa fierbinte, mişcându-şi uşor degetele ceva mai sus, ca să dea înţeles vorbelor sale.

Atingerea lui îi turnă foc în vine şi Elizabeth gemu, muşcându-şi buzele, într-o târzie pornire de pudoare. Văzând-o cum încearcă să se stăpânească, Johnnie îşi mişcă mâna şi mai aproape de sexul ei pulsând de dorinţă.

— Nu-i nimeni aici… Numai tu şi cu mine… Niciun fel de reguli…

Glasul lui blând o ajută să se destindă, să se liniştească. Mâna lui caldă, rămasă pe buzele umede ale sexului ei. O făcu să uite tot ce învăţase despre puritate şi bună-cuviinţă, despre ispită şi excese.

— Tu n-ai respectat niciodată regulile… şopti Elizabeth, eu ochii pe jumătate închişi, simţind cum creşte în ea din nou dorinţa.

Dacă ar fi vrut să se arate grosolan, lordul i-ar fi spus că era complet lipsită de experienţă şi că puritatea ei îl atrăgea mai mult decât o sută de femei pricepute ca Janet Lindsay.

— Prin urmare, va trebui să ne străduim amândoi să îndepărtăm acest neajuns!

Îi ridică halatul de brocart şi cămaşa de noapte, dezvelindu-i trupul până deasupra sânilor pictroşi.

— Şi dacă n-am să vreau să te ascult?

Glasul ei trăda o uşoară iritare şi Johnnie se întrebă de câte ori până atunci fusese silită să se supună.

— Poţi să mă refuzi oricând doreşti. Nu sunt un egoist, deşi…

Făcu o pauză, zâmbind cu şiretenie.

— … dacă nu te superi, scumpa mea Elizabeth, de dala asta nu ne mai grăbim ca prima oară.

— Înţeleg că trebuie să-mi cer scuze… îl tachină ea.

Asprimea din privire dispăruse.

— Niciodată să nu-ţi ceri scuze în pat. Asta-i regula numărul unu şi singura de care ţin cont!

— Se juca cu părul ei auriu, care sclipea în lumină, în culorile inocentei.

— De data asta nu ne mai grăbim.

şi Johnnie simţea nevoia dureroasă să se elibereze, deşi se controla mai mult ca ca O dorise din clipa când privirea i se oprise asupra ei, la Uswayford.

Începu să-şi descheie pantalonii. Îndată, mâini micuţe săriră să-l ajute.

Nepricepută şi neîndemânatică, nu reuşi să-i desfacă decât doi nasturi de aur, apoi el îi dusentâinile pe umerii lui şi Zâmbind, îi descheie pe ceilalţi. Dacă nu se grăbea, avea să se pună într-o situaţie penibilă, ca un adolescent. Iar după şase zile de când îşi înfrâna dorinţa de-a o poseda pe Elizabeth Graham, nu renunţa la plăcerea de-a se

elibera înăuntrul ei. Îşi făcu repede loc. Între coapsele ei fierbinţi şi pătrunse în miezul cald al fiinţei ei celei mai intime.

Se potriveau perfect. Când că îşi ridică şoldurile ea să-l primească şi mai mult, lot trupul lui se înfioră de plăcere. Satisfăcut şi înnebunit de dorinţă, se strecură tot mai adânc în ea, îndemnat de mişcarea puternică şi insistentă a îmi ni lor ei lipite de şoldurile lui. Se retrăgea încet, apoi revenea şi iar se retrăgea, într-un dans al pasiunii, care-i umplea de extaz pe amândoi. Iar când el simţi că nu mai rezistă, înaintă încă puţin, până în punctul în care senzaţia ei ajungea la apogeu şi-o auzi descărcându-se, cu un ţipăt prehing şi ascuţit.

Rămas la un pas în urma impetuoasei lady Graham, Johnnie reuşi s-o satisfacă aproape imediat cu un al treilea orgasm, când îşi îngădui şi el să se elibereze.

Ea îşi ridică fruntea, sărutându-i în neştire fata. gâtul, pieptul, într-un clan de mulţumire şi recunoştinţă. iar el rămase aplecat deasupra ei, ascultându-i şoaptele fericite şi primindu-i mângâierile.

Trupul lui încă vibra de fiorul acelei împliniri, când simţi că îl cuprinde din nou dorinţa. Îi plăceau sărutările Elizabethei, îi plăcea să se ştie înăuntru! ei, îi plăcea cum îi înlănţuia şoldurile şi se gândea cu încântare ce mult mai rămânea până dimineaţă.

— Oare e cu putinţă… începu eu, plimbându-şi privirea care părea scăldată într-o lumină nouă. Nu ştiu… şi nu vreau să mă crezi lacomă… tu ai experienţă… ar trebui să cunoşti astfel de lucruri… adică… tu…

— Pot să te ţin în formă toată noaptea, draga mea! răspunse el vădit amuzat. Dacă asta voiai să mă întrebi…

În ochii ei mari se citea uimirea.

— Toată noaptea? şopti, nevenindu-i să creadă.

— Toată noaptea, scumpa mea Bitsy! încuviinţă el cu duioşie, de parcă ar fi vorbit unui copil dintr-o prăvălie eu

zaharicale. Doar dacă nu te consideri prea bătrână…

Ea îi scoase limba, asigurându-l că era o femeie în toată firea şi asta din nenumărate motive.

— Eşti perfectă! o linişti el. Nici prea tânără, nici prea bătrână. Nu-ţi găsesc niciun cusur, decât…

Făcu o pauză, zâmbind poznaş.

— Decât?

În glasul ei se citea nesiguranţă şi orgoliu, mirare şi încântare.

— Eşti mult pica îmbrăcată! îi spuse el fără înconjur.

— Oh! Numai atât? Mă temeam că te-am nemulţumit în alt fel. Mmânm… Oare femeile pot cere… vreau să zic…

Îi văzu zâmbetul cuceritor şi înţelese.

— Cu tine… o femeie poate cere orice, nu-i aşa?

— Întotdeauna sunt gata să mai învăţ câte ceva! o necăji el.

— Câtă modestie! se alintă Elizabeth.

— E una din nenumăratele mele calităţi.

Surâsul lui fermecător aproape o făcu să-l creadă.

— Dar nu şi-aceea care m-ar interesa în primul rând.

De astă dată, Elizabeth era cea care-l privea seducătoare.

— O femeie uşuratică! Ce nostim!

Ochii lui albaştri sclipiră înveseliţi.

— Chiar sunt, aşa-i? murmură Elizabeth, savurând fiecare clipă a acestei nopţi, după atâţia ani lipsiţi de bucurie. Acum, dacă mă laşi numai o clipă, urmă ca, împingându-l deoparte şi sărind în picioare, am să văd cum răspunzi la unele sugestii…

El rămase culcat pe spate, râzând din toată inima, anticipau! noi plăceri. Răsucindu-se într-o rână, îşi propti capul în palmă, urmărind-o cum îşi desfăcea copcile rochiei.

— Aştept să învăţ de la tine… şopti el. Hotchane era

un bun profesor?

— Nu-i treaba ta! îi răspunse ea zâmbind suav. Oare toţi bărbaţii sunt la fel de posesivi?

El înălţă din sprâncene, ridicând din umeri.

— Eu nu.

— Bine.

Elizabeth se aflase prea mdită vreme sub dominaţia tatălui ei, apoi a soţului, astfel încât devenise susceptibilă când era vorba de independenţă. Voia să lămurească lucrurile de la început. Îşi eliberă braţele din mânecile halatului, apoi îşi dădu jos cămaşa de noapte, lăsându-le să alunece pe covor. Era minunat de frumoasa aşa, goală, cu trupul zvelt, cu picioare lungi şi complet lipsită de prejudecăţi.

— Acum *tu* eşti mult prea îmbrăcat! zise ca, privind pieziş spre Johnnie.

El se supuse, scoţându-şi repede hainele. Clteva clipe mai târziu, stătea culcat în pat, cu trupul bronzat şi voinic, ca o zeitate păgână, simbolizând în acelaşi timp iubirea şi desfrâul.

Ui deschise braţele, prinzând-o din zbor pe Elizabeth, care sărise lângă el, veselă şi pusă pe şotii. Amândoi se rostogoliră în patul uriaş, datând din vremea când toţi membrii familiei dormeau împreună, apoi Johnnie o prinse captivă sub greutatea lui, sărutând-o în timp ce ea râdea, chicotea şi se zbătea ca o vietate speriată, răspunzându-i la sărutări.

Era când serioasă, când ghiduşă, uluită să se descopere atât de dornică de plăcerea pe care o puteau împărtăşi un bărbat şi o femeie.

— Îmi dai voie? întrebă ca la un moment dat, cu ochii la izvorul extazului ei.

El încuviinţă Zâmbind, iar Elizabeth îi atinse cu degetul vârful penisului, de parcă ar fi fost un obiect periculos. Ei bine, nu era! Şi avea să se convingă singură

în numeroase rânduri. Trezirea ei la senzualitate îi deşteptă lui Johhnic vechi amintiri, de multă vreme îngropate în memorie. Surâsul lui era exact cel care-i plăcea ducesei d'Artois, în anii cât stătuse la Paris.

— Mai vreau… mai vreau… ceru Elizabeth puţin mai târziu.

Era veselă şi voluptuoasă, iar sărutările ei nespus de dulci. Johnnie Carre – tânăr, dornic şi cucerit de feminitatea ei – îi făcu pe plac.

Lordul se arătă profund mişcat de abandonul şi bucuria Elizabethei, de recunoştinţa pentru clipele de extaz pe care i le dăruia. Târziu după miezul nopţii, când luminările erau aproape stinse, iar focul abia mai pâlpâia, Elizabeth se cuibări lângă el, strâns lipită de trupul lui fierbinte, după o nouă descărcare vijelioasă.

— Nu mi-am închipuit niciodată că voi cunoaşte asemenea plăceri, zise că Nici nu ştii cât îţi mulţumesc, Johnnie.

Se ridică într-un cot, sărutându-l cu tandreţe.

Vă zând atâta candoare, atâta simplitate copilărească, lordul uită de toate legătufile înlâm plat oare pe care le avusese până atunci. În noaptea aceea nu-l mai preocupa să-şi potolească propriile simţuri, impresionat de foamea trupului ei.

— N-am ştiut niciodată… murmură Elizabeth cu o clipă înainte să adoarmă.

Surâzând mulţumită, se strânse mai aproape de el, cu părul blond şi parfumat răsfirat pe braţul lui, cu răsuflarea fierbinte încălzindu-i pieptul.

— Dar acum ştiu… sfârşi ca, oftând adânc.

Prin somn întinse degetele să-i mângâie obrazul.

— Sunt aici… şopti el. luându-i mâna şi sărutându-i palma deschisă.

Ea zâmbi prin somn, nespus de fericită.

*

După ce Elizabeth îşi domoli fehra trupului, cufundându-se într-un somn adânc. Johnnie descoperi că nu putea să adoarmă – lucru ciudat pentru cineva obişnuit să alipească în şa.

Nu ştia – sau mai curând, nu voia să ştie – care e motivul.

La răsăritul soarelui, o trezi cu o sărutare şi făcură din nou dragoste, înainte să se despartă. De astă dată îl copleşi un adânc sentiment de tristele.

Primul din viaţa lui Johnnie Carre.

*

Îşi luară rămas-bun încă de dimineaţă, pentru că interesele politice nu se schimbaseră peste noapte şi nici vechii duşmani nu încheiaseră pace, de dragul a doi tineri care făcuseră dragoste.

Îi despărţeau cerul şi pământul. Îi despărţeau popoare întregi, îi despărţeau cauze, motive şi reguli de protocol. Iar ei ştiau.

*

— Vreau să-ţi mulţumesc din tot sufletul… zise ca când îţi luară rămas hun cu o politeţe rece, de parcă n-ar fi stat toată noaptea goi, unul în braţele celuilalt.

Vorbeau ca şi când s-ar fi despărţit la sfârşitul unei petreceri.

— … pentru clipele unice pe care mi le-ai dăruit.

El îi aruncă o privire rapidă printre gene, încercând să prindă sensul exact al vorbelor ei. Niciodată nu i se întâmplase? a-i mulţumească o femeie.

Elizabeth zâmbi, cvibârită sub braţul lui Johnnie, cu capul pe pieptul lui.

— După cum ic uiţi la mine, bănuiesc că nu prea primeşti mulţumiri.

Brusc, chipul bărbatului se destinse într-un suits.

— De fapt, tu eşti prima care-o face. Dar… să ştii e; l m-am simţit bine alături de tine. Şi dacă nu ne-ar despăni atâta calc, aproape că ţi-aş spune să vii să mă mai vezi din când în când…

— De n-aş risca să dau naştere vreunui conflict internaţional, mai că m-ar tenta invitaţia.

Şi pe el l-ar fi tentat, de nu l-ar fi urât atât de mult pe tatăl Elizabethei.

— Secretul nu-i greu de păstrat, doar trecem graniţa de-atâtca ori. Dificultatea e alta.

— Adică tata, zise ca, cu neaşteptată asprime.

— El şi susţinătorii lui. Clanul Sassenach încearcă să ne provoace încă de anul trecut, de la ultima întrunire a Parlamentului. N-am de gând să le cad victimă.

— Oare Scoţia chiar va cere să devină independentă?

Elizabeth îşi aminti că în noiembrie, citul primul Parlament scoţian întrunit după anul 1689 îşi suspendase lucrările, la Londra fuseseră trimise mai multe petiţii ostile Angliei. Cum se punea problema succesiunii, după o sută de ani de când Scoţia fusese guvernată de monarhul englez, şi cum curţile europene îşi vârau din nou nasul în treburile scoţienilor, cu gândul la propriile lor interese, sosise momentul ca Scoţia să încheie socotelile eu Anglia, o dată pentru totdeauna.

Johnnie oftă încetişor, abţinându-se să divulge vreun secret politic. Oricât ar fi fost de intimi, Elizabeth era, totuşi, fiica duşmanului său.

— Sunt mulţi care gândesc aşa, răspunse el.

— Şi tu?

— I-aş putea vorbi despre aşa ceva unei femei din clanul Sassenach? râse el, apăsând-o uşor cu degetul pe vârful nasului. Chiar dae-ar fi o vrăjitoare mai mare decât Circe[5]…

---

5 Ciftr — vrăjitoare din insula F.că. care a încercat să-l retină prin

— Aşa, ea mine?

În glasul ei se ghicea o curiozitate copilărească.

— Bineînţeles. poar ţi-au mai spus şi alţi bărbaţi.

Ea tăcu o clipă, părând că stă pe gânduri.

— Niciodată, sosi răspunsul de o sinceritate cuceritoare.

Johnnie rămase uluit, pentru că Elizabeth – blondă şi cu ochii verzi – era o femeie superbă.

— Hotchunc te încuia în eu să? întrebă el.

— Nu. dar mă considera proprietatea lui.

— Şi nimeni n-avea chef să moară de dragul de a-ţi face un compliment.

— Cam aşa ceva.

Acum vorbea din nou stăpânit. Dar peste câteva secunde îşi ridică bărbia, sfidătoare.

— N-am să mai îngădui una ca asta.

— Văd că eşti foarte pornită, o tachină Johnnie.

— Opt ani mi-au fost de-ajuns ca să înţeleg ce valoare are libertatea, replică ea cu blândeţe.

— Atunci îţi doresc mult noroc.

Johnnie cunoştea care erau limitele independentei la o femeie din vremurile acelea, aşa că preferă să nu-i spună exact ce gândea.

— Cu o moştenire ca a mea, nici n-am nevoie de noroc.

— Poate că nu… răspunse el, cu două înţelesuri.

Noaptea petrecută alături de Elizabeth nu-i dădea dreptul să-şi închipuie că ar putea să-l dirijeze viaţa. Dar femeile erau supuse la tot felul de constrângeri. Cunoştea destule cazuri când fetele serviseră intereselor unor familii de avari fără scrupule.

— Oamenii din Redesdale ai lui Hotchunc mă vor ajuta să-mi păstrez independenţa.

---

farmece pc Ui isc, după ce i-a transformat pc însoţitorii lui în porci, (n.t.)

— Fără îndoială.

Dar n-o vor urma. Aveau nevoie de un bărbat, căruia să se supună şi care să le umple sipetele, conducându-i din când în când la sud de graniţă, în incursiuni extrem de profitabile. Johnnie era convins că unii membri ai familiei lui Hotchunc îşi disputau deja poziţia de conducător.

— Ai o escortă personală? urmă el, întrebându-se cât îi datora în schimbul plăcerii de o noapte.

— O mină de oameni.

— Aţi?

Obişnuit cu viaţa de la graniţă. Începu să calculeze în gând numărul care i-ar fi garantat securitatea.

— Şaizeci.

Nu erau puţini. Cu siguranţă că Elizabeth cunoştea riscurile.

— Sunt de încredere?

— Da.

Johnnie se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de perne, apoi o aşează pe genunchii lui, ridicând-o ca pe un fulg, cu un gest de-o duioşie infinită.

— Pari". oarte sigură de ei. Ce te face să crezi că-ţi sunt credincioşi?

Ştiind cât de violenţi erau cei din familia lui Hotchanc, începu să-l preocupe serios siguranţa ei. Imensa avere pe care o moştenise îi punea viaţa în primejdie.

— Sunt escorta mea de opt ani de zile… Cum să n-am încredere în ei?

Johnnie căzu de acord că şaizeci de oameni de la Redesdale erau o pază suficientă. Se mai linişti, văzând-o atât de convinsă.

— Probabil că fiii lui Hotchanc încearcă să pună mâna pe bani, o avertiză el.

— Sunt mulţi care vor să pună mâna pe bani,

începând cu tata. Eşti sigur că tu nu umbli tot după avere? îl întrebă Elizabeth în glumă, ghemuită la pieptul lui, unde se simţea în siguranţă, deşi teoretic Johnnie era duşmanul ei.

— Eu nu iau bani de la femei. Nici dacă am nevoie. Dar nu am!

— Un scoţian bogat? Asta-i o raritate! exclamă ca zâmbind, cuprinsă de o inexplicabilă bucurie.

— Există şi unii ca mine, în ciuda restricţiilor impuse Scoţiei de către englezi! observă el cu răceală.

— Iartă-mă! se grăbi ca să-i răspundă, amintindu-şi politica severă a Angliei şi propria-i reacţie neînduplecată fată de colonia Darien, care sărăcise Scoţia şi mai mult. Iartă-mă, a fost o vorbă nechibzuită.

— Te iert, zâmbi Johnnie. Iar acum, dacă nu le superi... Când ţin în braţe o femeie frumoasă, n-am chef să discul despre politică.

O sărută uşor pe obraz, ameţind-o cu răsuflarea lui fierbinte.

— Ne mai rămân vreo zece minute...

— Ce bine... şopti ca, cuprin Zându-l cu braţele pe după umeri şi muşcându-i buzele încetişor. Şi să ştii... murmură cu gura lipită de-a lui... nu-mi pasă cât fac pe tata să mă aştepte...

Capitolul 8

A

3 nsă Harold Godfrey nu aştepta. Ştia că Johnnie Carre era dornic să-şi elibereze fratele şi nu voia să rişte nimic. Iar cum toţi servitorii de la Goldichouxe se găseau la dispoziţia Elizubethei, ea fu repede gala de plecare, astfel că trupa lui ajunse la locul de întâlnire exact la ora fixată.

În aşteptarea englezilor, îşi duseră caii pe câmpul de la Roundtree. Dinspre nord sufla un vânticel rece, aducător de ploaie. Deasupra sexului pluteau fuioare de

ceată, pe care vântul le purta dinspre lacul din apropiere, învălăiucindu-le printre picioarele cailor. Soarele ascuns în neguri trimitea la orizont o strălucire palidă, ca o fisic de argint.

La câţiva metri de călăreţii clanului Carré, Elizabeth şi Johnnie aşteptau în tăcere. Îşi luaseră rămas-bun în pat, încă din zori. Amândoi trăiau durerea despărţirii – un sentiment nou şi neobişnuit, pentru că învăţaseră de mult să-şi ascundă trăirile. Şi unul şi altul îşi doreau ca oamenii de la Harhottle să vină mai repede – sau să nu mai vină deloc. Fiecare era tulburat de prezenta celuilalt.

Johnnie îşi întoarse ochii de la linia orizontului, unde trebuiau să se ivească ostenii lui Godfrey, şi privi către

Elizabeth. Se simţea tot mai atras de ea, de parcă ar fi trăit într-un timp interior, care avea să-şi întrerupă cursul pentru totdeauna în clipa despărţirii. Chipul ei, încadrat de gluga de lână a pelerinei, se îmbujorase uşor sub asprimea vântului. Pe obraz îi fluturau răzleţ câteva şuviţe blonde. Johnnie îi observă cearcănele albăstrii. Pe trăsăturile ei se citea oboseala.

— Iartă-mă că te-am ţinut trează toată noaptea, murmură Johnnie, punându-şi uşor mâna peste degetele ei înmănuşate, care se odihneau pe obli acul şeii – o pată violetă de culoare în peisajul cenuşiu din jurul lor. Cred că eşti obosită.

Ea surâse cu aceeaşi inocenţă cuceritoare care-l vrăjea pe Johnnie atât de mult. Încât abia se stăpâni să spună „Te păstrez pentru mine”.

Şi chiar ar fi putut… Nu trebuia decât să lupte şi să-i alunge pe soldaţii lui Godfrey, care-l păzeau pe Robbie. Dar nu scoase o vorbă despre dorinţa de-a o avea numai pentru el. Nici Elizabeth nu-şi dădu pe faţă tulburarea.

— E o oboseală *plăcută*, răspunse ea cu simplitate. N-ai de ce să-ţi ceri iertare.

Tonul îi fusese măsurat, de parcă i-ar fi mulţumit e-o

primise în casa şi la masa lui.

Cuvintele fetei îl smulseră din visare.

— Atunci, replică el cu o nonşalanţă obişnuită la un bărbat dispus să mulţumească toate femeile care-l plăceau, îmi voi păstra galanteria pentru întâlnirea cu tatăl tău. Am nevoie de puţina bună-creştere pe care s-au străduit să mi-o dea părinţii, ca să rezist dorinţei de a-l strânge de gât.

Râse, ca să-i arate că ameninţarea fusese doar o glumă.

Până şi râsul era ne prefăcut. Avea marea calitate de-a aduce buna dispoziţie chiar şi în împrejurări grele.

„Ce zâmbet frumos! *”, îşi zise Elizabeth.

— Nu te teme, fratele tău e nevătămat! îl asigură ea. Tata ţine prea mult la banii mei.

— Dar tu nu rişti nimic? întrebă el „sincer îngrijorat.

Ştia ce neînduplecat era Harold Godfrey.

— Banii sunt bine ascunşi. Hotchane îl cunoştea de prea mult timp ca să nu ştie cu cine avea de-a face.

— Desigur, după ce-a încheiat contractul de căsătorie! remarcă el cu răceală.

— Întocmai.

— Atunci, chiar crezi că eşti în siguranţă?

Rămase mirat de propria-i insistentă. Rareori îl interesa soarta vreunei femei dincolo de plăcerea pe care putea să i-o ofere.

— Nu mai am şaisprezece ani, zise ea, înălţând din sprâncene.

— Aici ai dreptate, răspunse în şoaptă Johnnie.

— Eşti înspăimântător de senzual, my lord… murmură Elizabeth, simţind o fierbinţeală în tot trupul.

Îmbrăcat în haine de călărie din piele-neagră, cu pantaloni din piele de căprioară şi cizme de călărie, cu părul negru fluturându-i pe umeri, cu trupul puternic şi graţios sprijinit în şa, din toată fiinţa lui se degaja o

intensă şi irezistibilă virilitate.

— Iar dumneata n-ai pereche, lady Graham… murmură el încetişor, ridici lui uşor sprâncenele, în semn de admiraţie. Vorbesc de…

— E un compliment? râse Elizabeth, vrând să pună capăt tristeţii despărţirii şi simţirulu-se încurajată de zâmbetul lui Johnnie. Oare se cuvine ca o fată bine-crescută să răspundă la astfel de comentarii?

— Bineînţeles că e un compliment, draga mea Bitsy.

O cercetă atent cu ochii de culoarea cerului de vară.

— Cât despre fetele bine-crescute… urmă el.

Tocmai se gândea ce să-i spună, când în spatele lor izbucni un chiot de bucurie. La orizont îşi făcuseră apariţia soldaţii englezi. Problemele de bună-cuviinţă trecură pe locul doi, făcând loc celor de politică.

— Iartă-mă! zise el, cu glas schimbat, rece şi preocupat, apucând frâul calului ei cu mâna înmănuşată. Ca măsură de precauţie… adăugă, fără urmă de Zâmbet, ridicând mâna ca să-şi adune oamenii.

Elizabeth fu martora transformării lui în lordul de Ravenshy. Nici urmă de bărbatul tandru şi seducător cu care-şi petrecuse noaptea şi pe care până adineauri îl privise cu plăcere. Aspru şi neînduplecat, dădea însoţitorilor săi porunci scurte şi precise, căutându-şi din priviri fratele printre soldaţii englezi. Câteva clipe mai târziu îl zări, înconjurat de câteva străji, şi răsuflă uşurat, murmurând:

— Slavă Domnului!

Fără a-şi lua ochii de la oamenii lui Godfrey, apucă mai strâns frâul calului Elizabethei, trăgându-l mai aproape. Întorcându-şi ochii de la ea. se adresă celor din clanul Carré:

— Nu-I scăpaţi din ochi pe ticălosul de Godfrey! Urmăriţi-i mâinile şi privirea, căci pot fi înşelătoare. Atenţie şi la cei din ultimele rânduri, să nu dea vreun

semnal ascuns. Nu ne putem încrede în cuvântul cuiva din neamul Sassenach, adăugă cir încetişor.

Avea aerul că uitase cu desăvârşirc de prezenţa Elizabethei, de săptămâna care trecuse, de noaptea când rămăseseră împreună. Ura dintre englezi şi scoţieni se dovedea mai puternică decât simţămintele personale. Lady Graham nu valora în ochii luintai mult ai o cireadă de vite sau o iapă focoasă, furate într-o incursiune nocturnă peste graniţă, pentru a fi înapoiate în schimbul prizonierului.

— Robbie arată bine, observă cineva.

— Atât i-ar trebui lui Godfrey! replică scurt Johnnie.

— Uite-l că are o eşarfă de femeie legată la braţ! sări altul, cu mirare.

— Şi-i chiar vesel! adăugă încă unul, mai din spate.

Clanul Carré începu să râdă, descreţindu-şi frunţile.

— Se pare că neantul Sassenach a învăţat cum trebuie să-şi primească oaspeţii! zise Adam Carré.

Bănuind că ducele avea mai multe relaţii cu englezii decât era dispus să recunoască, îl convinseseră să intervină pe lângă Godfrey în favoarea lui Robbie.

— Se pare că i-ai mai plătit ceva din datorii.

— Norocul nostru că întotdeauna duce lipsă de bani.

În aceeaşi clipă, Robbie făcu un semn vesel cu mâna şi eşarfa începu să fluture în bătaia vântului. Pe chipul lui Johnnie apăru un zâmbet. Întlulcindu-i trăsăturile.

*

Când Robbie Carré ajunse în apropierea lor, Elizabeth observă că între cei doi fraţi nu era nici urmă de asemănare. Lângă tatăl ei nu se găsea copia mai tânără a bărbatului pe care-l cunoscuse atât de bine. Robbie avea părul roşcovan, strălucitor şi cârlionţut, un chip de trubadur şi un trup zvelt, al cărui neastâmpăr se ghicea încă de departe. Mai curând delicat decât sculptat în stâncă, precum fratele său mai mare, o privea cu nişte ochi

mari şi negri, ca un print din picturile Renaşterii, numai gingăşie şi elegantă.

Dar chiar atunci, mezinul zâmbi.

Era zâmbetul lui Johnnie.

*

— Gata? întrebă lordul, adresându-se nu ei, ci însoţitorilor.

— Cei cu muschete s-au ascuns după copaci. Suntem în spatele tău, şopti abia auzit Kimnont.

Johnnie încuviinţă din cap, apoi dădu pinteni armăsarului său negru, trăgând calul Elizabethei după el, cu o smucitură de hăţuri. O secundă coapsele lor se atinseră una de alta.

El păru să nu observe. Elizabeth îi simţi piciorul lipit de-al ei şi în minte îi veni trupul lui puternic şi bine clădit, atât de cald, cu sângele fierbinte, arzând de o febră pe care încercau să i-o potolească degetele ei reci. Gâmiul îi zbură la mişcările lui graţioase, la muşchii ce jucau sub pielea catifelată la fiece atingere a mâinii ei. Nu va uita niciodată noaptea petrecută în braţele acestui bărbat – forţa şi patima lui, ochii şi surâsul amuzat, plăcerea pe care i-o dăruise cu atâta generozitate. Îl privi încă o dată, de parcă ar fi vrut să-ţi întipărească în memorie imaginea lui.

Rămase înmărmurită de frumuseţea bărbătească a părului lung ţi negru, a profilului fără cusur desenat pe cerul cenuşiu, de puterea ce se ghicea în umerii lui laţi, în jocul muşchilor coapsei, în braţele ascunse sub mâneca roşie de lână, în pielea bronzată, pe care o zărea între manşetă şi mănuşă. Toată fiinţa lui emana forţă şi virilitate.

Dar o şocase şi răceala lui. Lordul şi-o scosese din minte pe Elizabeth o dată pentru totdeauna.

*

Conform înţelegerii la care se ajunsese în cursul

negocierilor de-o săptăinână. Godfrey şi Johnnie porn mi unul spre altul, fiecare lini lui de căpăstru calul ostaticului său.

Guvernatorul englez de la castelul Harbottic era un bărbat înalt şi blond, trecut de cincizeci de ani, dar deosebit de frumos pentru vârsta lui. Mulţumită celui mai bun armurier din Londra, corpolenţa căpătată în peste treizeci de ani de trai îmbelşugat reuşea să fie ascunsă în parte sub veşmântul elegant din piele încrustată cu argint. În ciuda aspectului impunător, în realitate era un om meschin şi egoist, lipsit de cinste şi voinţă. Crud şi prefăcut, lacom şi neînduplecat, nu cunoştea ce înseamnă onoarea şi credinţa, dreptatea şi recunoştinţa, după treizeci de ani de când se afla în slujba Coroanei.

Neînarmat, cu toţi ceilalţi, fără platoşă şi fără coif, Robbie călărea nepăsător, ţimiul cu uşurinţă pasul cu murgul lui Godfrey. Buna lui dispoziţie contrasta puternic cu expresia încruntată a contelui de Brusisson.

Harold Godfrey, pe care nimeni până atunci nu-l întrecu se în lăcomie şi şiretenie, se vedea silit să se recunoască învins de viclenia căpeteniei clanului Carré. Nu numai că scăpase prilejul de-a pune mina pe o recompensă substanţială, dar fiica îi fusese răpită chiar de sub nas – o umilinţă pe care nu avea de gând s-o ierte cu una, cu două.

— Să nu-ţi închipui că noi doi am încheiat socotelile, Ravensby! se răsti el. când se găsi faţă în faţă cu Johnnie.

Supărat, duse mecanic mâna la sold, dar spada nu era acolo.

— Ba le-am încheiat, Godfrey! răspunse Johnnie cu răceală. Gândeşte-te în ce situaţie te afli.

— Nu pentru multă vreme! replică furios tatăl Elizabethei. Tot atât cât va ţine şi elanul patriotic al naivului vostru Parlament.

— Măcar noi ne-am păstrat capacitatea de-a fi naivi, dragul meu lord! zise Johnnie, cu un amestec de politeţe şi

impertinenţă. Anglia şi-a pierdut toate calităţile, cu excepţia talentului la înşelătorii. Iar acum, domnule – continuă el, nevrând să pornească o discuţie în contradictoriu cu un vechi duşman – ia-ţi înapoi fiica.

În clipa, asta nu mai dorea decât să-l vadă pe Robbie lângă el şi să termine eu Harold Godfrey.

De-ahia acum se întoarse şi Harold către fiica sa. Stârnit de obrăznicia lui Johnnie, o privi în ochi şi întrebă scurt:

— S-a purtat urât cu tine?

Elizabeth primi vorbele lui ca pe o palmă în plin obraz. O fracţiune de secundă o tulbură gâiulul la noaptea care trecuse. Însă la moartea lui Hotchanc jurase să-şi apere libertatea, aşa că se strădui să nu-şi piardă cumpătul.

— Nu. răspunse ea, spunându-şi cât de nepotrivite erau cuvintele tatălui ei pentru ceea ce-i oferise Johnnie.

— S-a purtat foarte cuviincios.

Taică-său ghici că în sufletul ei se petrecea ceva şi tăcu brusc, cercetând-o din cap până în picioare.

— Nu cumva ai s-aduci pe lume vreun bastard de-al lui Carré?

— Măsoară-ţi vorbele! îl repezi Johnnie.

— E fiica mea şi-i vorbesc aşa cum am cu chef! îl puse la punct contele de Brusisson. la zi, Ravensby, ai luat-o şi pe ea la aşternut, ca pe toate care-ţi ies în calc?

— O insulţi! spuse Johnnie, fără să ridice tonul, gândind că în cazul unui bastard, vina ar fi fost a lui şi nu a fetei.

Nicicând nu întâlnise atâta inocenţă.

— Retrage-ţi vorbele, Godfrey! insistă el, silindu-se să rămână politicos. Cerc-ţi scuze sau va trebui să plăteşti pentru grosolănia de-adineauri.

— Şi cine mă va sili să plătesc? Nu cumva tu,

înfumuratale?

Deşi în vârstă, Godfrey era la fel de renumit pentru măiestria sa în duel.

— Ba chiar aşa! răspunse Johnnie fără să se tulbure. Şi de data asta, te voi ucide.

Învăţase să mă nu iască spada pe continent, sub supravegherea tatălui său, şi faimai se răspândise în tot ţinutul.

— Ah! exclamă guvernatorul, câtuşi de puţin impresionat, convins că agerimea tinereţii era nevoită să se închine în faţa experienţei, iată un cavaler galant, dornic să-ţi apere onoarea, fiica mea. Aminteşte-mi să te încui în casă câteva luni şi vom vedea dacă ardoarea lui mai are şi alte motive.

Johnnie nici nu se gâiulca să-l provoace la duel pe contele de Brusisson. De fapt. intenţionase să facă schimbul de prizonieri într-un mod cât mai politicos, fără prea multă vorbă sau sentimentalisme şi fât se putea de repede. Dar astăzi, Giulfrey se purta mult mai urât decât de obicei – chiar şi pentru un Sassenach.

— Mă mir că ai habar ce înseamnă galanterie, Godfrey! zise Johnnie, rar şi apăsat. Dar din moment ce ştii…

Aici glasul îi deveni tăios ca o lamă de oţel.

— … te rog să-ţi alegi armele!

— Destul! izbucni furioasă Elizabeth. Dacă aţi fi amândoi *ittât* de *im*; *ibili*, accentua ca eu sarcasm, încât să uitaţi de orgoliul vostru inutil, am putea sfârşi odată cu schimbul de ostatici. Tată – urmă apoi. Întorcându-se spre cel ce o vându-se fără voia ei unui om care-o ţinuse opt ani în jugul unei căsnicii nepotrivite – dacă îndrăzneşti să mă atingi, voi avea grijă ca nici măcar să nu te apropii de banii mei. Mai mult decât; atât. sfârşi fata necruţătoare, am să puri să fii jupuit de viu. Paznicul meu, Redmond, a primit această poruncă încă de vând trăia Hotchane, în caz cănti-

ai fi făcut vreun rău.

— Eu unul, as pleca urechea la ce spune doamna, Johnnie! interveni Robbie, vesel şi hine-dispus, acum că scăpase dintr-o mare primejdie. Se pare că-i stupină pe situaţie, chiar şi fără braţul tău viteaz…

— Şi-acest Redmond e un slujitor de nădejde? întrebă insinuant Johnnie.

— Nu glumi cu mine, Ravensby.

Era pentru prima oară eliul o auzea vorbind pe acest ton, şi în aceeaşi clipă înţelese cum supravieţuise celor opt ani de căsnicie alături de Hotchane Graham – un om departe de-a fi binevoitor.

— Cum doriţi, lady Graham! încuviinţă el, galant şi respectuos. Servitorul dumneavoastră, doamnă.

Se înclină cu eleganţă, stând în sa.

— Şi cu îngăduinţa dumitale – se întoarse dispreţuitor spre Godfrey, care-şi mai domolise pornirea violentă auzind de porunca postumă a lui Hotchane – fratele meu şi cu mine vrem să-ţi spunem bun-rămas.

Plin de îndrăzneală, Robbie îşi desprinse frhil de şaua lui Godfrey, apoi îşi privi fratele, aşteptând un semn de încuviinţare. Johnnie înclină uşor din cap şi-utunci Robbie dădu pinteni calului, îndepărtându-se de guvernatorul din Harbotile.

Câteva clipe mai târziu, când Robbie ajunse lângă el, Johnnie îşi întoarse calul şi, fără să adreseze vreun cuvânt lui Godfrey sau fetei lui, amândoi fraţii porniră spre casă.

Schimbul de ostatici se încheiase.

Scurta întâlnire dintre Elizabeth Graham şi lordul de Ravensby luase sfârşit.

În acel moment, soarele pătrunse printre norii ameninţători şi razele lui aurii străluciră ca degetele uneintâini divine, binecuvântând ceea ce se petrecuse.

Capitolul 9

s

Petreeerca dată în cinstea întoarcerii lui Robbie dură trei zile şi trei nopţi şi poate c-ar mai fi ţinut, de n-ar fi venit un mesager de la Berwick, ca să-i anunţe că sosise mult aşteptata corabie de la Macao. se găsea ancorată lângă Berwick, aşteptând să fie descărcată de mărfurile aduse din Orient.

— Se pare că, odată cu întoarcerea ta acasă, ne-a revenit norocul! zise Johnnie, săltându-se în jilţul său din capul mesei din lemn de cireş lustruit, plină de pahare şi sticle pe jumătate goale.

Închină ulciorul în cinstea fratelui său, apoi făcu semn valetului să mai aducă vin.

— Ia loc, Jarvis! se răsuci el spre mesager, zâmbind bine-dispus. Stai cu noi, bea ceva şi povesteşte. Sărbătorim întoarcerea lui Robbie.

Vorbea rar, cu braţele întinse în lături, parcă pentru a-i cuprinde pe toţi din clanul Carré.

— Idiotul de Godfrey îşi linge reputaţia rănită, în castelul lui de la Harbottle. Regele englez îşi stoarce de bani supuşii ca să întreţină armata. Dar acum că s-a întors *Ru vet*), când de trei luni vă credeam pierduţi, trebuie să spun că viaţa o frumoasă.

— Hai să bem pe chestia asta, se auzi un glas răguşit de beţiv din celălalt capăt al mesei.

— Da, da! Să bem pentru vitejia clanului Carré! sări un altul.

Vreo duzină de oameni se ridicară în picioare, toţi ca unul, şi-şi goliră paharele, molipsindu-se de veselia de pe chipul lui Johnnie.

— Asta înseamnă că întotdeauna ţi-am adus noroc, glumi Robbie, zâmbind mulţumit, nu numai pentru veştile bune primite de la Berwick, dar şi după trei zile în care tot gustase cele mai bune vinuri din pivniţele de la Gold ic house.

— Nu chiar întotdeauna! replică Johnnie, umplând din nou paharul lui Jarvis. Nu toate escapadele tale au fost la fel de profitabile. Ultima s-ar fi putut dovedi un dezastru financiar.

— Johnnie, oamenii lui Godfrey erau la cinci mile şi mai bine dincolo de graniţă. Pe Dumnezeul meu că nu mint. Nu m-aş aventura de unul singur pe pământurile clanului Sassenach.

— Nici chiar pentru Emily Lancaster?

— Nici pentru ea, începând de la ultima sesiune a Parlamentului. Îţi dau cuvântul meu.

Discutaseră de nenumărate ori până atunci împrejurările răpirii lui Robbie. Se părea că trupele engleze nu aveau ce căuta la Roxburgh. Nu se ştia de ce veniseră acolo.

— Trimite nişte iscoade la Harbottle ca să afle se intenţii au, propuse Kinmont.

— Şi ce s-a mai întâmplat cu frumoasa Elizabeth, adăugă un tânăr locotenent, cam eu chef. Nu m-aş supăra s-o răpesc din nou, Johnnie. Ce-ai zice s-o pornim spre sud în noaptea asta?

— Lady Graham s-a întors la Redesdale, zise Johnnie.

Chiar dacă erau uşor cher chel îţi, toţi pricepură ce voia să spună.

— La povesteşte, craiule. cum a ajuns ştirea la urechile tale? murmură Munro, ridicând din sprâncene.

Douăsprezece perechi de ochi, mai mult sau mai puţin tulburi de băutură dar la fel de curioşi, se aţintiră asupra tânărului căpitan.

— De la o iscoadă plătită.

— Ai plătit pe cineva ca s-o urmărească pe Elizabeth Graham! exclamă uluit Munro.

— Mă simţeam răspunzător pentru soarta ei.

— Mai mult decât pentru oricare altă femeie… insistă

Munro, punându-şi paharul pe masă.

— Taică-său e un tip primejdios.

— N-ai auzit dacă Redmond a întâlnit-o la Harbottle? întrebă şiret Robbie. Tipul care a primit poruncă să-l jupoaie pe Godfrey, adăugă el, pentru a le aminti celor prezenţi incidentul cu ameninţarea rostită de Elizabeth – un inepuizabil subiect de conversaţie după schimbul de ostatici de la Roundtree.

— Află că s-au întâlnit.

Brusc, Johnnie păru să se dezmeticească, sau poate îşi mai pierduse din veselie. Cei mai treji remarcară în glasul său o uşoară iritare.

— Şi oricât aţi fi de curioşi, adăugă el, privind pe toţi cei din jurul mesei, să stui că nu mai am nimic de spus despre lady Graham.

Deşi părea liniştit şi indiferent, răceala din ochii lui le dădu a înţelege că subiectul era închis.

— Şi zi aşa, Jarvis – începu cu diplomaţie Adam Carré, încercând să schimbe cursul discuţiei – cum e cu poziţiile alea interesante pe care le practică femeile din Macao?

*

Întoarcerea corăbiei *The Raven* dădu un nou impuls comerţului. În săptămânile următoare, alte două nave ale clanului Carré îşi făcură apariţia la Leith. Amândoi fraţii călătoreau la depozitele din Rotterdam şi Vecie, la Bordeaux şi Ostende, cu mărfuri aduse din Orient: ceai chinezesc de la Canton, mirodenii din Indiile de Răsărit, mătase japoneză de la Macao, porţelan chinezesc. Vânzurea articolelor de lux era întotdeauna foarte profitabilă, în timp ce războiul de pe continent făcea ca preţurile să crească de la o zi la alta. Corăbiile se întorceau încărcate mai ales cu vinuri franţuzeşti, iar negustorii londonezi băteau drumul până la Edinburgh, să cumpere soiurile cele mai bune.

Într-o zi, după ce încheiaseră socotelile cu omul lor de la depozitul din Leith. Johnnie îi zise fratelui său:

— Dacă războiul mai durează doi-trei ani, vom ajunge indecent de bogaţi, aşa că te vei putea instala ca un nabab pe proprietatea noastră din East Lothian.

— Bine, bine, numai să nu mai spui nimănui. Şi-aşa îmi dau târcoale nu ştiu câte fecioare cu inimi arzătoare şi mame ahtiate după avere, Prefer să rămân pur şi simplu seniorul de la Graden şi să duc o viaţă liniştită.

— * Nu-i chiar aşa de greu să scapi de inamele-alca! râse Johnnie.

— Poate pentru tine. pentru că te distrează să le spui înfumuratelor ăstora lot soiul de lucruri şocante. Dar trebuie să recunoşti că nici tu nu reuşeşti să le descurajezi pe toate. Celelalte privesc pline de speranţă spre patul conjugal, deşi apucăturile talc nu-s tocmai ortodoxe. Averea familiei Carré le apără până şi de câmpria-ţi purtare scandaloasă.

Johnnie îl privi gânditor.

— Nevasta lui Atholl şi-a retras fiica din cursă.

— Numai pentru că fata era gata să-ţi sară în braţe, chiar şi fără să-şi pună pirostriile. Au dus-o pe unul din domeniile cele mai îndepărtate, până când îi mai trecc nebunia.

— Serios?

— Va să zică nici n-ai observat?

— Nu cumva era bruneta aia înaltă, cu nasul cârn?

— Nu, aia-i fata lui Talbot. Din fericire pentru ca fiica lui Atholl nu seamănă cu nimeni din familie. Prin urmare, dacă tu nu vei mai fi prin preajmă, nu le va fi greu să-i găsească un bărbat, deşi după cât e de arzoaică, nu-i exclus să-şi afle chiar ca unul, acolo în Highlands.

De diva timp, Johnnie nu mai era atent, iar la prima pauză pe care o făcu Robbie, îi tăie vorba fără multe fasoane:

— Te anunţ că-mi displace profund această discuţie. Destul cu fetele de măritat, nu-i nimic de capul lor. Ai auzit ce planuri are Hatton? Vine curând la Parlament?

— HI, Dunston şi Fenshaw vor ajunge cu două săptămâni mai înainte. Crezi că se va duce şi Munro, doar ca să se distreze?”

— El zice că da, deşi probabil că nu-l vor lăsa să intre. Se pare că dezbaterile vor fi foarte furtunoase. Tweedale a primit poruncă de la Londra să nu îngăduie accesul nimănui în afară de membrii Parlamentului.

Johnnie se tolăni comod în jilţ.

— Sunt mulţumit de Hatton. M-a uns la suflet să-l aud cum a înfierat persecuţiile pe care le îndurăm de la englezi. Şi cu urăsc pumnul de fier al Angliei. Presupun că Munro se va întoarce cu mine. Au fost înălţate zidurile noii aripi a castelului şi trebuie să merg la Goldiehouse să-mi dau acordul pentru continuarea lucrărilor. Bănuiesc că nu ţii neapărat să mă însoţeşti.

— Poate data viitoare.

— Poate după ce doamna Barrett se va întoarce la soţul ei în Inverness? întrebă insinuant Johnnie.

Robbie râse şi o umbră de roşcată îi coloră obrazul ars de soare.

— Da, aşa-mi convine şi mic! răspunse el, revăzâiKl-o în gând pe ultima sa iubită.

— Nu cred că mai e nevoie. să-ţi atrag atenţia să fii discret, remarcă Johnnie. Se prea poate ca Barrett să fie bătrân. dar nu şi senil.

— Chiar m-ar interesa să aud de la tine un discurs despre discreţie! Ce sfat îmi dai? surâse el şiret spre Johnnie. Să nu mă culc cu nevasta cancelarului pe High Street, ziua în amiaza mare?

— Eu ţi-am vorbit serios, replică Johnnie, fără să ridice tonul. Mă gândeam să-ţi ţii spada la îndemână, sau măcar pumnalul din cizmă. E destul de mic ca să ţi-l

strecori sub pernă. Barrett nu mai luptă, iar indivizii pe care-i plăteşte ca să încheie socotelile în locul lui nu-s chiar u sa de biserică.

— Am să-mi port de grijă, îl asigură Robbie, cu nepăsarea caracteristică vârstei.

— De ce nu-ţi iei câţivu oameni cu tine noaptea, când te întâlneşti cu doamna Barrett?

Fruntea lui Robbie se înnoră uşor.

— Am impresia că vorbeşti chiar foarte serios.

— Tu n-ai fost aici anul trecut, când iubita ta se încurcase cu unul din neamul Armstrong din Glendale. Tipul a fost atacat chiar la ieşirea din casa ei.

— Wat Armstrong?

— Da. Şi-a pierdut braţul drept. Săptămâni la rând s-a zbătut între viaţă şi moarte.

Johnnie închise registrul de socoteli şi se rezemă de spătarul scaunului, priviiulu-şi fratele drept în ochi.

— Nu spun că doamna Barrett e o femeie primejdioasă, dar nu-l subestima pe soţul ei, care ştie să-şi răzbune casa necinstită.

Fereastra din spatele lui Johnnie dădea spre aglomeratul port Leith. Casa lor de comerţ era foarte bine situată, pe malul golfului Forth. Robbie privi peste umărul fratelui său, undeva departe, şi zise încetişor:

— Crezi că asta face parte din distracţie?

O clipă, ochii lui rămaseră aţintiţi asupra mării, apoi se întoarseră spre chipul fratelui său.

— … riscul unui atac… murmură el. Tu ai trăit vreodată o astfel de dorinţă răscolitoare, culcându-te cu o femeie de care n-aveai dreptul să te-atingi şi care să tremure şi să se încească sub tine. În vreme ce tu te afli eu spatele la uşă?

Johnnie surâse uşor şi clătină din cap. Fratele său nu mai avea nevoie de sfaturi cât privea femeile.

— Nu. niciodată.

— De-aia te-ai duelat de şase ori în ultimii ani!

Johnnie se foi pe scaun, simţindu-se încurcat în rolul său de cap al familiei.

— Ceea ce n-aş putea să-ţi recomand şi ţie. Oricum, ia-ţi cu tine un însoţitor. Te rog. Fă-o pentru mine… sfârşi el aproape în şoaptă.

Robbie şovăi o clipă între nepăsare şi cumpătare, apoi încuviinţă din cap.

Fratele lui respiră uşurat.

— Bine, zise el mulţumit. În felul acesta te vei bucura mai multă vreme de farmecele doamnei Barren. Dimineaţă, când voi pleca la Goldiehouse, am să-ţi las jumătate de escortă.

— Doamna Barrett a locuit un an la Versailles, spuse Robbie, cu gândul la iubita lui. ştiai?

Johnnie aflase, tot aşa precum îi ajunseseră la urechi zvonuri despre purtările ei libertine din acea vreme. Totuşi, ridică mirat din sprâncene, repetând cuvintele lui Robbie.

— La Versailles?

Glasul îi deveni uşor glumeţ.

— Asta se pare că explică de ce te-a fascinat atât de mult. Curtea de la Versailles n-are egal în materie de viciu. Foarte hi ne din partea domnului Barrett că-şi împarte nevasta eu mai multă lume.

— Foarte bine *pentru mine*, încuviinţă Robbie, bine dispus. De ce nu vii diseară să iei cina eu noi? Doamna Barrett vorbeşte o franceza excelentă.

— Mulţumesc, răspunse galant Johnnie, dar sunt invitat în altă parte.

Nici vorbă să stea la masă amicul cu doamna Barrett, după ultima lor discuţie, când ca ieşise ca o furtună, trântind uşa. Cu o săptămână în urmă se dusese în

somptuosul ei apartament, împodobit prin generozitatea lui Robbie, ca să-i spună că nu avea nimic împotriva darurilor costisitoare oferite de fratele lui, numai că Robbie nu se bucura de aceeaşi experienţă ca un curtean de la Versailles, care consideră cinstea un defect. Astfel, dacă intenţiona să-l şantajeze pe Robbie, aşa cum făcuse cu tânărul Tallier, el unul va avea grijă s-o ajute să-şi petreacă restul vieţii la Inverness, în compania soţului ei bătrân şi arţăgos.

— Diseară te întâlneşti cu Roxie?

Johnnie încuviinţă din cap.

— Are un neasemuit dar al conversaţiei.

— Printre altele…

— Bineînţeles, îl aprobă Johnnie, cu un zâmbet viclean.

Roxie era socotită cea mai frumoasă femeie din Edinburgh, iar Johnnie beneficia în acelaşi timp de frumuseţea şi de educaţia ei cosmopolită. Femeia îl ţinea la curent cu ultimele bârfe, scandaluri şi veşti de pe continent. Tânără. bogată, de două ori văduvă, cu o liotă de copii şi dornică de libertate, nu se afla în căutarea unui al treilea soţ – factor decisiv în legarea unei prietenii de durată.

— Atunci ne vedem când vor începe lucrările Parlamentului.

— Sau t; u două săptămâni mai devreme, dacă totul va merge cum vreau eu şi dacă-mi vor îngădui treburile de la Goldiehouse.

Johnnie ridică arătătorul, împungându-şi fratele în piept, dojenitor.

— Nu uita de escortă. Ştii că nu mă amestec în viaţa ta, dar de astă dată trebuie.

Îngrijorarea încă nu-i pierise cu totul.

— Ai cuvântul meu, îl linişti Robbie. Fii pe pace. Îmi voi păstra braţul cu care mânuiesc spada. Iar acum, dacă

nu mai ai niciun sfat să-mi dai – adăugă el, ridicându-se şi luându-şi mănuşile de călărie de pe masa plină cu hărţi de navigaţie şi registre de contabilitate – îmi pot începe noaptea de desfrâu.

— Distracţie plăcută, îi ură Johnnie, privindu-l cu tandreţe. Am terminat cu poveţele.

— Iar dacă nu ne întâlnim la vreo serată, dâi lui Roxie o sărutare din partea mea.

Johnnie începu să râdă.

— Chiar şi două. Te simpatizează foarte mult.

Robbie geniu neîncrezător.

— *Au contrairc*, urmă Johnnie. Sunt convins că te place. De fapt, dacă-mi aduc bine aminte, zâmbi el, cândva a spus că are o mare slăbiciune pentru tinerii roşcovani.

Robbie se lumină la faţă.

— Prin urinare, când ai să te şaluri de doamna Barrett, te vei putea gândi la isteaţa Roxie…

În ochii lui Robbie se aprinse o sclipire pătimaşă.

— Te-ar deranja?

— Nu văd de ce să mă deranjeze, răspunse Johnnie fără să se tulbure.

— Păi… credeam… adică… Te întâlneşti cu ea de atâta timp…

Robbie ridică din umeri.

— La dracu’! mormăi el, şocat de indiferenţa din glasul fratelui său. Atunci ne vedem peste două săptămâni.

Îi făcu semn cu mâna şi plecă, muşcându-şi buzele, nedumerit şi nemulţumit.

Capitolul 10

A

3 n timp ce fraţii Carré îşi măreau averile, Elizabeth Graham şi-o redusese pe a ei cu o treime. Cu buuă-ştiinţă.

De la întoarcerea la Harbottle, în luna martie a anului precedent, încheiase un armistiţiu cu tatăl ei –

contra unei sume de hani. Ea îi ceda o treime din moştenirea ce-i revenise, cu condiţia ca el să nu-i mai aducă fel de fel de peţitori, consideraţi o partidă bună pentru banii sau pentru relaţiile lor la Curte. Godfrey se învoise, ademenit de cele douăzeci de îmi de livre oferite de Elizabeth. Aşadar, avocatul ei întocmise îndată actele necesare, menite s-o protejeze legal împotriva uneltirilor lui. După lege, că avea drept de control asupra banilor moşteniţi de la Hotchanc, dar semnătura prin care tatăl ei accepta acest aranjament valora pe bună dreptate douăzeci de mii de livre.

Deşi nu avusese niciodată încredere în el, iar paznicul personal era întotdeauna cu ochii în patru, de când se întorsese la Harbottle taică-său nu mai dăduse niciun semn de viaţă – ceea ce reuşise întrucâtva s-o mai liniştească.

Elizabeth se înapoiate la Three Kings, în Redesdale, aproape imediat după plecarea de la Goldiehouse. Îşi petrecuse primăvara lucind tot felul de phanuri pentru construcţia noii reşedinţe. Munro consiititisc să-i acorde în continuare sprijinul şi. sfatul, astfel încât corespondam cu regularitate.

Elizabeth desenase o parte (din schiţe chiar cu mânu ei şi era foarte mândră de acest talent: nou descoperit. Angajase un arhitect de prin partea locului, erare s-o ajute să supravegheze lucrările, însă deseori se vedeta nevoită să se consulte cu Munro. Prin iunie, el începuse s-o tachineze, spunând că amândoi dădeau de lucru serviciilor poştale, ntai ales că, în câteva rânduri, scrisorile lui fuseseră însoţite şi de cărţi. Iar doamna Reid, care întotdeauna Oi numea pe Elizabeth „drăguţa lady Graham”, luase obiceiul de a-i trimite alimente proaspete sau plăcinte abia scoase din cuptor, precum şi alte lucruşoare care îşi închipuia că-i vor face plăcere Elizabethei. În ultima vreme, pachetele ajunseseră la asemenca proporţii, încât erau cărate la Redesdale de doi

oameni de la Ravensby.

Nimeni nu-i ascundea aceshe fapte lordului de Ravensby, deir cum fusese plecat de acasă; aproape tot timpul de cânU cu schimbul de ostatici de la Roundtree, aflu despre corespondenţă şi transporturi abia la începutul. lui iunie, când se întoarse de la Edinburgh.

Într-o dimineaţă, când se în apoi a de la grajduri, o aromă îmbietoare de tarte cu căpşuni îl l atrase până în uşa bucătăriei, unde o găsi pe doamna Reid împachetând cu grijă prăjiturile în cutioare de lemn.

— Fiţi cu băgare de seamă cum le duceţi. Evitaţi hârtoapele şi opririle bruşte! îi atenţiona ca pe cei doi oameni care-o ajutau să aşeze cutioarele într-o căruţă gata încărcată. Nu vreau să-mi fărâinuţi hunăta te de tarte pe care le-am copt pentru drăguţa lady Graham.

Auzind numele Elizabethei, Johnnie se opri brusc, rămânând hloc câteva clipe, cu gând că poate înţelesese greşit.

— Şi când o vedeţi pe lady Graham, spuneţi-i că mazărea-i culeasă chiar azi-dimineaţă. aşa că s-o nifuiâncc proaspătă. iar cartofii sunt de seră, nu de unul trecut. Mai ani căpşuni pentru inc» două săptămâni, astfel că data viitoare am să-i mai trimit.

Numele Elizabethei n-ar fi trebuit să-i facă nicio impresie. O considera pe Roxie o companie suficientă ca să-i alunge orice amintiri despre lady Graham. Dar aflând de legătura dintre cele două gospodării, imaginea ei îi reveni brusc în minte. Avea senzaţia că se găsesc din nou împreună, sub acelaşi acoperiş – sau măcar îi îngrijea aceeaşi menajeră. lui cu un efort să-şi ţină firea, dar în gând o regăsea aşa cum o văzuse în patul lui. În dimineaţa dinaintea despărţirii. Aproape că-i simţea şi parfumul…

În aceeaşi clipă îşi dădu seama că mirosul de trifoi al săpunului făcut de doamna Reid îi amintea atât de mult de parfumul Elizabethei, încât de la plecarea ei încetase să-l

mai folosească.

— Te-ai sculat devreme, Johnnie! îl salută doamna Reid, care terminase de încărcat căruţa şi se întorsese. În bucătărie, dând cu ochii de el. Nu ţi-e foame după ce-ai călărit atât?

El nu-i răspunse, ci întrebă la nudul lui, nedumerit:

— Ce se-ntâmplă aici?

Voia să ştie de cât timp dura legătura dintre casa lui şi Elizabeth.

— Îi trimit drăguţei lady Graham nişte bunătăţi, precum şi nişte cărţi de la Munro. Ai cumva şi tu vreun mesaj? Jed va ţine minte tot ce-i spunem.

Johnnie se vândi că în niciun caz mesajul lui nu-i putea îi încredinţat lui Jed. Deşi ar fi avut elte ceva de zis… în schimb, propuse politicos:

— De ce nu-i trimiţi şi câteva sticle din vinurile nou aduse? Deşi, adaugă el imediat, probabil că-s mai greu de transportat.

— Nici pomeneală! răspunse veselă doamna Reid. Odată i-am trimis două lăzi de şampanie. Se pare că doamnelor din lumea bună le place foarte mult.

Johnnie începu să zâmbească, amuzai nu atât de gândul că habar n-avea ce se întâmplă în casa lui, cât mai curând imaginându-şi-o pe Elizabethnând şampanie. Sau poate că nu bea? în noaptea aceea, refuzase să-şi înmoaie buzele chiar şi în vin.

Se miră şi el ce puţin o cunoştea, faţă de cât îi umplea gândurile de câteva luni de zile încoace. La Edinburgh Ruxic îl ajutase să mai uite de Elizabeth: la fel şi grijile pentru comerţul naval şi călătoriile pe continent. Dar beat sau lucid, treaz sau adormit, liber sau preocupat, gândul lui se întorcea fără odihnă la lady Graham.

— Unde-i Munro? întrebă el.

Brusc. Îşi dorea să afle dacă Munro ştia că Elizabethei îi place şampania, de parcă toată ziua lui ar fi

depins de un asemenea amănunt lipsit de însemnătate.

Doamna Re id îl îndrumă spre bibliotecă. Câteva minute mai târziu. Johnnie se afla faţă în faţă cu vărul său. Se lăsă să cadă într-un jilţ şi-l întrebă fără nicio altă introducere.

— Nu ştii, ca bea şampanie?

— Te referi la o *e*: *i* anume? replică glumeţ Munro, ridicâiui privirea dintr-un vechi exemplar al tratatului lui Vitruvius, *De Architetturu*.

Se întreba de ce venise Johnnie la el abia acum. Doar se întorsese acasă de două zile.

— Da, la o fa anume. Ai două secunde să-mi răspunzi! îl repezi morocănos lordul. Altfel, până la apusul soarelui, voi porunci să fie dări mat tot ce-ai construit.

— Eu ştiu că i-a plăcut foarte mult! răspunse Munro dintr-o suflare. Dar când cineva îmi vorbeşte pe tonul ăsta, adăugă el apăsând pe fiecare cuvânt, îmi dau seama că încep să uit o mulţime de lucruri.

— Ticălosule!

— Credeam că nu-ţi pasă de femei! i-o întoarse scurt Munro.

— De femei. nu. Dar ştii foarte bine că există una care m-a scos din minţi.

— Şi frumoasa Roxie n-a reuşit să-ţi aline focul?

— Nu pentru multă vreme. Spune-mi odată, sau te strâng de gât.

— Îţi primesc scuzele! râse Munro. Ce vrei să ştii?

— Ce face, cum arată? Şi mai ales, dacă are pe cineva. E cu alt bărbat?

Munro începu să-i povestească ce ştia.

Johnnie îi punea fel de fel de întrebări. În cele din urmă îi mulţumi, satisfăcut că aflase tot ce cunoştea şi vărul său.

— Se pare că-i liniştită şi că taică-său se ţine la distanţă, încheie Johnnie. Asta-i foarte bine.

Apoi, ca şi cum discuţia nici n-ar fi avut loc, întrebă;

— Poţi fi gata să pleci cu mine pe data de cincisprezece?

— Unde?

— Cum unde? La Edinburgh, când se întruneşte Parlamentul.

— Credeam că vrei s-o vizitezi pe lady Graham, doar te-ai interesat în amănunt despre viaţa ei.

— Mă interesează, dar nu-s chiar atât de lipsit de minte! râse el. Elizabeth Graham e un fel de cutie a Pandorei, de unde s-ar putea revărsa o mulţime de consecinţe neplăcute, politice şi personale, care-ar face un iad din viaţa mea de un *egoism* perfect. *Nicio* femeie nu merită un atare sacrificiu.

declară el. Ei, dacă n-ai nevoie de mine azi, după micul dejun aş vrea să merg călare până la domeniul Blackwood, să văd ce se întâmplă cu pădurea ce urmează a fi tăiată pentru lemne.

Se ridică din jilţ, grăbit să plece. Munro schiţă în glumă un semn regesc că se putea lipsi de el. Johnnie ilse şi ieşi.

Deşi refuza să recunoască ce mult îl preocupa Elizabeth, i se părea din ce în ce mai greu să-ţi alunge imaginea ei din minte.

În aceeaşi scară, Gibson, administratorul moşiei, se aşează la masă în Salonaşul doamnei Reid, împreună cu aceasta şi cu majordomul, şi le spuse comesenilor:

— Azi, la Blackwood, mi s-a părut că pe lordul nostru îl frământă ceva. N-a fost întrebare pe care să nu i-o repet şi-a doua oară, dar nici aşa nu mi-a răspuns de fiecare dată. Credeţi că se teme de un posibil război cu Anglia?

— Hm! pufni doamna Reid. De parcă războiul l-ar putea aduce pe el în starea asta! E vorba de femeia aia pe

care a ţinut-o aici o săptămână. Drăguţa lady Graham. După părerea mea, ar trebui să se repeadă până la Three Kings şi să şi-o scoată din minte într-un fel sau altul.

— Bine. dar e englezoaică! protestă Gibson, cu revoltă în glas.

— Da’ ce, regii noştri scoţieni nu-şi luau din când în când neveste englezoaice? replică prompt doamna Reid. Mulţi nobili şi-au căutat perechea dincolo de graniţă.

— Dar toate castelele de la graniţă gem de soldaţi englezi! insistă majordomul.

— Asta nu înseamnă că oamenii de rând nu-şi pot vedea de treburi.

— Lordul nu-i un om de rând! remarcă Gibson.

— Aşa e! oftă doamna Reid. Toema i aici e buba.

Capitolul li

Johnnie sosise la Edinburgh cu două săptămâni înainte de şase iulie, când urma să se reîntrunească Parlamentul. În acest răstimp, discuţiile fuseseră aprinse, dar nu se ajunsese la niciun rezultat. Zile şi nopţi în şir se dezbătuse tactica lui Patrick Steil. Această sesiune de vară era mai importantă decât o bătălie, fiind decisivă pentru viitorul mişcării de independenţă a Scoţiei.

— Crezi că Tweedale te va lăsa să iei cuvântul astăzi? îl întrebă Johnnie pe Andrew Fletcher, în prima zi când se îndreptau spre Parlament.

— Dacă nu azi, atunci mâine! replică bătrânul.

Totuşi, lordului din Saltoun i se îngădui să ia cuvântul de-abia peste o săptăntână. Deschiderea lucrărilor fusese întârziată, astfel încât să se adune nobilii din ţinuturile învecinate. O zi era rezervată scrisorii trimise de regina Ana – un mesaj urgent, aproape disperat, după ce Parlamentul din 1703 nu aprobase cele două pretenţii ale Curţii: contribuţie bănească la întreţinerea armatei şi recunoaşterea succesiunii la tron a dinastiei de Hanovra.

Andrew Fletcher, şeful partidei locale, era un om ale

cănii idealuri îi cuceriseră pe scoţienii sătui de uneltirile Curţii şi ale susţinătorilor ei. Fletcher vorbea despre necesitatea independentei Scoţiei, făcând o comparaţie eu sistemul de guvernare al Greciei antice. Şi deşi puţini erau vizionari ea el, în schimb cu toţii îi împărtăşeau năzuinţele.

În următoarele două săptămâni, în cele patru şedinţe şi şaisprezece zile de manevre de culise din partea Curţii şi opoziţiei, avură loc dezbateri încinse asupra unor probleme capitale pentru viitorul Scoţiei.

Johnnie condamnă cu vehementă Actele de Navigaţie, care interziceau accesul Scoţiei la cele mai multe pieţe de desfacere din lume, dacă flota respectivă nu dispunea de crucişătoare rapide, care să întreacă în viteză corăbiile britanice. De asemenea, luă cuvântul de două ori în sprijinul deciziei scoţiene de-a refuza să dea hani pentru întreţinerea armatei engleze*, punându-şi viaţa în primejdie în cadrul sesiunilor în cure toţi stăteau cu mânu pe minerul spadei, iar duelurile se ţineau lanţ. Johnnie dorea cu patimă independenţa tării sale. şi în multe nopţi renunţase la somn, punând la calc noi strategii prin care să prevină vreo manevră neaşteptată a Curţii engleze.

Trecură două săptămâni în care scoţienii se străduiră să unească diverse facţiuni, spre a putea obţine voturile necesare aprobării unor decizii de importanţă covârşitoare. Punctul culminant fu ziua de douăzeci şi cinci iulie, când se puse din nou pe tapet problema contribuţiei băneşti pentru armată. Roxburgh declară că dacă Anglia nu recunoştea independenţa Scoţiei, atunci şi scoţienii refuzau să întreţină armata engleză. Decizia lui primi adeziunea majorităţii parlamentarilor.

Tweedale, reprezentantul reginei, amână lucrările cu zece zile, pentru a avea timp să ia legătura cu Londra.

În noaptea aceea, la Edinburgh şi în împrejurimi se răspândi vestea că, în sfârşit, îi aveau în mină pe englezi şi că Londra va fi obligată să recunoască Actul de

Independentă, de teamă să nu piardă banii destinaţi armatei, de care avea o nevoie disperată. Marlborough tocmai se pregătea să mărşăluiască spre Blenheim, astfel încât Anglia se vedea destul de strânsă cu uşa ca să-i mai stârnească pe scoţieni.

În aceeaşi scară, atmosfera din casa Roxanei, care dăduse o petrecere în cinstea victoriei repurtate în ziua respectivă, era destinsă şi plină de un entuziasm debordant. Răsunară o mulţime de toasturi, propuse de cei ce luptaseră din greu ca să reziste presiunilor Curţii.

— Dracu' să-l ia pe Queensberry cu banii lui murdari cu tot! declară patetic Hatton, ridicând paharul în cinstea tuturor celor adunaţi în jurul mesei.

— Numai după ce va da socoteală aici, pe pământ! interveni Johnnie, umplându-şi paharul şi înălţându-l, la ritului lui, spre comeseni.

— La reluarea lucrărilor vom aproba decizia! zise lordul Rothes, răguşit după două săptămâni de strigat în Parlament. Afurisiţi să fim dacă n-o facem! Pe urmă Queensberry n-are decât să plătească alea patruj'două de mii de lire cu care-a fost cumpărat!

— Sau să-ţi vândă fala ţie, Lanarck... ca să facă rost de bani... propuse Roxane, cu un surâs încântător. Aşadar, ce planuri aveţi când se reiau dezbaterile? întrebă ea, încercând să se facă auzită pe deasupra murmurelor celorlalţi. E cineva amator să mă însoţească într-o croazieră, între două consilii de război la clubul lui Patrick Steil?

Data probabilă era fixată peste două zile. Roxane îi zâmbi lui Johnnie, aşezat faţă în faţă cu ea, de cealaltă parte a mesei, făcând şi el oficiile de gazdă.

— Ţi-am spus că vom pleca pe iahtul tău, iubitule? întrebă ea.

— Nu. clar cum obişnuieşti să te unicstaci în viaţa mea fără să-mi ceri încuviinţarea, trebuia să-mi închipui!

râse el.

— Mă măguleşti, Ravensby! glumi femeia, văzând în tânărul lord nu numai un amant, ci şi un prieten. De parcă tu ai lăsa vreo femeie să se amestece în viaţa ta!

— Dar ce, Koxie, ty accepţi să-ţi facă asta vreun bărbat? interveni Helen, cea mai bună prietenă a ei.

— De-a ia ne împăcăm noi doi aşa de bine… încheie Johnnie, ridicând paharul spre frumoasa roşcată la care ţinea nespus de mult.

— Dacă vrei ca o relaţie atât de armonioasă să dureze mai departe, i se adresă Roxane lui Johnnie, ridicându-se din jilţ, cu o sclipire jucăuşă în ochii viorii, ai treizeci de minute ca să umpli paharele tuturor bărbaţilor. Noi, femeile, ne retragem, în speranţa că vă veţi continua discuţiile politice în salon.

Apoi surâse graţios tuturor.

— Acolo veţi găsi şi stimulente…

*

Johnnie îşi luă rămas-bun de la Roxane destul de devreme, scuzându-se că nu poate rămâne să vadă piesa la care urmau să asiste cu toţii. Se simţea mahmur după ce băuse ore în şir – ceea ce i se întâmpla destul de des începând cu luna martie. După unul sau două pahare, îl copleşeau amintirile despre noaptea petrecută în iatacul din turn, imagini care-i băutuiau gândurile chiar şi când era treaz, devenind cu atât mai chinuitoare sub influenţa alcoolului. N-o văzuse de patru luni… poate chiar mai mult, şi nu-şi amintea să fi trecut o zi fără a se gândi la ea. În scara asta nu avea chef de glume, nici de distracţii, nici de altele…

Nici reuşita din timpul zilei nu-l bucurase pe deplin. Deşi vina nu era numai a Elizabethei Graham. Desigur, lady Graham nu era chiar străină de neliniştile şi dispoziţia lui schimbătoare, dar nu avea nimic de-a face cu politica. În problema independentei Scoţiei, Johnnie se arăta mai

circumspect decât ceilalţi, pentru că fiind neguţător cunoştea prea bine apucăturile palatului St. James's. Ştia că Parlamentul englez nici nu se gâmlca să recunoască independenta Scoţiei: nici economică, nici politică, nici religioasă. Dar îşi dorea cu disperare să se înşele.

*

Prea agitai ca să adoarmă, pica trist ca să se distreze alături de prieteni, Johnnie se duse în apartamentul lui Munro, situai într-o aripă a conacului Ruvensby. Arhitectul tocmai îşi împacheta lucrurile.

— Văd că profiţi de umănarea lucrărilor, observă Johnnie, trântindu-se în jilţul de lângă uşă. Vrei să vezi în ce stadiu sunt lucrările la Goldiehouse? Atunci te-aş ruga să te uiţi şi ce face mânzul încu. Mi-a scris Adam că a crescut grozav de la plecarea noastră. Nu l-am mai văzut de…

Socoti în gând câteva clipe.

— Doamnei A trecut mai mult de o lună!

— Nu mă duc la Goldiehouse, declară Munro, ridici lui privirea o clipă şi încerci lui să-şi vârc cămaşa în pantaloni. Plec la Teviotdalc.

— Mai bine vezi că habar n-ai să te îmbraci singur, vere! De ce nu chemi un servitor? Unde anume în Teviotdalc?

— Ţi-am mai spus, la Hawick.

— Da' ce, eram beat? Nu-mi aduc aminte să fi venit vorba de Hawick.

Se întinse să-şi ia sticla şi paharul de pe lăviţa de argint de lângă masă. Îşi turnă puţin whisky, apoi puse la loc sticla şi sorbi o înghiţitură de tărie, apreciindu-i aroma. Se aşează comod în jilţ şi-şi răspunse singur la întrebare.

— Se vede treaba c-am fost beat. Unde în Hawick, la cine?

— La biserică. Se însoară Giles Lockhardt.

— Şi cine mă rog l-a îmbrobodit pe Giles în halul ăsta? întrebă Jolumic, prefăcâinlu-xe îndurerat.

— Angela Graham.

— Din ramura engleză a Graham-ilor?

Glasul lui Johnnie încetă să mai fie nepăsător. Ştia că membrii acestei familii locuiau de ambele părţi ale graniţei şi mai ştia că Hawick nu era departe de Three Kings.

— Nu, din cea scoţiană. Da, răspunse el privirii pătrunzătoare a lordului, va fi acolo şi Elizabeth.

— De unde ai aflat? Eşti sigur?

— Pentru c-am discutat cu ea planurile finale ale casei. Terenul a şi fost pregătit.

În cameră se aşternu o tăcere încordată. Munro continua să împacheteze, iar Johnnie rămăsese cu ochii aţintiţi asupra paharului cu whisky.

— Merg cu tine, se hotărî el pe neaşteptate.

Vorbise abia auzit.

Munro se uită la vărul său, al cărui păr negru contrasta minunat cu damascul roşu al jilţului şi cu verdele strălucitor al hainelor de seară.

— Dar de nu-ţi plac nunţile, zise el, înecrcând să-i schimbe gândul.

— Sunt liber câteva zile, replică Johnnie, fără să se tulbure.

Îşi întinse picioarele şi începu să-şi cerceteze atent vârfurile cizmelor negre, din piele de căprioară.

— Hawick e foarte frumos în iulie. Spre deosebire de oraşul ăsta sufocant*VII. Vin cu tine.

— Nu ştiu dacă Elizabeth vrea să te vadă…

Jolumic nici măcar nu încercă să pretindă că nu înţelesese sensul vorbelor lui.

— N-am intenţia să-i fac vreun rău.

— S-ar putea ca ea să fie de altă părere, i-o întoarse Munro cu asprime, aruncându-şi ciorapii peste celelalte

lucruri, cu mai multă violentă decât ar fi fost nevoie.

— Nu cred.

Socul de împotrivirea lui Munro, se grăbi să adauge:

— Aşa ţi-a spus ea?

— N-am discutat decât despre casă.

— Atunci, e doar un gând de-al tău?

— E prea cinstită ca s-o atragi în mrejele tale, Johnnie. Acum e pentru prima oară în viaţa ei când trăieşte cu adevărat.

Munro continuă să-şi înghesuie lucrurile unele peste altele, cu vădită exasperare.

— Nu-i distruge liniştea.

— O iubeşti?

Găsise brusc explicaţia înverşunării cu care Munro se opunea venirii lui.

— O iubeşti, aşa e?

Dintr-odată se simţi cuprins de o nelinişte inexplicabilă.

— La ce mi-ar folosi? replică Munro, întorcându-se spre Johnnie şi lăsându-se greoi pe marginea patului. Ea nu mă iubeşte.

— Ţi-a declarat-o cu gura ei?

— Nu.

— Atunci nu poţi fi sigur.

Degetele fine ale lui Munro se plimbară o clipă pe filigranul de aur din colţul micului său cufăr de piele.

— Johnnie, zise el, trecându-şi mâna prin părul de culoarea nisipului. Mă pricep la femei. Îmi dau seama când se simt atrase de mine şi când nu.

Johnnie descoperi că-şi ţinuse răsuflarea de emoţie.

— Înţeleg, zise el încetişor.

Munro îşi ridică fruntea, întâlnind privirea vărului său.

— Tu nu poţi decât să-i faci rău. Nu vrei decât să te

distrezi. Culcă-te cu alta, dacă eşti plictisit şi agasat de oraşul ăsta sufocant.

— Ai fi supărat dacă aş veni cu tine la Teviotdalc?

— Mai curând îndurerat. Elizabeth Graham n-are destulă experienţă ca să reziste farmecelor tale, iar eu ar trebui să fiu de Faţă când tu o vei seduce, atrăgând-o în patul tău.

— Dar dacă am s-o respect şi-am să mă port ca un gentleman? Atunci ai fi mulţumit?

— Nu eşti în stare s-o faci.

— Şi de ce nu?

— Pentru că n-ai fost în stare niciodată.

Johnnie ridică din umeri.

— S-ar putea să reuşesc.

— „S-ar putea" nu reprezintă o protecţie suficientă.

— De unde ştii că are nevoie de protecţie?

— Când e vorba de tine, cu siguranţă că are.

— Nu cumva afemeiatul meu văr a devenit peste noapte un cavaler galant?

— Elizabeth nu-i ca alte femei, zise Munro încet, alegând cu grijă cuvintele care să-i exprime mai bine sentimentele. E ca o pasăre rănită, după o viaţă de suferinţă lângă un părinte râu şi lacom de bani. Are mai multă nevoie de ocrotire decât toate Janetele Lindsay din lume.

Munro făcu o grimasă şi privi pe fereastră, spre zidul grădinii. Apoi ră. sucindu-se spre Johnnie, oftă adânc şi resemnat:

— Nu vreau să-ţi gulii şi mai mult orgoliul bărbătesc, murmură el, dar cred că Elizabeth e îndrăgostită de line.

Auzind destăinuirea lui Munro, pe Johnnie îl copleşi o stranie fericire. De regulă, se simţea mai curând iritat când o femeie se îndrăgostea de el. Dar acum trăia un nou sentiment, de mulţumire.

— Ce te face să crezi?

— Am observat-o cu atenţie la Goldiehouse, încă înainte de ultima noapte.

— Ţi-a povestit şi despre asta?

— Doamne, cum să-mi povestească? Dar nici nu era nevoie. Se citea limpede pe chipul vostru a doua zi de dimineaţă.

Johnnie ridică o sprânceană. În semn de dezaprobare.

— Eu nu-mi trădez simţămintele.

Munro. Înălţă încet din umeri.

— Tot aia e! Iar pe drumul până la Roundtree nu v-aţi luat ochii unul de la altul.

— E de o frumuseţe neobişnuită…

Amintirile acelei răscolitoare nopţi petrecute împreună făceau să-i fiarbă sângerc în vine. Ui încleştă degetele pe pahar. Fără să ia în seamă că din neatenţie vărsasc whisky pe masă. privi pe deasupra capului lui Munro şi zise încetişor:

— Nu-ţi promit nimic…

Apoi se uită drept în ochii arhitectului, oftând la rândul său:

— La dracu'! Cred că pot măcar să încerc. Dar nu-ţi garantez să reuşesc. Deşi nici cu un înţeleg de ce-ar trebui să mă port ca un gentleman. L. a urma urmei, n-am nevoie de îngăduinţa ta ca să mă duc la nunta lui Giles şi nici ca să mă culc cu Elizabeth Graham. Seducţia e un joc vechi de tind lumea, nu numai pentru mine, ci şi pentru toţi ceilalţi. Explică-mi şi mic de ce trebuie să mă abţin.

— Pentru că Elizabeth Graham nu-i ca târfele alea de familie bună cu care-ţi faci tu mendrele. De fapt, e o femeie virtuoasă.

— Nu-mi plac femeile virtuoase.

— Nu-ţi plac *mai cu seamă* ele.

— De unde ştii că până acum nu s-a tăvălit prin fin cu mulţi din oştenii de la Redesilalc? Are sângelc fierbinte.

— Eşti dispus să pui prinsoare? Pe o sumă considerabilă!

Johnnie îşi sprijini capul de spătarul scaunului şi-l fixă pe Munro pe sub sprâncene, cu buzele strânse, cu o expresie ameninţătoare, strângând între degete paharul, gata să-l fărâme.

— Mă scoţi din sărite!

— Pentru că am dreptate, şi în ştii asta. Tare ţi-ai dori să fie la fel de liberă în purtări ca celelalte tovarăşe de plăceri ale talc, din înalta societate.

— Dar ce le-a apucat, aşa deodată, Munro? De unde utâtca scrupule pentru o femeie pe care-abia am cunoscut-o şi tu, şi cu?

— Degeaba încerci să ocoleşti subiectul şi să eviţi discuţia. Cred că mai curând ar trebui să-ţi doreşti să n-o fi întâlnit…

— Asta aşa e! mormăi morocănos Johnnie, lăsându-se pe spate în jilţ şi punând paharul deoparte, de parcă băutura şi-ar fi pierdut gustul dintr-odată.

— Ai putea încerca s-o uiţi, sugeră Munro, cu o sclipire răutăcioasă în privire.

— Nicio şansă. Nu-mi iese din minte. Zi şi noapte, beat sau treaz, mi-o închipui făcând dragoste cu altul.

— De ce n-o abordezi cu intenţii onorabile?

— Adică?

— Fă-i curte!

Johnnie deschise ochii mari, vădit alarmat.

— Cu ce intenţii, mă rog?

— Cum cu ce intenţii? Ca s-o iei de nevastă!

— Muşcă-ţi limba, omule. N-am decât douăzeci şi cinci de ani.

— Un obstacol de netrecut!

Munro părea să se amuze de încurcătura lui Johnnie.

— Fir-aş… pufni el, umilit şi furios.

— De ce nu renunţi să vii la Hawick?

— Pentru că vreau s-o văd. Nu mă întreba de ce. Dac-aş şti, aş reuşi să scap de obsesie.

— Atunci se pare că va fi o călătorie interesantă! râse Munro. Cum rămâne, punem prinsoare că n-ai să te poţi înfrâna?

— Dragul incu Munro, aş fi încântat să-ţi fac pe plac, dar te sfătuiesc să nu mizezi nici măcar un şiling pe puterea mea de-a mă abţine.

Zâmbi uşor ironic.

— La urma urmei, nu-s prea obişnuit cu-aşa ceva.

— Ba chiar deloc – de-aia va fi o experienţă interesantă!

hohoti Munro.

Johnnie izbucni şi el în râs.

— Doamne, va trebui să lupt împotriva firii mele.

— Dar în folosul tău, vere.

— Poate chiar… – şopti Johnnie – … poate chiar şi în folosul Elizabethei Graham.

Capitolul 12

JLady Graham urcă în caleaşcă, gata de călătorie peste graniţă, la Hawick. Luase cu sine manuale şi planuri de arhitectură, precum şi câteva rochii, nerăbdătoare să-l revadă pe Munro. Refuza să recunoască în sinea ei că dorinţa de a-l reîntâlni pe Munro avea vreo legătură cu vărul acestuia, frumosul şi impetuosul lord de Ravensby. Nu-şi punea nici întrebarea de ce ţinea să participe la nunta unui văr de-al răposatului ei soţ, pe care-l cunoştea doar din auzite.

Era drept că simţea nevoia de o scurtă vacanţă. Lucrase mult, supraveghind pregătirea terenului pentru noua construcţie ce urma să se ridice la Three Kings. În

plus, avea nevoie de sfatul unui specialist, ca să-şi desăvârşească schiţele. Aşadar, când Munro o înştiinţase că va fi prezent la Hawick, la nunta lui Lockhardt, se gândise că era un prilej minunat de-a profita de experienţa lui.

Pe urmă îşi spunea că are dreptul la o vacanţă, după douăzeci şi patru de ani. Merita să se bucure şi să aştepte cu nerăbdare revederea cu Munro.

Se simţea nespus de tânără – un sentiment bizar pentru o femeie care nu trăise, niciodată bucuria tinereţii.

Era atât de fericită, încât mai că-i venea să cânte. Zâmbi de una singură şi continuă să zâmbească aproape tot drumul. Oprind la han ea să servească prânzul, camerista îi şopti vizitiului că doamna era atât de veselă încât se întreba dacă nu cumva gustase din coniacul franţuzesc primit de la Ravensby.

*

Rudele lui Hotchanc se arătară încântate de prezenţa Elizabethei la nuntă. Tânăra mireasă o întâmpină cu braţele deschise. Fără îndoială că darul generos adus celor doi miri avea o oarecare contribuţie la frumoasa primire ce i se făcuse, dar ce întrebuinţare mai bună ar fi putut da banilor ei decât să cumpere ceva de preţ unor tineri aflaţi pe punctul de-a întemeia o familie?

Din clipa sosirii şi până în scara acelei zile de sâmbătă, Elizabeth nu găsi o clipă de răgaz. Zeci de Grahanti veniră s-o salute. Uitase ce numeroasă era această familie. Până la ora zece cinase, dansase şi stătuse de vorbă după pofta inimii, tot aşteptând să se arate Munro. De-ar fi avut de gând să nu mai vină, i-ar fi scris.

Însă Elizabeth ştia că Munro va veni. Era un om de cuvânt. Probabil că se întâmplase ceva care-i întârziase plecarea. În orice caz. nunta urma să aibă loc abia luni, astfel că tânărul avea tot timpul să ajungă la Hawick.

În timp ce Elizabeth se întreba de ce nu mai vine

arhitectul, acesta îşi făcea intrarea în Hawick: obosit, transpirat şi plin de praf, fără calul său favorit, care se rănise la picior la Ashkirk. Toată după-amiaza umblase după cineva priceput să-i îngrijească piciorul beteag. În plus, încă de la Edinburgh începuse să-i dea târcoale o sumbru presimţire. Era foarte îngrijorat cum se va purta imprevizibilul său tovarăş de drum, odată ajuns în preajma Elizabethei Graham. Şi, colac peste pupăză, vărul sau încercase să-şi mai alunge plictiseala călătoriei birul pe rupte la o tavernă din apropiere.

În timp ce călătoreau pe drumeagul ce ducea spre conacul familiei Graham. Munro se întreba la care dintre aceştia ar fi putut apela în caz că ar fi fost nevoie să-l strunească pe Johnnie. După ce golise trei sticle, vărul său devenise foarte irascibil.

— Mi-ai promis c-ai să te porţi cum trebuie. Îl preveni Munro, când începură să zărească luminile conacului.

— Doamne, Munro, nu-ţi face griji! Uneori, la micul dejun mi se întâmplă să beau chiar mai mult de-atât. Linişteşte-te.

— Am să mă liniştesc abia mâine. când ai să ai mintea limpede.

Johnnie râse şi dinţii lui albi sclipiră în lumina lunii.

— Ce te face să crezi că mâine voi avea mintea limpede?

— Ah, ce belea mi-am luat pe cap! gemu Munro.

— N-ai de ce să te agiţi atât. N-am să-ţi stau în drum, îi făgădui Johnnie.

— De-asta mă şi tem. O să fiu silit să te ţin în frâu.

— Numai dac-aş fi un pervers! replică rar Johnnie, vădit amuzat.

Cum la urechile lor ajunseră primele sunete ale muzicii dinăuntru, lordul îşi înălţă fruntea, spunând:

— Bine măcar eu n-am scăpat dansul.

Apoi adăugă, de parcă nici n-ar fi venit vorba despre purtările sale condamnabile:

— Oare Elizabeth dansează?

— Nu ştiu. Johnnie! exclamă Munro. Vorbeşti de parcă ar fi sora mea geamănă. N-ai decât să afli singur.

— Chiar asta am de gând să fac. murmură lordul de Ravensby. Numaidecât…

*

După o jumătate de oră, spălaţi şi pomădaţi de parcă n-ar fi călărit o zi întreagă, cei doi bărbaţi coborâră scara principală şi, luându-se după sunetul muzicii, străbătură un coridor întortocheat, ajungând în sala de hal din aripa de est. Aici se opriră în uşă, cercetând cu privirea mulţimea veselă şi pestriţă a invitaţilor.

La distanţă de numai două generaţii fată de epoca interminabilelor hărţuieli de la graniţă, sala de hal a familiei Graham reflecta din plin tradiţiile războinice: tavanul înalt şi sprijinit pe bâme, pereţii lambrisaţi, devoraţi cu arme cât să echipeze o mică armată: spade aşezate ea nişte raze în jurul unei ţinte, zeci de suliţe, muschete şi săbii scoţiene aşezate circular sau una sub alta. Lângă lot acest arsenal se vedeau portrete de familie, repetând trăsăturile distinctive ale neamului Graham de-a lungul secolelor.

Dar lordul Ravensby nu acordă nicio atenţie acestor amănunte, preocupat nu să admire sala. ci să descopere o anumită doamnă în vălmăşagul dansatorilor.

Nici el nu reuşise să se strecoare neobservat. Puternicul şi impunătorul şef al clanului Roxburgh Garre nu putea să nu atragă toate privirile. Femeile îl remarcară imediat pentru minunatele veşminte şi pentru înfăţişarea fermecătoare, la care se adăuga sereputaţia lui de temut. Dar şi bărbaţii întorceau capul după el: unul din cei mai importanţi nobili ai Scoţiei, lordul de Ravensby era cunoscut’s* pentru vederile lui politice, pentru poziţia

fermă în favoarea independentei, aşa cum demonstrase în cadrul dezbaterilor din Parlament. Toţi se mirau ce-l adusese aici. atât de departe de Edinburgh, elrul mai erau doar câteva zile până la redeschiderea lucrărilor, în vreme ce bărbaţii căutau motive pentru plecarea lui din capitală, femeile încercau să-i atragă atenţia. Se schimbau tot felul de presupuneri şi un murmur continuu plutea deasupra încăperii.

— Văd că nu dansează. Eşti sigur e-u venit? întrebă Johnnie, fără a înceta să cerceteze cu privirea sala de bal.

— Elizabeth e aici. Majordomul îşi aminteşte cu precizie că a anunţat-o. Poate-i în sala de jocuri sau în grădină.

— Şi de ce mă rog în grădină?

Contele de Graţieri vorbise răstit şi îmbufnat, de parcă ar fi primit o jignire personală.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Johnnie! murmură dojenitor Munro. Doar nu eşti stăpânul ei. Poate că admiră seara asta minunată de vară.

— Atunci am să mă duc afară, să văd cu cine o admiră, zise lordul, pornind furios către uşă.

Munro se grăbi să-l ajungă din urmă, disperat că trebuia să ţină în frâu un om care turnase în el trei sticle de whisky şi-acum era pus pe hartă.

Oaspeţii se dădură la o parte, spre a-i face loc contelui de Graden, impresionaţi de paşii lui uriaşi. El răspunse indiferent la câteva saluturi, zâmbind uşor sau fluturându-şi mâna, dar nu se opri să stea de vorbă cu nimeni.

Unde se ducea? Pe cine căuta? Băuse, căci în urma lui lăsa un iz. de whisky. De ce venise pută aici. să asiste la nunta unui Graham, când se ştia că nu-i plac nunţile? Toţi îl priveau plini de curiozitate, svhimhind vorbe şoptite, în timp ce fetele îi aruncau ocheade languroase. Închipuindu-şi clipe de extaz în compania lui…

Deodată. Johnnie se opri.

O zărise.

Elizabeth tocmai intrase în sala de bal, învеşmântată într-o rochie vişinie, împodobită cu dantelă. O însoţea un tânăr zâmbitor, care nu-şi lua ochii de la ea.

În aceeaşi clipă se sfârşi şi dansul.

Se lăsă o tăcere adâncă, fascinantă. Lordul de Ravenshy se opri în faţa Eizabethei Graham şi toţi înţeleseră de ce hăt usc drumul până acolo.

— Vrei să dansezi cu mine, lady Graham? întrebă el pe un ton periculos de încet.

Făcu o plecăciune, calm şi stăpân pe sine ca întotdeauna.

Ea îşi ridică privirea spre hârbului înalt şi impunător care i se adresase. Luată prin surprindere, cu inima bătând să-i spargă pieptul, se strădui să-şi păstreze cumpătul, deşi prezenta lui o tulbura peste măsură. Era mai frumos decât şi-l amintea, nespus de atrăgător în veşmântul de brocart, care-i reliefa umerii laţi şi braţele puternice. Iar ochii lui cereau mai mult decât un dans…

Elizabeth aruncă o privire rapidă spre tânărul care-o păzea, dar acesta se trăsese un pas în urmă, din respect pentru un nobil de talia lui Johnnie.

— Poate mai târziu, nty lord, când va începe din nou muzica! şopti ea, vrând să câştige timp ca să-şi stăpânească emoţiile.

Un gentleman ar fi trebuit să-i accepte scuza fără a mai insista.

— Vino să dansezi cu mine acum, vorbi el.

Îşi ridică mâna, lacând semn muzicanţilor să înceapă.

— Vezi? murmură el. Avem din nou muzică.

Care alt bărbat nu s-ar fi gândit că privirile tuturor erau aţintite asupra lui? Care alt bărbat şi-ar fi închipuit că singura preocupare a muzicanţilor era să-i împlinească

poruncile? Numai lordul de Ravensby, îşi zise Elizabeth, pentru care lumea nu era decât o scenă unde el juca rolul principiul. Simţind o irezistibilă atracţie fizică, lady Graham se strădui să se ţină departe de el. Johnnie Carre fusese singurul bărbat care reuşise să-i stârnească dorinţa şi se întreba dacă vina era a lui sau a ei. În ultima vreme, se uitase lung la soldaţii din escortă şi se întrebase dacă. primindu-i în patul ei, ar fi reuşit să scape de amintirea lui Johnnie şi a nopţii petrecute împreună.

şi ială-l că venise! Era aici: frumos, elegant... aşteptând-o pe ea.

Temătoare, vrăjită, fascinată, se lupta să nu se lase cucerită de puternica sa masculinitate. Cum de-o făcea aşa uşor să-l dorească? Nu trebuia decât să-i surâdă... Ca acum...

Deşi anii de frustrare îşi spuneau cuvântul, firea ei practică o ajută să ia o hotărâre. Era ferm decisă să nu cadă prea repede sub vraja lui, după ce luni de zile se străduise să-l uite...

Cu niciun preţ! Dacă ţinea la independenta plătită atât de scump!

Dar două mâini puternice îi înlântuiră mijlocul şi el îi zâmbi larg.

— Să nu-i dezamăgim pe cei care-au rămas cu gura căscată la noi, spuse Johnnie, avântându-se în vârlejul dansului, împreună cu ea.

Elizabeth închise ochii, pradă unei dorinţe irezistibile, în timp ce se agăţase de el. ca să nu-şi piardă echilibrul. Îi simţea trupul lipit de-al ei. Trupul pe care-l cunoştea atât de bine. Ţinându-se de mijloc, se învârtiră singuri prin toată sala. sub privirile uimite ale celorlalţi oaspeţi. Toţi urmăreau cu sufletul la gură această imagine palpabilă a unei senzualităţi debordante. O clipă, tânăra pereche păru să uite de tot ce-o înconjoară. O femeie palidă şi zveltă se abandonase în braţele unui şef de clan

de la graniţă – brunet, viril, seducător, irezistibil”.

*

— De unde oare o cunoaşte pe văduva lui Hotehane? întrebă o matroană pe vecina ei, studiindu-i atent pe cei doi tineri din punctul ei de observaţie de lângă uşă.

Nevasta pastorului îşi îndreptă brusc spatele, parca lovită în moalele capului de această pasiune aproape ostentativă, şi-şi acoperi, uluită, gura cu evantaiul.

— N-ai auzit de răpire? îi răspunse ceaiul la femeie, zâmbind cu subînţeles, fără a-şi lua ochii de la cei doi dansatori. Credeam că ştie toată lumea.

— Oh! exclamă prietena ei. scăpând din mână evantaiul la auzul cuvântului „Răpire”. Cum poate să danseze eu diavolul ăla? se miră ca, îngrozită şi fascinată în acelaşi timp.

— Care femeie l-ar refuza pe Ravensby? replică cealaltă în loc de răspuns.

Glasul ei trăda o admiraţie abia ascunsă pentru frumosul Johnnie Carre, în veşmintele lui strălucitoare.

*

— N-am ştiut dacă-ţi place să dansezi! îi spuse Johnnie Elizabethei, fără a da atenţie privirii celorlalţi şi obişnuit cu şoaptele curioase, după o viaţă întreagă de scandal. Probabil Hotchanc (i-a îngăduit să te distrezi cât de cât. Te pricepi foarte bine.

Era un dans popular, cu paşi extrem de complicaţi.

— De altfel, te pricepi la multe lucruri… adăugă el insinuant. cu glas abia şoptit.

Ea simţi un val de căldură pe şira spinării şi un gol în stomac. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi revină. Îşi aduse aminte însă că supravictuise atât grosolăniei tatălui ei cât şi celor opt ani de căsnicie alături de Hotchanc. Asta însemna că trebuia să reziste şi atracţiei pe care o exercita asupra ei Johnnie Carre.

— Mulţumesc! glâsui răspicat lady Graham, înţepată ca

O fată bătrână. A fost una din puţinele mele distracţii.

Johnnie nu se lăsă descurajat de capriciile Elizabethei, la fel de conştient de emoţia ei ca şi toţi cei care-i priveau.

— Acum că eşti văduvă, te distrezi mai bine? întrebă el, pe acelaşi ton învăluitor şi insinuant.

Într-o fracţiune de secundă, ca înţelese de ce toate femeile

I se aruncau în braţe: bărbatul acesta le făgăduia plăcerea, fără ocolişuri.

— Acum muncesc, my lord! răspunse ea, alegându-şi cu grijă cuvintele. N-am timp de distracţii.

Zâmbi politicos, fără a trăda nimic din zbuciumul sufletesc.

— Poate-ai avea nevoie de o vacanţă.

Pe lângă puterea de seducţie, Johnnie ştia cum să se poarte extrem de galant.

— N-antrimp de aşa ceva.

— N-ar dura prea mult.

— Nu cred că ne referim la acelaşi lucru, my lord.

Se simţea încântată că-şi putuse păstra sângelc rece la auzul unor propuneri atât de directe.

— Sunt convins că da.

— Eşti foarte sigur de dumneata, lord de Ravensby.

Drept răspuns, el îi adresă un surâs încântător şi dezarmant.

— Niciodată când e vorba de dumneata, lady Graham. Mă u la eşti cât eşti de cumpătată şi de stăpânită.

— Ar fi bine să ţii minte asta, Johnnie.

Fusese o greşeală să-i rostească numele, pentru că sunetul lui familiar şi şoptit îi aduse în minte imagini greu

de suportat. Amândoi îşi amintiră, tulburaţi, când îl chemase pe nume ultima oară.

— Mă întreb… murmură el. cu glas grav şi adânc, dacă nu ţi-ar face plăcere să revezi Edinburgh-ul. Câteva zile departe de grijile casei… Ţi-ar prinde bine…

— Sunt convinsă, răspunse ea cu sinceritate, abia înfrânându-se să nu-l înlănţuie cu braţele şi să-l sărute, cu toată mulţimea de curioşi din jurul lor. Dar după plecarea ta, Johnnie, viaţa mea îşi va urma cursul. Sunt prea egoistă ca să-ţi accept purtările uşuratice. Îţi mulţumesc pentru invitaţie, dar o refuz.

— Văd că-mi vorbeşti deschis, lady Graham. N-aş putea cumva să-ţi schimb părerea despre apucăturile mele uşuratice?

Avea timp berechet la Teviotdale, iar ca refuza să-i cedeze…

— Nu prea ştiu ce-i fereala, lord de Ravenshy. Nu m-am prea aflat în compania femeilor. Şi nu-mi voi schimba părerea, pentru c-ar fi o imprudenţă, dată fiind proasta du mita le reputaţie. Nu crezi că am dreptate?

Îşi ridică ochii spre el, schiţând o umbră de surâs.

Descumpăni! de sinceritatea ei, se văzu silit să-i aprobe atitudinea.

— Văd că nu ţine să încerc să te seduc. Avea dreptate Munro.

— Adică?

— Spunea că nu te culei cu soldaţii din garda personală. Ţi-a apărat onoarea cu înverşunare.

Ea începu să râdă.

— Înţeleg. Se pare că ţi-am dat o lecţie. Contrar aşteptărilor dumitale, my lord. am fost foarte cuminte.

Nicio aluzie sexuală, oricât de subtilă, n-ar fi avut efectul acestei simple declaraţii. O clipă, Johnnie Carre se luptă cu sine însuşi, stăpânindu-se cu greu să n-o ia în

braţe, purtând-o astfel până în camera lui, fără a se sinchisi de cei din jur.

— Eu n-aş reuşi să fiu cuminte, zise el răsuflând greu şi întrebându-se cu ce-ar fi suferit onoarea lui dacă nu şi-ar fi respectat cuvântul că se va purta cum trebuie.

— Nu mă îndoiesc, my lord. Numai că trăim într-o lume în care bărbaţii sunt judecaţi altfel decât femeile.

Viaţa ei de până acum îi demonstrase acest adevăr fără putinţă de tăgadă…

— Văduvele se bucură de mult mai multă libertate, remarcă Johnnie, conştient că ea avea dreptate, dar mult prea răscolit de dorinţă ca să mai fie atent la nuanţe.

— Dar nu nelimitată.

— Văd că ai devenit foarte rezervată de când ai plecat de la Goldiehouse, şopti el, aduându-şi aminte de noaptea petrecută împreună, în plăceri nebune.

— Probabil că depărtarea m-a făcut mai înţeleaptă.

— Depărtarea de mitic.

— Da.

Îi adresă un surâs jucăuş.

— Să ştii că pot fi insistent, o necăji lordul, contrariat de argumentele ei, dar încântat de surâs şi de subtilităţile jocului dea dragostea, pe care le cunoştea atât de bine.

— Iar eu, încăpăţânată.

— În ce priveşte sexul?

— Vorbeam cumva de sex? z. Îmbi Elizabeth.

Johnnie începu să râdă.

— Nu, sigur că nu.

O trase mai aproape, lipindu-şi coapsele de ale ei. Mâna lui se ridică uşor spre mijlocul spatelui.

— Parcă discutam c-ar fi cazul să-ţi iei o vacanţă.

— Eşti foarte abil. my lord. Asta se învaţă din experienţă?

— Totul se învaţă din experienţă, scumpa meubitsy.

— Iar tu. ilustruatic cum eşti. Ştii asta mai bine ca oricine.

— În timp ce lady Graham se pricepe de minune să facă pe cocheta… cu o sinceritate cuceritoare.

— Nu zău? întrebă ca, pâtind nespus de măgulită.

— Chiar aşa.

— Dar nu s-ar cuveni să mă port astfel cu unul ca tine.

— Nu, dacă asta ţi-ar fi intenţia. Buna mea creştere îşi are limitele ei.

— Ar trebui să iau în scamă avertismentul.

— Altei femei i-aş spune că nu-i cazul, dar ţie nu.

— Eşti dur, my lord.

— Mă surprinde şi pe mine cât sunt de sincer! râse el. Probabil cele trei sticle de whisky pe care le-am băut şi-au făcut efectul.

— Dansezi foarte bine pentru cât ai băut.

— Calul lui Munro s-a lovit la picior, iar eu am băut ca să-mi omor timpul. Tu bei?

Mai devreme îşi pusese aceeaşi întrebare.

— Uneori.

— Ţi-au plăcut vinurile trimise de doamna Reid?

— Da, şi-ţi mulţumesc.

Cum să-i fi spus că nu avusese curajul să bea din vinul lui? După prima sticlă, o năpădise un dor aşa cumplit. Încât abia se stăpânise să nu pună şaua pe cal şi să plece în galop spre Ravensby.

— Hai să bem împreună un pahar de vin, ca sănii spui cum e cu casa cea nouă! propuse el pe neaşteptate, de parcă ar fi fost simpli prieteni şi n-ar fi flirtat mai adineauri.

Se opri brusc din dans.

— Nu cred c-ar fi bine.

— Dar ce vezi rău în asta?

M-i putea da un răspuns direct, pentru că ar fi profitat de tulburarea ei.

— Poate numai unul… murmură ea, nevrând să se despartă de Johnnie.

Lordul auzise de zeci de ori astfel de vorbe înainte de… capitulare. Îi zâmbi copilăreşte, mulţumit că În sfârşit, eforturile lui începeau să dea roade.

— Pe fapt, singurul! adăugă el, luând-o de mână. Vin franţuzesc sau vin de Rin, my lady?

*

Nu peste multă vreme se ivi şi Munro. Johnnie tocmai făcuse semn valetului să umple din nou paharele, de parcă ar fi ţinut socoteala cât bea Elizabeth.

Conversaţia deveni mai serioasă, învârtindu-se în jurul unor probleme de arhitectură. Timpul trecea, dar Munro nici nu se gândea să plece. Părea că-şi luase în serios rolul de guvernantă. Către miezul nopţii, Johnnie trebui să se dea bătut. Cerând încă o sticlă, rămase ascultând discuţia dintre Munro şi Elizabeth, care comentau diverse detalii de construcţie, în timp ce el golea o sticlă de Bordeaux. La urma urmei, era de-ahia sâmbătă.

Ceva mai târziu, Elizabeth îşi luă rămas-bun, privind spre Johnnie cu îngăduinţă:

— Te felicit pentru răbdarea ta.

— E fermecătoare, i se adresă Johnnie lui Murim.

— Chiar şi în afară de pat.

Johnnie dădu din cap.

— E Toarte citită.

— Dac-ai fi stat mai mult cu ea ţi-ai fi dat scama până acuma.

— Am evitat s-o întâlnesc din cauza situaţiei lui Robbie. Tu ai avut ocazia s-o cunoşti mai bine.

— Pentru că mie nu-mi stă în gârul cum să cuceresc o femeie frumoasă? Asta ai vrut să spui?

— Iartă-mă… Chestie de obişnuinţă…

— Presupun că niciodată nu ţi-ai pus în minte să te abţii?

Johnnie îl privi atent câteva clipe.

— Până ieri, nu! răspunse el, zâmbind larg.

— Greu. O să mai treacă astea trei zile! oftă Mu în o

Johmfâc îs» înaltă spre el paharul. În chip de salut.

— Greu. dar cât se poate de interesant, vere. Abia aştept să se facă dimineaţă.

*

În următoarele trei zile serbările se ţinură lanţ. Johnnie n-o slăbea o clipă pe Elizabeth, iar Munro îşi juca în continuare rolul de dădacă, fiecare din ei simţindu-se din ce în ce mai iritat. Familia Graham organiză un picnic, plimbări cu barca pe lac, curse de tot felul, seri de dans – după care urina marea petrecere de nuntă din ziua de luni.

Johnnie îşi respecta făgăduiala de a se comporta cavalereşte, ceea ce nu-l împiedica să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a o aduce pe Elizabeth în patul lui, din proprie iniţiativă. Dar la capătul a două zile descoperi câsi pierduse complet simţul umorului, devenind prost-dispus şi arţăgos.

Elizabeth rezista avansurilor seducătorului lord de Ravensby, pentru că aşa o îndemna raţiunea. Totuşi, nu rămăsese nepăsătoare la ce se petrecea în sufletul ei. Nu reuşea să adoarmă noaptea, luptând ca să-şi alunge scrupulele, tânjind să se să se în voia dorinţei trupeşii.

Cât despre Munro, el număra orele până la plecare străduindu-se să pareze aluzii şi insinuări şi rămânând treaz până târziu, ca s-o ferească pe Elizabeth de propriile-i sentimente. precum şi de mrejele în care căuta s-o atragă vărul său. În dimineaţa zilei de marţi dormea adânc, sleit de puteri tind cineva începu să-l zgâlţâie.

— A pl vein! gâlli Johnnie.

Slftlen în picioare lângă pat, gata îmbrăcat, cu degetele lin Ivthilt* pe umiliul lui Munro, continuând să-l scuture cu o violenta abia reţinuta

A plecat azi dimineaţă. Mă întreb dac-a vrut să scape de nune

Slifii Minree degetelor sale deveni şi mai puternică.

Munro se chirci, gemând de durere.

Johnnie îl privi, păţind surprins.

— Iartă-mă. se scuză el. dându-i drumul şi răsucindu-xe pe călcâie.

Se opri în faţa ferestrei care dădea spre drum. Cu ochii la peisajul ce se întindea până departe către miazăzi – spre Anglia – începu să bată nervos cu degetele în geam.

Apoi se întoarse spre vărul lui, vorbind cu hotărâre:

— Poţi veni cu mine sau poţi rămâne. M-am săturat să-mi tot pese ce crezi tu… sau a*lţii*…

— Asta-i ceva nou la tine! murmură ironic Munro.

— Ştii bine că e o aberaţie! scrâşni Johnnie, exasperat şi furios după zile întregi cât îşi ţinuse firea. Însă află că m-am smuls din lesă. Munro. Plec după ca şi nu te mai uita n-n la mine!

Îşi trecu mâinile prin păr. răzvrătit şi preocupat, apoi îl fulgeră cu privirea pe arhitect. După trei zile de prefăcătorie şi abstinentă îşi pierduse orice urmă de bunăvoinţă.

— Gratie principiilor tale de bună-cresterc, sunt în erecţie de trei zile, dacă nu de patru. Drumul călare până aici a fost un chin. Iar ce-a urmat, o adevărată tortură: s-o ţin în braţe pe Elizabeth când dansez, să ard de dorinţa să-i sărut buzele senzuale… şi parfumul ăla blestemat, de la săpunul doamnei Re id, care-mi aminteşte întotdeauna de cum a fost la Goldiehouse… N-am închis un ochi, tot gândimlu-mă ce cămaşă de noapte poartă, sau dacă doarme goală, sau dacă-şi petrece noaptea cu alt bărbat…

Munro înălţă din sprâncene.

— Bine, bine! încuviinţă Johnnie, fără prea mare tragere de inimă, riDicând mâna va pentru a stăvili protestele vărului tău… Ani înţeles, doarme în blestematul ăsta de pat feciorelnic.

Şi dac-ai şti, adăugă el» liniştimlu-se ca prin farmec, ieri am vrut să mă caţăr în copacul de la fereastra ei, pur şi simplu ca s-o *văd*.

Făcu o grimasă de dezgust.

— Parc-aş fi un puştan în călduri. Iar după cum mă simt acum…

Ridică o sprânceană, dezvelindu-şi dinţii într-un zâmbet.

— … mai că-mi vine să le pun jos şi pe tine, dacă n-ai fi aşa păros! Trebuie să fie a mea sau măcar să-nccrc s-o am!

Ladracu, sunt bărbat, nu un papă-lapte! Iar tu să nu îndrăzneşti să mi te pui îl l calc!

— Cine ti s-ar mai pujea pune în cale? gemu arhitectul, frecându-şi umărul amorţit.

Vorbise liniştit, cu pleoapele lăsate, nu de somn, ci în semn de încuviinţare.

— *În sfârşit*, sunteni şi noi de aceeaşi părere!

Tonul lui Johnnie deveni poruncitor.

— Vii cu mine? Dacă nu, plec singur.

Apoi îmblânzindu-şi glasul, ca să înlăture scrupulele lui Munro» adăugă:

— Dacă te simţi jignit, poţi să rămâi.

Tânărul arhitect suspină adânc şi-azvârli deoparte cuvertura, aşezându-se pe marginea patului. Privi gânditor la vărul lui, apoi se hotărî:

— La dracul… Bine, merg. De trei zile sunt cu ochii pe tine. Ce mai contează câteva ceasuri? Măcar să aibă cine să-ţi ducă leşul acasă, dacă lady Graham îşi pune

slugile să te omoare.

Zâmbi în colţul gurii.

— Poate-ţi închipui c-a fugit pentru că nu te place…

— A fugit din acelaşi motiv pentru care plec şi cu după cal declară Johnnie. E ceva mai presus de noi.

— De unde ştii că nu te înşeli?

— Asta vreau şi eu să aflu f

— Nu cumva cu preţul vieţii?

Nu avea chef să discute în contradictoriu cu vărul său despre reacţia Elizabethei în ultimele zile. Foarte priceput în a citi în inimile femeilor, Johnnie nu se îndoia nicio clipă de ce zăcea în mintea ei. Paza de la Redesdale era cu totul altceva, dar nu-i venea să creadă că Elizabeth l-ar fi putut ucide numai de dragul de a-şi apăra virtutea.

— Nu se va întâmpla nimic rău, îl linsti el pe Munro. Nu uita că-i o femeie cu simţ practic.

— În cazul ăsta, o să te refuze.

— Vom vedea…

Johnnie era din nou stăpân pe viaţa lui, acum că renunţase la constrângerile nefireşti din ultimele zile. Îşi regăsi sufâsul, proaspăt ca un răsărit de soare, şi zise apăsat:

— Poate că va fi a mea… dacă nu pune. slugile să mă jupoaie de viu.

*

În zorii zilei, Elizabeth plecase, simţind că nu suporta să mai rămână în preajma lui Johnnie Carre fără a ceda pornirii care-o chinuia. Agitată şi neliniştită, toată numai dorinţă, după ce-l lăsase s-o seducă şi s-o ademenească tot timpul cât fuseseră la Hawick, lady Graham îşi dădea seama că singura ei scăpare era fuga. Altfel l-ar fi primit în patul ei pe lordul cel rău famat, sub ochii oaspeţilor familiei Graham, care ar fi răspândit vestea în întreaga Scoţie.

Aşadar se hotărâse să fugă. Petrecuse altă noapte albă, gânditulu-se că nici n-avea unde să-şi dea o întâlnire amoroasă. Pretutindeni oaspeţi curioşi şi slugi guralive. De dimineaţă rezistase tentaţiei de-a se duce în camera lui Johnnie, numai pentru că nu ştia unde se află. Înspăimântată de pinpriile-i sentimente, decise să plece fără zăbavă. Puţin mai lipsea să nu-şi trădeze în faţa tuturor dorinţa de-a ajunge în patul lordului de Ravensby, aşa că nu avea de ales.

*

De cum lăsă în urină conacul familiei Graham se simţi ceva mai în siguranţă. Porunci vizitiului săntânc caii la trap. Dincolo de sat. drumul se îngusta. Elizabeth răsuflă uşurată.

Era salvată! Departe de irezistibilul Johnnie Carre, de zâmbetul lui atotputernic, de felul lui de-a fi fermecător, de sexualitatea lui abia reţinută. Scoase capul pe fereastră şi respiră adânc, trăgând în piept aerul tare al dimineţii de vară. Era soare, dar încă rece, de parcă vremea ar fi reflectat decizia ei de a pleca.

Liniştea din jur îi învăluia sufletul ca un balsam. Mintea i se limpezi. După trei zile de emoţii şi dorinţă violentă, redevenea calmă şi cumpătată ca întotdeauna.

Făcuse bine să plece. Neîmblânzilul şi încăpăţânatul Johnnie Carre i-ar fi distrus viaţa.

*

Johnnie şi Munro cunoşteau fiecare palmă de pământ din zona graniţei, astfel că o luară pe scurtătură, ca să mai câştige timp, ştiind că aveau toate să nsele să ajungă din urmă o călească.

Drumurile Scoţiei, pline de hârtoape, erau departe de căile principale spre Edinburgh, Glasgow şi Londra. Aşadar, caleaşca nu putea înainta decât la trap.

Câteva mile la nord de graniţă, drumul trecea printr-un mic câmp, care cu o generaţie în urmă aparţinuse uui

moşier. Deodată la urechea soldaţilor ajunse tropot de copite. Oamenii duseră mâna la mânerul spadei şi se opriră să asculte. Drumeagul era singuratic, mărginit de pini parfumaţi. De-o parte şi de alta, se vedea numai pădure. Locul era potrivii pentru un atac. Din depărtare, doi călăreţi făceau semn caleştii să oprească.

Elizabeth scoase-capul pe fereastră şi văzu că drumul era liber.

— Ce s-a întâmplat? strigă ca spre omul care mâna caii.

— Soldaţii din escortă au auzit ceva, îi spuse camerista, care stătea pe capra trăsurii.

Elizabeth privi în susul şi în josul drumului, dar nu văzu decât pietre şi ţărână.

— Ai auzit şi *tu?*

— Nu, lady Graham, răspunse surugiul. Însă Michael a auz. it, altfel n-ar fi dat alarma. Mai bine rămâneţi în trăsură, până ne lămurim ce este.

Dimineaţa era prea frumoasă pentru a se gândi la o primejdie. Păsările ciripeau în acrul tare de pădure, razele soarelui pătrundeau printre crengile de pin, iar la marginea drumului se zăreau puzderie de floriile câmp, de toate culorile.

Cum să-ţi vină în minte un atac când ai în jur atâta frumuseţe?

Totuşi răsună, într-adevăr, tropot de copite. Escorta îşi întoarse caii în direcţia de unde venea zgomotul, pregătindu-se să apere trăsura.

Câteva clipe mai târziu îşi făcură apariţia doi călăreţi în goana cailor, părând a se îndrepta spre caleaşcă. Soldaţii din Redesdale îşi aţintiră muschetele asupra lor. Elizabeth scoase din nou capul pe fereastră, mai curând curioasă decât înfricoşată. Pe aceste drumuri de ţară nu se întâlneau prea des tâlhari şi chiar şi-atunci, nu se arătau atât de îndrăzneţi. Cei doi călăreţi erau încă prea departe.

Trecură câteva secunde. Toţi aşteptau în tăcere. Pădurea răsuna de ropotul copitelor, în clipa când căpitanul gărzii se pregătea să ordone oamenilor săi să tragă. Elizabeth zări părul negru, fiu tumul în vânt, ăl unuia dintre cei doi bărbaţi. Recunoscu trupul lui vânjos şi bine clădit, apoi culorile elanului.

— Nu trageţi! ţipă ea.

Redmond întoarse capul.

— E Ravensby! gâfâi fata, uluită de apariţia lui Johnnie. Nu-l doborî! îl

— Să vedem ce vrea! se întoarse Redmond către oamenii săi. Fiţi eu ochii pe el.

— Nu-i primejdios, Redmond.

— Înţeleg, doamnă.

Dar niciunul din soldaţi nu-şi luă arma de la ochi.

*

— S-ar putea să ne împuşte înainte s-apuci să scoţi o vorbă! zise Munro.

Amândoi îşi struniră caii, cu ochii la muschetele aţintite asupra lor.

— Fără risc nu există plăcere… replică vesel Johnnie, mângâindu-şi calul şi silindu-l să meargă la trap. Numai să nu faci gesturi bruşte.

Îşi deschise larg braţele, semn că nu avea nicio armă în mână. Zâmbetul nu-l părăsise nicio clipă.

— Opriţi-vă şi spuneţi ce doriţi! strigă căpitanul gărzii, continuând să rămână prudent, deşi Elizabeth îi recunoscuse pe cei doi urmăritori.

— Vreau să stau de vorbă cu lady Graham! preciza Johnnie, oprindu-se în loc.

Nu! Aceasta fusese prima ei reacţie în clipa când îi auzise la viaţă învinseră orice pornire a raţiunii. În clipa următoare îşi aminti că nu mai era o fată de şaisprezece ani. ci o femeie capabilă să lupte cu ispita, orgoliul şi

dorinţa. Fără îndoială că putea schimba o vorbă eu Johnnie Carre, fără să-şi încalce hotărârea. La urma urmei, la Hawick îl ţinuse în şah mai mult de două zile.

Dar orivât încerca să se stăpânească, totuşi simţi nevoia să respire adânc înainte de-a deschide portiera.

Dar până să pună piciorul pe pământ. Johnnie descăleca, fără să se sinchisească de armele îndreptate asupra lui şi de privirile bănuitoare ale oştenilor. Din doi paşi ajunse lângă ea.

*

— Ai plecat devreme, my lady! zise el, făcând o plecăciune curtenitoare.

O privi cu coada ochiului, remarcându-i silueta z. veltă, înveşniântată într-o mantie scurtă, de caşmir, înnodată elegant sub bărbie…

— Te-a plictisit serbarea de la Hawick?

După tonul amabil, s-ar fi zis c-o întâmpina la ieşirea de la biserică, nu pe un drum de tură, unde o ajunsese din urmă, transpirat, cu hainele mototolite şi cu părul în dezordine.

Mai puţin pricepută la polileturi ce-ar fi putut trece drept sentimente, lady Graham îi replică tăios:

— Nu trebuia să vii după mine.

— Nu trebuia să pleci fără un cuvânt de rămas-bun.

Privirea ochilor lui albaştri era Uc-a dreptul angelică.

— N-am ştiut că era necesar să-mi iau rămas-bun Ue la dumneata, răspunse ea eu asprime.

Se ţinea la fel de băţoasă ea rochia înfoiată sau ca pelerina de culoarea frunzelor. Dar cămaşa leoarcă de sudoare, lipită de spatele lui vânjos, trupul mirosind a santal şi părul negru răvăşit pe eşarfa scoţiană roşu cu verde, azvârlită peste umăr, îi îngreunau orice încercare de a-şi păstra sângele rece

— Mi-a fost dor de tine. zise el direct, de parcă n-ar fi

primit un răspuns rezervat, de parcă lady Graham n-ar fi fost înconjurată de oameni înarmaţi şi de parcă toată viaţa ar fi alergat după caleştile femeilor.

— Lini parc rău… murmură ea cu glas abia auzit.

Îşi înalţă privirea către el. Nu ştia ce înseamnă cochetăria sau prefăcătoriile la modă.

În ochii ei se citea limpede dorinţa.

— * Vino să vorbim… şopti el cu tandreţe. Departe de toţi oamenii aceştia.

— Nu s-ar cuveni…

— Nu s-ar cuveni nici ca eu să fiu aici. şi lotuşi am venit! i-o întoarse Johnnie aproape furios. Spune gărzilor să se îndepărteze. Vino să ne plimbă») puţin…

Aruncă o privire spre locul unde se oprise Munro.

— Îl poţi păstra pe Munro ca ostatic.

Aici nu mai era vorba de raţiune. Elizabeth simţi că începe să cedeze. Tăcu preţ de câteva clipe, apoi porunci oştenilor să-şi lase armele, să descalece şi să se îndepărteze.

— Nu-i nicio primejdie, le spuse ca, gâiulindu-se cât de departe se afla de adevăr.

Se găsea în cea mai mare primejdie: pe cale să-şi ofere inima.

Capitolul 13

Porniră împreună pe drumeag, până ce caleaşca nu se mai zări. Începură să discute despre nuntă, despre vreme – subiecte fără importantă, prin care evitau adevăratele motive pentru care se aflau pe un drum singuratic de tară, atât de departe de casele lor. Câteva minute mai târziu, Johnnie îi arătă o cărare mai ierboasă.

— La capătul potecii se află un luminiş. Pe-aici am venit cu Munro! îi spuse, de parcă ar fi fost necesară o explicaţie, de parcă vorbele ar fi avut vreo însemnătate. Aici n-o să ne deranjeze nimeni.

Fusese o frază plină de înţelesuri. Johnnie o lăsa pe ea să aleagă.

— Cât de depărtezi poiana? întrebă Elizabeth, ocolind alte întrebări, mult mai urgente.

— La câţiva paşi, zâmbi el. Dacă strigi, oştenii tăi o să te-audă.

— Ai de gând să nu fii cuminte? insistă ca, răspunzându-i la surâs.

— Nici vorbă.

— Atunci am toată încrederea, încheie Elizabeth, urmându-l de-a lungul potecii.

„O exprimare relativă", se gândi Johnnie, date fiind intenţiile lui.

Însă se îndoia că ea ar fi avut chef de-o asemenea discuţie. Nici el. de altfel. Îl preocupau chestiuni mult mai serioase.

Ajunseră la luminişul verde şi liniştit, mărginit de ferigi eu frunze dantelate. Iarba moale păstrase urma căprioarelor care Uormiseră acolo, iar pinii se înălţau întunecaţi deasupra lor, filtrând lumina caldă a soarelui. Rămaseră fată în lată, negăsind cuvinte potrivite pentru a pune capăt tăcerii.

În cele din urmă, Johnnie începu să vorbească încet şi liniştit.

— E o situaţie penibilă.

— Vrei să spui că de regulă nu-ţi rezistă nicio femeie?

Zâmbetul lui încremeni pe buze.

— Nu cred.

Manierele îi erau fără cusur, iar surâsul calm şi măsurat.

— Nu cred.

Gândul că ar putea fi una din nenumăratele femei care-i aparţinuseră îi spori mânia.

El intui schimbarea ce se petrecuse şi chibzui câteva

clipe dacă să-i spună sau nu adevărul. Dar după atâtea zile cât făcuse pe seducătorul la Hawick, nu se mai simţea în stare să mintă, nici să flirteze.

— De fapt… nu… nu-mi rezistă.

— Ah! exclamă ca ca o pisică gata să se repeadă asupra şoarecelui. Va să zică toate-ţi cad în braţe, aşa-i?

Johnnie nu răspunse. O ceartă ar fi fost Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.

— M-am gândit deseori la tine, spuse el rar, de parcă fiecare cuvânt ar fi fost nu numai greu de rostit, dar şi greu de înţeles. M-am gândit la tine, când ar fi trebuit să mă gândesc la multe alte lucruri.

Se mută de pe un picior pe altul. Încurcat că trebuie să-şi dezvăluie sentimentele.

— Parlamentul împinge Scoţia către un război de independentă, urmă el, alegându-şi cu grijă cuvintele. Iar eu îmi pierd vremea gândimlu-mă la tine. N-ar fi trebuit să vin la Hawick. Tweedale le face insistent curte celor din partida locala, care au nevoie de bani, iar eu mă aflu aici, făcându-ţi curte de.

Elizabeth se depărta de el. Johnnie rămăsese cu ochii la ea, dar n-o urmă. Vag iritat de sângelc ei rece şi de faptul că fusese nevoit să se destăinuie, nu se clinti din loc. Ea merse să se aşeze pe un trunchi de copac doborî! la pământ. Johnnie simţi cum îi zvâcneşte inima în piept. Înţelese că lady Graham n-avea de gând să fugă, nici să strige după ajutor, nici să i se împotrivească. Însă descoperirea nu-l încântă din cale-afară.

Elizabeth ridică privirea către el şi începu să vorbească atât de încet, încât Johnnie făcea eforturi s-o audă.

— Mi-ai schimbat gândurile… visele… viaţa… murmură ca De când am stat la Goldiehouse…

Mâinile aşezate în poală se încleştară una într-alta.

— N-am vrut să trec din nou prin aceleaşi chinuri.

— Şi-atunci ai fugiţi

— Da.

— Am venit la Hawick numai pentru tine. zise el.

— Nu pentru mire şi mireasă? râse ca, înduioşată de sinceritatea mărturisirii.

Johnnie ridică din umeri, clătinând din cap.

— De regulă nu merg la nunţi.

— Ştiu.

Din nou se aşternu tăcerea.

Venise pentru ca, îşi zise Elizabeth, fericită. Mândrul şi orgoliosul Ravensby. venise la Hawick, deşi ţara şi partidul iveau nevoie de el. Nici în cazul lui nu învinsese raţiunea. Iar răceala lordului fusese, fără doar şi poate, urmarea vreunei înţelegeri cu vărul său, Munro.

— E vorba de Munro? întrebă ea.

La gândul că amândoi simţeau aceeaşi atracţie unul pentru altul nu se mai ostenea să-şi ascundă sentimentele.

— Ai pus vreo prinsoare? adăugă zâmbind, văzând că Johnnie nici nu răspundea şi nici nu făcea vreo mişcare.

— Nu.

Nu c-ra obişnuit să tremure pentru o femeie, nici să-şi dezvăluie simţămintele, şi se împotrivea de parcă astfel şi-ar fi putut păstra libertatea.

— Vino şi aşează-te lângă mine, îl chemă Elizabeth, bătând uşurel cu palma în coaja aspră de copac, ca şi cum ar fi vrut să convingă un copil să facă ce nu-i place.

Johnnie îşi zise c-ar fi trebuit să plece. Fusese o greşeală să vină după ca, cu limba scoasă ca un eline în călduri… Mai ales că era vorba de fiica lui Harold Godfrey, duşmanul lui de-o viaţă.

— Ţi-o teamă de mine?

Elizabeth încetase să se mai împotrivească farmecelor lui. Se simţea un fel de Don Quijote, conştientă de puterea pe care o avea asupra lui Johnnie Carre. Dar

mai presus de orice, era fericită… Nespus de fericită, fără un motiv anume. Era o riscanta încălcare a propriilor principii şi o senzaţie nouă şi tulburătoare pentru o femeie care întotdeauna privise lumea cu neîncredere.

— Nu mi-o teamă de nimic, răspunse Johnnie, cu profundă convingere.

— N-aş fi crezut, murmură ea.

Îmbrăcat ca un tâlhar de drumul mare, cu pantaloni de piele şi cizme înalte, cu cămaşa desfăcută la piept, cu eşarfa în culorile pale ale toamnei, arăta nu doar neînfricat, ci chiar ameninţător. Trupul lui bronzat şi viril trăda primejdia şi atracţia păcatului.

— Oamenii mei vor aştepta oricât ar fi nevoie, zise ea fără să se tulbure, spunându-şi cu aroganţă că, în sfârşit, îl va face să-şi piardă cumpătul.

Lordul făcu un pas spre Elizabeth, care-l întâmpină cu un surâs fermecător, sincer şi direct.

— Mă bucur că-mi faci pe plac, şopti ca, văzându-l că se apropie…

— Iar în mă faci să-mi pierd minţile! replică Johnnie, aşezându-se pe trunchiul de copac, cu coatele pe genunchi, privindu-şi ţintă cizmele prăfuite.

— S-ar. zice că nu-ţi prea place.

— Chiar deloc.

În glasul lui se citea limpede iritarea. Evita s-o privească.

— Vrei să plec? susură Elizabeth.

Întoarse capul către ea. cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

— Bineînţeles că nu.

Fusese un răspuns hotărâtor. dar nu şi o dulcegărie inutilă.

— De ce te-ai purtat astfel la Hawick? îl întrebă lady Graham.

Îşi schimbase atitudinea, abţinându-se să-şi exercite farmecele personale.

— Pentru că acolo jucam un joc de societate, cu reguli pe care eram silit să le accept.

Rămase surprins de propria-i sinceritate. Rareori i se întâmpla să vorbească deschis faţă de o femeie. Dar Elizabeth Graham se deosebea de toate celelalte. De aceea se afla aici, alături de ea, pătimaş şi nemulţumit, întrebându-se cum să-şi ţină în frâu propriile sentimente.

— Şi-acum nu mai e un joc?

El o privi pe sub genele negre, neştiind ce să-i răspundă. După câteva clipe de tăcere, zise:

— Cred că nu.

— Iar la preferi jocurile… adăugă ea, începând să înţeleagă dilema în care se zbătea Johnnie.

— Da.

— Hmî exclamă Elizabeth, ţuguindu-şi buzele.

Hi încrucişă mâinile în poală, cu ochii la vârfurile pantofilor galbeni, din piele de căprioară.

— Mă simt foarte stânjenită, spuse amuzată, după o scurtă pauză.

Îşi îndreptă spatele, întorcând capul spre el.

— Niciodată până azi n-am mai sedus un bărbat.

Pe. buze îi flutură un surâs copilăresc.

— Nu vrei să mă ajuţi? Te rog, my lord… murmură cu, încercând să-şi ţină firea.

Chipul lui bronzat se lumină de un zâmbet.

— Te pricepi de minune să faci pe ingenua, lady Graham, remarcă el, înălţând capul şi întâlnindu-i privirea senzuală.

În ochii lui albaştri se citea o uimită tandreţe şi Elizabeth se simţi atrasă de el tot mai mult.

— Dacă stau şi mă gândesc, scumpa mea Bitsy, se hotărî lordul, îmi dau seama că n-am nimic împotrivă…

Era o descoperire importantă, ţinând seama de proasta dispoziţie de adineauri.

— De fapt. ar fi o prostie să mă Supăr! risc el, în timp ce-o învăluia într-o privire nespus de duioasă.

Elizabeth răsuflă adânc.

— Îţi mulţumesc, my lord! spuse ea, pe un ton de recunoştinţă exagerată. Fără ajutorul dumitale, mă temeam că n-am să reuşesc să te seduc.

El izbucni într-un râs sincer.

— Cât despre mine, n-ai motive să-ţi faci griji. Sunt în erecţie încă de când am plecat din Edinburgh, cu gândul să te văd.

— Vai, ce drăguţ! îl tachina ca, cu un surâs răutăcios.

— Numai din punctul tău de vedere, draga mea Bitsy!

Interveni el.

— Te pot ajuta? şopti ea cu glas nesigur, dar ademenitor.

Auzind-o, el intră în erecţie vizibilă. Începu să se uite în dreapta şi în stânga, în căutarea unui loc unde o putea culca pe iarbă.

— Te previn, spuse Johnnie încetişor, zâmbindu-i galeş. A trecut vremea drăgălăşeniilor. Sper să nu te deranjeze să te-aşezi pe iarbă. Patul meu de la Hawick ar fi fost mai moale.

— Dar vestea s-ar fi răspândit în tot oraşul.

— Ar fi avut vreo importantă? întrebă el, sincer mirat.

— Nu toată lumea o imună la scandal.

În ciuda acestor vorbe banale, Elizabeth era în stare să îndure orice, numai să simtă trupul lui Johnnie lângă al ei.

La fel gândea şi Johnnie. Gura lumii nu figura printre preocupările sale. Se ridică brusc şi întinzârul nuna, spuse:

— Dracu’ să-l ia de Hawick! Tot ce pot să-ţi ofer e decorul de aici. Ai ceva împotrivă?

Ea surâse şi-şi puse mâna în mâna bărbatului.

— Nu, atâta timp elt mă vei ţine în braţe şi petele de iarbă nu se vor vedea.

El tăcu o clipă, privindu-i degetele subţiri şi delicate, cuibărite în palma lui.

— Eşti o femeie deosebită, şopti.

Celelalte femei cu care avusese de-a face se feriseră de sinceritate ca de foc.

— Prea naivă pentru gustul tău? glumi ea.

Degetele lui Johnnie se strânseră peste ale ei, într-un gest posesiv, curat şi simplu, de parcă ar fi vrut s-o reţină pe această femeie inteligentă, care-l uluia cu francheţea ei.

— Te-am pus în gardă! murmură el, ajutând-o să se ridice în picioare. De trei zile te doresc ea un nebun. Nu-ţi garantez că pot să fiu prea blând.

Dădu drumul degetelor ei şi-i avuta am huli ni antâiiule, fare tremurau.

— Priveşte.

— Şi cu tremur din tot trupul, my lord. Cine ştie dacă nu cumva foamea mea e mai nepotolită?

Răsuflâiul precipitat, Elizabeth se întoarse către Johnnie. Parfumul ei îmbătător îl ameţea. Îşi ridică buzele spre el, ca s-o sărute.

— Te-aştept de patru luni, de când am plecat de la Goldiehouse.

Pe Johnnie îl copleşi o dorinţă năprasnică. Primea mărturisirea abstinenţei ei ca pe-o ofrandă, de parcă ar fi fost de datoria lui să-i dăruie plăcerea. În aceeaşi clipă îi puse mâinile H umeri, trăgând-o mai aproape, apoi îşi plimbă palmele pe spatele ei, coborând pe solduri şi-o lipi de trupul lui, ca să-l simtă elt era de excitat. Ea îl atinse uşor şi el gemu de plăcere. Îi strivi buzele cu o sărutare, apoi îşi strecură limba printre dinţii ei.

Elizabeth, care nu avusese parte de plăceri de atâta

timp. Îl primi, lăsându-şi capul pe spate şi ridicându-se pe vârfuri. ca să-i simtă trupul. Începu să-i descheie cămaşa, smulgându-i nasturii, până ce întâlni fierbinţeala cărnii lui.

— Grăbeşte-te, Johnnie, te rog... îi murmură nerăbdătoare la ureche, mişcându-şi soldurile ademenitoare.

Dar lordul nu mai avea nevoie de îndemnul ei. Tot ce-şi dorea era să se facă stăpân pe trupul acestei femei. Nevoia de-a o pătrunde era atât de mare, încât simţi că nici nu mai putea să gâiulească.

— Ar trebui să-ţi scoţi rochia, şopti, străduiiulu-se să se poarte ca un gentleman.

Se desprinse din îmbrăţişare şi-i desfăcu şiretul pelerinei.

— Să nu se păteze de la iarbă... adăugă el.

Închise ochii, încercând să-şi slăpânească dorinţa pătimaşă. Făcea un efort de voinţă atât de mare, încât îi scăpă un geamăt înăbuşit. Îi desprinse pelerina de pe umeri şi întinse mâna să-i descheie rochia.

Ea îi dădu mâna la o puric.

— J Nu mai pot s-aşiept... Te rog... gâfâi cu privirea împăienjenită de dorinţă.

Amintindu-şi cum terminase înainte de vreme atunci, la Goldiehouse, el îşi desfăcu cingătoarea şi-şi scoase şalul scoţian, aşteriiându-l pe iarbă. Apoi luând-o în braţe, murmură:

— Aşteaptă-mă...

O clipă mai târziu, o lungi pe patul improvizat, riditându-i rochia şi puponul cu mişcări experte.

— Grăheşte-le, gemu ea.

Degetele lui îi lăsau pe coapse o dâră de foc. Icni scurt când mâna bărbatului îi poposi pe pubis.

— Îndată... îndată... şopti el, începând să-şi descheie pantalonii.

— Johnnie… se tângui Elizabeth, închizând ochii în efortul de a-şi stăvili patima ce-i răscolea toată fiinţa.

Întinse braţele ca să-l cuprindă. Terminând şi cu ultimul nasture, lordul îngenunche între pulpele ei albe şi, fără a-şi mai scoate cizmele şi pintenii, o pătrunse imediat.

Ea scăpă un tipât ascuţit, de supremă plăcere, încleştându-şi degetele pe umerii lui puternici. Îl simţea cu lotul înăuntrul ei şi vedea cum îşi ţine răsuflarea, cu lotul răvăşit de senzaţia copleşitoare care-i învăluise trupul, mintea şi sângele în fierbintat. Elizabeth era de o mie de ori mai bună decât şi-o amintea. Era perfectă, desăvârşită… se potriveau dumnezeieşte.

Cu braţele petrecute pe după mijlocul lui, lady Graham îşi săltă brusc şoldurile, amintindu-i că timp de patru luni nu cunoscuse alt bărbat. Johnnie începu să se mişte, părăsind-o şi regăsind-o uir şi iar. Se sprijinea în vârfurile cizmelor ca să şi ia avânt şi s-o pătrumlă din nou.

Elizabeth se gândi că tot timpul visase aceste clipe. Gemea ţie plăcere, dorind să-l simtă pe lordul de Ravenshy în mlinvurile 11 mici ei, s-o strivească greutatea trupului lui, iar această senzaţie divină să nu se sfârşească niciodată.

Surâse trist. După luni întregi de abstinentă se găsea deja aproape de orgasm. „Niciodată” era o noţiune relativă.

Inima începu să i se zbată cu putere. Răsufla din ce în ce mai iute. Mâinile ei alunecară către soldurile lui, grăbindu-i mişcările. El se supuse şi dintr-odată o pătrunse adânc, rămânând lipit de pântecul ei. Cu braţele petrecute pe după gâtul lui Johnnie, Elizabeth se arcui, ca să-l cuprindă tot, agăţându-se de el, de parcă nimic altceva n-ar fi contat pe lume. Aţa şi era; pentru lady Graham nu exista decât el în aceste clipe nesfârşite şi febrile, care topeau realitatea în uitare. Trupul ei începu să freamăte şi atunci se descarcă şi el, aproape violent, tumultuos,

exploziv.

Rămaseră amândoi istoviţi şi tulburaţi, gâfâind ea nişte înotători salvaţi de la înec.

— Nu sunt… obişnuit… să fac dragoste… astfel… articulă Johnnie, străduindu-se să-şi potolească bătăile inimii.

Era o mărturisire spontană. Eliberarea lui fusese atât de pură şi copleşitoare, încât îl lăsase fără suflare – senzaţie nemaiîntâinită pentru tandrul şi sofisticatul lord de Ravensby.

— Nici eu… şopti Elizabeth.

El îi surâse, cu o ciudată licărire de triumf în priviri, de parcă ar fi câştigat o mure victorie. Părul ei blond strălucea răsfirat pe culorile şalului. Ochii de smarald îl priveau fără fereală, încă păstrând în adâncul lor o imagine de paradis. Johnnie se gândi că nicicând nu întâlnise femeie mai frumoasă.

Lady Graham nu trăise niciodată plăcerile cărnii, nici fericirea de-a se vedea copleşită cu tandreţe, cu atât mai puţin pasiunea năvalnică dublată de-o imensă bucurie.

— Cum ai putui… să te măriţi cu el? şopti lordul, uluit.

I se părea un sacrilegiu, deşi ştia cât de frecvent era obiceiul de-a vinde fete pentru interese de familie. Dar Elizabeth era prea desăvârşită ca să fie vândută unui individ de teapa lui Hotchane.

Elizabeth ar fi vrut să-i spună că dacă l-ar fi cunoscut atunci, ar fi preferat să se omoare, mai curând decât să fie a lui Hotchane.

— N-am ştiut că puteam să aleg. zise ea, cu glasul tremurând de bucuria nou descoperită, făcându-l să înalţe din sprâncene, mirat de voita ei nepăsare.

Elizabeth îi dădu drumul din îmbrăţişare şi-şi puse degetul pe cuta dintre sprâncenele lui.

Acum n-aş mai sta pe gânduri, zise, mişcată de grija

pe care i-o arăta lordul. Aş fi preferat să culeg napi sau să muncesc la şcoala satului.

Surâse cu o bucurie pornită din suflet.

— Pentru că te-am întâlnit pe tine…

Îl săruta uşor, nespus de fericită.

— Îmi pare bine c-ai venit după mine, mărturisi Elizabeth. Poate n-ar trebui să-ţi spun, dar… să ştii că te-am dorit încă de la Goldiehouse. Niciodată n-am simţit aşa pentru un bărbat… această nevoie disperată de-a atinge trupul iubit.

Cuvintele veneau unul după altul, într-un şuvoi emoţionat, după luni întregi de tristeţe şi aşteptare.

— Mă gândeam chiar să chem vreun oştean în patul meu, ea să văd dacă te voiam pe tine sau era numai o poftă trupească, sau…

Se înroşi brusc. Trase aer în piept şi zise repede:

— … sexul tău enorm.

Îşi ridică pleoapele şi-l văzu că râde. Risc şi ea.

— Dar nu m-am culcat cu altul! se grăbi să adauge, de parcă vorbele i-ar fi fost încuiate luni de zile într-un sipet, iar acum *se cereau* cu orice preţ rostite.

— Nici cu soldaţi, nici cu George Baldwin, care-mi dă lui timpul Itreoale, cerşind o sărutare…

— George Baldwin? o întrerupse Johnnie, ca şi cum ar fi avut tot dreptul să stic.

— Un vecin nespus de blând şi îndatoritor…

— Îndatoritor? şuieră lordul.

— Nu cumva eşti gelos? Interesant… remarcă Elizabeth, înainte ca el să fi putut nega sau măcar să fi considerat o atare posibilitate. E un om drăguţ, binevoitor ca un pastor…

— E pastor? vorbi el. ceva mai înhlânzit.

— Nu…

— Atunci, ce e?

— Nu-i ca *fine*, iubitule! replică ca eu francheţea care-l fascinase pe Johnnie. Nici el, nici toţi ceilalţi bărbaţi pe care i-am cunoscut în viaţa mea. De fapt, nu ştiu de ce-ţi povestesc mate astea… Până şi-un novice în arta seducţiei ar pricepe mai bine… Nu te doresc decât pe tine şi nu mă simt atrasă nici chiar de ostenii mei vânjoşi. Cât despre ideea de-a mă culca cu ei… mă rog, cu unul dintre ei – se corectă ca repede, văzându-i privirea cercetătoare – ei bine, află că n-am fost în stare.

În mod inexplicabil, naivitatea şi sinceritatea ei îl copleşeau de tristeţe. Iar descoperirea că-şi păstrase trupul *nutmi* pentru el îi răscolea simţurile.

Îl stârnea.

Îl excita.

— Mă întrebam… dacă tot ai bătut atâta drum…

Îşi plecă pleoapele peste focurile verzi şi şirete ale ochilor.

— … ca să-mi ţii de urât…

Continuă să-l necăjească, perfect conştientă de noua lui erecţie.

— Mă întrebam dacă… te-aş putea interesa.: „din nou…

— Ce fetiţă pofticioasă! râse el.

— De vi nu-i doar postul meu îndelungat, îi explică ca, cu glas din ce în e mai tremurat, pe măsură ce-l simţea din nou crescând înăuntrul ei.

Conceptul de abstinentă îi era cu desăvârşire necunoscut unui libertin de talia lui Johnnie. Dar nu-i fusese greu să descifreze sensul ascuns al vorbelor ei.

— De data asta, hai să nu ne mai grăbim! propuse lordul, cu un surâs fermecător.

— Am toată ziua la dispoziţie, şopti ca languros, mişcându-şi soldurile cât se poate de sugestiv.

La această invitaţie suhinteleasă, trupul lui reacţiona

instantaneu.

— În acest caz, zâmbi el şiret, mă gândesc la nişte plăceri mai rafinate.

Întinse degetul spre dantela mototolită care acoperea sânii Elizabethei.

— Pentru început, să mai scoatem din haine, ca să ne putem simţi unul pe altul.

— Mmm… Asta-mi place.

— Şi mie-mi place. *Cu un*

— Bine. Nu-s prea directă pentru gustul tău?

El clătină din cap. zâmbind.

— Atunci te pot ataca fără să păţesc nimic?

Lady Graham se amuza ca un copil care învaţă un nou joc.

— Tu mă poţi ataca *întotdeauna* fără să păţeşti nimic.

Tonul lui era leneş şi nepăsător. Cunoştea jocul de foarte multă vreme.

Întotdeauna. Elizabethei îi plăcea cuvântul, deşi ştia că nu se putea aştepta la permanenţă de la un bărbat cu faima lui Ravensby. Îşi încordă picioarele, încercând o formă delicată de atac. Apoi îşi ridică soldurile şi, în aceeaşi clipă, senzaţia de plăcere deveni şi mai intensă. El o penctră şi mai adânc, făcând să-i fiarbă sângele în vine.

Mâna lui Johnnie se încleştă pe coapsa ei ridicată. Spi ijinindu-se de ea, încercă s-o pătrundă cât mai mult.

Amândoi se opriră un moment, să-şi tragă sufletul, simţind tuni începea să crească un nou val de plăcere dureroasă.

— N-ai înţeles… murmură el, când îşi recăpăta suflul.

Îi eliberă piciorul, cu gârul să se odihnească preţ de câteva secunde.

— De dala asta, nu te mai las să faci ce vrei.

— Dar mic îmi place să fac ce vreau.

Elizabeth se mişcă încet, cu gesturi unduioase şi

înnebunitoare. Încerca să-l necăjească şi, în acelaşi timp, să-şi pună la încercare puterea de seducţie recent descoperită, zâmbindu-i cochet şi strengăreşte.

— Nu, răspunse el, pe un ton de o blândeţe înşelătoare.

Surâsul cald îi îndulcea asprimea vorbelor.

— Dacă nu mi-aş fi propus să fac dragoste cu (inc o zi întreagă, as risca să cad pradă farmecelor tale irezistibile.

— Să ştii că mă supăr! îl preveni ea.

— Iar mic puţin o să-mi pese! râse el.

De peste zece ani de când avea de-a face cu femeile, era imun la mofturile lor.

— Mă jigneşti! declară ea, îmbufnată.

— Nu, răspunse el cu blândeţe. Vreau doar să-ţi arăt un nou fel de tandreţe. Acum dă-mi drumul.

O ciupi uşor de coapsele care încă îl ţineau prizonier.

— Îţi promit că nu vei regreta, adăugă Johnnie, ridicând din sprâncene, cu un aer poznaş.

Ea îl eliberă din strânsoarea coapselor, deşi supărarea nu mai era prefăcută.

— Ascultă-mă, iubito!; zise Johnnie, ieşind din ea şi sprijinindu-se pe călcâie.

Rămăsese îmbrăcat şi încălţat, descheiat numai la pantaloni.

— Asta a fost doar o mică lecţie de supunere, râse Johnnie.

Ea ridică pumnul, gata să-l lovească.

Lordul se feri atât de repede. Încât Elizabeth se convinse că era obişnuit cu astfel de izbucniri.

— Eram gata să te jupoi de viu! zise ca, aşezându-se pe sal, cu pumnii strânşi şi cu ochii scăpărând de mânie.

El se irinti pe iarbă, la o distantă sigură, vădit amuzat.

— As a nu ţi-aş mai fi fost ţie cine ştie ce folos.

— Urăsc bărbaţii cu sânge rece! izbucni Elizabeth, care la viaţa ei cunoscuse mulţi bărbaţi lipsiţi de milă.

Qchii lui albaştri o fixară câtva timp, apoi zise fără urmă de glumă:

— Am vrut doar să te necăjesc.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

— Nu accept să mă supun nici ţie, nici altcuiva.

— Ar fi ultimul lucru pe care să ţi-l cor.

Johnnie prefera femeile inteligente. Socotea obedienta un fel ţie oglindă de prins păsări.

Elizabeth se întrebă dacă să-l creadă pe cuvânt sau nu şi dacă sânge le ei fierbinte mai putea ţine seama de principii. Dar Johnnie i se adresă, respectuos şi curtenitor:

— Tu ai stabilit regulile.

— Poate… m-am pripit, şopti ea.

Îngăduitoare din fire. Îşi aminti că niciun bărbat nu semăna cu altul.

— Înţeleg ce înseamnă să te pripeşti… surâse el alene. Şi cu azi-dimineaţă l-am sculat pe Munro cu noaptea în cap.

— Eşti nespus de amabil, n-am ce zice.

În ochii lui se aprinse o licărire şugubeaţă.

— Am călărit o bună bucată de drum până să te-ajung din urmă.

Ea zâmbi.

— Vrei să spui că iau lucrurile prea în serios?

Îl ridică din umeri. Buna-creşlerc îl împiedica să-i dea în i. Kpuns direct.

Războiul e o chestiune serioasă… La fel şi onoarea iwtiun. ila. Foametea, oamenii care mor…

Înclină uşor din cap, în semn de renunţare.

Legătura noastră nu x-ur putea numi serioasă…

Amândoi tăcură. Numai ciripitul păsărelelor răsuna în liniştea pădurii. Mile întregi de pini înalţi până la cer îi

despărţeau de oameni şi necazurile lor. Erau singuri: un lui h. it şi o femeie cu pasiunea lor.

lolmnic nu grăhi lucrurile, aşa cum nu făcea niciodată ui femeile. Dar era limpede vânt o doreşte. După o clipă de i iudtic. Elizabeth îi întinse mânu şi zise, zâmbind:

— Vino şi fă-mă fericită!

El se rostogoli pe sal la fel de repede cum se îndepărtase Elizabeth îi simţi în nări parfumul. Surâsul lui Johnnie era ca lui gma soarelui. Glasul îi suna glumei, ca de obicei.

— Acum că am rezolvat problemele mai serioase…

— Şi încă foarte uşor! interveni Elizabeth, recăpătându-şi huna-dispoziţie.

— Asta e specialitatea mea. doamnă! afirmă el, înclinând lin cap. Poţi întreba pe oricine.

— *Ştiu* bine care-i specialitatea dumitale, lord de Ravensby! replică ea, aruncându-i o privire piezişă.

— Da? Perfect! murmură Johnnie, fără să se tulbure. Iar acum, lady Graham – urmă el, pe un ton în acelaşi timp ironic şi respectuos – îmi dai voie să te dezbrac? F: drept că avem toată ziua înainte, dar…

Se opri o clipă, apoi zise apăsat:

— Vom avea *nevoie* de o zi întreaga: …

Elizabeth stătea cu picioarele încrucişate, cu rochia galbenă adunată în jurul ei. Părul bălai era ciufulit, iar obrajii îmbujoraţi. Îi aruncă o privire şireată şi spuse:

— Ar fi o prostie să refuz, nu?

El dădu (lin cap, z. Îmbind.

— Ah, câtă aroganţă!

— Nu uita că eu am venit după line, iubito. Asta cu greu s-ar putea numi aroganţă.

— În sfârşit, un strop de sinceritate! Nemaipomenit!

— Mai am şi alte talente, îndelung exersate, pe care

ţi le-aş putea pune la dispoziţie…

— Exersate prin budoarele altor femei, după cât se pare.

— Dar numai cu gândul la tine.

— Ce minciună!

— Aş prefera cuvântul *diplomatic*.

Ea îşi plimbă privirea pe trupul lui Johnnie, zăbovind asupra sliţului descheiat.

— Iar cu aş prefera să nu mai pierzi timpul…

Johnnie îi aruncă o ocheadă scurtă.

— Atunci, zâmbi el îndrăzneţ, va trebui să-ţi dau ce-mi ceri.

Se dezbrăcară unul pe altul cu mare încetineală, descheind, desfăcând sau desprinzând fiecare articol de îmbrăcăminte cu gesturi lente, aproape artistice. Se ajutau unul pe altul, râzând şi chicotind, mângâindu-se şi sărutându-se. Înainte de climax, Elizabeth înţelese ce mult contase această amânare.

— Eşti *toarte* priceput, ÎHăudă ca, nespus de mulţumită.

Se aşează călare pe el, privindu-l în ochi, fericită.

El o legănă uşor, înlănţuind-o cu braţele şi lipind-o de trupul lui fierbinte.

— Amândoine pricepem, o corectă Johnnie, mare expert în a oferi şi a primi plăcerea.

Pielea lui bronzată şi muşchii frumos reliefaţi contrastau puternic cu carnaţia marmoreeană, cu graţia şi voluptatea ei. Johnnie smulse o margaretă pe care o zărise lângă patul lor improvizai şi i-o puşc Elizabethei la ureche.

— La mulţi ani de douăzeci şi nouă iulie, Elizabeth Graham! şopti el, gândindu-se că ar fi putut rămâne cu ea în acest loc de basm până la sfârşitul lumii.

Elizabeth se întinse şi cu după margaretă – atât de in juiile, încât Johnnie trebui s-o ţină să nu cadă – şi. Miiindu-

i-o în cârlionţii negri, şopti:

Mă faci foarte fericită, Johnnie Carre.

(„uvântul „fericire” era prea puţin pentru sentimentul divin în. irc-l încerca. Descoperise ce înseamnă plăcerea pură şi ni atât mai ameţitoare. Dintr-odată, surâsul ei deveni cald, t a soarele la tropice.

— Ar trebui să-ţi pui mai des margarete în păr, şopti ca „uimirindu-i chipul frumos şi viril. Împodobit cu flori sălbatice.

— Am să încerc, pentru tine!

În clipa aceea nu mintea.

Amândoi aveau trupurile fierbinţi, după hârjoana dinainte şi după ore întregi de când făceau dragoste, cliherându-se năvalnic.

La simpla lui Johnnie se prelinse un strop de transpiraţie.

— Eşti tot numai o flacără… murmură Elizabeth, culegând cu vârful degetului picătura strălucitoare şi punând-o pe limbă.

Gustul ei sărat îi dădea sentimentul minunai al posesiei, de parcă în aceste clipe Johnnie îi aparţinea cu totul numai ei.

— Ar putea fi miez de iarnă şi lot nu mi-aş da scama! şopti el, trăgând în piept parfumul părului Elizabethei.

Era adâncit în trupul cu de parcă fiu s-ar fi eliberat în urmă cu câteva minute. Lângă Elizabeth Graham se afla într-o erecţie permanentă, de parcă foamea nepotolită pentru că l-ar fi adus în pragul nebuniei.

Elizabeth îi răspunse la sărut. Stătea călare pe Johnnie şi-l simţea zvâcnind înăuntrul ei. Îşi ţinea genunchii lipiţi de coastele lui. Sânii tari îi atingeau pieptul. Tot trupul ei era gata să-l primească, domolimlu-şi patima, numai pentru a o lua de la început.

— Te superi dacă… Mi-e foame de tine… o foame

nepotolită… Ard…

— De ce să mă supăr? o necăji el.

— Te vreau din nou.

— Din nou? murmură el, cu buzele lipite de buzele Elizabethei.

— Iartă-mă, gâfâi ca, plimbându-şi vârful limbii pe colţul gurii lui. Crezi c-ai putea… face… ceva?

— Nu-i exclus…

— Te-aş putea răsplăti…

— Nu zău?

Ridică uşor din sprâncene.

— Sau eu pe tine?

— Da… Te rog…

Johnnie îi putea oferi plăcerea pe care o cerca. Se străduia să-şi păstreze cumpătul, pentru că-l chinuia aceeaşi dorinţă nepotolită.

— *Acum*, ceru Elizabeth, înfigându-şi degetele în părul lui negru şi aplecându-se să-l sărute.

Neliniştit şi nemulţumii să primească ordin de la o femeie, Johnnie zise scurt:

— Nu.

Ea îl muşcă de buză.

Furia luă locul uluirii de-o clipă. Instinctiv, simţi pornirea de-a răspunde provocării ei neruşinate, de parcă în subconştientul lui s-ar fi dezlănţuit un demon. Poate aţâţat de gustul sângelui de pe buze, o răsturnă, venind deasupra ei atât de brusc. Încât Elizabeth scoase un tipât. Fără să-şi schimbe poziţia, îi şuieră fierbinte în faţă:

— Şi zici că mă vrei chiar acum?

Apucându-i şoldurile în mâinile lui mari şi puternice, se împinse înăuntrul ei cu toată forţa, până ce-o auzi icnind.

— Asta ţi-ajunge? gâfâi el. Şi asta… şi asta…

Odată cu fiecare cuvânt răstit, o pătrundea tot mai

adânc, cuprins de o aprigă dorinţă de răzbunare. Sau poate că nu era decât patima lui dezlănţuită.

Elizabeth, pe care pofta trupului o făcuse îndrăzneaţă şi care I durea ea o nebună, se afla în pragul unei descărcări atât de x lulente, încât trăia senzaţia că se va face fărâme. Toată fiinţa ei se dăruia bărbatului după care tânjisc patru luni.

Cu spatele arcuit şi cu ochii pe jumătate închişi. Johnnie se forţa s-o pătrundă tot mai mult, într-o pornire violentă şi nebunească. aproape fără să-şi dea seama de propria-i putere.

O silea să-şi ridice soldurile şi o urma în clipa clini ea se retrăgea, aduclud-o înapoi, cu degetele încleştate în carnea ei. Icnetele şi gemetele Elizabethoi abia îi ajungeau la ureche, ca un ecou îndepărtat. Ea se agăţase de Johnnie, cu mâinile înfipte în părul lui. icşindu-i în întâmpinare cu propria-i dorinţă. Trupul îi ardea la lei ca şi al lui. În furia lor de a-şi aparţine, se rostogoliseră dincolo de sal, strivind florile şi iarba, care acum le umpleau nările de un miros înţepător.

Johnnie se împingea în ea ca un berbec, fără să-i pese nici de se încete, nici de răspunsul ei pătimaş, cu mişcări violente, ca posedat de diavol.

Când se dezlănţui orgasmul, nici nu auzi ţipătul de elibcunc al femeii.

Delirul lui se potolise – măcar pentru un timp.

Rămase nemişcat, cu fruntea în iarbă, chiar lângă umărul ei. cu pieptul săltând, sprijinindu-şi greutatea în coate şi în genunchi şi întrebându-se dacă vreodată se va vindeca de această dorinţă dementă de-a o poseda pe Elizabeth Graham – sau va face dragoste cu ea până îşi va da sufletul.

— Vino… cu mine… la Three Kings… gâfâi ca, cu buzele lipite de părul lui transpirat.

El se desprinse din îmbrăţişare, de parcă invitaţia i-

ar fi turnat în suflet otrava mortală a unei legături de suflet. Se trânti pe iarbă, lângă Elizabeth, cu braţele sub cap, cu ochii închişi. Trecuseră câteva secunde, apoi fără să-i mai pese de primejdie, răspunse:

— Da.

Peste un timp, cărui mintea i. se limpezi, deschise ochii şi, amintitulu-şi unde se găseau, adăugă:

— La Three Kings am putea face dragoste într-un pat.

Elizabeth îi zâmbi, culcată pe sal, citivu paşi mai încolo.

— Genunchii nici sunt rană vie, râse el.

— Vezi bine că nu eşti obişnuit să trăieşti la tară.

— Mai degrabă nu sunt obişnuit cu pasiunea, draga mea Bitsy. O fi de vină aerul din Teviotdale.

— Sau farmecele mele irezistibile, adăugă ca, alinţindu-se.

— Adevărat, recunoscu lordul, care după orgasm dădea dovadă de înclinaţii filosofice. Asta trebuie să fie. De ani de zile nu mi-am mai julit genunchii.

Ademenit de perspectiva unui pat moale, Johnnie lăsă deoparte orice prudentă. Se ridică şi aduse apă de la pârâiasul din apropiere, ca să se spele amândoi. Apoi îşi trase repede hainele pe el, obişnuit cu despărţirile pe fugă, şi-o ajută şi pe Elizabeth să se îmbrace. Îi încheie juponul şi corsetul, apoi rochia galbenă, prinzându-i dantela de pe şi ni – totul cu mişcări extrem de pricepute, pe care Elizabeth ar fi trebuit să le remarce, de n-ar fi fost atât de ameţită de prezenta lui. Ba chiar îşi ceru scuze că nu avea un pieptene.

— Atunci când te-am invitat la plimbare, nu mă gândeam că vei avea nevoie.

— Nici cu, adăugă ca, trecându-şi degetele prin părul lung şi blond.

— Bănuiesc că nimeni din cei care ne-aşteaptă nu-şi

închipuie că ne-am plimbat atâta timp.

Ea ridică din sprâncene.

— Atunci, lady Graham, declară vesel Johnnie, îngăduie-mi să-ţi închei pelerina şi să vedem cum facem să dăm ochii cu oşteanul ăla care te păzeşte.

f

V

Capitolul 14

Porniră mână în mână spre caleaşca, untle-i aşteptau soldaţii din escortă. Unii jucau zaruri, alţii se odihneau în iarbă, pe marginea drumului. Munro, care întotdeauna avea la el o carte, citea. Când îi zăriră, toţi se întoarseră spre ei. Cei doi tineri se apropiată de trăsură, într-o tăcere adâncă.

— Mergem cu toţii la Three Kings, îi zise Elizabeth lui

Redmond. lti mulţumesc că... ai aşteptat, adăugă ca, în timp ce o uşoară roşcată îi colora obrazul.

Redmond se prefăcu a se uita în altă parte, fulgerându-l pe Johnnie cu o privire circumspectă şi ameninţătoare. Câteva clipe se măsurară unul pe celălalt – doi bărbaţi solizi şi curajoşi, la fel de dornici să-şi impună punctul de vedere.

— Am fost invitai, zise Johnnie liniştii.

— N-am nicio îndoială! răspunse Redmond prudent, dar fără a renunţa la maniere.

— A fost hotărârea mea. Redmond, interveni Elizabeth, punând uşor mâna pe braţul căpitanului.

Red momi şovăi o clipă, şi Johmttic înţelese că escorta de la Redesdale avea un cuvânt greu de spus în deciziile Flizahethei.

— Prea bine, my lady! răspunseel. Rămâneţi multă vreme? se întoarse el spre Johnnie, cu asprimea unui tutore care se interesează de intenţiile peţitorului.

— Nu. Redmond, nu rămâne mult, răspunse Elizabeth

în locul lui. S-a deschis sesiunea Parlamentului, şi-n plus, eu nu vreau niciun fel de *complicaţii*! adaugă ea.

Căpitanul pricepuse, dar fruntea continua să-i rămână încruntată.

— Riivensby e oaspetele meu şi vine la Three Kings pentru că l-am invitat eu. Iar acum consider discuţia încheiată.

Vorbise încet şi grăbit, cu o autoritate pe care o remarcară amândoi bărbaţii.

— Vezi… murmură, zâmbind, Johnnie.

Înţelegea grija lui Redmond, dar era decis să meargă la Three Kings, cu sau fără voia acestuia.

— Nu depinde de mine. A să a poruncit lady Graham.

— Atâta vreme cât mai are drept să poruncească, mormăi Redmond.

— Nu cumva sunt probleme? se întoarse Johnnie spre Elizabeth, cu un surâs plin de îndrăzneală.

— Deloc, răspunse ea, cu o privire veselă

— Atunci, e-n regulă, se adresă Ravensby lui Redmond.

Aflând de hotărârea vărului său, Munro se declară cât se poate de mulţumit. Ştia că era o împrejurare neobişnuită pentru un bărbat căruia nu-i plăcea să rămână prea mult cu o femeie. Pe de altă parte, arhitectul remarcase ce fericită arăta Elizabeth. l. ady Graham merita să se bucure de plăcerile tinereţii – deşi Munro încă se mai îndoia că Johnnie ar fi; fost dispus să-şi lege viaţa de-a ei. Totuşi, renunţă să se mai gândească la viitor, mulţumit de buna-dispoziţie a Elizabethei în momentul de faţa în plus. era curios să-i vadă casă, fiind nespus de interesat detiwiuiilv noii construcţii.

Oi lease a porni mai departe, cu Johnnie şi Munro ţinând comp, mie Llizahethei. Discutam despre nunta de la Hawick şi despre ajutorul pe care Munro l-ar fi putut oferi construc-Krilor de la Three Kings. Pomeniră în treacăt

despre lucrările Parlamentului şi despre tatăl ei – două subiecte nespus de spinoase. Vorbind despre calităţile diferitelor soiuri de vin primite de la Johnnie, lady Graham îşi dădu seama că tânărul lord era un mare cunoscător.

— Nu uita că-s negustor de vinuri, draga mea! îi atrase nlenţia Ravenshy. O bună parte din vinurile ce se beau în Kmtia sunt aduse de mine.

— Pe lângă alte articole de lux… inclusiv vinul pentru Anglia! adăugă Munro. Deşi Consiliul de Coroană nu vrea să recunoască adevărul că cele mai bune vinuri ale lor le sosesc de peste graniţă.

— Războiul ne-a adus câştig. observă Johnnie. Deşi Byng a încercat o blocadă. Un prost şi-un fricos!

— Dar tu ai cele mai rapide corăbii.

— De asta încă fac afaceri.

— De asta te-ai şi îmbogăţit.

Johnnie zâmbi. Profilul lui se ridica la peste treizeci de mii de livre de fiecare vas.

— Altfel la ce m-aş mai ocupa de negoţ?

— Călătoreşti deseori pe mare? întrebă Klizabeth. viind şi afle cât mai multe despre bărbatul care-o fascina.

lira surprinsă să audă că impetuosul lord de la graniţă, autorul atâtor incursiuni de jaf, conducea un imperiu comercial maritim, acum, în plin război.

— Luna trecută am fost de două ori la Rotterdam. Drumul lui durează mult. când ai vânt prielnic.

Nu suflă o vorbă despre faptul că prădaseră două corăbii englezeşti.

— Cu o lună mai înainte m-am dus la Dunkerque şi Ostende, unde tocmai ajunsese flota franceză. Îţi plac mătăsurile de Siam?

— Desigur, surâse Elizabeth, ridicând ochii spre Johnnie, care stătea lângă ea. Înlănţuindu-i umerii cu braţul.

Ar fi vrut să-l întrebe cum reuşise să pătrundă într-un port inamic, pe timp de război. Dar cum lordul o bănuia că ţine cu englezii, se mulţumi să adauge:

— Mă tem să nu-ţi par lacomă, dar să ştii c-aş fi fericită să-ţi *plătesc* oricât pentru astfel de mătăsuri.

— Fleacuri! Am o magazie plină. De curând, Forbes s-a întors din Siam. Ce culoare crezi că i-ar veni bine, Murim? întrebă lordul de Ravensby.

— Fără îndoială verdele. Se potriveşte cu ochii ei.

— Poate şi-un roşu intens, urmă Johnnie. Sau culoarea piersicii. Am să ţi le trimit de îndată ce mă întorc la Edinburgh.

Îi făcea plăcere să-i poată dărui ceva. Se gârulca chiar la tapet pentru pereţi şi ceva lemn pentru ferestre, pentru casa cea nouă – ceea ce însemna că ascultase cu atenţie toată discuţia dintre Elizabeth şi arhitect. Cel mai bine era să-l roage pe Munro să-i întocmească o listă cu încăperile şi culorile necesare.

Călătoria se desfăşură cât se poate de agreabil, iar Munro auzi cu mirare că vărul său acceptase chiar să ia masa în compania unor oaspeţi invitaţi de Elizabeth.

— As putea renunţa la petrecere, zise lady Graham, dar sora lui George Baldwin trebuie să se întoarcă joi la Londra, aşa încât am aranjat să ne vedem miercuri, într-un cerc restrâns. N-aş vrea s-o dezamăgesc. E o fată foarte drăguţă… şi cântă minunat la harpă. Îţi place harpa?

I Vei Johnnie nu suporta amatorismul în materie de muzică, totuşi îi răspunse fură să clipească:

Poarte mult.

luat prin surprindere, Munro începu să tuşească.

— Sper că nu le-ai procopsit cu un guturai, vere! zâmbi angelic Johnnie, în timp ce arhitectul se străduia să-şi revină.

Călătoria se dovedi un prilej de dezvăluiri uluitoare, iar Johnnie Carre se purtă eu galanterie Uesăvârşită.

Munro se gândeşti vă cele trei ore de drum până la Three Kings erau cel mai perfect exemplu de prefăcătorie şi ascundere a poftelor din câte-i fusese dat vreodată să întâlnească.

Însă îşi dădu seama că dorinţa celor doi tineri era recipiocă. fiindcă de îndată ce ajunseră la Three Kings. Elizabeth şi Johnnie se făcură nevăzuţi în dormitor. Munro rămase toată seara în compania lui Redmond, amândoi evitând să aducă vorba despre absenta celor două gazde.

*

— De-ai şti câtă plăcere îmi face să te am în patul meu! zise Elizabeth.

Pemasa de lângă terasă se vedeau tăvi cu mâncarea aproape neatinsă. Peste tot prin iatac erau aruncate haine, exact aşa cum le lăsaseră, lepădându-le în grabă. Cele două trupuri goale şi transpirate stăteau culcate în pat, unul lângă altul.

Cu mâinjic înlănţuite.

Cu mintea şi sufletul răscolite de plăcere.

— Îţi sunt nespus de recunoscător că m-ul adus aici, lady Graham! murmură Johnnie, vorbind rar, de parcă ar fi fost extenuat. De îndată ce-mi recapăt suflul, mă gândesc să-ţi dovedesc cât *sunt* de mulţumit…

Surâse către ea.

— … chiar într-un mod fără perdea…

— Mmm… toarse Elizabeth.

Încă păstra amintirea talentelor lui Johnnie.

— Bănuiesc că Parlamentul se va putea lipsi de tine o săptămână, cât timp îmi faci mic pe plac.

Johnnie se gândi câteva clipe la fascinantele posibilităţi ce i se ofereau, la fel de nerăbdător ca ea să exploreze ultimele limite ale plăcerii simţurilor. Amestecul de inocenta şi neruşinare din purtările Elizabethei îl făceau s-o dorească tot timpul.

Dar tara sa era ameninţată de un evazionist fiscal ca Hamilton, de un individ cu două fete ca Queensberry, iar generozitatea cu care Oodolphin administra aurul englez punea în primejdie însăşi existenţa Scoţiei. Oricât de mult şi-ar fi dorit să rămână, duminică dimineaţă trebuia să fie la Edinburgh – ceea ce însemna că era silii să plece chiar de vineri.

Nu-i putea destăinui Elizabethei că el şi Fletcher din Saltoun plănuiau ea încă din prima zi să adopte o moţiune pentru a pune capăt oricărei discuţii despre contribuţia bănească la întreţinerea armatei. Cum niciodată nu ştiai unde se ascund spionii Angliei, se mulţumi să spună doar atât:

— Mic mi-ar conveni ca Parlamentul să se lipsească de mine chiar şi-o lună. iar noi să ne putem bucura unul de altul, în orice caz, la noapte şi mâine toată ziua am să mă străduiesc să-mi fac datoria cât mai bine, astfel încât să nu mă uiţi.

— Obraznicule! îl dojeni Elizabeth.

— Ca şi când tu ai fi ruşinoasă şi nevinovată!

— Ba chiar şi virtuoasă! adăugă ca râzând.

Râse şi el: un râs blând şi tandru, în penumbra încăperii luminate de sfeşnice.

— Şi lipsită de bărbat. Cred că asta-mi place la tine cel mai mult.

Johnnie o strânse de mână, mişcat de câtă dorinţă adunase în ea.

— Chiar trebuie să primim oaspeţi mâine?

Ar fi vrut să se încuie cu ea în dormitor, de unde să nu iasă docil abia vineri dimineaţă.

Elizabeth se răsuci pe-o parte, cu faţa spre el. Trupul ei de alabastru strălucea în lumina lumânărilor”.

— Cred cât prea târziu să contramandăm invitaţiile… bineînţeles, în nu eşti obligat să stai cu noi.

— Cât vor rămâne aici? mormăi lordul, nemulţumit cu nvhuia să renunţe un timp la compania ei.

Era prima oară când i se întâmpla aşa ceva, dar nu-şi mai bătea capul să-şi limpezească sentimentele.

— Câteva, ceasuri.

Johnnie bombăni din nou.

— Îmi pare rău. Spuneai că nu te deranjează.

— Pentru că-mi ardeau simţurile.

— Nu asta te caracterizează? îl tachină lady Graham.

— Nu mă cunoşti.

Vorbise fără urmă de ironie.

— Ba da… din anumite puncte de vedere! insinuă ea.

— Călătoreşti vreodată? întrebă el din senin, pe un ton absent, de parcă n-ar fi auzit aluzia Elizabethei.

— Rareori. Văd e-arit schimbat subiectul.

— Nu, răspunse el, fără să-şi ia privirea de la grinzile sculptate ale tavanului.

Acest cuvânt căzu între ei cu greutatea unui blestem. Elizabeth îi simţi degetele încleştându-se o clipă peste mina ei.

— De ce nu vii la Edinburgh cu mine?

Nici nu rosti bine întrebarea, că începu s-o regrete, şocat de înţelesul ei pentru un bărbat care ţinea la propria-i libertate.

„Dumnezeule!” se îngrozi Johnnie, gândindu-se cum ar fi putut să-şi retragă spusele fără a comite o impoliteţe.

Nu-i trebuia o amantă de suflet. Niciodată nu-şi legase viaţa de-o femeie. Şi încă o englezoaică, fiica lui Harold Godfrey. Era de neconceput, date fiind aspiraţiile lui politice.

S-o aducă pe fata lui Godfrey la Edinburgh ar fi ca şi cum s-ar culca cu fiica lui Marlborough, susţinând în continuare cu un mare patriot şi că-l preocupă soarta Scoţiei. Nu l-ar mai crede nimeni.

Şi nici n-ar fi de mirare.

— Aş vrea grozav… dar nu pot… Acum… când cu casa… răspunse Elizabeth, rostogolindu-se spre Johnnie şi sprijinindu-se de pieptul lui. Poate mai târziu…

Johnnie răsuflă uşurat. Fusese cât pe-aci să facă o prostie.

— În orice caz, îţi mulţumesc c-ai întrebat! adăugă Elizabeth, încântată de propunere.

— Oricum, te-ai fi plictisit de moarte, remarcă Johnnie, încercâită să pară de mai nepăsător.

Nici acum nu-şi domolise bătăile inimii.

— Cu dezbaterile din Parlament şi discuţiile aprinse de la taverna lui Patrick Steil, nu voi trece pe-acasă decât ca să-mi schimb hainele.

Elizabeth îşi dădu seama că Johnnie bătea în retragere, dar faptul o surprinse mai puţin decât propunerea iniţială. Ştia că prezenta ei la Edinburgh ar fi stârnit tot felul de comentarii. Johnnie risca să fie bănuit de spionaj în favoarea Angliei. Era cunoscut de toată lumea că Godfrey se afla în slujba lui Queensbery. Pătatele părintelui se răsfrângeau şi asupra fiicei, l-ar fi creat tot feclul de necazuri lui Johnnie Carre.

— Poate vei reuşi să te întorci la Three Kings când se vor încheia dezbaterile.

— Când pleacă toţi acasă, să seringă recolta, zise el, vădit uşurat că furtuna trecuse.

Încet-înect pulsul îi revenise la normal.

— Da, încuviinţă Elizabeth, crezându-l din cale-afară ţie curtenitor.

Dar invitaţia lansată pe nepusă masă fusese o lecţie pe care avea s-o ţină minte. De-acum încolo, orice pornire afectivă N» nlană trebuia trecută prin filtrul raţiunii şi-al prudenţei, lotuşi, incidentul nu-i răpise nimic din farmecul personal şi nk I din performanţe.

*

Noaptea târziu, Elizabeth îşi propti mâinile în pieptul lui, mm murind:

— Nu… Nu pot… Nu vreau… Nu acum… Mă doare…

Dar continua să-l dorească nebuneşte, deşi se încăpăţâna să-l refuze. Se întreba cum de putea ajunge să nu-şi mai stăpânească simţurile.

— Nu-ţi face griji! o linişti Johnnie, încrezător în priceperea lui Destinde-te…

Se lăsă să alunece în josul patului, atingându-i uşor sexul congestionat.

— Cât eşti de mică!

Pipăi locul dureros cu vârful degetului.

— Se pare că nu prea ai obişnuinţa exceselor, lady Graham, şopti lordul. Nici a bărbaţilor voinici, adăugă el. desfăcându-i cu blândeţe picioarele.

Se culcă între coapsele Elizahethei, sprijinindu-şi capul de ea, cu pletele negre răsfirate pe pielea ei marmoreeană, aţâţându-i dorinţa cu răsuflarea lui fierbinte. Apoi atinse cu limba carnea îndurerată a femeii, pătrunzând dincolo de labiile strâmte.

Ea se înfioră, cuprinsă de un nou val de căldură şi degetele i se înfipseră în părul lui des. Capul lui Johnnie sprijinit de coapsa ei îi dădea senzaţia înnebunitoare că i-a cedat, că e prizonieră în îmbrăţişarea braţelor lui puternice.

Umezeala prevestitoare de plăcere luă locul durerii. Elizabeth se deschidea tot mai mult, pe măsură ce limba lui o pătrundea şi mai adânc, printre labiile depărtate cu vârfurile degetelor.

Închise ochii, lăsându-se în voia senzaţiei atât de cunoscute. Zvâcnetul dintre picioare se regăsea în freamătul sângelui ei. Cu cât se înfierhânta mai mult, cu atât o înfiora aerul rece al încăperii. Începu să geamă de plăcere. Durerea pierise, cedând locul aceleiaşi dorinţe

neînfrânate de până atunci.

Câteva clipe mai târziu el se ridică, aşezându-se în genunchi între coapsele ei. Elizabeth îi simţi sexul ca piatra atingându-l pe-al ei. iar gura care o săruta purta pe buze gustul ei.

— Vezi ce uşor a fost să-ţi alung durerea? şopti el.

O clipă, Elizabeth îl urî de moarte pentru experienţa câştigată cu atâtea şi-atâtca femei, alături de care trăise astfel de clipe. Dar dorinţa era mai puternică decât revolta faţă de priceperea lui. Nu putea rezista atracţiei lui Johnnie, aşa cum nu putea opri înaintarea armatei lui Marlborough. Îşi ridică soldurile să-l întâmpine şi-l simţi pătrunzând-o neînduplecat. Era umedă şi alunecoasă, nerăbdătoare să-l primească. Iar spasmele ei sporeau dorinţa lui Johnnie.

Apoi se culcară, istoviţi şi împăcaţi, căzând într-un somn adânc. până în zori.

*

Pe la ora unsprezece, camerista veni să-i trezească, anunţându-i că urinau să sosească oaspeţii.

Cuibărită în braţele lui Johnnie, încă somnoroasă, Elizabeth trăia sentimentul că toată lumea era a ei – plină de minunăţii şi bucurii, gata să i se ofere.

Şi simţurile lui Johnnie erau sătule şi mulţumite. Pentru moment uitase de problemele politice şi de primejdia care ameninţa viitorul Scoţiei. În prezent, singurul lucru care conta era dimineaţa frumoasă de vară şi trupul Elizabethei ghemuit lângă al lui. Femeia asta aproape că-l putea face să uite şi ura pentru cotropitorul englez.

Aproape…

Capitolul 15

Oaspeţii se adunaseră în salon încă înainte ea Johnnie şi Elizabeth să-şi facă apariţia. Munro. se trezi în situaţia dificilă de-a face pe gazda faţă de oameni pe care-i

vedea pentru prima dată în viaţă. Conversaţia lâncezea, deşi cele două surori Gerard, la curent pu ultimele bârfe, cunoşteau deja identitatea tainicului musafir al Elizabethei. Numai ele puneau întrebări la obicei.

Răspunsurile lui Munro erau politicoase, dar evazive. Nu ştia ce-i va trece prin cap vărului său să născocească, aşa vă răsuflă uşurat, văzându-l că se arată în pragul uşii, împreună vu Elizabeth.

Din nou se făcură prezentările – de astă dată pentru Johnnie. George Baldwin şi sora lui. An ne amândoi subţiri şi blonzi – salutară gazdele vu acelaşi zâmbet respectuos şi plin de tact. Se considerau buni creştini, astfel că hotărâră să treacă cu vederea proasta reputaţie a contelui de Gratlen – de dragul Elizabethei. George Baldwin se strădui să nu se lase impresionat de frumuseţea lordului de Ravensby.

Lordul Ayton şi soţia sa, vecinii Elizabethei, începură imediat să discute despre proiectele noii casc.

— Se pare că te-ai gândit la toate, lady Graham, remarcă lordul – un bărbat înalt şi lat în umeri. Dacă ai nevoie de ajutor, îţi pot trimite câţiva oameni de-ai mei.

— Mulţumesc, poate mai târziu, îl refuză politicos Elizabeth.

Cum Avery n-avea mai nimic de făcut între două partide de vânătoare, Elizabeth nu ţinea câtuşi de puţin să-l vadă băgându-şi nasul în treburile ei.

— Ţi-ai ales culorile pentru tapet şi draperii, draga mea? întrebă corpolenta lady Ayton, răsuflând zgomotos. Am un negustor la Newcastle, care-ar fi nespus de încântat să te povăţu iască.

— E prea devreme pentru asta, lady Ayton, dar am să te rog să-mi spui numele lui, pentru când voi avea nevoie să-i cer sfatul.

Charlotte era o femeie sinceră şi săritoare, plină de cele mai bune intenţii.

— Probabil că el te-a ajutat să-ţi decorezi sufrageria, adăugă lady Graham, ca să-i facă plăcere.

— Aşa-i c-a ieşit frumoasă? Şi-i atât de confortabilă!

Lady Ayton aruncă o privire către soţul ei, care începuse să se gândească în altă parte de îndată ce venise vorba despre aranjamente interioare.

— Deşi Avery spune că nu-i place prea mult şaten, adăugă ca încetişor.

Izbucni în râs.

— De altfel, lui îi rămâne biroul, în care poate să intre încălţat cu cizmele murdare de noroi. Elizabeth, te asigur c-ai să faci o pasiune pentru *monsieur Mugeau*. Deşi n-ar fi cazul să pomenim despre francezi tocmai acum, când erăzboi pe continent.

Blestemului ăsta de război al lui Marlborough a făcut să iiiev preţul coniacului! exclamă lordul Ayton, care prinsese frânturi de conversaţie.

Aven o atitudine conservatoare, ca cei mai mulţi nobili de la tară.

— Şi nu-mi mai pot permite nici mănuşi de călărie din cele line! Numai necazuri!

— Acum Marlborough e în Austria, remarcă Johnnie ca din iniâinplare.

Veştile despre războiul de pe continent ajungeau la el mai lepede decât la guvern, pentru că negoţul îl obliga să-şi aibă oamenii lui în marile centre comerciale ale Europei.

— Se aude că se va da o bătălie decisivă, interveni (leorge Baldwin. Ştiai şi dumneata?

Aflase veştile din gura unui văr de la Whitehall, care lucra ca subsecretar la Finanţe.

Johnnie încuviinţă din cap.

— De îndată ce Marlborough şi Tallard vor stabili locul.

— Ai *ucis* vreodată un om? îl întrebă pe Johnnie Lucy

Gerard, cu un glas încărcat de respect.

Brusc, se aşternu tăcerea. O întrebare atât de personală şi nelalocul ei frângea dintr-odată firul conversaţiei.

— Îmi pare rău, interveni Elizabeth, dar am uitat să vă prezint. Lucy şi Jane Gerard – contele de Gradep.

Surorile Gerard făcură câte o plecăciune în faţa faimosului lord de Ravensby, binecunoscut de-o parte şi de alta a graniţei.

Jane încercă să flirteze cu el, dar sora mai mică, Lucy, ce grăbi să explice:

— Voiam să spun că ştiţi atât de multe despre arta războiului…

— N-am făcut parte niciodată din armata engleză, preciza Johnnie, trecând cu vederea faptul că slujise în cea franceză, sub comanda unchiului său.

— Ce fascinant trebuie să fie să cazi declară pe nepusă masă Jane, cu gândul la propria-i strategic.

Atacul ei nu-l surprinse pe Munro, care luptase din răsputeri să pareze astfel de întrebări despre vărul său. Afirmaţia domnişoarei Gerard se referea la Elizabeth, dar privirea îi rămăsese aţintită asupra lui Johnnie.

— Nu-i ceva neobişnuit în zona graniţei, domnişoară Gerard! replică Johnnie, ca s-o scoată pe lady Graham din încurcătură.

Deşi stăpân pe sine, o clipă se simţise descumpănit de o aluzie atât de directă.

— Se întâmplă deseori.

— Dumneavoastră de câte ori aţi fost? nu se lăsă Jane, arzând de curiozitate şi continuând să se uite la Johnnie.

— Zău aşa, Jane! o întrerupse Anne Baldwin, sărind în ajutorul Elizabethei. Sunt sigură că lady Graham s-a săturat să tot spună povestea cu schimbul de prizonieri,

atunci când a fost ţinută ostatică în casa contelui de Graden.

Toţi cei din jurul domeniului Three Kings cunoşteau păţania, numai că prezenţa frumosului şi desfrânatului lord de Ravensby redeşteptase interesul curioaselor surori Gerard.

— De ce nu ne-arăţi cum merg lucrările la casa cea nouă, Elizabeth? întrebă George Baldwin, profitând de o clipă de tăcere. Înţeleg că ai şi turnat fundaţia.

— Vrei să răspunzi tu, Munrp?

Elizabeth se întoarse spre arhitect, mulţumind în gând lui George Baldwin.

— Munro se pricepe mai bine decât mine, zâmbi ea către oaspeţi.

Ou toţii se îndreptară spre uşile mari, de sticlă, ieşind în grădină. Domeniul cumpărat de Elizabeth cu banii primiţi moştenire cuprindea o construcţie în stil Tudor, din cărămidă roşie, înconjurată de o superbă grădină. Pământul bine îngrijit urca în terase până în vârful dealului, pe care când va se aflase o căsuţă Im stil roman – acum o ruină. Elizabeth se hotărâse să-şi iiMiplaşeze noua casă tocmai pe acea colină, de unde avea o privelişte de vis asupra întregului ţinut.

Va fi o după-amiază lungă, îi murmură Johnnie la mi iliv. furişându-şi mâna către soldul ei.

Mergeau amândoi în urma grupului, păşind prin grădina mm utn şi bine îngrijită. Ravenshy nu-şi lua ochii de la oaspeţi, Hutu în orice moment să se îndepărteze de iubita sa.

— Îmi închipui că surorile Gerard vor Voi să afle în iimănunt ce-am făcut noi doi azi-noapte.

— Sunt convinsă c-ar vrea să afle *toiul* despre tine, dragul mnii replică ca veselă, întorcându-se brusc spre el, astfel încât rochia verde se înfoic o clipă în jurul gleznelor. Şi de-ar fi elegant să asculte cu gura căscată, fii sigur c-ar

face-o.

— Ah, nu-mi mai spune! mormăi Johnnie, care detesta din principiu femeile băgăreţe.

— Nu crezi că Lucy e o fată drăguţă? îl întrebă Elizabeth, ntingându-i uşor degetele.

— Câtuşi de puţin.

— Atunci, poate că Jane e genul tău.

Râdea, bine-dispusă.

— Te amuză, nu-i aşa? z. Îmbi el. Nu, Jane nu e genul meu. Nu pot să sufăr blondele năzuroase.

— Stai, că încă n-a făcut nazuri.

— O să facă, n-ai grijă.

— Cât eşti de sigur, Ravenshy. Chestie de experienţă, nu?

— Întocmai. Şi dacă mă mai scoţi din fire vorbindu-mi despre cleveteala lor prostească, atunci, draga mea Bitsy, să ştii că-ţi fac figura de faţă cu toţi vecinii.

— Mă ameninţi?

Nu părea câtuşi de puţin speriată.

— Chiar aşa.

Ea îi aruncă o privire piezişă şi glumeaţă.

— Poate că-ţi voi plăti cu aceeaşi monedă.

— Imposibil, iubito! replică Johmi ic, uitându-se la ea printre gene. Crede-mă pe cuvâm, eşti cu ani întregi în urma mea.

— Încrezutule!

— Nu încrezut, doar sincer. Am umblat prin lume mai mult decât tine şi-am întâlnit mai multe surori Gerard decât îţi închipui.

Avea dreptate, după cum nu se înşela nici cărui vorbea despre curiozitatea nepotolită a celor două surori.

— Şi-atunci ce să le răspund? oftă Elizabeth, care-şi pierduse zâmbetul, devenind din ce în ce mai neliniştită, pe măsură ce se apropiau de grupul ajuns în vârful

dealului.

— Nimic, replică Johnnie. N-au niciun drept să-şi vâre nasul în viaţa ta particulară.

— Noi ăştia, care trăim la tară, vedem lucrurile puţin mai altfel. Aici viaţa particulară a cuiva e subiectul multor bârfe.

El ridică din umeri.

— Ca peste tot, draga mea. Dar dacă îngădui oamenilor să treacă peste anumite limite, atunci te mănâncă de vie.

— Crezi c-ar trebui să mi se facă dintr-odată rău? glumi ea, continuând să păşească spre oaspeţii ajunşi la locul şantierului.

Posibilitatea de a scăpa de surorile Gerard pentru tot restul după-amiezii era nespus de ispititoare.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet.

— Poate mai târziu. Dacă până atunci nu găsesc ceva mai plauzibil.

— Îmi pare rău că aseară n-am trimis un mesager, ca să contramandez invitaţiile – chiar târziu, spre miezul nopţii.

— Acuma spui? murmură el, luându-şi o expresie zâmbitoare, pentru că ajunseseră lângă micul grup.

— Ei, Munro, le-ai explicat că este necesară o temelie zdravănă, din piatră?

Surâsul lui era cât se poate de firesc şi plin de farmec.

— Pe mine mă uluieşte cum poate Mimro să calculeze cu precizie greutatea zidurilor de susţinere şi a acoperişului. Povesteşte-le ce-ai învăţat în Italia.

Cu mare îndemânare, reuşi să conducă discuţia tot timpul vil vizitară şantierul, apoi pe drumul spre casa şi, în sfârşit. În cursul dejunului.

Le istorisi fel de fel deântâmplări de la Curtea Angliei

– mult prea departe de Northumbria; vorbi despre mările Chinei şi despre depozitele de marfă din Orient; le descrise minunăţiile palatului Versailles, ridicat de Regele-Soare[6] şi muie englezii nu prea aveau ocazia să pătrundă. Făgădui să trimită doamnelor vinuri fine, franţuzeşti, foarte greu de procurat în Anglia de când începuse războiul. Se oferi să facă rost bărbaţilor de coniac vechi, pe care nu l-ar fi obţinut pentru lot aurul din lume.

Discutară din nou despre războiul de pe continent, apoi despre posibilitatea unui război între Anglia şi Scoţia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, sper să nu ajungem până acolo! murmură lordul Ayton. Londra nu-şi cunoaşte interesul.

Lordul Ayton descindea dintr-o veche familie greco-catolică şi avea unele rezerve în privinţa succesiunii.

— Nici nu-mi pasă de dinastia de Hanovra, mârâi el, fără a pomeni de preferinţa lui pentru iacobiţi.

— Toată lumea ştie că şi Parlamentul scoţian se preocupă de succesiune, zise Johnnie.

— Şi ce-au de gând scoţienii? Vor război? întrebă Ayton, obişnuit să vorbească fără ocolişuri, ca mulţi nobili de provincie.

— Încă nu s-a hotărât, răspunse neutru Johnnie, nevrând să dea detalii unui englez, fie el şi de la graniţă.

— Vărul meu din Scoţia mi-a spus că în toate comitatele se adună oameni pentru oaste, zise Ayton. Afurisit să fiu dacă-mi miroase a bine! Iar săptămâna trecută a sosit un regiment de cavalerie de la Doncaster. Iar o să fim prinşi la mijloc.

Graniţa dintre Anglia şi Scoţia era numai o linie trasată arbitrar pe hartă. Neamurile care trăiau de-o parte şi de alta a acestei graniţe artificiale deseori neglijau interesele naţionale în favoarea celor familiale.

---

6 Regclc-Soiuv — denumire dat# regelui francez Ludovic al XI V-lca (1643—1715). (n.t.)

— Se vorbeşte despre alipirea Scoţiei la Anglia, zise George Baldwin. Oare astfel s-ar înlătura riscul unui război?

— Comisia pentru unire s-a dizolvat în februarie, răspunse Johnnie. Chipurile, aspectul acesta nu prezenta nicio importanţă. Aţi mai aflat ceva de la Westminster?

era doar o întrebare politicoasă. Nimeni în Scoţia nu dorea această unire, cu excepţia marilor proprietari de pământuri. Aceştia deţineau terenuri în Anglia şi locuri în comitetul de conducere al Companiei Indiilor de Est, astfel încât, în caz de război, ar fi pierdut şi una şi alta. Iar interesele băneşti de la Londra şi Bristol, sub controlul cărora se afla Parlamentul, se opuneau categoric pătrunderii comerţului scoţian în teritoriile lor. În ce priveşte Curtea, dacă englezii obţineau aprobarea succesiunii de către scoţieni, atunci puteau păstra în continuare drepturi depline asupra Scoţiei. Pentru moment, niciuna din cele două ţâri nu dorea unirea.

— Thurlow, care reprezintă secţiunea noastră administrativă, mi-a spus că din când în când, conservatorii mai abordează subiectul, ca să vadă care-i atmosfera.

— Sau să-şi cunoască mai bine duşmanii, adăugă Jolumie.

— Aşadar, curând vă veţi întoarce să luaţi parte la lucrări? se interesă George.

% – Cât se poate de curând, răspunse Johnnie destul de evaziv.

Găsise o cale de scăpare, pentru el şi pentru Elizabeth.

— N-a fost decât o scurtă animare. Vă invit să-mi faceţi o vizită, dacă vreodată vă aflaţi în trecere prin Edinburgh sau Ruvenshy, încheie el cordial.

În linii mari reuşise să se facă agreabil nobililor de prin partea locului. În plus, izbutise să le împiedice pe

surorile (Ierard să-l mai adreseze întrebări impertinente.

— I-am promis lui lady Graham să-mi arunc o privire asupra pivniţelor ei – spuse Johnnie la desert. După ce mă voi întoarce la Ravensby îi voi trimite un nou transport. Îmi pare rău, dar timpul mă presează. Am să vă rog să ne scuzaţi.

Toată lumea dădu din cap, înţelegătoare.

După ce băuse zdravăn la dejun, nici Munro nu se supără că tot el trebuia să conducă oaspeţii la plecare. Cele două ore în compania excelentelor vinuri ale lui Johnnie îl duseseră la concluzia că nici „blondele năzuroase” nu erau de lepădat.

*

Johnnie şi Elizabeth se retraseră în apartamentul lor, fericiţi că scăpaseră aşa uşor.

— Îţi mulţumesc din suflet, şopti ea, ghemuindu-se la pieptul lui Ravensby, încă din prag.

— A fost o pornire cu desăvârşire egoistă, draga mea, murmură el, închi Zând uşa cu piciorul. Pur şi simplu număram minutele. Nu voiam să-mi pierd timpul cu nişte străini.

— Mmm, îmi place să te simt.

Mâinile ei alunecară pe haina de culoarea cafelei de lapte.

— Toată după-masa abia m-am stăpânit să nu te ating.

— Iar mie-mi venea să te scot cu sila din sufragerie şi să-i trimit pe toţi la dracul

— Surorile Gerard ar fi trăit o viaţă întreagă dintr-o bârfă ca asta.

— Vezi de ce n-am făcut-o?

Râdea, şi râsul lui era numai pentru Elizabeth.

— Mai averii o zi şi jumătate… murmură ea, surâzând cu o umbră de tristeţe.

— Două zile jumătate.

Ea se trase un pas înapoi, ca să-l privească mai bine.

— Spuneai că pleci vineri la şase dimineaţa.

El o strânse uşor la piept, cu aceeaşi gingăşie ca şi surâsul aplecat deasupra Ei.

— M-am hotărât să plec sâmhătă.

Ochii ei verzi străluceau de fericire.

— Pentru că mă iubeşti… zise încetişor.

— Pentru că te iubesc, repetă el.

Petrecură două zile de vis, trândăvind în pat ceasuri întregi, luâiul micul dejun târziu, către amiază, plimbându-se alene prin pădure sau de-a lungul râului ale cărui ape curgeau molcom în arşiţa verii. Făcură şi un drum călare, dar a doua zi de dimineaţă, când el propuse să repete experienţa, că se sprijini de gardul de piatră al păşunii, murmurând:

— Fundul meu e prea sensibil pentru aşa un sport…

El o săltă în braţe şi o duse în casă.

— Ca să le păstrez… pentru mai târziu… îi şopti, cu ochii arzând de dorinţă.

Luau cina cu Munro, care se minuna de comportarea vărului său, ştiind că acesta nu obişnuia să-şi exteriorizeze sentimentele în public.

Johnnie o numea pe Elizabeth „iubito” şi „scumpa nica”. Stătea tot timpul lângă ea şi o servea cu ce era mai bun. La fel şi lady Graham. Munro nu văzuse nicicând aşa ceva la Johnnie Carre. Şi se putea spune că-l cunoştea de-o viaţă întreagă.

*

În ultima noapte împreună se arătară mai mult tandri decât lacomi. Apropierea clipei despărţirii domolise foamea simţurilor din zilele care trecuseră.

Amândoi păreau să înţeleagă că peste câteva ceasuri vacanţa iubirii lor avea să ia sfârşit.

Sărutările erau dulci, încete, languroase, astfel încât amintirea lor li se întipărea puternic în memorie. Făcură dragoste blând şi fără grabă. O profundă sensibilitate şi emoţie luase locul febrei violente şi pătimaşe.

Elizabeth nu numea această trăire „dragoste”, pentru că nu era un cuvânt potrivit cu viaţa de desfrâu a lordului de Ravensby, dar se simţea cuprinsă de o pasiune arzătoare, ştiind că va suferi cumplit după plecarea lui.

Şi Johnnie avea sentimentul despărţirii – confuz şi neobişnuit pentru el. N-ar fi recunoscut iubirea nici dacă i-ar fi bătut la uşă, înveşmântată în aur, cu numele brodat pe piept. Tot ce simţea era că va tânji după Elizabeth, ceea ce-l făcea să reverse asupra ei o nesfârşită tandreţe.

În acea noapte binecuvântată, Elizabeth se gândi ce minunat ar fi fost să poarte în pântece copilul acestui bărbat frumos şi îndrăzneţ. Dar îşi dădea seama că era o dorinţă absurdă şi iraţională.

Totuşi, gândul continuă s-o obsedeze, la fel cu multe amintiri trezite la viaţă din negura uitării. Întotdeauna îşi dorise un copil, chiar şi în trista-i căsnicie cu Hotchanc. Dar fiecare ciclu venit cu regularitate de ceasornic în cei opt ani de măritiş o umpluse de disperare şi durere. Îi fusese mai uşor să arunce vina asupra vârstnicului ei soţ, decât să înfrunte adevărul că poate ea însăşi era stearpă. Dar nu putea fi sigură.

Anii treceau şi-odată cu ei creştea şi dorinţa de-a avea un copil. Începuse să întoarcă privirea după copii şi bebeluşi. Ardea de dorul de a le mângâia trupuşoarele dolofane, bucurându-se de zâmbetele lor şi ştergându-le lacrimile. Se întreba dacă într-o zi un glăscior subţirel îi va adresa cuvântul „mamă”.

De la moartea lui Hotchanc îşi uitase visul, prinsă în vâltoarea vieţii ei de văduvă. Nu-i rămăsese timp să mai viseze, trebuind să lupte cu insistenţele înverşunate ale tatălui său, care dorea s-o mărite din nou, apoi să cumpere

pământ, să întocmească schiţe şi să angajeze lucrători. Dar gândul începea din nou să-i dea târcoulc, acum că se afla lângă un bărbat atât de frumos şi puternic ca Johnnie Carre.

— Ai copii?

Şoapta ei pluti o clipă în penumbra încăperii.

Trezit din reverie, Johnnie o privi nedumerit, neştiind dacă auzise bine.

— Te-am întrebat dacă ai copii.

— De ce? încercă el să ocolească un răspuns direct.

— Pentru că vreau să ştiu.

Simţindu-i fereala, pe Elizabeth o fulgeră ghimpele invidiei, închipuindu-şi că exista o femeie care avusese norocul să rodească din sâmânta lui.

— Habar n-am.

Răspuns ambiguu, tipic bărbătesc.

— Spune-mi, insistă Elizabeth.

Johnnie oftă. Înţelegând din tonul ei că n-avea şanse să evite subiectul.

— Sunt vreo câţiva... mărturisi el, fără prea mare tragere de inimă.

— E puţin cam vag.

— Ba deloc. Pur şi simplu nu ştiu sigur, pentru că nu m-am culcat nichxiată cu o fecioară. Prin urmare, e cam greu de aflat cine-i tatăl. Şi chiar de-aş şti cu precizie, nu poţi întotdeauna să-ţi recunoşti bastarzii.

— Vrei să spui cât vorba de femei măritate?

— În general, da! oftă Johnnie. Dar nu înţeleg de ce trebuie neapărat să vorbim despre asta.

— Pentru că mă gândeam ce bine ar fi să avem un copil împreună.

— Dumnezeule!... gemu Ravensby, cu toate simţurile la pândă.

— Nu-ţi face griji. Nu ţi-aş cerc nimic în schimb.

— E cam târziu pentru discuţia asta, zise Johnnie circumspect, deşi nu prea alarmat de perspectiva pierderii libertăţii, ştiindu-se capabil să evite o astfel de primejdie.

Glasul i se înăsprise. Îşi luă braţul de pe umerii ei şi se ostogoli deoparte, eu mâinile sub cap, privind-o cu atenţie.

— De fapt, ar fi trebuit să mă gândesc dinainte în urmări! adaugă el morocănos, întreându-se dacă Elizabeth avea de ghid să abordeze vreun subiect cât se poate de neinspirat: hunii sau căsătoria.

— Niciunul din noi nu s-a prea gândit la urmări, replică liniştită lady Graham. Ţi-am spus să nu te temi, fiindcă nu caut avantaje de pe urma ta.

— Ţi-a mers vestea că nu poţi să faci copii, spuse el încetişor, crezând că eliminase măcar un motiv de îngrijorare.

În privinţa banilor, Ravensby se arăta generos cu amantele. Când era vorba de pat, nu se uita la bani.

— Vezi că n-ai de ce să-ţi fie teamă? se grăbi ca să-i răspundă.

Dar ochii i se umplură de lacrimi şi buzele începură să-i tremure. Niciodată nu se împăcase cu gândul că nu putea să fie mamă. Nicicând nu-şi pierduse speranţa.

— Iartă-mă… Te rog, iartă-mă… murmură Johnnie, trăgând-o lângă el şi strângând-o în braţe.

O mângâie pe păr.

— N-am vrut să te jignesc.

— Nu ştiai… ce mult… mă doare… răspunse ea de-ahia auzit, luptându-se să-şi stăpânească lacrimile.

Dar grija şi tandreţea lui nu făceau decât să-i sporească suferinţa.

— Nu plânge. Te rog, nu plânge! şopti Johnnie, simţind pe piept primii stropi de lacrimi. Poate totuşi într-o zi vei avea un copil, adăugă el.

Erau nişte cuvinte atât de neobişnuite pentru Ravensby, încât o clipă se întrebă dacă nu cumva îşi pierduse minţile. Se simţea profund mişcat de tristeţea ei. Dintr-odată, Elizabeth îi părea nespus de vulnerabilă.

— Asta nu trebuie să te preocupe pe tine, şopti lady Graham, abia suflând, străduindu-se să-şi vină în fire.

Îşi clădea perfect de bine seama că subiectul copiilor îl indispunea cumplit pe Johnnie. Dar pe ea o chinuia vechiul sentiment de zădărnicie şi neîinplinire.

— Să nu mai pomenim despre asta.

— Bucuros! se grăbi să răspundă Johnnie.

Ca toţi bărbaţii din aristocraţie, îi plăcea să ducă o viaţă de distracţii şi lipsită de răspunderi. Pentru cei bogaţi că el nu existau prea multe legi. Vremurile îngăduiau plăcerile cărnii, îndeosebi pentru nobili, pentru cei cu bani, pentru cei ce puteau face rău semenilor lor. Numai sărăntocii erau obligaţi prin lege să ia de neveste pe mamele copiilor lor.

— Cred c-ar trebui să te înveselesc cumva, murmură Ravensby, trăgând-o la pieptul său.

Trupul femeii se frecă de părul aspru de pe picioarele lui Johnnie. Pielea lui fierbinte promitea clipe de extaz.

— Ţi-aş putea cânta ceva, adăugă, zâmbind poznaş.

Elizabeth îi privi chipul frumos, pe care flacăra lumânărilor dansa într-un joc de umbre şi lumini. Ochii albaştri se uitau la ea pe sub genele lungi şi negre, făgăduindu-i dinainte tot ce-ar fi dorit să-i ceară. Buzele lui îmbiau la cu totul altceva, decât la cântece. Elizabeth se lăsă pradă farmecului său irezistibil. Surâse şi ca, luminându-se la fată, cu ochii aprinşi ele dorinţă.

— Acum, Ravensby, ia spune tu… – murmură lady Graham, cu acelaşi zâmbet seducător – de ce crezi c-aş vrea neapărat să-mi cânţi, când simt cum sexul tău cel imbatabil îmi face semne nerăbdătoare?

— Va să zică, ai în minte altceva!

În privire i se aprinsese un licăr jucăuş.

— Mai pot profita de tine numai câteva ore.

— Atunci voi încerca să te distrez, vorbi el abia şoptit.

— Ce bine ne înţelegem amândoi!

Elizabeth ridică mâna să-l mângâie pe frunte.

— Ca întotdeauna, scumpa mea Bitsy, nu-i uşa? replică el.

Dimineaţa sosi prea curând. Soarele se ridică deasupra orizontului, revărsându-şi lumina strălucitoare peste tot ţinutul Redesdale. Cei doi amanţi văzură cum umbrele din încăpere se topeau încet-încet, alungate de razele voioase. Amândoi ştiau că plecarea la Edinburgh nu mai putea fi animată.

Cu trupul mulţumit, dar deja plină de dor şi dragoste, Elizabeth se lipi de pieptul vânjos al lui Johnnie, murmurând:

— Nu uita să vii să mă vezi de îndată ce-ţi îngăduie treburile statului. lţi voi arăta nişte camere noi.

— Am să vin, făgădui Johnnie, cuprins de pasiune, mângâindu-i spatele catifelat cu vârful degetelor. Cu prima ocazie.

Între ei se înfiripase un fel de dragoste – sau afecţiune, sau tandreţe – greu de prins în cuvinte: o vrajă binecuvântufă. Sărutul de despărţire fusese nespus de cald şi pătimaş.

*

*

Îi luă iriana şi, ducând-o la gură, începu să-i muşte uşor degetele, unul câte unul.

Îşi mai luară o dată rătnas-hun în public, pe drumul presărat cu pietriş – de fată fiind Munro, Redmond, gărzile şi servitorii. Ravensby se înclină curtenitor, iar ca zâmbi graţios, amândoi adrexându-şi fraze banale de despărţire.

Apoi el îi sărută uşor mâna şi, săltând în şa, dădu pinteni calului, ajungându-l din urmă pe Munro, care-l aştepta.

— Mergi cu bine, Johnnie! îi ură Elizabeth, fluturând mâna într-un ultim gest de bun-rămas.

Aplecat în şa, ca să verifice scăriţa, Johnnie părea să n-o fi auzit, dar Munro îi dădu un ghiont. Atunci întoarse capul către ea, spunând:

— Rămâi sănătoasă, Elizabeth!

Glasul îi sunase uşor distant, de parcă numai în câteva clipe, gândul îi zburase deja. spre alte griji.

Ea încerca să nu-i ia în seamă răceala şi să privească realitatea în faţă. Johnnie Carre era un om cu multe preocupări. Întârziase cu o zi să-şi ia în primire răspunderile în cadrul Parlamentului. Trebuia să aibă grijă de flotă şi de domeniile aflate în proprietatea sa.

Nu-şi putea trăi viaţa numai în funcţie de plăcerile unei femei. Dar inima refuza să asculte argumentele raţiunii şi durerea începu încet-încet să-şi facă loc în negrăita fericire pe care i o sădise în suflet prezenţa lui.

*

Cei doi bărbaţi porniră în galop, ştiind bine cât drum aveau de mers plita la Edinburgh. Munro era convins că nu vor ajunge la timp pentru lucrările de dimineaţă. Nu era rost să stea de vorbă, decât dacă urlau unul la altul, ca să acopere şuierul vuitului şi tropotul copitelor.

Atâta pagubă. Îşi spunea lordul, convins că Munro îi va reproşa motivul rămânerii la Three Kings. Şi chiar avea dreptate. Dar gândul lui Johnnie zbura acum numai spre Parlament – de parcă ar fi întors o nouă pagină din viaţa lui. Trebuia luată urgent o decizie privind Actul de Securitate. Dacă Londra se declara de acord, atunci va fi cel mai important eveniment din istoria Scoţiei, după alipirea la Anglia. Dar dacă Londra va opune rezistenţă, vor fi nevoiţi să consolideze opoziţia fată de adepţii Curţii, Dacă aurul reginei reuşise să convingă încă vreo câţiva

lorzi „nevoiaşi”, în răstimpul scurtei vacanţe parlamentare, însemna că Londra dispunea de suficiente voturi pentru a promulga decretul de susţinere bănească a armatei. Johnnie începu să treacă în revistă numele parlamentarilor: voturile sigure, cele împotrivă, abţinerile – obicei care. după doi ani, îi intrase în sânge.

Cărui se opriră să-şi adape caii şi să servească masa, Johnnie se pregăti de discuţia pe care-o aştepta – sau, mai t’urând, de „interogatoriu”, dată fiind expresia de pe chipul arhitectului.

Conversaţia începu în limitele politeţii, la o stacană de here, în timp ce aşteptau să li se aducă bucatele cerute. Vorbiră despre noua casă a Elizabethei, despre minunatul ei amplasament, despre vecinii pe care-i cunoscuseră, despre surorile Gerard şi despre îndemânurca lui Redmond la aruncarea cuţitului.

— Tu nici nu l-ai văzul, uşa-l? întrebă Munro.

— Tocmai mă luase de braţ lordul Ayton, ca să-mi arate calul lui. Am văzut vreo sasc-şapte aruncări… E, fără îndoială, remarcabil. Ăsta îţi taie aripile unei muşte de la zece paşi.

— Are noroc Elizabeth cu un căpitan ca el.

— Dar şi el cu ea! i-o întoarse Johnnie. Îmi închipui c-o preferă ca stăpână, în locul lui Hotehnne.

— E tare blândă, ceea ce nu se prea întâmplă cu femeile frumoase. Şi are extrem de multe calităţi. Nu eşti de părere că proiectele pentru faţadă au fost foarte bine întocmite?

— Extraordinare! Dar şi ca e o femeie extraordinară, încuviinţă Johnnie, în timp ce fata de la han le aducea la masă pâine proaspătă şi friptură de curcan. Atâta doar. că mi-ar plăcea s-o ştiu mai disponibilă.

Munro îl fulgeră cu privirea, rămânând cu cuţitul în aer, deasupra farfuriei.

— Vorbeşti ea şi cum n-ar fi!

— Nu aşa cum înţeleg eu. Ştii bine că n-am de gârul să mă însor, iar Elizabeth nu-i. genul de femeie pe care s-o ţii doar ca amantă.

— Vrei să spui că-i prea binecrescută? Atunci Roxane...? întrebă arhitectul, putând cuţitul deoparte.

— Roxane nu-i amanta mea oficială Nici Janet l. indsay, nici altele! adăugă Johnnie, ghicind că Munro va ridica problema clasei sociale. Pe urmă, nu uita că-l dispreţuiesc pe Harold Godfrey mai mult decât pe oricare alt om de pe pământ

— Bine, dar ca n-are nici în elin, nici în mânecă cu taică-său!

Johnnie întoarse pe toate părţile copanul pe care-l ţinea în mână.

— Mă aflu cumva la interogatoriu?

— Nu vreau s-o faci să sufere. Ştii bine asta.

— N-am făcut-o până acum şi nici n-am s-o fac vreodată.

Ravens by puse copanul în farfurie, privindu-şi vărul drept în ochi.

— Şi Elizabeth, şi cu înţelegem foarte bine natura legăturii dintre noi, zise el cu blândeţe.

— Mie mi s-a părut că se aşteaptă s-o vizităm din nou, la întoarcerea de la Edinburgh.

Johnnie avu bunul-simţ să se arate încurcat.

— Se prea poate să fi spus eu aşa ceva.

Munro se aplecă spre el.

— Dar de fapt nici nu te gândeşti să te-ntorci!

Johnnie şovăi câteva clipe. Pe chipul şi în glasul lui Munro se ghicea o furie abia reţinută.

— Nu, răspunse el în cele din urmă. Indiferent ce simţi tu... E fiica celui mai mare duşman al clanului Carré. În momentul de faţă, Anglia se dovedeşte şi ca a fi un duşman de moarte... Vezi cum îşi întăreşte garnizoanele de

la graniţă şi ne păzeşte cu săbiile trase când ne întrunim la Parlament. Dar lăsând deoparte politica, motivul principal e cât se poate de egoist: *nu vreau să mă însor*.

Munro se lăsă pe spătarul scaunului, abia stăpâniiidu-s e să nu izbucnească.

— Iar în cazul Elizabethei, ar trebui să ajungi aici! spuse el, apăsat.

— Întocmai. Îmi pare foarte rău.

Johnnie ştia ce mult ţine Munro la Elizabeth. Şi el o regreta sincer: nu era o femeie pe care s-o poţi uita uşor.

— Sunt sigur că va supravieţui durerii! zise Munro, surprinzător de calm, de parcă s-ar fi declarat de acord cu hotărârea vărului său. După opt ani mizerabili lângă Hotchane Graham – adăugă el, cu sinceritatea unui vechi prieten – dezamăgirea pe care i-o vei provoca tu va trece aproape neobservată.

— Chiar aşa!

Johnnie îi adresă un surâs dezarmant, fericit că Munro redevenise cel de altă dată. Nu-i plăcuse să-l vadă în postura ţie cavaler galant.

— Elizabethnti-a spus deseori cât se simte de liberă de când a rămas văduvă. Nu cred că va suferi din cale-afară de dorul meu.

— Mai ales că săptămâna viitoare încep lucrările la casă şi doi ani de-aici încolo va avea o mulţime de treburi pe cap.

— Pe urmă mai e şi George Baldwin, care se ţine de coada ei ca un căţel! glumi Johnnie, deşi simţea un uşor ghimpe în inimă.

Încercă să-şi alunge gândurile negre.

— Vrei să pui prinsoare citi din partidul lui Tweedale au fost mituiţi în lipsa noastră? întrebă el deodată, simţind nevoia să schimbe subiectul. Eu zic că Beihaven şi Montrose, poate şi Selkirk.

— Aş putea mai curând să-mi dau cu părerea cât le-au plătit! replică Munro, începând din nou să mănânce. Toţi trei au vândut Scoţia pe tavă.

Johnnie tăcu o clipă, apoi răspunse, clocotind de ură:

— Anglia joacă un joc murdar. Iar Scoţia e prea săracă pentru a-i ţine piept.

— S-ar putea ca totuşi Curtea să piardă bătălia.

— Nu-s aşa de sigur, răspunse Ravensby, cu glas obosit.

— Îi ţinem pe englezi în şah de-aproupe doi ani.

— Poate că ai dreptate, surâse Johnnie. Cine ştie dacă nu cumva… David al nostru îl va învinge pe Goliath al lor? Dacă şi războiul de pe continent va fi în avantajul nostru…

— Şi dacă Londra va aproba Actul de Securitate…

— Aşa e… Dacă…

Situaţia gravă a Scoţiei pusese în umbră grija pentru viitorul Elizabethei Graham.

Capitolul 16

Fi doua zi de dimineaţa intrară în Edinburgh, rupţi de oboseală, cu caii în spume. Ceva mai târziu ajunseră la Ravensby House, unde Johnnie abia avu timp să se spele, să mănânce ceva şi să se îmbrace înainte de-a pleca la întâlnirea fixată cu Roxburgh şi cu Fletcher. Îşi propuseseră să discute strategia ce trebuia abordată în ziua de luni.

— Arăţi ca dracu’! exclamă Roxburgh, văzându-l pe Johnnie că se trântise pe un scaun, la masa lor din taverna lui Steil.

— Oricum, mai bine decât mă simt!

Johnnie se lăsă pe spătarul scaunului, trecându-şi mâna prin părul încă ud.

— În ultimele zile n-am dormit aproape deloc, zise el, cu glasul răguşit de oboseală. Spune-mi ce s-a întâmplat

între timp.

— Mai întâi află că ai ratat croaziera Roxanei, glumi Roxburgh.

— Dumnezeule! gemu Johnnie.

Uitase să se scuze că nu va putea veni.

— În orice caz, ţi-a ţinut locul frate-tău, continuă la fel de poznaş Roxburgh. Asta dacă-ţi face vreo impresie.

— Har Domnului!

Cuta dintre sprâncene îi dispăru brusc.

— Cum? Nu eşti disperat şi nici nu te interesează? se miră Roxburgh, care era prieten cu Johnnie de ani de zile.

— Voiam să ştiu dacă ani pierdut vreun eveniment sublinie Ravensby, care nu intenţiona să discute cu alţii despre fidelitatea faţă de amante.

— Trimişii Londrei au băgat bani frumoşi în buzunarele proprietarilor staţiilor de poştă, remarcă ironic Fletcher, fără să-şi ridice ochii din farfurie. Tweedale face presiuni asupra lui Godolphin, ca să aprobe rapoartele privind Actul de Securitate.

— Aţi aflat cumva şi ce intenţionează Londra să răspundă?

Lumea politicii era mică”.

— Umblă vorba că Godolphin va capitula.

Johnnie nu sări în sus de bucurie, îi cunoştea bine pe englezi, astfel că rămânea circumspect.

— Crezi cât adevărat?

Fletcher ridică din umeri, rupând o coajă crocantă de pâine, pe care o muie în ceaşca de cacao.

— Vom afla curând.

Însă discuţiile şi negocierile de culise durară încă două zile, în timp ce guvernul se lupta cu disperare să-şi salveze programul, nevrând să accepte înfrângerea.

Dacă Tweedale nu înţelegea că sesiunea din 1704, la fel ca şi cea din anul precedent, va refuza să aprobe

întreţinerea armatei, nu va accepta succesiunea. Ordinele primite de la ministrul de finanţe Godolphin – prim-ministru al Maiestăţii Sale, regina Amu – fuseseră cât se poate de clare. Datorită situaţiei militare nesigure din Europa, care primejduia pieţele şi băncile engleze, orice provocare la adresa Scoţiei ar fi fost o imprudenţă. Dacă nu se ajungea la nicio înţelegere şi negocierile eşuau, Tweedale – înaltul Comisar Regal pentru Scoţia – avea aprobarea lui Gudolphin să dea Actului de Securitate putere de lege.

Ceea ce s-a şi întâmplat la 5 august.

Parlamentarii izbucniră în urale şi aclamaţii fericite. Parlamentul scoţian, care timp de doi ani fusese fidel politicii sale de preluare a puterii din mâinile suveranului englez, câştigase o victorie *remarcabilă*.

Numai că ideile lui constituţionale şi intenţia sinceră de a-şi consolida puterea în dauna monarhiei erau considerate un exemplu rău pentru alte ţări.

La 2K august, înainte de dezbaterile cu privire la înarmarea Scoţiei, Tweed a le primi poruncă de la Londra să suspende lucrările, precizând că vor fi reluate la 7 octombrie.

Însă Londra nu avea nici cea mai mică intenţie de-a convoca Parlamentul scoţian înainte ca Anglia să-şi fi recăpătat controlul asupra Scoţiei. La 13 august, Marlborough obţinuse o mare victorie asupra Franţei, în bătălia de la Blenheim. Curtea regală primise vestea pe data de 21. Acum sosise momentul să le dea o lecţie scoţienilor pentru îndrăzneala lor.

*

În timp ce pe Johnnie îl preocupa dorinţa de independenţă a ţării sale, Elizabeth se confrunta şi ca eu probleme importante, deşi de cu totul altă natură.

Pentru prima dată îi întârziase ciclul. La început nici nu-i trecuse prin minte c-ar fi putut rămâne însărcinată.

Trăise ţie multe ori dezamăgirea de a-şi vedea speranţele înşelate. Ar fi fost mult prea frumos să i se împlinească visul de-a purta în pântece copilul lui Johnnie Carre. Încercase, fără succes, să-şi alunge aceste iluzii deşarte.

Şi lotuşi, nu găsea nicio altă explicaţie. O copleşi o imvnxă bucurie – a trupului, a minţii şi a sufletului: număra zilele la nesfârşit, pe degete sau în scris, de parcă timpul ar fi zburat mai repede, odată socotit cu cerneală pe hârtie.

Tremura cinci zile, apoi o săptămână…

Oare era *cu putinţa*, din aşteptase atât de mult şi-şi făcuse atitca iluzii?

Încă zece zile din august, şi jur două săptămâni

Se hrănea cu vise şi se îmbăta cu speranţe.

Încetă să se mai ocupe de proiectul casei, care până acum fusese marca ei plăcere. Deşi se ducea zilnic pe şantier, dându-şi i u părerea, dirijând lucrările şi venind cu lămuriri, totuşi îşi pierduse entuziasmul. Singura ei grijă rămânea ciudăţenia din propriu-i trup.

Oare era posibil să *nu* fi fixst stearpă? Nu cumva, *în ştirbit*, va avea şi ea un copilaş pe care să-l iubească? Dar dacă Dumnezeu îi împlinise rugăciunile. Înlăcrimate, printr-o stranie întorsătură a soartei, atunci când Robbie fusese luat prizonier?

Gândul la bebeluşi dolofani şi trandafirii nu avea nimic de-a face cu Johnnie Carre. În noaptea dinaintea plecării, lordul îşi exprimase foarte clar părerea despre copii. Iar de-o lună încoace nu primise nicio veste de la el, deşi îi trimisese mătăsurile făgăduite – o căruţă plină! – de nu cumva fusese nuna lui Munro. Nu era sigură dacă biletul care le însoţea era scris chiar de Ravensby. Frazele scurte pe care le citise nu păreau să fie ale lui. Îi scrisese doar să poarte sănătoasă mătăsurile şi să-şi termine casa cu bine. Semnase simplu „Ravensbyde parcă i-ar fi scris avocatului familiei.

Nici Elizabeth nu se aşteptase la mai mult, dată fiind atitudinea lui la despărţire. Nu fusese nici surprinsă, nici îndurerată. De prea multă vreme se obişnuise cu compromisurile şi jumătăţile de măsură, ca să accepte că dintr-odată avea parte de o fericire cerească. Totuşi, în prima zi a lui septembrie îs» îngădui un răgaz de destindere. Până la următorul ciclu mai rămâneau două zile.

Şi George Baldwin îi remarcă huna-dispoziţie din acea după-amiază. Călărise până la Three Kings, ea să-i aducă o carte nouă, abia primită de la Londra, şi să vadă cum progresau lucrările la casă.

— Arăţi excepţional, Elizabeth! îi spuse el, pe când serveau ceaiul împreună. Nu cumva ai stat prea mult la soare şi i-a: urat toată strălucirea? glumi tânărul, ferindu-se de o aluzie prea personală.

Elizabeth zâmbi, gândindu-se cât de mult se deosebea George de Johnnie Carre, care nu se dădea înapoi de la nimic şi nu se sfia să ia singur ceea ce-şi dorea.

— S-ar putea să fii o soarele, George... Ori ceaiul prea fierbinte, răspunse ea. Dar trebuie să recunosc eu. s foarte veselă. Casa merge bine, minţi ca fără să clipească.

Bucuria reuşi. se să-i înăbuşe pornirea spre sinceritate...

— Nu încetez să mă minunez, de calităţile tale, Elizabeth. Majoritatea femeilor se mulţumesc cu treburile casnice.

Lady Graham ar fi vrut să-i spună că majoritatea femeilor nu avuseseră un tată ea Harold Godfrey şi un soţ ea Hotchanc Graham. Învăţase repede să fie pricepută la toate, astfel încât să se poată feri de bărbaţii fără scrupule.»

— Şi acesta e un nuni de a te ocupa de treburi gosptxhv rosti, glumi ca iar ca văduvă, sunt nevoită să fac

totul de una singură, adăugă, convinsă că George va înţelege acest răspuns politicos şi convenţional.

Dar nu eşti obligată să răniţi văduvă, Elizabeth. Acceptă-mi ea soţ şi sunt gata să iau orice povară de pe umerii tăi.

Îşi puse ceaşca pe farfurioară, privind-o cu sinceră afecţiune.

— Îţi mulţumesc, George! zise Elizabeth, obişnuită cu repetatele lui cereri în căsătorie. Ştii cât preţuiesc prietenia ce mi-o porţi, dar şi cât ţin la libertatea mea. Hotchanc era un om dificil.

Fără să se tulbure, începu să-i povestească verzi şi uscate, inimlu-şi pleoapele plecate, în speranţa că reuşea să afişeze o expresie tragică.

— Un om îngrozitor, întări George. Tu meriţi mai mult de la viaţăf. Însă nu toţi bărbaţii sunt ca Hotchanc, adăugă el. Înţelegându-i aversiunea faţă de căsătorie, după o astfel de experienţă. Dar pentvu că nu mă îndoiesc de meritele tale, voi fi onorat să-ţi ofer inima mea, dacă vreodată vei avea nevoie să-ţi alini singurătatea.

George Baldwin era o enigmă pentru Elizabeth: prea binevoitor şi prea moral pentru o societate care nu ţinea la mare cinste niciuna din aceste calităţi. Niciodată nu ştia cum să se poarte cu el, pentru că nu-i trezea alte sentimente decât prietenie şi… perplexitate.

— Eşti foarte drăguţ, George, dar le rog, hai să vorbim şi despre altceva. Nu mă grăbesc săntă mărit. Zău că nu! Hotchanc s-a aţătat generos cu mine măcar prin testament, aşa că pot trăi foarte bine pe picioarele mele.

— S-ar putea ca într-o zi să te simţi singură, Elizabeth.

Se simţea de pe acum. Tânjea după un tânăr năvalnic şi neîmblânzit, care probabil că o va da uitării foarte repede, însă prudenţa câştigută din experienţa unor ani de zile îi alungă pornirile afective.

— Nici ii-us avea timp să-mi dau seama că sunt singură. Vezi bine câte treburi au rămas pe capul meu.

— Să sfii că nu renunţ, zâmbi George.

— Nici cu, replică Elizabeth. Dar îmi face plăcere să treci pe la mine, George. Încă o dată, îţi mulţumesc pentru carte.

— Cel puţin, îmi dai voie să-ţi măresc biblioteca. Însă mi s-a părut că domnul Folscy e prea blând când critică *Western Rising*. Eu unul i-aş fi uzvârlit pe toţi rebelii în Turn[7].

— Asia depinde de convingerile talc politice. Alţii ar fi dorit să-i vadă liberi. sau pe tron.

— Iată o soluţie tipic feminină!

— Şi realistă, dacă ai fi de partea lui Monmouth.

*

După vreo săptămână, sosiră la Three Kings doi dintre fiii lui Hotchanc. Motivele lor nu erau câtuşi de puţin protocolare, la fel ca şi purtarea. Elizabeth regretă că se arătase atât de îngăduitoare, permiţându-le să treacă de paznicul ei, Redmond.

Matthew şi Lawson Graham fuseseră nevoiţi să-şi lase armele la uşă, şi totuşi, stând faţă în faţă cu ei, Elizabeth simţi cum o străbate un fior. Amândoi erau mai mari ca ea, solizi şi laţi în umerr şi semănau foarte bine eu tatăl lor. Matthew, fiul cel mai mare al lui Hotchanc, avea cincizeci de ani, iar fratele lui – patruzeci şi şase. Amândoi o fixau cu privirea rece şi distantă a părintelui lor.

— V-aş oferi ceva de băut, zise ca, înecrcând să-şi ţină firea, dar presupun c-aţi venit cu treburi urgente.

La poarta conacului îi aşteptau mai mulţi oameni înarmaţi.

— Am hotărât că trebuie să te recăsătoreşti, zise

---

7 Ii sic vorba dc Tumul Londrei, celebră închisoare din tivul Mediu $i Renaştere, (n.t.)

Matthew, fără altă introducere.

Se oprise în prag, profilându-se pe lumina de-afară.

— Curând va lua sfârşit anul de doliu…

Vorbea cu atâta indiferenţă, de parcă i-ar fi anunţat starea vremii.

— Vă mulţumesc pentru grija ce-mi purtaţi, răspunse tăios Elizabeth, iritată de aroganta lor. Numai că eu *nu doresc* să mă recăsătoresc, declară ca eu îndrăzneală, strângându-şi pumnii, ca să-şi stăpânească tremurul de enervare.!

Tocmai venise din grădină şi rochia de vară era murdară în (Arână, astfel încât înfăţişarea nu se potrivea deloc cu Iriniitatea vorbelor ei.

— Iar tatăl vostru, adăugă ca imediat, mi-a lăsat suficienţi bani ca să-mi pot permite această alegere.

— Tata ţi-a lăsat bani pentru că i-ai sucit capul! se răsti Matthew.

Elizabeth se înfiora, văzându-i privirea dispreţuitoare.

— Tatăl vostru era prea lipsit de sensibilitate ca să-i sucească cineva capul! replică ca, înfruntându-i pe fiii lui llotchane cu tăria şi curajul deprinse în ani întregi petrecuţi în preajma trădătorilor.

— Ţi-am spus că nu va vrea să ne asculte! murmură Lawson, niutându-se neliniştit de pe un picior pe altul, ca un luptător gata de atac.

Fratele său mai mare întinse mâna, ca să-l domolească.

— N-are importanţă! spuse el, fără a-şi lua privirea de lui Elizabeth. Ne-am gândit că te-ai putea mărita cu Luke. Nevastă-sa a murit anul trecut.

Glasul lui, lipsit de orice inflexiune, amintea de cel al lui Hotehanc.

Siguranţa de sine a lui Matthew o făcu să-i sară

ţandăra. Mezinul lui Hotehanc băgase deja în pământ două neveste, iar ca n-avea de gând să fie a treia.

— Uite ce e, Matthew! izbucni ea, mânioasă. Nu pot se va sufăr, nici pe tine, nici pe fraţii tăi. Iar Redmond e chiar şi mai pornit ca mine. Prin urmare, v-aş ruga să plecaţi, atâta vreme cât mai sunteţi încă întregi.

Trase adânc aer în piept, apoi adăugă cu un calm înfricoşător:

— Şi spuneţi familiei unasire că banii lăsaţi de Hotehanc sunt ai nici. *Nu puteri* pune mâna pe ei.

— Eşti îndrăzneaţă, Elizabeth! răspunse fiul cel marcul lui Hotehanc. Probabil că asta l-a atras pe lata. Nuniui că noi n-am venit singuri – poate că ai observat. Ne însoţeşte un grup de oameni înarmaţi.

Nu se clinti din loc, sigur pe poziţia şi pe forţa lui.

— Faci cum crezi, Matthew. Să te văd cum scapi de-aici. Redmond abia te-aşteaptă! Şi să mai ştii că nu primesc ordine de la tine.

— Am putea apela la tribunal, să te declare vrăjitoare.

Părea să nu-i fi auzit cuvintele.

Elizabeth îşi aminti cu şi Hotchane reacţiona cu acelaşi sânge rece şi se înfioră de teamă. Dar în clipa următoare încercă să-şi ţină firea. Învăţase că tiranii hăituiesc doar prăzile uşoare.

— Nu uita că eu nu sunt fricoasă că nevastă-ta sau ca fetele alea ale tale, Matthew. Poţi să m-ameninţi, că mă lasă rece.

Privirea lui de gheaţă îi strecură un fior pe şira spinării.

— N-ai decât să mergi la tribunal, dar în cazul acesta n-ai să vezi banii în vecii vecilor. Nu uita că am trăit opt ani cu tatăl vostru, care era dracu-n persoană. Voi, dragii mei, sunteţi nişte dulci copii!

Se opri să-şi tragă sufletul. Tremura toată de indignare, dar se străduia să nu arate niciun senin de slăbiciune.

— Vă sfătuiesc să nu vă pierdeţi timpul de pomană, continuă ca, cu glas ceva mai liniştit. Ziceţi mersi că tatăl vostru nu mi-a lăsat mic *toţi* banii. Şi dac-ar fi adevărat că i-am făcut vrăji, să ştiţi că nu m-aş fi mulţumit cu şaizeci de mii de lire.

— Nb înfrunţi ca un bărbat, Elizabeth – declară netulburat Matthew – dar nu uita că eşti numai o femeie: singură şi nemăritată.

Matthew era capul familiei Graham nu numai în calitate de frate mai mare, dar şi pentru că avea o imaginaţie bogată.

— Unele tribunale ar putea decide că eşti capabilă să-ţi administrezi singură averea.

Vorbise foarte încet, continuând să rămână nemişcat.

— Iar unii judecători ar putea considera că *nevoie* de un soţ.

— În schimb alţii cred că fratelui tău îi trebuie o amantă, mi o nevastă! Matthew, te rog să pleci şi să-ţi scoţi din minte lunii mei. Du-te să bagi mâna în buzunarul altora. Pleacă! CIiiar acum – spuse ca eu un calm la fel de neclintit ca al lui – altfel îi poruncesc lui Redmond să te facă bucăţele!

— Ne vom întoarce, Elizabeth. Cu avocaţii.

— Vă pierdeţi vremea inutil!

— Pentru şaizeci de mii de lire parcă mai face să-mi pierd vremea! replică el cu un surâs atât ele rece, încât Elizabeth avu senzaţia că în încăpere suflasc un Vânt de gheaţă. Hai, Lawson! îşi chemă el fratele ca pe un căţel.

Cei doi fii ai lui Hotchanc părăsiră casă, dar ameninţarea continua să plutească în urma lor.

De cum se închise uşa, Elizabeth se prăbuşi pe jilţul cel mai apropiat, de teamă că n-o mai ţin picioarele.

Rezistase iturnai prin puterea voinţei. Începu să tremure din toate încheieturile, deşi afară era soare şi cald. Nu pentru că nu s-ar fi aşteptat la vizita lor. De la început ştiusc că vor încerca să-i ia banii într-un fel sau altul. De asta îşi şi tocmise paznici. Dar până acum nu-şi dăduse seanţa cât era de singură. Brusc, simţi cum o cuprinde spaima.

Spre deosebire de tatăl ei, pentru care totul avea un preţ, familia lui Hotchanc continua să trăiască după vechi tradiţii, care nesocoteau progresul civilizaţiei, reducându-şi la tăcere duşmanul prin forţa armelor. Iar pădurile din Redesdale îi apăraseră întotdeauna de oameni şi de lege.

Cu două săptămâni în urmă, ar fi fost mai îndrăzneaţă şi nu s-ar fi simţit atât de intimidată. Dar dacă… Nu se lăsase prea mult în voia visului ei de-a avea un copil. Dar dacă, într-adevăr, purta în pântece copilul lui Johnnie, atunci trebuia să se apere. Nu într-un mod violent şi sângeros, care risca să-i facă rău pruncului ei, ci prin forţa raţiunii, printr-o judecală limpede şi cumpănită.

În aceeaşi clipă înţelese că trebuia să se gândeascu bine la cererea în căsătorie a lui George Baldwin.

*

Elizabeth îl chemă înăuntru pe Redmond şi-i povesti discuţia avută cu Matthew Graham.

— Oare câţi oameni ar putea s-adune? întrebă ea, vrând să cunoască gravitatea pericolului pe care-l avea de înfruntat.

De curând, Margot Talmadge – o tânără văduvă moştenitoare – fusese răpită de familia Matchmont şi silită să se mărite cu unul dintre fiii lor. Deşi decizia tribunalului fusese în favoarea neamului Talmadge, totuşi răpitorii o reţinuseră cu forţa şi-o brutalizaseră vreme de câteva luni.

Cazuri ca ale tinerei Margot Talmadge nu erau ieşite din comun, câtul se găseau în joc sume mari de bani (V,).

Familiile fără scrupule sau cele nevoiaşe pur şi

simplu încălecau pe cai şi sileau femeile să se mărite. Indiferent de hotărârea tribunalului, femeile erau nevoite să îndure acelaşi tratament. Chiar Elizbeth cunoştea nişte cazuri tergiversate în tribunal de ani de zile.

— Două sute de oameni – poate şi mai mult, dacă reuşeşte să-i atragă şi pe Graham-ii din Dunstable.

— Asta o să-l cam coste.

— Dar el va considera că merită banii, dacă stai şi le gândeşti ce-ar putea câştiga.

— Atunci noi avem nevoie de mai mulţi. Prefer să-mi cheltuiesc banii singură decât să-i dau Graham-ilor. Cât de cufâiul poţi angaja alţi oameni?

— Cel mult o săptămână-zece zile. Dar mai există o soluţie – vorbi el cu glas tăios şi rece, jucându-se cu mânerul de os al pumnalului, l-am putea încolţi în pădurea Redesdulc.

Cu mulţi ani în urmă, iubita lui Redmond căzuse pradă (mitelor brutale ale lui Matthew Graham, şi numai credinţa faţă de Elizabeth îl oprise să nu se răzbune luând viaţa ticălosului.

— Catherine! Blair nu i-ar place să te vadă murind Inutil… şi nici mie.

La auzul numelui tinerei sale logodnice, chipul bronzai wl lui Redmond se îmbujora.

— Şi totuşi, zise el cu răceală, ar fi o binecuvântare pentru Inntă lumea să fac de petrecanie fiilor lui Hotchunc. Ar trebui Ucişi ca nişte fiare.

— Deşi sunt întru totul de acord cu tine, n-aş vrea să am pe conştiinţă moartea lor, decât ca ultimă soluţie. De fapt, aş prefera să nu-i mai văd şi nici să nu mai aud de ei.

Oftă adânc.

— Dar după cât de lacom e Matthew, slabă nădejde!

Se sprijini de spătarul canapelei, privindu-l pe Redmond cu un zâmbet trist.

— Aşa că dacă nu putem ferici lumea, măcar să tocmim mai mulţi soldaţi.

— Ştiai că nu le vor lăsa să te bucuri prea mult de banii lui Hotchane! îi aminti Redmond.

Vorba-i liniştită contrasta puternic cu înfăţişarea lui războinică.

Elizabeth privi o clipă spre bărbatul care-o păzise încă de când se măritase cu Hotchane Graham. Acum bănuia că sarcina lui fusese nu numai să împiedice fuga tinerei soţii, dar şi s-o apere de propria familie a soţului. Redmond se aşează într-un jilţ, chiar în faţa ei. Teaca şi mânerul spadei, precum şi pistoalele vârâte în cingătoare sclipeau în lumina soarelui, iar părul roşcovan era tăiat scurt, spre deosebire de un alt bărbat puternic pe cnrc-l cunoştea şi ale cărui plete până la umeri trădau o elegantă aristocratică. Elizabeth se întrebă cum de ajunsese să i se schimbe dintr-odată cursul vieţii. Cu numai câteva luni în urma trăise într-un adevărat paradis, iar acum se afla în primejdie de moarte.

— Am crezut că se vor mulţumi cu partea lor, zise ea cu amărăciune. Cele şaizeci de mii de lire ale mele nu sunt decât o mică parte din averea lui Hotehanc.

— Dar e atât de simplu să ia şi partea durnitalei Cum îţi închipuiai c-or să renunţe la o pradă aşa uşoară?

— Zău că mi-ar face mare plăcere să-i ucid, murmură ca eu răceală, dar mă preocupă probleme mult mai grave.

Privirea i se împăienjeni deodată şi glasul începu să-i tremure.

— Ceva mai important decât lăcomia lui Matthew şi decât banii ăştia blestemaţi.

— Copilul, încuviinţă Redmond, fără să clipească.

Elizabeth făcu ochii mari, neputând să articuleze niciun sunet.

— De unde ştii? îngăimă ca într-un târziu.

— De la Catherine…

Şovăia să se avânte într-o discuţie atât de personală. Ca băiibat, îi venea greu să vorbească despre întârziercu sau absenta ciclului.

— Mi-a spus că, după cât se pare, ai rămas însărcinată, adăugă el stânjenit, cu obrazul stacojiu.

— Probabil şi ca a aflat de la Molly.

Camerista Elizabethei lua lecţii de citire de la logodnica lui Redmond, care preda la şcoala din sat.

— Va să zică, toată lumea de la Three Kings îmi ţine socoteala, zise Elizabeth, izbucnind în râs.

El surâse uşor, în semn de încuviinţare.

— Pari foarte fericită. Toată lumea se bucură pentru dumneata şi-ţi urează să ai noroc.

— Încă nu ştiu sigur, deşi ai dreptate, Redmond: sunt foarte fericită. Sau mai bine-zis eram, înainte de venirea lui Matthew. Acuzaţia de vrăjitorie mă nelinişteşte în bună măsuri, de când a fost arsă pe rug femeia aceea din Lanchead, tu primăvara trecută. Toată lumea ştie că judecătorii din Redesdale sunt în solda familiei Graham. De altfel, şi Matthew parca foarte sigur pe el când mi-a spus că trebuie să mă recăsătoresc şi că o femeie nu se poate descurca singură. De unde ştiu cu că n-a vorbit deja cu judecătorul? Mă întreb dacă şi căsătoria ar fi o garanţie.

— Ravensby are mai mare influenţă decât Graham-ii. Slut convins că ţi-ar putea oferi protecţie.

— Dar bineînţeles că va refuza.

— Ce? Să-ţi ofere protecţie?

— Nu, să se însoare cu mine.

— I-ai spus de copil?

— E prea devreme. Şi chiar de-aş fi siguri, oricum n-am de gând să-i spun.

— Poate că el *vrea* să ştie.

— Sunt sigură că nu, Redmond. Sunt sigură. Prin urmare – continuă ca, de parcă ar fi discutat despre solda

gărzilor şi nu despre viitorul ei – mă gândesc foarte serios să accept cererea în căsătorie a lui George Baldwin. Se trage dintr-o familie puternică, iar unchiul lui face parte din Curtea cu Juri de la Hexham. Baldwin-ii au fost secole de-a rândul şefi ai districtului Tynedale. El mi-ar putea oferi protecţia de care am nevoie, faţă de avocaţii şi judecătorii plătiţi de familia Graham. Iar tu te-ai putea ocupa de contrabandiştii lor. Cred că-i o soluţie destul de bună.

— Nu-l preferi, totuşi, pe Ravensby? întrebă el cu blândeţe.

— Redmond, te rog, nu mă întreba.

Închise ochii, cuprinsă brusc de un dor ucigător. Dar o clipă mai târziu, când ridică privirea spre căpitanul gărzii, pe chipul ei se aşternuse aceeaşi expresie indiferentă.

— Există o sumedenie de motive pentru care pe Johnnie nu-l interesează situaţia mea, răspunse ea cu voce joasă. În primul rând, nici nu vrea s-audă de însurătoare. Are mai mulţi copii, Redmond, dar tot nu s-a însurat. Un amănunt ce trebuie reţinut. Aşadar, prefer o soluţie mai *practicii*, pe care s-o pot pune în aplicare.

În glasul ei se citea o hotărâre febrilă.

— George Baldwin e un bărbat foarte drăguţ, aşa încât nu văd de ce să nu-l aleg pe el. Oricum, Redmond, cele mai multe femei nu se mărită din dragoste. Nici căsătoria mea cu George Baldwin n-ar face excepţie. Şi nu uita că nu-ţi cer consimţământul, adăugă ca eu blândeţe, răsucindu-şi între degete poala rochiei. Vreau doar să-mi spui dacă, după părerea ta, îi putem opri pe Graham-i să-i facă vreun rău pruncului pe care *poate cât* l-a zămislit pântecele meu.

— Fii liniştita, îi vom opri! zise el simplu, dorindu-i în gând să aibă parte de toată fericirea de pe lume. Cu puterea lui George Baldwin în Northumberland şi cu

soldaţii mei, copilul va fi în afară de orice pericol.

— Îţi mulţumesc, Redmond! spuse Elizabeth, căreia siguranţa lui îi dăduse încredere. Îţi sunt nespus de recunoscătoare.

— Aş vrea să ţi-l pot da pe Ravensby.

— Uneori şi eu as vreai zâmbi Elizabeth. Dar să ştii că-s foarte fericită aici. Iar dacă, într-adevăr, voi avea acest prunc…

Începu să râdă ca o copilă fără griji.

— Nici nu-mi doresc mai mult.

— S-ar putea ca George Baldwin să fie de altă părere, o preveni Redmond. Cei mai mulţi bărbaţi ar vrea să te aibă *like the old* chief1.

Ea clătină din cap încet, dar hotărât.

— Niciodată, Redmond. Jur! Nici chiar din dragoste. Dacă George va vrea să se însoare cu mine, atunci eu voi pune condiţiile. Nu voi renunţa la libertatea mea pentru t *Like Hk oh 1 chief* (engl.) – cum le-a avut bilirinut (adică neprihănită). (n.t.)

nimic în lume, nici chiar pentru protecţia pe care mi-ar oferi-o. Altfel, voi căuta alte căi de-a mă apăra de uneltirile Im Matthew Graham.

— Oh, Baldwin va fi de acord cu tot ce-i ceri! exclamă făgăduiala?

— Contractul de căsătorie va cuprinde clauze foarte clare, ijhise Elizabeth, strângându-şi buzele. Voi avea grijă de *fiecare* amănunt.

— Dar copilul? Dacă va fi băiat, nu cred că George va accepta ca domeniul său să fie moştenit de fiul unui alt bărbat.

— Nici nu i-aş cere una ca asta.

— Înţeleg, lady Graham? zâmbi el, liniştindu-se pe deplin. Într-adevăr, te-ai gândit la toate. Aşadar, tot ce-mi rămâne de făcui, e să-ţi găsesc nişte oameni care să-i

urască atât de mult pe Graham-i, încât să nu se sfiască să-i ucidă.

— Nu cred să-ţi fie prea greu! râse Elizabeth, mulţumită de planul ei şi Ştiind, la fel ca Redmond, că Graham-ii făceau sistematic incursiuni în Northumberland, ca să fure vite.

— Voi fi silit să-i alung de pe pământul nostru, zâmbi el.

*

Elizabeth umană discuţia cu George Baldwin încă două săptămâni, ca să fie sigură că rămăsese însărcinată, înainte de a-şi vinde o parte din libertate unui bărbat pentru care nu simţea nimic deosebit. În tot acest timp, trăi într-o atmosferă de permanentă teamă, pândind sosirea vreunor călăreţi necunoscuţi, trăgând cu urechea la ce vorbeau gărzile de noapte şi luând lecţii de tras cu arma de la Redmond. Se întreba ce pune la cale Matthew Graham.

Redmond mărise numărul oştenilor cu încă o sută de oameni bine pregătiţi, astfel încât acum Three Kings aducea mai mult a tabără de luptă decât a conac.

Acelaşi lucru îl remarcă şi George Baldwin, intrârul în salonul Elizubethei, într-o frumoasă dimineaţă de septembrie. Arăta proaspăt şi elegant în haina de stofă cafenie şi cămaşa albă de in Deşi dispunea de o avere considerabilă, îi plăcea să se îmbrace. simplu.

— Se pare că vrei să te aperi fără ajutorul Angliei, de-o fi să ajungem la război cu Scoţia? tise el, scoţându-şi mănuşile de călărie. Văd că ţi-ai strâns soldaţi înarmaţi până-n dinţi.

— E o măsură de precauţie, spuse ca evaziv.

Nu era pregătită să discute adevărata cauză.

— Pentru război? înălţă el din sprintene.

— Pentru viitor, replică Elizabeth, la fel de ambiguu: Ce serveşti, ceai sau coniac? se grăbi ca să adauge, înainte

ca el să-i pună şi alte întrebări.

George ceru coniac. Încântată, Elizabeth îi umplu paharul, gândindu-se că avea nevoie de un întăritor, ca să asculte ce voia să-i spună.

Discutară despre vreme, în salonul însorit cu vederea spre grădină. Ferestrele erau larg deschise, ca să primească razele neobişnuit de calde ale soarelui de septembrie. Apoi conversaţia alunecă spre stadiul recoltei. Vorbiră în treacăt şi despre sănătatea reginei, care suferise un nou atac de gută, şi, în mod firesc, ajunseră şi la subiectul războiului.

În tot acest timp, Elizabeth răsucea în minte fel de fel de introduceri pentru chestiunea pe care dorea s-o abordeze, dar niciuna nu se potrivea cu situaţia ei ieşită din comun. Deodată, fără voia lui, George îi veni în ajutor.

— Cred că-ţi prieşte toamna, Elizabeth. Arăţi minunat, îi declară el galant. Aline îşi făcea tot timpul griji că eşti prea slabă şi n-ai poftă de mâncare. Nu Cras fi de acord cu ea – se grăbi el să-i explice. Eu întotdeauna le-am găsit pe gustul meu. Dar nu pot să nu remarc cum ai înflorit aşa, deodată. şi-ţi stă nespus de bine.

Ea se înroşi de plăcere auzind complimentul, dar şi de tuşinc, ştiind prea bine cărui fapt îi datora o înfăţişare atât de fericită.

— Îţi mulţumesc, George, răspunse Elizabeth. Într-adevăr, mă simt minunat.

Îi surâse cald, gândiiuiu-se în acelaşi ţintă că tânărul era prea scund şi avea părul prea deschis la culoare. Bărbatul căruia ar fi trebuit să-i facă declaraţia avea părul negru ca miezul de noapte şi umplea casa prin prezenţa lui…

— De fapt, te-am invitat tot din motive de sănătate, urmă cu repede, de teamă să nu-şi piardă curajul, lăsându-se în voia unor vise fără rost.

— Doamne sfinte, dar sper că eşti sănătoasă!

exclamă el, cu un uşor tremur în glas.

— N-ai teamă!

Ridică palmele ca să-l liniştească, simţindu-se din nou stăpână pe sentimentele ei, acum că-şi învinsese teama.

— Şi totuşi, vreau să discut cu tine o chestiune delicată.

— Îţi stau la dispoziţie, răspunse el imediat, galant ca de obicei. Iar între prieteni nu poate fi vorba de probleme delicate. Deşi ştii bine, adăugă încetişor, că aş fi dorit să fim prieteni mai apropiaţi.

— Tocmai despre relaţia noastră e vorba… începu Elizabeth cu glas nesigur, căutând cuvintele cele mai potrivite. Aş vrea să-ţi fac o propunere mai neobişnuită…

— Te ascult.

George îşi puse paharul deoparte, curios să afle ce urmează. Ochii lui căprui o fixau cu o privire pătrunzătoare.

Ea răsuflă adânc, apoi spuse repede, de teamă să nu se răzgândească:

— Aş vrea să-ţi propun o căsătorie de convenienţă.

— Răspunsul meu e da, surâse George.

— Mai este ceva.

— Mi-am închipuit, murmură el, din moment ce Ravensby a fost pe-aici.

Ea rămase năucită.

— Se pare că nu-i niciun secret…

— N-am auzit bârfe pe scama ta, Elizabeth – dacă asta vrei să ştii. Dar nu-s nici cu picat din cer! Aşadar, ai nevoie de un soţ.

Ea începu să-şi frământe mâinile, străduindu-se să-i explice, în termeni cât mai ocoliţi, că-i era necesar sprijinul unui bărbat numai din cauza ameninţării primite de la familia Graham. Cum să-i spună unui bărbat care-o iubea că de nu s-ar fi temut pentru viaţa copilului ei, nu l-ar fi

luat niciodată în căsătorie?

— Acesta-i motivul propunerii mele, urmă ea, începând să-i povestească despre vizita lui. Matthew Graham şi despre necesitatea de-a se şti protejată şi prin lege, nu numai prin forţa armelor.

El o ascultă politicos, deşi nu avea nevoie de argumente ca să se însoare cu Elizabeth Graham. Când ca sfârşi de relatat tot ce se petrecuse, el o privi în ochi, spunând:

— M-aş simţi onorat să-ţi apăr interesele în faţa tribunalului. Iar ideea că ai fi o vrăjitoare e de-a dreptul ridicolă pentru oricine, în afară de sălbaticii ăia din codrul Redesdale. La urma urmei, am putea cerc ca Grahant-ii să fie arestaţi din clipa în care ar pune piciorul în Tynedale. Sau spânzuraţi pentru furt de vite”.

Îi surâse Elizabethei, întinzând mâna după paharul cu coniac.

— Cu Graham-ii am încheiat şi n-ai de ce să-ţi mai faci griji.

Vorbise la fel de liniştit şi sigur pe el ca Matthew Graham, iar Elizabeth simţi că i se luase o piatră de pe inimă.

— Îţi mulţumesc, George! Îţi mulţumesc din suflet, murmură ea, cu ochii plini de lacrimi de recunoştinţă. Eşti un om bun.

Şi, dintr-odată, izbucni în plâns, descărcându-se de toate emoţiile din ultimele săptămâni.

George se repezi la ea şi îngenunche, luând-o în braţe.

— Nu-ţi vor face niciun rău. N-am să-i las să se apropie de tine, o linişti el, strângând-o la piept. Eu te iubesc destul pentru amândoi, Elizabeth... Te rog, nu plânge...

Vorbele lui o făcură să hohotească şi mai tare, copleşită de un sentiment de vinovăţie. Cum să profite de

iubirea lui George, când îmbrăţişarea lui nu-i trezea nici cea mai măruntă senzaţie? Nu cumva se pripea, din cauza spaimei, punându-se cu hună-ştiinţă într-o situaţie şi mai delicată? Dar dacă, pentru u şi salva copilul, făcea o imensă greşeală?

— Poate n-ar trebui să mă grăbesc aşa… şopti ca, desprinzându-se uşor din braţele lui şi ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei, pradă disperării şi nehotârârii.

Îşi simţea sufletul inundat de o durere fără margini.

— Îţi cer prea mult, murmură din nou. Am fost prea i niriizneată, ai să mă crezi lipsită de educaţie… Poate…

— Să ştii că *nu-ţi* îngiiduisă-ţi retragi oferta, draga mea! mirâsc George. Ai idee de când aştept cu ziua asta? încă de-acum un an, când te-am îniilhit întâia oară, venită în căutarea unui loc de casă. Iar la cei treizeci şi opt de ani ai mei. nu mai vreau să aştept când mi-am găsit femeia pe care o iubesc. Şterge-ţi lacrimile, iubito – o îndemnă el, întinzându-i o batistă – şi hai mai bine să ne gândim cum laccm nunta. Când ai dori să aibă loc ceremonia?

— Cât de curând, răspunse Elizabeth, abia stăpânindu-se să nu fugă din salon.

Dar glasul raţiunii o reţinu pe loc, făcând-o să se simtă, în acele clipe, nu o femeie independentă, care-şi croia singură un drum în viaţă, ci un copilaş părăsit de toţi cei dragi.

Aşa că îşi şterse ochii, pentru că mat avea destule de povestit lui George şi pentru că nu era chiar un copil – cu excepţia rarelor ei momente de derută – având în schimb pe umeri grija de a-şi pune la adăpost propriul popii.

Elizabeth hotărî ca nunta să se ţină peste trei săptămâni. Atât dura până ce avocaţii aveau să întocmească actele necesare. Apoi mai trebuiau să dea anunţul şi să obţină dispensa de căsătorie.

— Ne putem lipsi de formalităţi, dacă uşa vrei tu, declară George. Vărul meu e judecător de pace şi s-ar

bucura nespus să se ocupe el de cele necesare. Dacă doreşti, ne putem căsători numaidecât. Adică… dacă te temi că vor începe fel de fel de bârfe.

„Nu, e prea curând”, se gândi Elizabeth, dorindu-şi în sinea ei să întârzie cât mai mult evenimentul, deşi ştia că era necesar să se termine totul cât mai repede.

— Atunci, să zicem mai bine două săptămâni. În prima zi a lui octombrie? Vremea va fi încă frumoasă.

— Perfect.

George ar fi fost de acord să se însoare chiar şi a doua zi.

— Unde vrei să ţinem nunta?

— Oriunde.

În bucătărie, în dormitor – puţin îi păsaf.

— Atunci voi încerca să fac pe plac numeroaselor mele rude, zise George râzând, şi voi alege catedrala. Hexham.

Ea aducea ca zestre zece mii de livre.

— Restul va fi păstrat pentru copil, fiindcă nu-ţixer să-i dai nimic din ce-i al tău.

— Ţine-ţi banii, Elizabeth. N-am nevoie de ei. Sunt fericit să-ţi pot întreţine copilul. Îţi pun la dispoziţie titlul şi averea mea, dacă vei dori ca el să moştenească buronia. Lumea nici nu trebuie să ştie că nu-i al meu.

— Îţi mulţumesc, dar eşti prea generos. Moştenirea va reveni cuiva de-acelaşi sânge cu tine. Nu-ţi pot pretinde altceva.

„Doamne, cât de darnic poate fi!” se mira ea.

Dar George era şi cel mai egoist dintre bărbaţi, pentru că o voia pe Elizabeth cu orice preţ.

— Fleacuri, răspunse el, fluturându-şi mâna ca pentru a-i îndepărta împotrivirea. N-am cine ştie ce simpatic pentru strămoşii mei plecaţi de mult dintre cei vii.

Ridică din umeri se adăugă:

— Nici pentru alte rude, în afară de familia mea. Pe urmă, am avere cât să las la doisprezece copii, nu la unul – plus moşiile din Yorkshire, Buckinghamshire, Kent, Middlesex şi Lincolnshire, dacă vreunul dintre ei ar prefera alt loc decât Northumbria.

Se aşeză lângă Elizabeth, cu paharul în mână, în culmea fericirii că, dintr-odată, femeia pe care crezuse că n-o va avea în vecii vecilor se hotărâse să-i aparţină.

Cuvintele „doisprezece copii" o loviră pe Elizabeth în moalele capului. În clipa aceea îi veni să urle, disperată: „Nu, nu vreau *decât* acest copil! Nu pe-ai tăi, nu pe-ai noştri! Doar pe-al *lui*}".

Se întrebă dacă va fi în stare să îndure o astfel de căsătorie. Însă ştia că nu putea pune în pericol viaţa acestui prunc, pe care şi-l dorea cu orice preţ. De asemenea, înţelegea că un copil fără tată nu putea creste a sa cum trebuie, oricare ar fi fost averea sau sentimentele Elizabethei, acest copil avea nevoie de un nume şi de protecţia lui George Baldwinân faţa neamului Graham.

— Cum doreşti, George.

Îşi auzi răspunsul de parcă l-ar fi dat altcineva şi se întrebă dacă va putea păstra aceleaşi aparenţe de politeţe's* bunăerestere o viaţă întreagă.

La plecare, îi îngădui lui George s-o sărute. Cum l-ar fi putut refuza? Ba chiar reuşi să zâmbeuscă atunci când el îşi luă rămas-bun. Plină. de amărăciune, se hotărî ca în lunile ce vor veni să devină o actriţă desăvârşită.

Dar copilul ei se afla în siguranţă.

Elizabeth era mulţumită.

Capitolul 17

Ila *2*) august, prima zi după suspendarea lucrărilor Parlamentului, Johnnie pornise pe mare către Rotterdam, aflând din surse sigure că Godolphin nu avea intenţia de-a redeschide din nou lucrările. Îl interesa să afle vesti despre mersul războiului, ori forţele aliate se găseau la Haga.

Ofensiva aliaţilor asupra Franţei avea mari consecinţe asupra viitorului Scoţiei.

Pe lângă aceasta, în port erau ancorate două corăbii de-ale lui – una sosită recent de la Canton, urmând a fi descărcată, iar mărfurile duse în depozite, pentru a fi vândute în Olanda. Petrecu o săptămână la Rotterdam şi Haga, împreună cu Robbie, care se afla aici de peste o lună. Amândoi se ocupau ziua de magazii şi de vânzări. rezervându-şi nopţile pentru distracţii. La o masă bună sau la un joc de cărţi puteau mult mai uşor obţine ştiri despre mersul campaniei militare, în săptămână următoare Johnnie străbitu Ţările de Jos, în căutarea regimentului unchiului său. În ziua de toamnă când Elizabeth acceptase să-l ia în căsătorie pe George Baldwin, lordul de Ravens by se afla în tabăra unchiului său, mareşalul de Turenne.

Habar n-avea că era pe cale să devină lată, în schimb era nespus de tulburat de veştile aflate.

După dezastrul de la Blenheim, statul major al generalului francez era în derută. În vreme ce regele[8] nu se baza decât pe sfatul ultimului său favorit, ducele de Chevreusc sau pe cel al metresei sale de suflet, doamna de Maintenon[9] – fără ca vreunul din aceştia să fi ocupat vreo funcţie oficială.

— Nu poţi ajunge la urechea regelui decât c-o liturghie. Doamna de Maintenon nu lasă în preajma lui decât smintiţi habotnici ca şi ea! murmură mareşalul. Tallard, care-a pierdut lupta de la Blenheim, e terminat – ca şi Marsin. Pe de altă parte, tânărul Berwick, bastardul lui Iacob2, a câştigat teren, dar Chantillard, partenerul de biliard al lui Ludovic, ţine ca fratele prietenului său, contele de Gace, să fie avansat mareşal. *Mcrd* (*r*! O să fie al dracului de greu să câştigăm războiul ăsta, cu toţi

8 Referire la Ludovic al XlV-lca. regele Franţei, (n.t.)

9 Doamna dc Maintenon — amantă, prietena şi sfătuitoare a regelui Ludovic al XlV-lca. (n.t.)

aristocraţii care luptă care mai de care pentru bastonul de mareşal, în timp e Marlborough luci nu-şi bagă în seamă aliaţii şi face după cum îl taie capul. Şi nouă ne-ar prinde bine unul ea el, numai că cine îndrăzneşte să-şi rişte pielea la Curte?

Se încruntă, dând drumul unui potop de înjurături, într-un incredibil număr de limbi, până ce păru să-şi mai domolească furia.

— Dracu' să-i ia! oftă el. Am pensia mea, castelul meu… Doar vor mai fi războaie…

Zâmbi către nepotul. tău.

— Cât poţi rămâne f

Renunţară la discuţia inutilă despre viitorul naţiunilor, trecind la subiecte mai plăcute.

— O zi sau două. De-aici mă duc la Ostende, să primesc raportul omului meu de-acolo.

— Mai bine spune-mi despre nou-câştigata independenţă a Scoţiei, îi ceru unchiul său, râzând bine-dispus. Dacă scăpăm de blestemaţii de englezi, poate mă întorc şi cu acasă.

— Oricum, păstrează-ţi domeniile din Franţa. Dacă Marlborough va câştiga războiul, Anglia nu va mai avea nici nu motiv să menajeze Scoţia. Atunci Londra se va ocupa pe îndelete să ne aducă în genunchi, folosind drept ghioagă armata victorioasă a lui Marlborough.

— E îngrozitor să te simţi atât de mic în înfruntarea dintre popoare!

— Şi cumplit de trist!

— Dar am aflat că totuşi tu ai reuşit să faci avere pe spinarea Angliei.

— Deştul de bine, răspunse Johnnie, schiţând un surâs. Asta-i şi mica încă satisfacţie. Fregatele mele întrec orice corabie englezească.

— Fii cu băgare de seamă, Johnnie. Se vor găsi destui

politicieni veroşi care să vrea să se răzbune pentru c-ai susţinut în Parlament independenţa Scoţiei – sau, mai curând, fiindcă ai nesocotit Actele de Navigaţie. Nu uita că Westminster-ul e condus de oameni de afaceri, şi ăstora nu le place să le vâre cineva mâna în buzunar. Totuşi, te anunţ că eşti oricând binevenit la mine, în Franţa.

Unchiul său ştia bine ce vorbeşte: şi el fusese scos în afara legii pentru părerile sale politice şi emigrase în Franţa, ca mulţi alţi scoţieni de-a lungul veacurilor, pornind o nouă viaţă, pe un pământ mai ospitalier.

— Corăbiile mele răspund de-o hună parte din comerţul Scoţiei, zise Johnnie, privindu-şi unchiul pe deasupra paharului cu vin. Ar fi o prostie din partea englezilor să mă exileze. Depozitele mele din străinătate adăpostesc marfă destinată unui mare număr de negustori scoţieni. Şi ce-i mai important, râse el, în mâna mea se află cele mai multe poliţe ale lor. Oricum, am să ţin mint»-invitat ia, pentru orice eventualitate. Acum spune-mi ce mai fac mătuşa Giselle şi fiicele dumitale.

*

Două zile mai târziu. Johnnie se afla la Ostende, iar peste încă şase, se îmbarcă în portul I. Eith, pornind spre casă. La Edinburgh petrecu o noapte neliniştită lângă Roxie. Într-un târziu, se sculă din patul ei în miez de noapte, după care se îmbrăcă în grabă şi plecă. Morocănos şi prost-dispus, se opri la mai multe taverne, în drum spre Ravensby House, dar chiar şi vinul îi părea oţetit, ca toată viaţa lui în ultima vreme. Lăsând neatins ultimul pahar, pomi pe străzile întunecoase, grăbindu-se spre patul său de la Ravensby House, unde nu-l aştepta nimeni.

— Săptămânile pline pe care le avusese de la plecarea din Scoţia îl ajutaseră să-şi mai alunge din când în când din minte chipul Elizahethei, caic altfel îi umplea gândurile, tulburându-l de la treburile zilnice şi făcându-l posomorât şi arţăgos.

Dar odată întors pe pământul natal, ea îi păru atât de aproape, atât de accesibilă, încât începu s-o dorească pătimaş, fără a se mai feri de ceilalţi – deşi nu avea nici cea mai mică intenţie de a-şi potoli focul.

Fiind un bărbat cu voinţă de fier. ştia să-şi stăpânească pornirile şi să-şi ţină în frâu sentimentele. Dar societatea din Edinburgh nu-i mai făcea nicio impresie, iar Ravensby House devenise prea tăcută. Descoperea cât de banală era înalta aristocraţie a capitalei. Dacă mai rămânea aici, trebuia să-i dea Roxanei o explicaţie plauzibilă pentru purtarea lui neobişnuită – ori el nu era în stare să găsească un pretext mulţumitor. Spre dimineaţa, când păsările începură să ciripească printre frunzele merilor din grădină, Johnnie se hotărî să plece către Goldiehouse. Dar acolo îl aşteptau alte amintiri despre Elizabeth. Aşadar, îşi încetini pasul spre casă, oprindu-se să-şi vadă câţiva prieteni şi amânând o confruntare cu trecutul. Ştia că încă din pragul casei va trebui să înfrunte copleşitoarea ei absentă.

Cinci zile mai târziu, intra pe poarta de la Goldiehouse.

Era în după-amiaza zilei de 30 septembrie.

*

Toţi servitorii îi ieşiră în întâmpinare.

— Bine-ai venii, Johnnie, că mult timp ai fost departe! zise Datikcil Willie.

— Din cauza afacerilor şi-a lucrărilor Parlamentului, răspunse Johnnie, deja conştient de prezenţa Elizabethei în propria lui casă. Dar unde-s ceilalţi? întrebă el repede, dând frâul în mâinile rândaşului, dornic să scape de gândurile dureroase.

— Cei mai mulţi sunt la grajduri. Mânjii pe care-i ştii s-au făcut mari. Adam şi Kinmont au plecat dis-de-dimineaţă la Kelso, iar Munro e în aripa cea nouă, ca de obicei. Vrei să-l vezi pe Red Rowan?

— Mai târziu! Sunt pe drum de două zile. Cred că mai înainte de orice aş vrea să beau ceva.

Se întoarse către doamna Reid, care rămăsese lângă Willie, fulgerându-l cu privirea.

— Bine te-am găsit! zise el, cu glas blând şi şovăielnic.

— Ce cauţi aici? se răsti ea, cu ochii scăpărând! e mânie.

— Am venit în vizită acasă, replică Johnnie fără chef.

— Pff! Aşa-s bărbaţii!

Ivi se strădui să găsească o explicaţie pentru această i uniată primire, Tară a fi prea sigur că avea nevoie de una. Cum doamna Reid îl crescuse încă de la doisprezece ani, de v nul murise mama lui, o întrebă cu blândeţe:

— S-a întâmplat ceva?

— Aşa s-ar spune, dac-ai avea un pic de conştiinţă. Johnnie îşi roti privirea peste servitorii adunaţi la intrare, apoi din nou spre chipul supărat al doamnei Reid.

— Poţi să vii o clipă în bibliotecă şi să stăm de vorbă?

— Îmi închipui că nu vrei să afle toată lumea de ce eşti în stare! i-o întoarse ca, mânioasă. Te porţi ca un descreierat!

Johnnie ştia că nu e adevărat – sau, cel puţin, nu credea că ea vorbise serios.

— Spune-le slujitorilor să plece, murmură el către Willie, încercă s-o ia de braţ pe doamna Reid, dar că se smulse, îndepărtându-se de el, supărată nevoie-mare, Johnnie se întoarse către Willie, înălţând nedumerit din sprâncene.

— Tu ai cumva idee despre ce-i vorba?

Willie se înroşi până la rădăcina părului său de culoarea morcovului.

— Mai bine întreab-o pe ea!

— Adică toată lumea ştie, numai cu un?

— Da, Johnnie. Îmi pare rău, dar aşa e.

— Atunci, să încalec şi să plec din nou, Willie? întrebă el ironic, neputând înţelege ce greşise.

— Nu mă întreba pe mine, Johnnie. Fă cum vrei.

— Nu era un răspuns mulţumitor.

Câteva minute mai târziu, se duse în bibliotecă, fără a fi sigur că o va găsi pe doamna Reid, care plecase atât de supărată.

Şi totuşi, ea îl aştepta, stând înţepată într-unul din jilţuri.

— Ştii că se mărită? i-o trânti doamna Reid, fără altă introducere.

Vorbele ei răsunară ca o lovitură de trăsnet în tăcerea încăperii.

Nu era nevoie s-o mai întrebe la cine se referă.

— Are tot dreptul, nu? replică lordul, păşind înăuntru şi închizând uşa după el.

Totuşi rămase în prag, de parcă distanta dintre ei putea să împiedice discuţia care urma să aibă loc.

— Nu ţi se pare ciudat că n-a anunţat pe niciunul dintre noi?

— Şi totuşi, văd că ştii.

— Asta pentru că ieri i-am trimis nişte fructe din grădină, şi la întoarcere, slujitorii mi-au dat vestea. Nu i-a spus nici măcar lui Munroî Tic nu ţi se pare ciudat, măi băiete?

— Elizabeth îşi are viaţa ei.

— De care ţie nici nu-ţi pasă?

— Oare chiar merit tot perdaful ăsta?

Nu reuşea să-şi înţeleagă vina şi nici de ce toţi erau atât de porniţi împotriva lui. La urma urmei, după atâţia ani, menajera ar fi trebuit să ştie natura relaţiilor lui cu o femeie.

— Va să zică, habar n-ai că-i gravidă în două luni?

Sau poate nici de asta să nu-ţi pese?

— Cine ţi-a spus? întrebă el, cu glas schimbat.

— Nu-i un „secret pentru nimeni de la Three Kings, aşa că servitorii ne-au adus ştirea şi nouă. Toţi spun că lady Graham e nespus de fericită că va avea un bebeluş!

— Cu cine se mărită? întrebă el scurt, fără a se mai obosi cu alte politeţuri.

— Cu George Baldwin.

O clipă, Johnnie rămase încremenit, pătând că a uitat şi să mai respire. Inima i se oprise în loc. Pe faţa lui nu tresări niciun muşchi. Apoi, încet-încet, începu să-şi vină în fire, devenind din ce în ce mai conştient de realitate.

— Îţi mulţumesc pentru informaţie, doamnă Re id, spuse el cu un calm înfricoşător. Trebuie să le trimitem un dar frumos tinerilor căsătoriţi. Te las pe dumneata să alegi.

— Eşti un ticălos lipsit de suflet!

La auzul acestor cuvinte, Johnnie se întoarse spre ea, cu mâna pe clanţă, şi răspunse fără să se tulbure:

— Ştiu.

*

În seara aceea, la cină, Johnnie nu vorbi cu nimeni, iar mai târziu, după ce se strânse masa şi se aduse coniacul, deveni şi mai ursuz.

Nimeni nu deschise discuţia despre apropiata căsătorie a Elizabethei, deşi cu toţii cunoşteau atât evenimentul cât şi motivele care-l determinaseră. Munro era la fel de supărat ca vărul lui – poate chiar mai mult, din cauza principiilor sale de morală. Kinmont se străduia să limiteze conversaţia numai la domeniul afacerilor. Adam şi alţi câţiva tineri făcuseră prinsoare privind modul cum se va sfârşi scara, şi nu-l scăpau din ochi pe lordul de Ravensby, care se pusese zdravăn pe băut.

Puţin înainte de ora două noaptea, Johnnie zise deodată, vorbind împleticit:

— Câţi oameni putem aduna cam într-o oră?

Auzindu-l, Kinmont, care aţipise într-un jilţ, sări ca ars, iar Munro zise pe un ton muşcător:

— Era şi timpul!

Adam zâmbi cu gura până la urechi. Câştigase pariul în ultima clipă.

— Trei sute! declară el, cu siguranţa unui clarvăzător.

Johnnie se ridică din jilţ cu o agerime care-i dezminţea numărul sticlelor golite până atunci, şi întoarse către ceilalţi cu o privire limpede, de parcă n-ar fi pus în gură picătură de băutură.

— Deci fiţi gata într-un ceas şi înarmaţi-vă cu toţii. Aduceţi şi-un cal cu sa de (lamă. Pornim către Three Kings!

*

Îndată se dădu alarma, cu focuri şi corn de vânătoare. În mai puţin de-o oră, clanul Carré se adunase cu mic cu mare, gata de plecare. Noaptea fără lună nu le permitea să meargă în goana cailor, dar le ascundea numărul. Porniră pe drumuri lăturalnice, îndreptându-se spre graniţă. În urma lor, prin sate, se aprindeau lumini şi, din dud în când, răsuna câte-o urare: „Mergi cu bine, Johnnie!”

Sătenii din Roxburgh îi recunoşteau pe vitejii scoţieni care făceau incursiuni nocturne peste graniţă, iar urările lor îi însoţeau ca nişte stindarde fluturâiul în vânt.

Mica armată trecu în Anglia pe la Carter Bar, chiar când începea să se lumineze de ziuă. În frunte se afla Johnnie, pe armăsarul lui cel iute de picior, urmat de Munro, Kinmnnt şi Adam, toţi dând pinteni cailor, ca să ţină pasul.

Johnnie aruncă o privire de cunoscător spre geana de lumină cenuşie de la orizont, încercând să-şi dea scaniu cam cât se făcuse ceasul. Ştia că până la Three Kings ar mai fi avut de mers vreţi două ore. La 7 trebuia să fie acolo. Nimeni nu se ducea la nuntă uşa devreme. Va

ajunge la timp.

Iritat şi prost-dispus după două ore petrecute în sa cu tâmplele zvâcnind, mahmur după beţie, îi era greu să-şi adune gândurile. Sau poate nici măcar nu încerca să gândească. Poate plecase către Three Kings condus doar de instinct. Poate-l mâna un impuls necontrolat sau fatalitatea. Nu era în stare să chibzuiască, să argumenteze. Nu-şi dădea seama ce-l durea mai mult: că Elizabeth purta în pântece copilul lui sau că urma să i se dăruiască lui George Baldwin.

Tot ce ştia era că trebuia s-o oprească cu orice preţ!

*

Când ajunseră la Three Kings, casa era cufundată în tăcere, iar soarele de dimineaţă strălucea deasupra noii construcţii de pe deal. Chiar şi şantierul arăta a loc părăsit.

Munro, la lei de arţăgos ca şi vărul lui, după atâta drum şi după o noapte de beţie, la care se adăuga vechiul lui resentiment faţă de Johnnie, mârâi furios:

— Ai ajuns prea târziu.

— Muşcă-ţi dracului limba. Munro! îl repezi Johnnie, sărind din să înainte ca armăsarul să se oprească. Nimeni nu se mărită la şapte dimineaţa. Trebuie s-o găsesc! îi strigă el peste umăr, începând să alerge către casă.

În timp ce oamenii lui umblau de colo-colo prin curte, lordul se năpusti spre intrarea conacului de cărămidă roşie. Găsind-o încuiată, începu să bată cu pumnul, atât de puternic incit uşa se zgâlţâi din toate balamalele.

Îndată un servitor veni să deschidă, înspăimântat de priveliştea atâtor oameni înarmaţi.

— Unde-i lady Graham? întrebă Johnnie, cu glas gâtuit, remarcând absenta lui Redmond şi a gărzilor sale.

Slujitorul îl recunoscu pe Johnnie.

— La Hexham, înălţimea Voastră, răspunse el repede. La catedrală.

Nimeni la Three Kings nu se mai îndoia cine e tatăl copilului Elizabethei.

— La ce oră-i nunta?

Servitorul se uită la Johnnie, apoi la însoţitorii lui, înarmaţi până în dinţi. Până şi o minte simplă ca a lui înţelegea ce căutau acolo.

— La unsprezece, domnulp, dar e acolo şi Redmond! îl preveni el pe Ravenshy.

Era însă prea târziu. Lordul nu-l mai auzise. Alerga eu paşi mari spre calul lăsat în curte.

— La Hexham! strigă el către ceilalţi, sărind în să trebuie să ajungem înainte de unsprezece!

Îţi întoarse calul frânt de oboseală şi-şi înfipse pintenii în el până la sânge.

*

Nu numai Johnnie Carre se grăbea spre Hexham, ca să împiedice nunta Elizabethvi Graham. Neamurile fostului soţ auziseră când şi unde va avea loc căsătoria şi, spre deosebire de Ravensby, aveau un plan foarte bine pus la punct. În aceeaşi dimineaţă, din codrul Redesdale îşi făcură apariţia două sute de osteni zdraveni, porniţi să răpească mireasa, ca s-o conducă în faţa altui mire.

Toţi cei cinci fii ai lui Hotchanc erau veseli şi bine dispuşi. Nimeni nu se aştepta la venirea lor tocmai în cetatea episcopală, iar elementul surpriză era la fel de important ca şi numărul oltenilor.

Aveau de gând să ajungă la catedrală cu puţin înainte de ceremonie, când toată lumea se va afla deja înăuntru. Rareori se petrecuseră expediţii armate în cursul y. ilei. Îi vor lua ca din oală. Călăreau încet, într-o atmosferă aproape sărbătorească. Luke purta pe sub platoşă straie de mire şi-şi legase panglici la lance, în cinstea fericitului eveniment. Abia aştepta s-o aibă în patul lui pentaică-sa vitregă, în timp ce Matthew se bucura mai ales la gârulul că-şi vor lua înapoi banii lăsaţi de tatăl lor.

*

Spre deosebire de lăcomia şi poftele nesăţioase ale fraţilor Graham, Johnnie era mânat la Hexham de sentimente năvalnice şi contradictorii. Avea nenumărate motive pentru a ajunge în oraş înainte de ceremonia nupţială, deşi la cât era de cătrănit, it fi luat-o cu el pe Elizabeth Graham, indiferent dacă ar fi fost sau nu femeie măritată. Atingerea spadei îi dădu un sentiment de siguranţă. Între el şi Elizabeth se a Hau doi bărbaţi: Redmond şi George Baldwin. Ziua nunţii se anunţa a fi una sângeroasă.

Mu mo îi arătă la orizont turlele oraşului Hexham, cu catedrala înălţându-se în vârful unei coline. Johnnie iuţi pasul calului.

Când clanul Carré ajunse pe malul râului Tync, fraţii Graham tocmai ieşeau la lumină din pădurea din nord-vestul oraşului.

Mai rămâneau zece minute până la ceremonie. Dimineaţa era minunată, iar râul curgea alene în lumina soarelui de toamnă.

Neaşteptata apariţie a unui grup de călăreţi înarmaţi pe drumul din apropiere îi luă pe nepusă-masă pe fraţii Graham, care se aşteptau să aibă de înfruntat numai gărzile Elizabethei. Se opriră în loc, încercând să-şi dea seama ai cui erau soldaţii.

— Câţi crezi că sunt? îl întrebă Matthew pe fratele său, care privea printr-un ochean.

— Vreo şaizeci… sau poate chiar optzeci… murmură Andrew, mutând ocheanul către colinele înverzite, unde călăreţii se profilau pe bolta cerului, cu platoşele şi armele lucind în soare.

— /ţiuitei îi aşteptăm la pod. Să vină ei la noi. S-ar putea să se decidă că n-are rost să se măsoare cu noi. Ai idee cine sunt?

— Nu văd nicio figură cunoscută, dar oricum, vin de

departe. Caii lor sunt plini de spume.

— Norocul nostru! zise Matthew, aranjându-şi oamenii, cu gesturi simple, sigur pe numărul însoţitorilor săi.

— Nu-i cumva Redmond? întrebă Munro, oprindu-se în vârful dealului şi privind la grupul de oameni înarmaţi, care se pregăteau de luptă în capul podului spre Hexham.

— N-are importanţă! răspunse see Johnnie, uiându-se în urmă, să vadă dacă toţi ai lor se adunaseră la un loc. Tu treci în stânga. Aduni în dreapta, iar cu rănim la mijloc. Nu trebuie să le lăsăm timp să ne încercuiască. Pornim de îndată ce vă luaţi locurile în primire. Ascundeţi-vă în jos de culmea dealului până atacăm. Duceţi-vă!

Îi făcu semn cu mâna lui Adam să vină până la el.

După cinci minute de învălmăşeală şi ordine strigate în stânga şi în dreapta, fiecare era la postul lui. Johnnie călărea de la unul la altul, dându-le ultimele instrucţiuni, cuprins de un nou clan. Când se asigură că toţi au înţeles ce aveau de făcut, se aşeză în fruntea lor, ridicând mâna înmănuşată. Rămase o clipă astfel, neclintit, cu părul negru fluturând în vânt.

În secunda următoare, coborî brusc braţul, şi calul ţâşni ca o săgeată. Strigătul de bătălie al lordului sfâşie tăcerea dimineţii, urmat de altele asemănătoare, în timp ce clanul Carré se năpustea ca o vijelie în urma căpitanului.

Nu avuseseră timp să pună la punct un plan de bătaie, dar fiecare ştia instinctiv ce are de făcut, după experienţa câştigată în ani întregi de încăierări la sud de graniţă.

Dând pinteni calului, Johnnie se repezi în josul dealului, urmat de ceilalţi, prăvălindu-se la vale într-un tropot asurzitor de copite. Strângând din dinţi, îşi spunea că cei din faţa lui vor trebui să se dea la o parte, ori să cadă striviţi sub copitele cailor. Părul negru îi unduia în bătaia vântului, îşi ţinea ochii pe jumătate închişi şi

degetele pe mânerul pistolului. Trebuia cu orice pre (să ajungă pe malul celălalt al râului.

În depărtare se zăreau zidurile* solide ale catedralei, atrăgându-i privirea ca un magnet. Iar acolo, înăuntru, se găsea *e*: *i*.

Năvălind în lunca râului, porni în galop nebun spre grupul duşman, apoi, scoţând strigătul de bătălie al clanului Carré, se năpusti ca o vijelie înspre pod.

În ochii înspăimântaţi ai fraţilor Graham, mina de călăreţi de pe hoţul dealului se preschimbase într-o armată diavolească, prăvălindu-se în şiruri nesfârşite către ei, pe pantele ierboase, ca un bici de foc necruţător. Aşteptau înspăimântaţi lângă pod, înţelegând că dinspre nord veneau nu optzeci de osteni, ci de zece ori pe-atât. Pământul de sub ei se cutremura sub picioarele cailor, făcând să le îngheţe sângelc în vine.

Aceşti călăreţi ai iadului năvăliră asupra lor, cu strigătul lor înfiorător, ca un mesager al morţii, cu pistoalele în mâini, ca tot atâtea guri de foc.

Graham-ii se dădură înapoi, iar Matthew se simţi cuprins de spaimă văzârul acel potop dezlănţuit şi însetat de sânge, care se repezea spre ei, cu spatia ridicată, îşi întoarse hrusc calul şi porni în galop spre vest, urmat de ceata lui îngrozită, care se retrăgea în dezordine, risipindu-se în câmpic, pe dealuri şi pe malul râului.

Johnnie zâmbi, cu dinţii ca un fulger alb pe chipul ars de soave. Fără. a-şi domoli galopul, se îndrepta spre podul de piatră. Era primul zâmbet de când plecase de la Goldiehouse, cu multe ceasuri în urmă. Trecuseră printre rândurile inamicului ca o lovitură de pumn într-o scântlură putredă.

Se gândi că Dumnezeu era cu ei. Îi ajutase să pună pe fugă o mână de fricoşi – oricine ar fi fost ei. Dacă i-ar fi la fel de uşor şi cu gărzile lui Redmond…

*

Înăuntrul catedralei, corul tocmai sfârşise de cântat liturghia, când liniştea sfântă fu sfâşiată de strigătul-războinic al clanului Carré, o ameninţare trimiţând ecouri pe sub bolţile înalte, de piatră, ale bisericii medievale.

— Stai lângă ea! îi strigă Redmond lui George Baldwin, ridicându-se de la locul său din primul rând şi alergând printre strane, spre intrare, cu spada în mâiul, urmat de gărzile Elizahethei. %

În câteva minute oştenii înconjuraseră catedrala. Când Johnnie Cane şi însoţitorii tui urcară drumul pietruit ce ducea până la impunătoarea biserică din vârful dealului, găisiră aici un zid compact de oameni înarmaţi.

Piaţeta din faţa catedralei era neîncăpătoairc pentru călăreţii lui Johnnie, care se înghesuiau, înccircând să-şi facă loc printre dughene şi birouri avocăţeşti. Diupă o clipă de surpriză, se aşezară în formaţie de luptă, gata să înfrunte gărzile lui Redmond.

Johnnie se îndreptă la pas spre zidul jos de piat ră din jurul catedralei, apoi descălecă, cu o îndrăzneală care-l umplu de admiraţie pe Redmond, şi se apropie de căpitumul gărzilor, rămas de pază la intrarea în biserică.

— Cei de la pod erau oamenii tăi? întrebă lordul, scuturându-şi praful de pe pantaloni.

— Dac-ai reuşit să-i pui pe fugă, atunci nu. Nu cumva un grup pestriţ, condus de nişte indivizi pe caj suri?

— Întocmai, râse Johnnie. Să nu spui că te-am scutit de-o treabă!

— Ba chiar aşa. Însă doar pentru moment. Erau fiii lui Hotchane.

— Voiau să-i ureze miresei cele cuvenite? continuă Johnnie să surâdă, în timp ce privirea îi devenise de oţel.

— Mă îndoiesc. Vor s-o mărite pe Elizabeth cu unul dintre ei.

— Ca s-aducă banii în familie. Numai c-am auzit că lady Graham a ales pe-un altul, urmă el, uşor batjocoritor.

— S-ar putea.

Brusc, Johnnie încetă să se mai poarte ca un om de lume. Chipul i se înăspri şi zise cu un calm înfricoşător:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că nici nu ştiu de cine s-o mai apăr, Ravensby. De dumneata sau de mire.

— Lasă-mu să-i vorbesc.

Glasul, ochii, expresia lui rămâneau ţie nepătruns.

Trecu o clipă, apoi încă una. Lordul de Ravensby aştepta supus, uitâiul de insolenta lui obişnuită.

Apoi Redmond încuviinţă din cap.

Johnnie zâmbi cu toată gura.

— Redmond, îţi mulţumesc pentru credinţa ce i-o porţi.

*

Johnnie Carre păşi în naosul bisericii, plin de praf. cu părul şi hainele în dezordine.

Cizmele lui trezeau ecouri în liniştea adâncă, iar zăngăniiul metalic al spadei şi al pintenilor îi însoţea fiecare pas către altar. La vederea acestui bărbat cu plete negre şi zburlite, cu platoşa sclipind în lumina lumânărilor, eu pistoalele vârâte în cingătoare, toţi nuntaşii îngheţară de spaimă.

El nu privi nici în dreapta, nici în stânga, neputându-şi lua ochii de la mireasa din altar, înveşmântată într-o rochie de un alb strălucitor. Ajuns lângă ea, îi spuse încet, de parcă celălalt bărbat nici n-ar fi existat:

— Nu crezi că trebuia să ştiu şi cu despre copil?

— Nu-i nevoie să-i răspunzi, Elizabeth! se repezi George.

Johnnie păru să-l remarce pentru întâia oară.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, Baldwin, acum vorbesc cu ea.

— Numai că eu nu-ţi îngădui!

Johnnie îşi duse fulgerător mâna la mânerul spadei, dar Elizabeth îl opri.

— Să nu cumva să îndrăzneşti! izbucni ea.

Johnnie şovăi o clipă, iar Elizabeth se întoarse către George.

— Lasă-mă să-i vorbesc, îl rugă. Mă întorc imediat.

Johnnie o conduse către o stranã laiteralã, strângându-i braţul ca într-un cleşte.

— Cum de ţi-a dat voie Redmond să-i intri? se răsti ea.

— Pentru că mă place, răspunse el scurt, fără s-o privească.

Continuă să înainteze printre rândurile de bănci, nepăsându-i de zecile de invitaţi, care-i fixau într-o tăcere uluită.

— Sau poate nu-l place pe George Baldwin.

Ajungând lângă zidul bisericii, el o opri, strângându-i mâtia gata să i-o sfărâme.

— Acum explică-mi de ce nu mi-ai spus nimic de copil!

— Nu.

Împotrivirea ei înverşunată îl lăsă fără replică. Dar după şapte ore petrecute în să nici Johnnie nu era mai îngăduitor, aşa că-i vorbi pe un ton coborî t şi ameninţător.

— Vrei să te măriţi cu el, deşi porţi în pântece copilul meu?

— Nu credeam că are vreo importantă, râse ca dispreţuitoare, la fel de pornită şi de furioasă ca el. Pentru tine e doar unul din cei mulţi pe care-i ai.

Johnnie abia se stăpâni să n-o pălmuiască peste gura care zâmbea batjocoritor. Vru să spună ceva, cu nările fremătând de mânie, dar se strădui să-şi ţină firea şi-i zise cu un calm desăvârşit:

— Nu-i adevărat. Trebuia sănii spui.

— Şi de ce, mă rog? Adică te-ai însura cu mitic numai pentru că am un copil, altfel nu?

— Vrei ca alt bărbat să crească pruncul meu? o repezi lordul.

— N-ar fi singurul!

— Vorboste-mi despre copilul ăsta, afurisite! spumegă Johnnie.

Nu se îndoia că era al lui. Şi nu-i era deloc indiferent.

— Ai băut! se răsti ca, simţindu-l că duhnea a rachiu. Mâine-ai să te miri şi tu c-ai bătut atâta calc pentru un fleac.

— De şapte ore n-am pus în gură niciun strop de băutură, replică Johnnie, strângând din dinţi. Sunt al dracului de treaz. Şi-ţi cer să-mi răspunzi la întrebare.

O lipi cu spatele de zidul de piatră.

— Aşadar, doamnă – şuieră el – nu crezi c-ar fi trebuit să-mi spui şi mic?

— Poate nici nu-i al tău.

— Ce vorbeşti, Bitsy? Până şi vizitiii mei ştiu al cui este. Şi servitorii! Toţi, în afară de mine.

— Nu vreau să umbli după mine numai pentru copil. Acum ai priceput?

Rămase privindu-l cu buzele strânse.

— Dacă tot e vorba să pricepem fiecare câte ceva, atunci află că nu vreau să te măriţi cu George Baldwin.

— Dar dacă n-ai fi avut un copil cu mine, tot aşa ai l „i gândit?

Îl blestemă în gând, văzând că nu-i răspunde.

— Vezi? şopti ca eu tristeţe. Îmi pare rău că te-ai ostenit degeaba până aici.

— Văd că n-ai înţeles, i-o întoarse ei la fel de încet. Mergi cu mine la Goldiehouse.

— Redmond nu va fi de acord.

Johnnie remarcă, satisfăcut, că ea nu pomenise

numele lui George Baldwin.

— De ce nu-l întrebi? îi spuse Johnnie cu blândeţe, trăgând-o după el, către uşa de sub scară –, care dădea spre chiliile călugărilor.

Câteva clipe mai târziu se găseau afară, în lumina unui soare strălucitor, între două tabere de călăreţi înarmaţi, ale căror căpetenii se măsurau încruntate una pe cealaltă, lângă o mireasă uluită.

— O iau cu mine la Goldiehouse, îi spuse Johnnie lui Redmond. Ai ceva împotrivă, ceva ce nu s-ar putea rezolva între…

Aruncă o privire rapidă către soldaţii înarmaţi.

— … să zicem, patru-cinvi sute de oameni?

— Dar *eu nu vreau* să merg! protestă Elizabeth.

Redmond îl săgetă pe Johnnie cu privirea, înălţâiut mirat din sprâncene.

— Unde ţi-o darul vorbei, Ravensby?

Johnnie ridică din umeri, la fel de furios şi de nesigur pe propriile-i sentimente ca şi Elizabeth.

— Îţi dau un răgaz de două săptămâni, Ravensby, zise Redmond. Încearcă să te lămureşti cu lady Graham. Pe urmă voi veni după ea.

Elizabeth îşi fulgeră căpitanul cu o privire mâniqasă.

— Iuda[10]! Ce-i asta? Un joc între bărbaţi, în care eu sunt miza?

— Te pun la încercare, Ravensby! vorbi apăsat Redmond, uitându-se la Johnnie cu o expresie de nepătruns. Nu-i nevoie să rămâi mai mult de-atât, Elizabeth – adăugă el eu ochii la lady Graham. Te poţi întoarce oricând, să te măriţi cu George Baldwin. Am să-i spun şi lui.

---

10 lutin — unu) dintre discipolii lui li sus Christos, pe carc-1 vinde pentru iui pumn de arginti. Afltnd de osîndirca Mtntuiloruiui. se sinucide, spîn/nrîndu-sc de un copac, (n.t.)

— Eu n-am niciun cuvânt de zis?

— În două săptămâni vom asculta cuvântul tău.

— Dracu' să te ia, Redmond! De când te-ai făcut îngerul meu păzitor?

„De azi-dimineaţă, de când le-am văzut plângând, înainte de plecarea la biserică", ar fi vrut el să spună.

Dar se gândi să nu-i ofere lui Ravensby un avantaj asupra ei, aşa că se mulţumi să-şi ceară iertare.

— Peste două săptămâni poţi renunţa la mine, dacă vrei! zise el liniştit, făcând o plecăciune.

Apoi o ajută să uree pe iapa înşeuată pentru ea.

Cei trei sute de membri ai clanului Carré porniră spre casă, împreună cu Elizabeth.

*

Odată ajunşi în Scoţia, cei mai mulţi călăreţi îşi continuării drumul, iar o mică escortă rămase s-o însoţească pe Elizabeth până la Goldiehouse. Călătoriră la pas, cu grijă pentru starea ei, oprind din când în ci lui la hanuri, să se mai odihnească şi să bea ceva.

Johnnie nu veni niciodată lângă ea. Furia încă nu i se domolise cu totul, iar gândurile îi erau prea învălmăşite ca să poată susţine o conversaţie normală cu Elizabeth. Cum trebuia să-i vorbească fără martori, preferase să rămână afară, lăsându-i pe Munro, Adam şi Kinmont să-i ţină de urât.

Puţin după orele zece se zări în depărtare Goldiehouse, cu toate ferestrele luminate. Johnnie trimisese mesageri din Jedburgh, ca să-i anunţe sosirea, astfel încât oamenii ieşiseră afară eu torţele aprinse, ea să le lumineze calea.

Elizabeth se gândi că s-ar fi bucurat de primirea făcută, de n-ar fi fost adusă aici fără consimţământul ei. Ce fericită ar fi fost să stic că Johnnie Carre venise după ca fiindcă o iubea! Dar el nu voia decât să împiedice un alt bărbat să-i ia copilul. Iar Elizabeth îl ura pentru această

izbucnire de orgoliu.

Prea mult luptase să-şi croiască o viaţă liberă de controlul oricărui bărbat. I se dăruise lui Johnnie Carre cu toi sufletul, întrucât pentru prima oară avusese dreptul să aleagă. Dar el nu-i remarcase dorinţa de independentă. Sau poate nu-i păsase. Ar fi putut redeveni proprietatea lui Hotchanc sau a tatălui ei. Numai că acum intrase în posesia lui Johnnie Carre.

Şi ranchiuna îi întuneca inima şi mintea.

Dar toţi. slujitorii lui Johnnie o întâmpinară cu braţele deschise. Doamna Reid o strânse la piept ca pe copila ei şi fiecare se grăbea să-i ureze „bun-venit", cu un zâmbet sau o vorbă bună. Dankcil Willie îi făcu o plecăciune până la pământ, cu chipul luminat de bucurie. Apoi i se adresă în numele tuturor, zici lui:

— E o mare fericire să vă avem din nou la Goldiehouse, înălţimea Voastră!

O mulţime de servitori o însoţiră pe scara cunoscută, care ducea la camera din turn. Aici o aştepta Helen.

— Acum, my lady, nu mai aveţi nimic de făcut! zise fata, zâmbind veselă, cu obrazul îmbujorat. Staţi să vă odihniţi după atâta drum, iar eu o să am grijă de toate.

Făcu o scurtă plecăciune si – conduse pe Elizabeth până la patul care fusese deja pregătii pentru ea.

Elizabeth îi mulţumi Hélènei, pentru că, într-adevăr, fusese o zi obositoare, iar cu o noapte în urmă nu închisese ochii – ca şi Johnnie. Adormi înainte ca Helen să-i fi încheiat nasturii de perle ai cămăşii xic noapte.

— Biata doamnă… murmură camerista, făcând senin celorlalţi slujitori să iasă din iatac.

— De cum se scoală, trimite-mi vorbă să aduc de mâncare! îi spuse doamna Reid, care rămăsese la piciorul patului, privind cu duioşie somnul adânc al Elizabethei. Lordul vrea să-i facă drăguţei lady Graham nişte veşminte noi. Zice că nu poate să vadă în ochi rochia aia de mireasă,

A trimis pe cineva la Kelso, s-o cheme aici pe doamna Lamieur, pentru inline dimineaţă.

— Chiar are nevoie de rochii, cu copilaşul pe care-l aşteptăm! râse Helen.

— Lordul spunea ceva şi de-o nouă rochie de mireasă, adăugă fericită doamna Reid.

Amândouă îşi zâmbiră, mulţumite.

Evident, nimeni nu ceruse şi părerea Elizabethei Graham.

*

A doua zi de dimineaţă, Johnnie intră în odaia Elizabethei. Servitorii tocmai strângeau masa după micul dejun. Helen părăsi încăperea. aşa cum primise poruncă. Din prag, se întoarse, sfătoasă:

— Aveţi grijă cu copilul, my lord…

— Ce i-ul spus? o întrebă Johnnie pe Elizabeth, când uşa se închise în spatele cameristei. Că vreau să te violez ia un tâlhar?

Ridică din sprâncene, în semn de dojană.

— N-am nici cea mai mică intenţie să fiu violent.

Se aşează în jilţ, liniştit şi nepăsător, ca un om de la Curte, elegant şi mirosind a colonie. După o noapte de odihnă îşi recăpătase stăpânirea de sine.

Ea se îndreptă către fereastră. Inima i se zbătea în piept nebuneşte, încă din clipa când îl zărise în prag.

— Ai dormit bine? o întrebă el, grijuliu.

O privea cu atenţie, fără urmă de mânie, acum când o avea în locul în care dorise mereu s-o ştie.

— Vrei cumva să discutăm şi despre vreme, de parcă ieri nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit, de parcă nu ht-ai fi răpit chiar de la propria mea nuntă?

— Mărită-te cu mine! spuse el scurt, răspunzând potopului de întrebări.

— Nu vreau să mă mărit cu un bărbat care n-a dat un

semn de viaţă săptămâni întregi după ce a părăsit Three Kings. Nu-mi trebuie un om care se simte obligat faţă de mine numai pentru că-i port pruncul în pântecele meu. Nu doresc un soţ care nu ezită să-mi nesocotească vrerea. Oare toţi bărbaţii au un sentiment al posesiei atât de dezvoltat? Dacă-i pe-aşa, află că refuz să fiu din nou proprietatea cuiva!

— Îmi pare rău că nu ţi-am scris… şi că mi-am făcut astfel apariţia în viaţa ta. Nu înţeleg ce. vrei să spui cu „sentimentul posesiei”. Şi nu-i vorba de obligaţie, Elizabeth.

— Atunci de ce? Pentru că mă iubeşti? îndrăzneşti să spui c-ai fi venit după mine de n-ar fi fost copilul?!

Johnnie era obişnuit cu dialogurile fine şi subtile, aşa că sinceritatea ei îl lăsă fără replică.

— Vezi că am dreptate?

— Nu poţi separa una de alta. Copilul există, ştiu că există, iar cu vreau să te măriţi cu mine. Nu vreau să iei de bărbat nici pe George Baldwin, nici pe oricare altul.

— Ei, să ştii că asta chiar sună a declaraţie de dragoste!

El oftă adânc, voind să arate că-i înţelege sentimentele şi străduindu-se să le exprime pe-ale sale.

— Uite ce e, eu nu sunt obişnuit să fac astfel de declaraţii, dar vreau să ne căsătorim. Cât de curând posibil.

— Dar dacă nu-i copilul tău?

Johnnie închise ochii o clipă, iar când deschise pleoapele din nou, în privirea lui albastră sclipi un fulger de mânie.

— Doamne, Elizabeth, de ce-mi îngreunezi situaţia?

— Iertare, Ravensby. Am uitat că nu cunoşti decât supunerea. Bărbaţii ca tine, care conduc două-trei mii de oameni, ştiu doar să dea ordine, nu să şi primească. Dar nu eşti sigur că-i copilul tău, aşa e, Johnnie? şi-n acest caz, ai

face o prostie să te însori cu mine.

— Ah, cât de rea poţi fi câteodată! murmură el, încleştându-şi degetele pe braţele jilţului, până ce i se albiră încheieturile.

Făcuse era mai mare concesie din viaţa lui: îi oferea numele, familia, averea, când până atunci nu acceptase nici în ruptul capului căsătoria. Iar ea îi răspundea în batjocură.

— Bun, atunci să zicem… să zicem că-mi asum riscul, în speranţa că e copilul meu.

— O împrejurare ce nu ţi-e deloc străină! nu-l iertă Elizabeth, furioasă că el nu-i înţelegea motivul împotrivirii.

Îşi închipuirea, dacă-i cerc scuze, putea şterge cu buretele săptămâni întregi de indiferentă sau incidentul cu răpirea din catedrala Hexham – deşi aici şi Redmond îşi avea partea lui de vină.

„Ah, bărbaţii!” îşi spuse ca, clocotind de furie. „Dracu’ să-i ia pe toţi!”

În clipele acelea uitase de îndemnul raţiunii, purtată de valul de mânie care-i întuneca gândurile. Nu se va mărita cu Johnnie Carre, nici de-ar fi ultimul bărbat de pe pământ.

Se grăbi să-i anunţe această hotărâre, în cuvinte cât se poate de reci.

O fracţiune de secundă, el se întrebă dacă nu cumva făcea o mare greşeală – cu sau fără copil. Dar avea încredere în propriul instinct, care de multe ori îl ajutase să supravieţuiască. Iar în drumul spre Three Kings avusese destulă vreme să se răzgândească în legătură cu hotărârea de-a o lua de soţie.

— La zece jumătate vine doamna Lamieur, să-ţi ia măsura pentru haine! vorbi el cu blândeţe, muşcându-şi limba ca să-şi stăpânească o replică tăioasă. Să-ţi alegi materialul pentru noua rochie de mireasă.

— Şi dacă nu vreau?

— Atunci am să-l aleg cu.

*

Într-adevăr, curând după sosirea croitoresei îşi făcu apariţia şi Johnnie, de parcă ar fi fost obligaţia lui de stăpân al casei. Se instala comod într-un jilţ, de unde putea privi şi zâmbi la toată lumea – la servitoare, la doamna Lamieur, lui Helen şi în special Elizabethei, care stătea îmbufnată în mijlocul grupului de femei, numai în corsetul cu panglici şi în jupă.

— Lady Graham va avea nevoie de garderobă completă, spuse el, lăsându-se pe spate în jilţul pe al cărui spătar erau sculptate chipuri de apostoli. Rochii speciale pentru sarcină.

Elizabeth se făcu roşie ca sfecla, iar croitoreasa se opri în loc, şocată.

— Poate mai întâi ar trebui să aleagă rochia de mireasă, adăugă lordul. Ai vreo preferinţă, draga mea? se întoarse el către Elizabeth, cu o privire amuzată.

— Ceva negru! se răsti ea printre dinţii strânşi.

— Eu prefer brocart crem, urmă Johnnie, neluând în scamă spusele Elizabethei. Avem nevoie de rochie cât mai curând. Crezi că se poate, doamnă Lamieur? o întrebă el pe croitoreasă, cu o politeţe desăvârşită.

Fără a îndrăzni să se uite în ochii celui mai mare senior din ţinutul de la graniţă, doamna Lamieur bolborosi ceva aducând a încuviinţare. Se gândea că de *ustn* lordul o făcuse lată! auzi, să-şi aducă acasă viitoarea nevastă cu o escortă de trei sute de oameni! Toată lumea vorbea numai despre *ost*, a. Şi încă o femeie care părea a se împotrivi căsătoriei – nemaipunând la socoteală faptul că era gravidă! Dar cum Ravensby plătea regeşte, ce rost avea să se mai mire de ciudăţeniile lui?

— Poate aşa ceva, my lord… îşi dădu ca eu părerea, arătându-i câteva acuarele cu diverse modele de rochii.

— Vino să te uiţi, Elizabeth! porunci Johnnie, fără a

ridica tonul.

În tăcerea care se lăsase, toţi aşteptau să vadă reacţia Elizabethei.

— Se vede foarte bine şi de-aici.

— Nu te purta ca un copil.

Elizabeth nu avea de ales. Dacă nu-şi ţinea firea, s-ar fi pus într-o situaţie penibilă în faţa slujnicelor. După câteva clipe de gândire, porni spre masa unde se aflau schiţele.

Johnnie zâmbea binevoitor. Lady Graham se uită repede pe desene, iar după ce alese câteva, toţi din odaie îi auziră icnetul. Johnnie o apucase de mână şi, trăgând-o înspre el, o silise să i se aşeze în braţe.

— Acum arată-ne şi materialele, doamnă Lamieur. Nişte caşmir călduros şi stofe de lână, pentru că vine iarna.

Johnnie simţea tremurul Elizabethei şi, fără voia lui, vechea patimă se trezi la viaţă. Îl cotropi o dorinţă pătimaşă de-a o poseda, atât de insuportabilă, încât îi venea să strige tuturor să-i lase singuri. Coapsele ei calde aşezate în poala lui îl excitau. Faptul că ai putea atinge pielea catifelată, neapărată nici măcar de mătăsuri transparente, îi stârnea simţurile, dincolo de orice închipuire. Se întrebă dacă nu cumva tocmai Huidui de virtute neîntinată pe care-l emana toată fiinţa ei îi făcea pe toţi bărbaţii s-o dorească.

Ea îi simţi sexul întărindu-se sub ea, apoi fierbinţeala trupului, a cărui forţă o tulbura ca un afrodiziac. Încercă să-şi stăpânească valul de dorinţă care-o cuprindea puţin câte puţin, mai copleşitor ca niciodată. Îşi îndreptă spatele, dezlipindu-se de pieptul şi de braţele lui Johnnie, dar mişcarea o făcu să i se lase şi mai mult pe coapse. O nouă zvâcnitură a sexului lui îi trimise fiori în tot trupul. Într-o pornire disperată de-a se elibera de sub vraja bărbatului, alese la întâmplare vreo douăzeci de schiţe, fără a distinge

nici desene, nici culori, şi zise:

— Asta… asta… asta… şi acelea…

Doamna Lamieur ceru din ochi aprobarea lordului de Ravensby, apoi spuse:

— Cred că pentru început ajunge, lady Graham.

— Atunci am terminat? întrebă ca crispată şi înspăimântată de vechile senzaţii care-i curgeau în vine ca un foc.

Se temea de atingerea lui răscolitoare, ştiind că trupul ei nu va întârzia să răspundă chemării lui Johnnie Carre.

— Trebuie să vă mai iau măsuri, my lady. Îmi permiteţi, my lord… adăugă eu teamă croitoreasa, aşteptând un semn din partea lordului.

— Desigur, răspunse Johnnie, cât se poate de politicos.

Respectul arătat de doamna Lamieur, nu ei, ci lui Ravensby, spori furia Elizabethei, domolindu-i pentru o clipă dorinţa arzătoare, împingându-l violent cu cotul, sări din braţele lui şi porni hotărâtă spre masa plină de aţe şi alte ustensile de croitorie.

— Bine că nu durează mult, zise Elizabeth cu răceală. Mi s-a făcut foame.

— Dacă vrei să mănânci, Elizabeth – spuse lordul, aruncând o privire spre ceasul din colţul încăperii şi zâmbind plin de înţeles – doamna Lamieur poate veni ceva mai târziu.

Îşi încrucişa picioarele, ca să-şi ascundă erecţia, apoi îşi frecă uşor pieptul, acolo unde ea îl împunsese cu cotul, amintindu-şi cât era de aprigă la pat.

— Doamna Lamieur va rămâne la Goldiehouse până-ţi termină rochiile, aşa că se poate întoarce oricând doreşti.

Temându-se că Johnnie va trimite afară slujitorii şi se va trezi singură cu el, Elizabeth se grăbi să răspundă:

— Nu-i nevoie. Nu mi-o chiar de foame. Să terminăm întâi cu luatul măsurilor.

Nu putea fi sigură pe ea; tot trupul îi ardea de dorinţă.

— My lady, cred c-ar trebui să vă măsor fără corset... Ăăă... Mă gândeam la săptămânile ce vor veni... adică... talia dumneavoastră...

Văzându-i stânjeneala, Elizabeth se înroşi din nou – poate pentru că se vedea în situaţia de-a discuta despre sarcină în prezenta unor servitoare şi-a unei femei necunoscute.

— Adică, my lord... continuă doamna Lamieur, dacă n-aveţi nimic împotrivă... Vreau să spun... Corsetul... Of, Doamne! exclamă ca, sub privirile amuzate ale celui mai nedomolit dintre lorzii de la graniţă.

— N-ai de ce să te jenezi, doamnă Lamieur, îi spuse Johnnie cu bunăvoinţă. Toată lumea-i fericită pentru copilul pe care-l poartă în pântece lady Graham. Vino-ncoace, Elizabeth, să-ţi desfac corsetul.

— Pot să mi-l desfac şi singură, Ravensby! îi replică, furioasă că ceilalţi vorbeau de parcă ea nici n-ar fi existat, de parcă fiecare măsurătoare, fiecare semn cu creta şi fiecare eşantion de material avea nevoie în primul rând de aprobarea „marelui senior", care trona netulburat în scaunul lui cu apostoli, amintindu-i ce puţin avea de-a face cu sfinţii un diavol ca el.

— Dar vreau să ţi-l desfac chiar eu! insistă Johnnie.

Deşi vorbise în şoaptă, toată lumea îl auzise clar, ghicind va sub vorbele lui liniştite se ascundea o notă de iritare. Şi autoritate.

Porunca sunase ca şfichiul unui bici cu canaf de mătase. O clipă Elizabeth se chirci, de parcă într-adevăr ar fi primit o lovitură. Rămase nemişcată câteva momente. Ceilalţi nu-şi mai luau privirea de la frumoasa femeie blondă, pe jumătate dezbrăcată şi în picioarele goale, a

cărei voinţă o înfrunta pe cea a unuia din cei mai puternici nobili scoţieni.

— Vrei să te joci de-a camerista, Ravensby? întrebă ea, ascunzându-şi furia sub un zâmbet angelic şi batjocoritor.

— Cu cea mai mare plăcere. Hai, vino! insistă el, fără a da nicio atenţie ironici, stăpân pe rolul său de mare senior.

În tonul lui aparent liniştit se ghicea o voinţă de oţel.

— Desigur, lord de Graden, răspunse ea, cu prefăcută supunere. Dacă aşa *vrea* Înălţimea Voastră… adăugă, încercând să aibă ultimul cuvânt într-o confruntare inegală.

— Aşa *vreau*, lady Graham, replică el, cu un surâs vesel.

Iar când Elizabeth ajunse lângă el, îi murmură la ureche:

— Acum e rândul tău să-mi dai riposta finală.

— Rândul meu o să fie când va veni Redmond să mă ia, Ravensby.

— Nu va veni. Acum apropie-te, să-ţi desfac panglicile.

— Cum adică, nu va veni?

Rămase în faţa lui, încremenită de uimire.

— Pentru că i-am trimis vorbă că ne căsătorim. Zilele astea aştept de la el un mesaj de felicitare. Dă-te mai încoace sau te fac de râs fată de servitori.

— Mai mult ca până acum?

— Mai mult ca oricând, răspunse el cu răceală, privind-o drept în ochi. Uită-te aici!

Îi arătă spre pantalonul umflat între picioare.

Ea se supuse, ştiindu-l în stare de orice.

Închise ochii când el îi lărgi corsetul pe pântece şi se întrebă dacă va suporta atingerea mâinii lui.

— Ţi s-au mărit sânii, şopti Johnnie cu buzele aproape de urechea ei, învăluind-o cu parfumul părului. Oare cum i-aş simţi acum?

Îşi trecu uşor mâna peste sânii ei. Glasul îi fusese tainic, tremurând de dorinţă şi încărcat de amintirea plăcerilor din trecut.

— Te rog, Johnnie, nu la asta! îl imploră ca, strângându-şi pleoapele, să-şi stăvilească valul de căldură care-o cotropea puţin câte puţin. Nu de faţă cu toţi.

— Oricând vei vrea tu, iubita mea! murmură el cu blândeţe, simţindu-i trupul prin pânza subţire a bluzei. Adu-ţi aminte! şopti, atingându-i în treacăt sfârcurile sânilor, înainte de-a o elibera de strânsoarea corsetului.

O senzaţie copleşitoare îi fulgeră tot trupul, până în lăcaşul cel mai tainic al dorinţei. Se clătină pe picioare, ajunsă la capătul puterilor.

El o sprijini în braţe.

— Nu încă, draga mea, îi murmură, punându-i mâinile pe solduri şi îndepărtând-o de el, cu sângele rece căpătat în ani întregi de aventuri amoroase. Acum deschide ochii… o îndemnă încetişor. Priveşte cum cei din jur abia aşteaptă să vadă ce-o să se întâmple.

— Te urăsc! şopti Elizabeth, în ai cărei ochi verzi continua să ardă pasiunea.

— Înţeleg cum vine asta, pentru că şi eu te urăsc… dar puţin mai altfel.

Zâmbi uşor răutăcios, rezemându-se de spătarul jilţului.

— Şi totuşi, nu trece o clipă fără să te doresc!

Ridică, ironic, din sprâncene.

— De-aş fi un om cu frica lui Dumnezeu, aş crede că-mi primesc pedeapsa pentru nenumăratele mele păcate. Dar aşa… E doar o dilemă personală, pe care-o voi lămuri curând.

— Desigur, fără învoirea mea.

— Asta te priveşte pe tine, draga mea.

Brusc se ridică în picioare, fără a-şi părăsi zâmbetul batjocoritor, şi-i cuprinse cu privirea pe toţi cei din încăpere.

— Îţi mulţumesc pentru amabilitate, doamnă Lamieur, se adresă el politicos modistei, de parcă până atunci nu discutase ui Elizabeth decât despre croitorie. Lady Graham îţi va spune personal dacă doreşte şi altceva. Vă urez tuturor o zi plăcută.

Se înclină spre cei prezenţi, apoi se întoarse către Elizabeth, făcându-i cu ochiul.

— Noi doi discutăm mai târziu. Abia aştept să te dezbrac de rochiile cele noi.

*

Toată ziua nu-şi mai făcu apariţia, şi Elizabeth nu dădu eu ochii de el decât a doua zi de dimineaţă, când lordul veni în iatacul ei, ne invitat, ca de obicei.

— Ai hotărât când vrei să ţinem nunta? întrebă el, lăsându-se greoi într-un jilţ şi fă când servitorilor semn să iasă.

— Spune-mi cât mai durează jocul acesta ridicol? izbucni Elizabeth.

Ridicând ochii de pe cartea pe care o citea, îl privi peste masă şi-şi împreună palmele, zicând:

— Nu accept să mă supun poruncilor tale, fie ele şi politicoase, legându-mă printr-o căsătorie care nu-i altceva decât o tranzacţie. Mulţumesc, dar am mai avut parte de aşa ceva.

— Chiar vrei să te rog în genunchi? Cred că de la Hexham, într-un fel am şi făcut-o de nenumărate ori.

— Te amuză, aşa-i? Chiar şi căsătoria asta. Cum oare reuşeşti să-ţi stăpâneşti atât de bine sentimentele?

— Iar tu nu poţi! Haide, haide, Elizabeth, şi tu încerci

să-ţi ţii sentimentele în frâu, la fel ca mine.

Începu să râdă.

— Desigur, în afară de dorinţă, care nu-i deloc greu de stârnit”.

— Ca şi a ta.

El tise şi mai tare.

— Întotdeauna am spus că eşti o adevărată comoară?

— Pur şi simplu, nu consider că pofta cărnii e un motiv suficient pentru căsătorie.

— Tot e mai bine decât să n-ai niciun motiv, cum s-a întâmplat eu ţine şi George Baldwin.

— Aveam nevoie de el, ca să mă apere de fraţii Graham.

Ce-i atât de rău în asta? Tu nu-i ştii pe Graham-i, aşa că scuteşte-mă de critici. Viitorul acestui copil e cea mai mare grijă a mea.

— Şi-a mea.

— Vezi bine că aşa ajungem la un punct nevralgic.

— Uite ce el suspină el. descurajat. Nu ştiu exact ce înseamnă cuvântul „iubire”, deşi noi doi ne-am contrazis mereu privitor la o definiţie exactă. Dar dacă dragostea înseamnă să-mi fie dor de tine şi să te doresc atunci când ştiu că n-ar trebui, şi c-aş fi de-o mic de ori mai fericit să nu mă gândesc la fiica unui blestemat de englez ca Harold Godfrey – ei bine, atunci nenorocirea pe care o îndur acum se cheamă dragoste.

— Înduioşătoarea ta explicaţie nu face decât să-mi întărească hotărârea de-a nu mă mărita cu tine. Cum am putea trăi împreună, când între noi e-atâta ură?

Ar fi vrut să-l mai întrebe cum să nu fie geloasă pe celelalte femei din viaţa lui, dur nu voia să se umilească într-atât.

— Nu întotdeauna poţi găsi răspunsuri satisfăcătoare, Elizabeth. Nici chiar prin forţa minţii şi a

raţiunii.

Iar el, care trăia tot timpul în miezul evenimentelor, ştia asta mai bine ca oricine.

— Nici tu nu poţi face întotdeauna numai ce vrei, Johnnie.

El sări în picioare, de parcă ar fi primit o palmă. O clipă

O privi pătrunzător, apoi îşi întoarse ochii pe fereastră.

— Poate am să-l chem pe preotul familiei. Să terminăm odată cu povestea asta! spuse mânios, neobişnuit ca o femeie să i se pună împotrivă atâta timp, şi cu răbdarea ajunsă la limită.

Era o epocă a suveranităţii bărbaţilor. Părerile femeii nu contau prea mult.

— Oare de ce mă port aşa frumos cu tine? şopti, vorbind va pentru sine.

Dar ca îl auzi şi-i răspunse, la fel de înverşunată:

— Pentru că te-aş putea face de râs în plină nuntă, strigând tu gura mare cine eşti.

Johnnie îşi dădu seama că Elizabeth nu înţelegea adevăratul motiv al purtărilor lui galante, nici câte compromisuri făcuse de dragul ei. Puţin îi păsa lui Johnnie dacă mireasa va striga în gura mare, la altar, în faţa unui preot care, oricum, era în slujba lui. Nu-I interesa nici de-ar fi strigat către tot satul. Tot ce-şi dorea Ravensby era să ştie ce se petrece în sufletul Elizabethei. Şi, dintr-odată, descoperi că procedase greşit, arătându-se blând şi înţelegător.

Doar şi legătura lor era împotriva firii. Acel ceva care-i atrăsese unul către celălalt, dăruindu-le plăcerea şi păstrând vie amintirea ei în mintea lordului, nu avea nimic de-a face cu raţiunea. Între ei exista o atracţie fizică atât de intensă, încât Ravensby se întreba dacă nu cumva această căsătorie îl va duce la pierzanie. Dar tot aşa cum

nu încercase să facă deosebire între patimă şi iubire, nu-şi dădea scama nici că sentimentele lui pentru Elizabeth Graham nu se asemănau câtuşi de puţin cu ceea ce simţise pentru celelalte femei din viaţa lui.

Se întoarse cu faţa spre ea, spunând:

— Mă întorc diseară.

Vorbise cu răceală, de parcă vorbele lui ar fi fost lipsite de semnificaţie.

— Adică?

Elizabeth îşi dădea seama că sarcina o făcuse să aibă reacţii contradictorii. Asprimea întrebării încercase să ascundă fiorul de dorinţă care-o străbătea din cap până în picioare.

— Adică te rog să îmbraci ceva care să-mi placă.

Îi zâmbi seducător.

— Ai să vezi că ai să-ncerci să-mi faci pe plac.

Capitolul 18

Tot restul zilei nu ştiu cum să-şi mai umple timpul, atât era de tulburată de apropierea serii. Încercă să citească, să meargă la plimbare cu Helen, petrecu după-amiaza în bucătărie, ascultând-o pe doamna Reid cu tot felul de istorioare despre copilăria lui Johnnie, care nu reuşiră decât să-i sporească neliniştea, îi era din ce în ce mai greu să-şi păstreze judecata limpede, când însuşi faptul că trăia în casa lui Johnnie Carre îi strecura în suflet o emoţie necunoscută.

Spre seară, Helen se străduí s-o îmbrace mult mai frumos ca de obicei, cu grijă să-i aşeze faldurile rochiei şi să-i potrivească dantela decolteului. O parfumă cu esenţă de trandafiri şi-i legă părul cu o panglică aurie, de aceeaşi culoare cu broderia noii rochii de mătase.

Văzând atâta meticulozitate, Elizabeth încercă să

protesteze, dar Helen îi zâmbi cu blândeţe.

— Văd că pruncuşorul v-a cam făcut nervoasă, spuse ea. Dar sunt aproape gata, my lady. Astă seară trebuie să fiţi cât mai frumoasă pentru domnul.

— Şi de ce, mă rog? întrebă ea, iritată. Nu văd de ce seara aceasta e mai altfel decât celelalte.

Camerista îşi feri privirea.

— Helen, înti ascunzi ceva! zise Elizabeth, simţind o strângere de inimă, convinsă că rochia nouă şi înfăţişarea pregătită cu migală aveau cu siguranţă un rost.

— Nu, my lady, nu ştiu nimic… bâigui Helen, cu tremur în glas, evitând în continuare s-o privească.

N-avea rost s-o necăjească pe biata fată. Era limpede că i se poruncise să-şi ţină gura. Dar Elizabeth deveni şi mai circumspectă. De altfel, întotdeauna trebuia să fie cu ochii în patru, când era vorba de planurile lui Johnnie Carre.

La cină abia se atinse de mâncare, pe care Helen o aşezase frumos în faţa ei, pe masa împodobită cu trandafiri. Când auzi o bătaie cunoscută în uşă, tresări violent.

În prag se ivi Johnnie. Fără a-i mai cerc îngăduinţa de-a păşi înăuntru, spuse:

— Mulţumesc, Helen.

Îşi trase un scaun lângă masa unde se afla lady Graham. Câteva clipe mai târziu se găseau împreună, singuri.

Chipul lui era cu totul altul în lumina aurie a lumânărilor decât în soarele timid de dimineaţă. Îşi pierduse acrul timid Şi rugător, de parcă ar fi fost mai obişnuit să comande.

Purta o haină neagră de catifea, despicată pe braţe şi la piept, unde lăsă să se vadă o superbă cămaşă albă, din pânza cea mai fină. La gât şi la mâneci avea o spumă de dantele, iar la jabou era înfipt un enorm diamant.

Pantalonii scoţieni, negru cu gri, şi pantofii de piele roşie se potriveau perfect cu jartierele roşii de mătase de la genunchi. Îşi legase părul lung şi negru cu o panglică de un albastru strălucitor.

— Complimentele mele doamnei Lamieur! zise el, Zâmbind fermecător, cu obrazul luminat de flacăra sfeşnicelor. Rochia ta e o minunăţie.

Pe un fond verde şi purpuriu era aplicată o broderie de mătase aurie, iar decolteul şi manşetele erau împodobite cu panglici colorate.

— Îmi închipui c-ar trebui să-ţi mulţumesc c-ai cheltuit atâţia bani cu mine, zise ca, ştiind ce mult costa dantela făcută de mână. Dar te anunţ că n-am nevoie de rochia asta.

— O clipă, draga mea! o opri Johnnie, ridicând uşor din umeri. Nu uita că astfel dai de lucru la douăsprezece croitorese din sat!

Râse nevinovat, ca un copil.

— Atunci îţi mulţumesc că ai grijă de săteni, răspunse ea cu o umbră de zâmbet.

Buna lui dispoziţie era molipsitoare.

— Ţi-am adus ceva, urmă Johnnie, întinzându-i o cutioară de catifea. O nimica toată, adăugă el, surâzând.

Elizabeth ridică încet capacul de catifea albastră. Înăuntru se arta un inel din piatră de jad, pe care era gravată faţada noii case de la Three Kings.

— Cât e de frumos! exclamă ea.

— M-am gândit că poate-ai vrea să-ţi foloseşti propria schiţă de arhitectură ca sigiliu.

— Asta înseamnă că mă întorc la Three Kings? întrebă ca, cu ochii strălucitori.

— Poate, râse el. De fapt, vreau să te iau de soţie, nu să te ştiu proprietatea mea.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, Elizabeth. Discutăm inutil. După căsătorie poţi face orice vrei. Nu eşti pupila mea.

— Şi tu poţi face orice vrei?

În glasul ei se citea o undă de mânie. Johnnie nu ştia ce să-i răspundă.

— Vrei să m-atragi în cursă? întrebă el, zâmbind.

— Răspunde!

— Ce să-ţi răspund? i-o întoarse el, având senzaţia că se duela legat la ochi.

— Ce vrei.

— Atunci am să te rog să vii cu mine. Vreau să-ţi arăt ceva.

Era un om de acţiune. Se săturase ele discuţii, de politeţuri şi de aşteptare.

*

O luă de mână şi pomi pe coridoarele înguste, coborând două etaje, după care străbătură holul mare de la parter, trecând printr-un portal frumos ornamentat. Ajunseră într-o încăpere mare, cu tavan pictat, cu ziduri îmbrăcate în lambriuri din lemn de pin, în culoarea mierii. Pe jos erau întinse covoare persane. Pretutindeni se vedeau vase chinezeşti pline cu trandafiri galben-aurii.

— Bine, dar ăsta-i dormitorul tău! exclamă Elizabeth, care nu se aştepta să dea cu ochii de o asemenea privelişte.

Patul mare cât peretele avea un baldachin verde de brocart, sprijinit pe patru stâlpi, înalţi până la tavanul cu îngeraşi pictaţi.

— Îţi place? întrebă el copilăreşte, de parcă ar fi fost preocupat doar de iatac şi nu de chipul ei emoţionat.

— Plec!

— Nu cred.

— Vrei să mă ţii aici împotriva voinţei mele?

Nu se gândise că s-ar putea s-o silească să rămână

aici.

— Da, răspunse el încetişor. Am să te ţin. Pentru că vreau să te am în patul meu şi în casa mea. Vreau să mă însor cu tine, Elizabeth Graham. Tot ce ne trebuie pentru o căsătorie după lege sunt o dispensă, un preot, acordul tău şi-al meu, precum şi doi martori – la ceremonie şi la pat.

— Chiar aşa? murmură ea, uluită. Ca o brută?

— Ca o brută, răspunse scurt, cu hotărârea de neclintit a unor ore şi zile de aşteptare.

— Iar eu nu am niciun cuvânt de spus?

— Nu.

— E împotriva legii. O astfel de căsătorie nu va fi recunoscută de niciun tribunal. Nu poţi găsi martori care să îngăduie aşa o mişel ic. Cu atât mai puţin un preot! protestă ea.

El zâmbi, parcă înduioşat de atâta naivitate.

— E cât se poate de legal, iubito. Şi nu ştiu dacă preotul şi martorii „vor îngădui aşa o mişelic”, dar tot ce pot să-ţi spun e că ne-aşteaptă. În încăperea alăturată.

— În încăperea alăturată? repetă ca în şoaptă.

— Văd că nu ţipi aşa cum faci când te laşi în voia poftelor cărnii, zâmbi el.

— Eşti hotărât să mergi până la capăt, nu-i aşa?

— Ceremonia propriu-zisă va avea loc mâine, la biserică.

— Am impresia că te-ai gândit la toate.

— Întocmai, încuviinţă el, cu o umbră de surâs.

Dacă n-ar fi fost atât de pus la patru ace, poate s-ar fi abţinut să-l plesnească peste faţă cu toată puterea. Însă furia îi întunecă mintea, făcând-o să uite de orice prudenţă.

Iar de nu l-ar fi plesnit, poate că nici el n-ar fi reacţionat într-un mod atât de neaşteptat.

Rămase încremenit câteva clipe, cu palma lipită de

obrazul arzând. Simţi pe limbă gustul sângelui şi-abia se înfrână să n-o plesnească şi el. Apoi vorbi cu un calm cutremurător:

— Ai nevoie să te înveţe cineva hunele maniere.

— Nu cumva tu eşti acela? îl repezi Elizabeth.

Dar în aceeaşi clipă îşi muşcă limba, văzând sclipirea itiânioasă din ochii lui…

— Mai mult decât oricare altul, murmură el.

Încă de la Hexhatn se supusese capriciilor ei, cu o bunăvoinţă care nu-i stătea în fire, dar acum ajunsese la capătul răbdării. Fără să-i mai pese de reacţia Elizabethei, se îndreptă către uşă, pe care o încuie, aruncând din mers cheia tocmai pe un dulap.

— Acum să ne ocupăm puţin de educaţia dumitale. zise Johnnie, folosind” pluralul de noblеţe cu o eleganţă desăvârşită.

Pornind spre ea, îşi scoase haina neagră de catifea şi-o azvârli pe jos. Îşi descălţă pantofii cu tocuri roşii şi se apropie, numai în ciorapii albi de mătase, ca o pisică uriaşă.

— Nu te tenie, lady Graham, murmură el, păşind către Elizabeth, care rămăsese împietrită în mijlocul uriaşului dormitor. Nu vreau să-ţi fac niciun rău.

— Ce ai de gând?

Stătea dreaptă în faţa lui, re fu Zâiul să-şi arate teama.

Văzându-i curajul, Johnnie zâinhi.

— Credeam că eşti gata să înveţi cum trebuie să se poarte. O soţie.

— Nu.

— Îţi promit că n-o să doară, my lady.

— Nu m-atinge!

— Mă tem că n-am încotro.

Glasul îi era îngăduitor, nu şi privirea. O apucă de

umeri, cu degetele lungi şi frumoase încleştate pe rochia de mătase, şi-o trase spre el, spunând:

— Trebuie să înveţi să spui: „Du, mylord.

— Am să ţip şi preotul ăla al tău va fi silit să plece. Ai să vezi că, până la urmă, nu ne căsătorim.

— Nu-ţi face iluzii, draga mea. Oamenii nu vor pleca nicăieri fără semn de la mine. Ia să vederii! Cred că mai întâi ar fi cazul să mă săruţi tu.

Îşi aplecă fruntea, continuând s-o seringă în braţe, şi-i atinse uşor buzele cu buzele lui; îşi trecu încetişor limba peste buzele ei pline, apoi dezlipindu-le, pătrunse printre ele.

Ea începu să se zbată, lovindu-l cu picioarele. Johnnie scoase un geamăt de durere şi-şi încicştă şi mai puternic degetele pe umerii ei. O mână coborî spre şoldul Elizabethei, lipind-o violent de el, în timp ce continua s-o sărute cu atâta patimă, încât ea îşi lăsă capul pe spate.

Elizabeth nu putea nici să respire. Simţi în gură gustul sângeluiui Johnnie, iar pe pântece sexul lui în erecţie. Se luptă să se elibereze din îmbrăţişarea aproape brutală.

Zbaterea ei nu făcea decât să sporească atingerea dintre sânii plini şi coapsele moi ale Elizabethei şi trupul excitat al lui Johnnie, stârnindu-l şi mai mult. Elizabeth simţi cum i se întăreau sfârcurile sânilor, mult mai sensibile de când rămăsese însărcinată, apoi o fierbinţeală i se răspândi în tot trupul, într-o secundă de luciditate, încercă să-şi alunge sau să-şi stăpânească senzaţia. Dar percepţia se împletea cu amintirea şi se simţi trădată de propriul ei trup. Simţurile se supuneau în faţa dominaţiei bărbatului.

Îi veni în minte senzaţia înnebunitoare a sexului lui Johnnie înăuntrul ei şi văzu cu disperare că răspunde din toate fibrele la această amintire. Într-o imagine de-o clipă, pe care nu şi-o putu înfrâna cu niciun chip, toate senzaţiile

pe care le crezuse îngropate în uitare se treziră la viaţă: cum îl simţea în adâncurile ei, cum o făcea să se cutremure în aşteptarea descătuşării, cum o mângâia în lăcaşul intim al dorinţei… şi peste tot… în urechi îi răsunară propriile gemete de plăcere din nopţile de extaz de la Three Kings…

Toate stavilele raţiunii şi logicii, pe care le ridicase în calea lui Johnnie Carre în săptămânile care trecuseră, se prăbuşeau jalnic una câte una, în faţa inexplicabilului val de dorinţă care-o cuprindea.

Şi Johnnie simţi schimbarea, de parcă s-ar fi lăsat cortina după primul act al unei piese. Elizabethâncctă să se mai zbată, şi deschise buzele, gata să-l primească, la fel de blândă şi supusă ca altă dată. Coapsele ei se lipiră uşor de sexul lui excitat.

El îşi domoli violenţa, începând s-o sărute cu arta pe care o deprinsese în nenumărate budoare parfumate, cu răbdare de călugăr care-şi face rugăciunea, până ce o auzi gemând şi răsuflând din greu. Elizabeth îşi împinse trupul plin de dorinţă înspre al lui, agăţându-se de el şi chemându-l spre plăceri nebănuite.

Atunci Johnnie declară ritos:

— Ei, acum începe educaţia ta…

Ea clătină din cap, scuturându-şi cârlionţii aurii peste mâna care-o ţinea prizonieră.

— Nu, nu acum… Nu vreau să mă mai joc…

Se lăsă pe spate în braţele lui şi-i zâmbi, cu ochii pe jumătate închişi de plăcere.

— Vreau să te simt… Scoate-ţi hainele… Sau măcar o parte din ele, şopti ca, şi mâna îi alunecă de pe spatele lui Johnnie, în căutarea şlitului de la pantaloni.

— Mai târziu, spuse el liniştit, prinzându-i mâinile într-ale sale.

Continuă s-o ţină lipită de coapsele lui, plimbându-şi privirea, sugestiv, pe trupul ei îmbietor.

— Mai întâi te dezbraci lu'.

— Poate chiar vei reuşi să mă convingi, murmură ca în glumă, legănându-şi promiţător şoldurile.

— Mi-nin închipuit cu, şopti Johnnie, cu buzele arcuite într-un Zâmbet. Poate vei vrea să vii şi-n patul meu?

Făcu un semn discret cu capul în direcţia imensului pat comandat pentru el tocmai la Macao.

— Numai odată cu tine.

— E plăcerea mea! replică el, păşind către pat.

Se opri lângă unul din stâlpii baldachinului şi-o trase uşurel înspre el.

— Încă o clipă, draga mea! îi spuse el, ducându-i uşor mâinile la spate.

— Grăbeşte-le! gâfâi ea, ridicându-se pe Vârfuri ca să-l sărute pe bărbie şi răsuflând fierbinte în obrazul lui.

— Pari să fii *gata*, şopti Johnnie, lipind-o cu spatele de stâlpul baldachinului, cu mâinile petrecute în jurul acestuia. Nu durează mult, adăugă cu blândeţe, începând s-o lege de pat cu şnurul de mătase al draperiei patului.

— Ce-i asta? întrebă Elizabeth, cuprinsă brusc de teamă.

Un fior rece îi străbătu trupul înficrhântat, amintindu-şi cum fusese legată şi răpită tot de Ravensby, care-şi făcea singur legile.

— Ne distrăm… răspunse el cu nepăsare, privind-o detaşat. Iar eu îmi vărs niţel năduful!

— Eu nu mă distrez.

Începu să se zbată, copleşită de un potop de gânduri şi emoţii contradictorii, în care simţurile înfierhântate se luptau cu furia care-o cuprinsese… şi cu spaima.

— Ai răbdare, încă nici n-am început, surâse el.

Întinse mânu şi-i atinse sfârcurile sânilor prin mătasea rochiei, mângâindu-le uşor cu vârful degetelor, cu

priceperea unui artist.

— Dezicagă-mă! îl rugă Elizabeth abia şoptit, tremurând din nou de dorinţă.

El o auzi şi, în acelaşi timp, simţi cum sfârcurile se întăresc sub mângâierea lui. ca nişte mici pietre preţioase. Zâmbi liniştitor.

— Până la urmă am să te dezleg… dar mai întâi trebuie să ne scoatem, hainele. Roagă-mă frumos, aşa cum se cuvine unei soţii ascultătoare, o îndemnă el cu blândeţe, dându-se un pas înapoi. Hai, roagă-mă frumos să te dezbrac, aşa cum face o soţie iubitoare.

— Nu poţi să mă sileşti, zise ea, privindu-l temătoare, deşi ochii continuau să-i strălucească de dorinţă. Decât dacă vreau cu.

— Te *pot* sili să faci orice, iubito! o asigură el, fără să ridice tonul.

— Numai acum. când mă ţii legată! murmură Elizabeth, ridicând uşor bărbia ca să-l privească în ochi, cu trupul chinuit de patima devastatoare care-i pulsa la tâmpic şi între picioare.

— Atunci, află că te pot ţine legală cât poftesc! replică Johnnie. În felul ăsta, ai să mă doreşti tot mai mult. Aşadar, scumpo, roagă-mă frumos, şi-atunci am să te dezbrac şi-o să trecem la lucruri mai plăcute.

Îi atinse sânii plini, pe deasupra dantelei decolteu lui, plimbându-şi uşor degetele pe rotunjimea lor.

— Ei, cum îţi place? Nu simţi cum fiorul se coboară până jos, în adâncul tău? N-ai vrea să mă simţi înăuntru? Spune-mi ceea ce vreau eu să aud, şi-utunci am să-ţi fac pe plac.

La auzul asprimii din glasul lui, ca deschise brusc ochii.

— Hai, fă-o pentru mine.

Elizabeth vedea dar că Johnnie era elt se poate de serios.

— Ai terminat cu politeţea?

— Da. Nu înţeleg nici cu de ce, dar nu uita că n-am fost niciodată însurat.

— Şi dacă refuz să te-ascult?

El răsuflă adânc. Niciodată nu trăise astfel de sentimente răscolitoare.

— Atunci s-ar putea să fiu în stare de orice. Îmi pare rău.

Poate voia s-o pedepsească pentru George Baldwin şi pentru că fusese elt pe-aici să încredinţeze pruncul său unui alt bărbat. Ori, cine Stic, poate chiar pentru propria-i dorinţă şi supunere în faţa ei în zilele care trecuseră. Nu cumva îi cerva să plătească şi pentru anii în care se oferise supusă soţului ei? îl tortura o furie inexplicabilă şi tot ce-şi dorea era s-o vadă umilită în faţa lui.

Fa îl privi o clipă, în care raţiunea se lupta să învingă emoţiile, dar fierbinţeala trupului îi arăta, mai mult ca oricând, irezistibila atracţie dintre ei. Îl dorea cu o patimă de neînchipuit, iar răspunsul pe care i-l dădu lui Johnnie reflecta atât propria-i pasiune, elt şi anii de supunere umilitoare.

O voi face numai dac-am să vreau eu. s

EI Zâmbi cu cruzime. Un z. Înhet diabolic.

— Iar voinţa mea este să fac ce-mi ceri, adăugă Elizabeth, cu un surâs plin de înţelesuri, mulţumită de hotărârea luată Şi de lupta care se dădea în sufletul lui Johnnie.

Se ridici pe vârfuri, tragâiul de legături, şi-l sărută pe buze.

— Numai de data asta… murmura ea.

— Pentru că vrei să mă simţi în trupul tău?

— Da.

— Da… ce?

Elizabeth îl privi cu ochii ei verzi şi strălucitori.

— Da, my lord.

— Ce bine e să ai o soţie ascultătoare! murmură el încetişor, îmblân/. indu-şi privirea. Ei, află că pentru un astfel de răspuns, am să te răsplătesc.

Apucă delicat cu vârful degetelor un capăt al dantelei decolteului, trăgând-o uşurel afară.

Ea simţi cum alunecă mătasea pe pielea ei, ca o şoaptă fierbinte pe carnea tremurând de dorinţă, de parcă Johnnie i-ar fi promis mai mult, dacă şi ca continua să-i împlinească voia.

— Acum rochia… gemu Elizabeth, supusă şi cuminte, întcicgând că prin această atitudine putea obţine mult. Descheie-mi rochia.

Îşi frecă spatele de stâlpul baldachinului ca o pisică în călduri, cu sânii albi umflaţi deasupra decolteului adânc. Fără dantelă, sânii se vedeau aproape în întregime, tremurând ca nişte fructe pârguite. Smuci uşor cordonul de mătase.

— Te rog, Johnnie, scoate-mi rochia îi ceru ea încetişor.

Avea senzaţia că veşmintele o strâng şi o înăbuşă, atât de fierbinte îi era trupul. Dorea nebuneşte să le lepede cât-colo, să simtă pielea lui pe pielea ei.

— Dar tot nu m-ai rugat cum trebuie, remarcă Johnnie, punându-i un deget pe buze.

— Te rog, my lord! repetă ca, fixându-l cu ochii verzi, neliniştiţi şi chemători. Te rog, scoate-mi rochia.

— Vai, cât respect! Cutii aş putea să te refuz?

Se aplecă uşor şi o sărută pe gâtul alb şi neted.

Ea se lipi de trupul lui, dăruindu-i-se, arzând să-i simtă sărutarea, pe gură, peste tot…

— Te rog, Johnnie… Nu mai pot s-aştept…

El făcu un pas înapoi, trecându-şi palma pe sânii albi şi plini, simţindu-i fierbinţeala prin mătasea rochiei.

— Sigur că poţi… replică lordul, care-şi cerea preţul pentru împotrivirea ei de până acum. Po (i, pentru că… trebuie.

Elizabeth închise ochii, tremurând sub atingerea lui aproape insuportabilă.

— Nu pot… murmură ea.

— Trebuie!

Puterea trecuse în mâna lui. Femeia care de la Hexham îl refuzase şi-l chinuisc tot timpul, îl ruga acum s-o atingă.

— Nu te mişca! îi ceru el.

Elizabeth se supuse, ghicind în glasul lui ameninţarea. Se temea că se va îndepărta de ea, care-l dorea mai mult ca oricând aproape.

Rămase neclintită, în vreme ce Johnnie îi desfăcea copcile una câte una, cu încetineală, de parcă n-ar fi fost şi el cuprins de aceeaşi dorinţă. În tăcerea încăperii se auzea numai foşnetul mătăsii, pocnetul copcilor şi răsuflarea precipitată a Elizabethei.

Când el termină de desfăcut şi ultima copcă, rochia de mătase se prelinse pe trupul ei, căzându-i la picioare.

— Mai e ceva, vorbi Johnnie.

şovăi puţin, întâlnindu-i privirea.

— Orice… murmură ea.

El surâse, încântat de atâta generozitate.

— Acum am să te dezleg, ca să-ţi scoţi rochia, dar pe urmă va trebui să stai din nou cu mâinile la spate.

— Da… da… Tot ce vrei tu…

Câteva clipe mai târziu, superba rochie de mătase zăcea prăvălită pe covor. El îi duse încet mâinile la spate, pe după stâlpul baldachinului, dar de astă dată n-o mai legă.

— Acum eşti prizoniera propriei talc pasiuni şi dorinţe.

— Doresc numai o parte din tine, gâfâi Elizabeth.

— De care te vei bucura la timpul potrivit, replică el, cu o aroganţă lipsită de ruşine. E neapărat nevoie să porţi asta? o întrebă, punându-şi degetul pe balenele corsetului de mătase. Nu-I cam înghesuie pe fiul meu?

— Sau pe fiica ta?

— Va trebui să iau în seamă şi-o astfel de posibilitate! râse el. Asta înseamnă să renunţ la spadă şi la lupte?

— Lasă-mă pe mine! şopti ca, cu gând că poate se va mişca mai repede. Şi-acum, lordul şi stăpânul meu nu vrea să-mi scoată tot ce am pe mine, precum şi propriile sale veşminte, ca să aibă bunătatea de a-şi face datoria fată de

El era gala să-i dea ascultare, dar brusc îşi aduse aminte cum batjocorise Elizabeth cererea lui în căsătorie, cu numai câteva clipe mai înainte. Îşi schimbă ghidul, obligând-o să-l aştepte, în timp ce-i scotea bluza şi corsetul.

Rămase privind-o câteva momente, pentru prima oară conştient de faptul că era însărcinată. Trupul zvelt şi subţire căpătase o nouă voluptate, mai subtilă.

— Sânii tăi sunt cu totul altfel... murmură Johnnie, înţelegând pentru prima oară în viaţă miracolul unic al sarcinii.

— Mai catifelaţi şi mai sensibili, şopti ca, întâlnindu-i privirca1 la fel. de senzuală ca atingerea degetelor.

— Întotdeauna? întrebă el, cu o îndrăzneală sugestivă şi provocatoare.

— Întotdeauna, răspunse ea cu voce rugătoare.

Johnnie veni şi mai aproape, păşind fără zgomot pe covorul gros.

— Vrei să-i mângâi?

Ea dădu din cap, nemaigăsind putere să vorbească.

El îi apucă uşor sfircurile între degetul mare şi arătător, şi le strânse uşor, simţindu-le cum se umflau şi se

întăreau la atingerea lui. Continuă să le mângâie, uluit de subita lor transformare.

— Ia te uită ce mari au crescut! exclamă el.

Elizabeth rămase cu pleoapele pe jumătate lăsate, tremurând de dorinţă.

— Priveşte… repetă Johnnie încetişor, frământând între delete bobiţele trandafirii.

O sărută pe pleoape, silind-o să deschidă ochii.

— Nu vrei să-mi dai şi mie un strop de lapte, când sânii tăi stau gata să plesnească?

— Da… da… Cere-mi orice…

Clasul i se stinse. Tot ce simţea era zvâcnetul fierbinte şi intens din trupul ei.

Johnnie se uită la ea, cu o umbră de surâs.

— Vreau să ţipi de plăcere, murmură el.

Se aplecă şi prinse între buze sfârcul taie ca un giuvaer şi începu să-l sugă, întâi încetişor, apoi cu tot mai multă forţă, până ce extazul ei se prefăcu în geamăt.

— Eşti crud! gâlârelizabeth, înnebunită de plăcere, dar luptând să se stăpânească, de teamă să n-o audă oamenii din încăperea alăturată.

El înălţă brusc fruntea, aproape zvârlindu-i brutele în lături, şi Elizabeth rămase cu ochii la el, înspăimilitată că Johnnie o va părăsi. Căuta să-i citească gândurile, ca să-i poată face pe voie. Numai astfel îi va dărui şi el plăcere.

— Greşeşti! replică Johnnie, privind-o ţintă, cu ochii unui străin, Mi-am schimbat toată viaţa de dragul tău!

Elizabeth nu-l văzuse niciodată astfel: nici urmă din farmecul lui jucăuş de până atunci. Nici urmă din asprimea de mai adineauri.

— Iartă-mă, murmură ea, înţelegând dintr-odată cât fusese de egoista când îi nesocotise sentimentele.

În clipa următoare, el îşi revenise, recăpătându-şi zâmbetul.

— Să nu încerci să profiţi de mine, îi zise, îndrăzneţ ca de obicei.

— Nici n-aş putea vreodată. Îţi datorez atât de mult, răspunse ea, fără a-i lua în scamă ironia. Tu nu ştii cât mi-am dorit acest copil… încă de la început! adăugă încet, vrând să-i ofere ceva în semn de recunoştinţă pentru sinceritatea acelei mărturisiri şi să-l facă părtaş la bucuria de-a purta în trupul ei o nouă viaţă.

— Atunci ar trebui să-mi fii recunoscătoare, râse el.

Vorbea cu voită nepăsare, nefiind obişnuit cu sentimente atât de profunde şi adevărate. Dar nu se mai putea împotrivi dorinţei de-a o poseda – dincolo de orice pofte ale cărnii – ţie parcă, dintr-odată, Elizabeth ar fi devenit tot ce avea mai scump pe lume. Îşi petrecu braţul pe sub genunchii ei, săltând-o de la pământ.

— Întotdeauna îţi voi fi… recunoscătoare… şopti ea, înlănţuindu-i gâtul cu amândouă braţele şi sărutându-l cu tandreţe. Nu ţi-ai schimbat doar viaţa ta, ci şi pe-a mea. Voi avea un copil, continuă ea fericită. Copilul

El z. Înhi, fericit de fericirea Elizabethei şi întrebându-se dacă nu cumva bucuria ei de-a zămisli era molipsitoare. O sărută cu nespusă dragoste şi-o purtă în braţe până la pat. Aici o culcă pe cuvertura verde, de mătase, şi se lungi lângă ca, cu tâmpla în palmă, încă îmbrăcat, de parcă tot nu s-ar fi hotărât ce să facă cu că îşi plimbă degetul de la gât până la pântece.

— E… cu totul altfel… murmură el, punându-şi palma caldă pe pântece la ei. Nu-s obişnuit să am de-a face… cu femei însărcinate.

— Vrei să spui cu o soţie… îl corectă ca Dacă tot mai ţii să fiu a ta.

— Cum să nu, scumpa mea Bitsy! replică Johnnie, cu un aer grav şi tandru. Mai ales dacă asta înseamnă să te leg de patul meu o viaţă întreagă.

— Văd că mi-ai dat drumul mai devreme, îl necăji

Elizabeth. Oricum, recunosc că ştii să fii din cale-afară de convingător…

— *Cât* de convingător? i-o întoarse Johnnie, pe un ton insinuant.

Începu s-o mângâie uşor pe pântece, privind-o cu ochi cercetători.

— Nu mă pricep deloc la copii mici.

— Nici eu.

Mai puţin temătoare, Elizabeth se mândrea cu starea ei prezentă.

— Vom învăţa împreună.

Pe fruntea lui se aşternu un nor.

— N-ar trebui să întrebăm vreo moaşă? Să ne sfătuim cu cineva.

— Acum? Nu, răspunse ea, simţind că se îmbolnăveşte de dorinţă.

— Am mai putea aştepta, zise Johnnie, făcând un suprem efort să se înfrâneze, acum că se simţea capabil de dăruire.

— Nici gând, se opuse categoric Elizabeth. Şi din moment ce astă-seară tot am. vorbii de îndatoririle fiecăruia, e ceva ce te-aş ruga să nu uiţi niciodată.

— Cam greu, râse Johnnie. Cu tine alături, goală… Şi cu toţi trandafirii din jurul nostru…

Ea continua să-l privească plină de îndrăzneală.

— Pentru că sarcina le face pe femei… mmm… cant pofticioase, să ştii că voi avea pretenţii de la tine cam tot timpul – doar dacă nu dormi.

Îi făcu cu ochiul, fără niciun pic de jenă.

— Dar chiar şi-atunci. s-ar putea să te trezesc.

El începu să râdă, fără fereală, ca şi Elizabeth.

— Poate c-am murit şi-acuni mă aflu în ceruri…

La început se arătă cu mare băgare de scutită, dar Elizabeth îi spuse, alintându-se:

— Dacă nu te culci peste mine, my lord, nu-mi rămâne decât s-o fac cu – sau să-mi găsesc un altul…

El o privi printre gene, arzând de dorinţă.

— Atât ţi-ar trebui, că n-ai mai apuca ziua următoare.

— Atunci, my lord, să-ţi datoria! încheie cu, încolăcindu-şi picioarele în jurul lui.

Johnnie râse, obişnuit să facă pe placul femeilor.

— Şi dacă accept, ai să-mi dai vreo răsplată?

— Sper să simţi asta singur, my lord. Aşa se şi întâmplă.

*

După ceasuri întregi de dragoste prenupţială, când amândoi ajunseră să înţeleagă sensul vorbelor „dorinţă nepotolită”, Johnnie se prăvăli deasupra ei, suflând greu după cel de-al doilea orgasm.

— Dacă-mi… îngădui… un scurt răgaz… de odihnă… cred c-am auzit pe cineva… bătând la uşă.

Prima dată nu luase în scamă ciocăniturile. Apoi îşi înălţă capul să asculte, şi, văzând că persoana de dincolo nu avea de gând să renunţe, se hotărî să dea un răspuns.

— Cât de… bine-crescută… te simţi… în clipa asta?

Ea se întinse alene, ca o pisică supărată şi, privind spre el, şopti provocator:

— Iar ţi-a venit vreo idee?

— Următoarele şapte luni promit să fie foarte interesante, murmură el, cu un licăr jucăuş în ochi. Şi nu… nu încă, draga mea mireasă. Ascultă.

Ciocăniturile se repetară.

— Te caută cineva?

— Vrei să spui *ne* caută…

— De ce? întrebă ca, neputându-se gândi decât la propria-i dorinţă.

— Ca să ne căsătorească.

— Vai, Johnnie! exclamă Elizabeth, aruncând o privire

spnxeasul de pe consola şemineului.

— Trebuie să le deschidem. Bănuiesc cât doamna Reid. Numai ea nu-mi respectă autoritatea în casa asta! râse lordul.

— Acum?

Era ora zece scara.

— Aşa cum suntem?

— Dacă n-ai nimic împotrivă…

— Dezbrăcaţi?

— E pe ea cald ca să purtăm haine şi din moment ce oricum va trebui să ne supunem ritualului de-a ne culca împreună în prezenta martorilor… La ce bun să ne îmbrăcăm şi să ne dezbrăcăm din nou? N-ai decât să tragi cuvertura peste tine.

Ea făcu ochii mari, înspăimântată, aşa că Johnnie sări jos din pat şi începu să scotocească prin sertare, după o cămaşă ţie noapte de-a lui. Elizabeth şi-o puse repede, apoi îşi netezi părul, legându-l la spate cu panglica lui albastră, descoperită pe undeva, pe sub cuvertură.

— Ei, acum arăţi exact ca o mireasă! râse el, aranjând pernele, ca un părinte îndatoritor.

— Ar mai fi un mic amănunt, îşi aminti Elizabeth, stând în faţa lui, cu cămaşa prea lungă căzând în falduri la picioare şi cu mânecile răsucite de câteva ori.

Îi aruncă o privire nesigură.

— Cât de mic? întrebă el, măsurând-o de sus şi până jos, fără să-i pese că era gol, cu părul negru răsfirat pe umerii laţi şi vânjoşi.

— Potrivit…

El înaltă din sprintene, fără să înţeleagă.

— E cumva o ghicitoare, ca aia cu elefanţii şi cutiile?

— Nu glumesc, Johnnie.

— Te-ascult! răspunse el, devenind brusc serios.

— E vorba de jurămintele noastre şi… ştii tu…

— Spune, draga mea! Sunt gata să-ţi împlinesc orice dorinţă.

— Bine... Dacă eu făgăduiesc să te iubesc, să te cinstesc şi să-ţi arăt supunere, atunci şi tu să juri la fel.

Johnnie, acest copil al soartei, care nu înclinase niciodată capul în faţa nimănui, rămase o clipă pe gânduri.

— Poate c-ar trebui să renunţăm la chestia cu supunerea... mormăi el.

De prea mult timp voinţa lui fusese lege, ca să accepte chiar şi un ritual.

— Ne-am înţeles, surâse ea.

El îi răspunse la surâs. l-ar fi plăcui să pună lumea întreagă la picioarele Elizabethei.

— A, sta-i lot?

Ea încuviinţă, împăcată că scăpase de spaimele trecutului.

Johnnie îi dădu deoparte o şuviţă răzicaţă de pe frunte, zicând:

— Aduni treci în pat, iubirea mea, ca să-i pol chema pe toţi curioşii care-aşteaptă afară.

Descuie uşa şi se întoarse cu paşi mari spre pat. Elizabeth se aştepta să-l vadă intri ml pe capelan, care-ar fi dat cu ochii de Johnnie în pielea goală. El se sprijinise în perne, cu învelitoarca verde ridicată până la brâu, dar cei de-afară păreau să nu-şi fi dat seama că uşa fusese descuiată. Johnnie se uită cu tandreţe la viitoarea lui mireasă, care se înroşise până în vârful urechilor, la gândul că va fi găsită aici.

— Stai liniştită, o calmă Johnnie. Ai să vezi că toată lumea va fi drăguţă cu tine. La urma urmei, lot ceremonialul ăsta e pentru cei ce trebuie să afle că tic-am căsătorităX)

— Ca tatăl meu! suspină Elizabeth.

— Sau ca fraţii Graham.

— Şi ca nenumăratele tale iubite, pe care le-ai lăsat cu buza umflată! râse ea.

Johnnie ştia că niciuna dintre femeile pe care le cunoscuse nu s-ar fi împiedicat de faptul că el era acum bărbat însurat, însă nu voia să tulbure fericirea Elizabethei, aşa încât dădu din cap a încuviinţare.

— Iar George Baldwin va înţelege că nu mai ai nicio obligaţie faţă de el, adăugă Johnnie. Aşa că nu vreau să mai aducem vorba despre consumarea căsătoriei – mai ales că mâine-poimâine vine pe lume un copil! o rugă el, văzând că se întredeschide uşa.

Helen îşi văil capul înăuntru.

— Toată lumea de la Goldiehouse e fericită că vrei să-mi fii soţie. Îndeosebi doamna Reid, care consideră că, în sfârşit, i-am făcut şi ei pe plac.

Văzând numărul celor care se înghesuiau în dormitorul lordului. Elizabeth rămase uluită. Deşi legea nu avea nevoie decât de doi martori. Johnnie îşi luase măsuri de precauţie, vhemând până şi oameni din sat. În caz că s-ar fi pus la îndoială validitatea căsătoriei, mărturia unor oameni ce nu se aflau în slujba lui cântărea cu mult mai greu. Lordul avusese grijă să cheme şi un episcop anglican, pe lângă capelanul bisericii scoţiene. Se gândise absolut la toate. Îşi cunoştea duşmanii foarte bine.

După ce-i înştiinţa pe cei doi prelaţi despre mica modificare din jurământ, se lăsă din nou pe pernele de dantelă, în vreme ce multe femei nu-şi mai puteau dezlipi privirea de pieptul lui gol. Apoi, luând mâna Elizabethei într-a sa. de parcă la nuntă ar fi asistat numai conţi în pielea goală şi aristocrate ciufulite, spuse scurt:

— Suntem gata.

Reverendul şi episcopul începură să citească fiecare din cărticica lui, feriinlu-se să se uite prea insistent spre cei doi miri. Elizabeth şi Johnnie dădeau răspunsuri şi pentru unul, şi pentru celălalt. Schimbară verighetele, apoi

martorii şi participanţii îşi puseră semnătura pe dispensa de căsătorie, iar actul fu înregistrat în ambele registre ale parohiei. Şi cu aceasta, ceremonia luă sfârşit.

— Acum aş putea mânca ceva? şopti Elizabeth la urechea proaspătului ei soţ, în vreme ce martorii se înghesuiau să-i felicite „iar cei doi oameni ai bisericii se ocupau de ultimele formalităţi.

— Nu cumva după căsătorie, în loc să mă mai vrei pe mine, tânjeşti după un cotlet de viţel? o lachină Johnnie.

— Ba chiar aşa… N-am mâncat nimic astă-seară. Eram atât de emoţională pentru…

Se opri, zâmbind.

— Acum înţeleg că nu aveam motive de nelinişte… Oricum… Mic mi-o foame aproape tot timpul, sfârşi ca în chip de scuză. De când cu copilul.

Johnnie făcuse deja senin doamnei Reid, chiar înainte ca Elizabeth să-şi fi dus până la capăt explicaţia şovăielnică.

— Ne-ar trebui şi un banchet de nuntă! îi spuse el menajerei» care râdea fără încetare, fericită că-şi văzuse visul cu ochii.

— Ali pregătit sala de mese?

— Bucatele aşteaptă, iar muzicanţii sunt gata să înceapă. Totul e aşa cum aţi poruncit, my lord.

— Cum lady Carré se simte puţin cam obosită, noi nu vom coborî alături de nuntaşi! minţi lordul fără să clipească, nevrând să renunţe la plăcerea de-a rămâne doar cu soţia sa, într-o noapte ca aceasta. Te rog să ne scuzi faţă de invitaţi…

Ca şi cum cuvântul „obosită” ar fi răsunat ca o lovitură de tun, doamna Reid începu imediat să-i împingă afară pe toţi musafirii, de altfel dornici să se veselească la banchet.

— Cât despre tine, se întoarse menajera către Johnnie cu o privire încruntată, dacă lady Elizabeth nu se

simte bine, vezi să nu te porţi cu ea ca un animal. Mititica aşteaptă un copil şi are nevoie de multă grijă şi tandreţe. Cred c-ai înţeles ce-am vrut să spun! preciză ea, amenințătoare.

După cele aproape două ore de dragoste epuizantă cu tânăru sa soţie, Johnnie se gâiuli că doamna Reid habar n-avea ce rezistentă e Elizabeth, dar cum nu voia s-o supere, îi adresă un surâs fermecător.

— Fii liniştită, doamnă Reid. Îţi dau cuvântul meu c-am să-i port de grijă.

— Hm! pufni ca, încă bănuitoare. Atita-ţi trebuie să nu-ţi ţii făgăduiala!

Şi ridica degetul spre el, cu autoritatea unui despot.

— De fapt, *chiar* mă simt slăbită, vorbi încet Elizabeth, prăbuşindu-se între perne, cu un suspin melodramatic, ca o actriţă de provincie.

— Vezi? bombăni doamna Reid, aruncând o privire încărcată de reproş spre Johnnie, care-abia îşi mai stăpânea râsul. Lady Carré nu-i ca dezmăţatele alea ale talc din Edinburgh, gata să se ducă după primul bărbat care le iese în calc.

My lady are nevoie de multă blândeţe şi căldură sufletească. Ce doriţi săntfncaţi, my lady? gânguri doamna Reid, aplecându-se deasupra Elizabethei, ca s-o învelească mai bine.

— Poate puţină supă. murmură Elizabeth, cu un z. Înihet abia schiţat. Şi nişte tartă cu mere.

Apoi oftă cât se poate de credibil.

— Şi o bucăţică de plăcintă cu carne, ca cea care mi-aţi trimis-o pentru cină… dacă nu cer prea mult.

— Bucătarul ar sta şi toată noaptea să gătească pentru dumneavoastră, my lady, dacă asta v-ar fi voia. Doar trebuie să naşteţi un prunc voinic şi sănătos!

Într-adevăr, bucătarul rămăsese de serviciu peste noapte, gata să îndeplinească toate capriciile şi poftele

Elizabethei. Mult mai târziu, când luminările erau pe sfârşite iar iatacul fusese învăluit de un ameţitor parfum de trandafiri, când pe tot patul erau înşirate farfurii cu resturile festinului de nuntă pentru cei doi miri, Johnnie se întoarse, uluit, către Elizabeth:

— Cum poţi mânca aşa de mult?

Elizabeth îi zâmbi, cu ochii la aşternutul mototolit şi la farfuriile eu resturi de mâncare:

— Şi tot nu inam săturat. Vrei să-mi mai dai, te rog, o prăjitură cu cremă?

Johnnie mâncasc cu poftă, ca de obicei: plăcintă cu carne, o sticlă de vin roşu şi o farfurie de tartă cu mere. Îşi privi Zâmbind mireasa pofticioasă, cu obrajii îmbujoraţi şi degetele lipicioase de la prăjitura cu cremă, cu părul lung şi blond despletit şi ciufulit, radioasă de fericire.

— Mic nu prea mi-o foame, minţi el. Mai vrei nişte plăcintă cu rinichi? Cred că-ţi prinde bine pentru bebeluş.

În noaptea aceea, în reşedinţa baronială de la graniţa Scoţiei exista un al doilea Eden: dormitorul somptuos, cu pat imens, cu perdele de brocart, care-i izolau pe cei doi îndrăgostiţi de tot restul lumii. Pentru Elizabeth şi Johnnie raiul pogorâse pe pământ, pentru că după luni întregi de frământări şi chinuri descopereau ce e iubirea. Şi chiar dacă sub elegantul baldachin de mătăsuri italieneşti nu erau chiar în Paradis, măcar ştiau că se află la un pas de acesta.

Timp de două zile nimeni nu dădu cu ochii de lordul Carré şi soţia lui, exceptând servitorii care aduceau mâncarea şi luau tăvile goale, sau cei care se îngrijeau să le umple baia, să le schimbe florile din vaze şi să facă focul în şeniincu. Dar chiar şi aceştia îi vedeau rareori, pentru că, de regulă, cei doi tineri erau ocupaţi în spatele perdelelor verzi de brocart.

Îşi făcură apariţia abia a treia zi de dimineaţă, când Elizabeth urma să probeze rochia de mireasă comandată

de Johnnie doamnei Lamieur. Ceremonia oficială fusese stabilită pentru ziua următoare.

— Vai de minei exclamă Elizabeth, stând în picioare în mijlocul unui roi de slujitoare, ajutoarele doamnei Lamieur, în timp ce croitoreasa se chinuia să-i încheie rochia la spate.

— V-aţi mai îngrăşat, my lady! murmură nemulţumită modista, trăgând zdravăn de cele două părţi ale corsajului – dar fără succes.

Elizabeth prinse privirea lui Johnnie, undeva în spatele doamnei Lamieur, şi pufni în râs.

— Ia vino-ncoa', iubito! o chemă el. Hai să vedem cât ai de gând să-i dai de furcă doamnei Lamieur.

Văzând-o pe Elizabeth păşind spre soţul ei, legânându-şi şoldurile ademenitor, croitoreasa înţelese că, între timp, tinerii se împăcaseră. Rămase uluită, martoră fără voie la încercarea Elizabethei de a-l seduce pe Johnnie, ca şi cum ar fi fost singuri în cameră.

Păşi între picioarele lordului, care stătea jos pe scaun. Se lipi de el şi se aplecă să-i spună ceva la ureche, plimbându-şi degetul pe buzele lui. Apoi îl sărută şi-şi îndreptă spatele.

El o reţinu prizonier? Mitre picioarele sale şi mâinile îi alunecară pe şoldurile ei, tot vorbind încetişor numai pentru ca Apoi îşi vârî mâna prin despicătura rochiei, făcând-o pe doamna Lamieur să icnească de surpriză.

În clipa următoare, amândoi începură să râdă de ceva ce ştiau numai ei, iar Elizabeth se lăsă pe genunchii lui, alene ca o curtezană, frecându-se de el cu mişcările unei pisici care se cere alintată. Îşi sprijini capul de umărul lui, iar Johnnie o înlănţui cu braţele, strângând-o la piept.

— Întrucât lady Carré nu va mai purta corsete – spuse el, deloc stânjenit de tulburarea asistenţei, în timp ce Elizabeth îl muşca uşor de gât –, toate rochiile vor trebui ajustate. Sper că! nu-ţi va fi prea greu, doamnă

Lamieur.

— Câtuşi de puţin, my lord! răspunse doamna I.amicur, întrebându-se cât de repede ar fi putut trimite după alte materiale şi cum să-i poată vorbi lordului, când nevastă-sa începuse să-i descheie vesta.

— Am hotărât amândoi că aşa-i mai bine pentru copil, adăugă Johnnie, sărutându-şi soţia de faţă cu toată lumea, cu o tandreţe care i-ar fi uimit pe oricare din vechii Iţii prieteni. Pentru nunta de mâine va trebui să te descurci fără nicio probă, urmă el, cu o mână pentâna Elizabethei.

Apoi, zâmbind tuturor, adăugă:

— Şi-acum, v-aş ruga să ne scuzaţi. Lady Carré ar dori să se odihnească.

Toată lumea înţelegea perfect despre ce fel de odihnă era vorba. Helen coborî la bucătărie, să-i dea raportul doamnei Reid despre uluitoarea comportare a stăpânilor în timpul acelei scurte şedinţe de probă, şi încheie, cu sufletul la gură:

— Ar fi bine să pui bucătarul la treabă. În curând my lady va avea o foame de lup!

Doamna Re id îşi încreţi obrazul într-un zâmbet fericit.

— Sper că my lady o să-i dea de lucru câtva timp stăpânului, aşa că probabil vom scăpa de lady Lindsay. şi asta mă umple de încântare.

— După cum se vede treaba, cred că my lady o să-l ţină de-acum numai la Goldiehouse.

— Foarte bine! aprobă, satisfăcută, doamna Reid. Goldiehouse e locul cel mai potrivit unde să-şi crească copilaşii.

Capitolul 19

A

IFN timp ce la Goltliehouse domnea fericirea, Harold Godfrey era la Londra, uneltind să pună capăt căsniciei

fiicei. sale cu lordul de Ravensby.

— Actele pot fi întocmite aici, la Londra, îi spuse el superiorului său, ducele de Queensberry – un bărbat subţire şi negricios, de vârstă mijlocie.

Se plimbau prin St. James's Park, astfel încât discuţia să nu ajungă nici la urechile nobililor din suită, nici la pic servitorilor. Era greu de spus care mai erau credincioşi.

— Violul ar fi mai uşor de dovedit în faţa judecătorului, zise Queensberry, deşi am putea lansa şi acuzaţia de trădare.

— E deja însărcinată, mirii Godfrey. Chiar dacă Ravensby se însoară cu ea, vom susţine că a forţat-o să-l ia de bărbat.

— N-ar fi greu să plătim nişte martori, murmură Queensberry.

— Sau măcar să-i facem să dispară pe cei supărători.

— Bineînţeles, zâmbi ducele. Acum, spune-mi cât de mare e averea lui Ravensby. Şi de ce documente ai nevoie.

Bunăvoinţa lui Quoonsboiry era în parte naturală şi în parte jucată. Ducele se dovedea un curtean perfect. Dacă în înfăţişare şi conversaţie se arăta amabil şi atent, nimic nu-i stătea în cale când era vorba de interesele lui. Se spunea că-i foarte lacom şi cheltuitor. Dacă Johnnie ar fi fost acuzat de viol, domeniile lui ar fi fost confiscate, trecând în posesia ducelui.

— În caz că obţii o aprobare specială din partea reginei, am putea începe primele formalităţi. Nu contează dacă lordul asistă sau nu la proces.

— Dar dumneata ui prefera să fie prezent.

Queensberry cunoştea duşmănia neîmpăcată dintre cei doi bărbaţi.

— Mai are o datorie la mine. Poate chiar şi o a treia, dacă mă gindesc la prima răpire a fiicei mele. Mi-ar face plăcere să-l văd în lanţuri.

— E un tânăr impulsiv şi greu de stăpânit. Deşi, desigur, dumneata înţelegi cât se poate de bine motivul obrăzniciei şi lipsei lui de cumpătare.

Se zvonea că Harold Gexifrey fusese amestecat în uciderea tatălui lui Johnnie, contele de Graden. Când Johnnie Carre, în vârstă de numai şaptesprezece ani, venise din Franţa ca să preia titlul, alergase îndată la porţile castelului din Harbottle, şi-l provocase la luptă pe Harold Godfrey.

Spadasin neîntrecut, Godfrey acceptase provocarea şi fusese gata să-l ucidă pe tânăr. Luptaseră aproape o oră şi, în cele din urmă, forţa fizică îşi spusese cuvântul. Harold Godfrey nu reuşise să-i dea lovitura de graţie, deşi avea avantajul experienţei. Iar când, în cele din urmă, Johnnie îi pironise vârful spadei în piept, contele de Brusisson negase cu tărie orice amestec în uciderea contelui de Graden. La şaptesprezece ani, (mărul Carré credea în tot felul de principii înălţătoare şi nu se putuse hotărî „să omoare un om care se pretindea nevinovat, aşa cât lăsase să plece.

— Johnnie Carre e blestemul vieţii mele, zise tatăl Elizabethei. cu glas de gheată. Aşa cum a fost şi taică-său, dndva. Mi-ar face o nespusă plăcere să-l las fără avere.

— Câte domenii are? întrebă încetişor Queensberry. Şi cam câte corăbii?

— Vreo douăsprezece domenii în tot ţinutul Lowlands. Şi paisprezece corăbii… plus încă două noi, pe care şi le construieşte în Olanda.

— Văd că le-ai interesat, murmură ducele. Mă întreb dacă o parte a averii ar putea rămâne fără acte.

Ridică uşor din sprâncene.

— Pentru moment…

— Ca să evităm o pierdere prea mare…

— Ca să evităm orice fel de pierderi, zâmbi ducele. Asta-mi aminteşte de ura violentă la adresa Scoţiei.

Haversham din Camera Lorzilor a cerut pairilor să asculte o declaraţie privind ameninţarea pe care o reprezintă Actul de Securitate al Scoţiei. Fără îndoiala că ne putem sluji de resentimentul şi setea lor de răzbunare în folosul nostru. Lordul de Ravensby are relaţii în Franţa – rude şi angajaţi de-ai lui în câteva posturi franceze şi din Ţările de Jos. Sunt convins că are legături şi la Curtea din Saint-Germain. Avem nevoie de una sau două scrisori, cu semnături potrivite. Crezi că poţi face rost de ele?

— E posibil să-mi ia ceva timp. După ce-a pâtit Simon Fraser anul trecut, puţini mai îndrăznesc să lucreze cu amatori.

— Te-aş putea pune în legătură cu cineva de pe continent, între timp, hai să-i dăm bătaie cu acuzaţia de viol. E clar că ţi-a luat fiica. În ce priveşte relaţia cu iacohitii, vom aduce argumente la momentul potrivit. Carré are mulţi prieteni în Parlamentul scoţian. Nu-s prea sigur că vom reuşi să-l învinuim de trădare.

— Nici chiar prietenii lui nu-l pot apăra de acuzaţia de viol. Toată lumea ştie că umblă după fuste.

— Ce bine că s-a *înamorat* de fiica dumitale!

— Nu-i vorba de amor! mârâi Godfrey. Pur şi simplu, individul pune mâna pe orice femeie doreşte.

— Atunci crezi că fiica dumitale va semna plângerea? Harold Godfrey tăcu o clipă, amintindu-şi firea independentă a Elizabethei.

— O fac eu să semneze! declară el, hotărî!

*

În noiembrie. Camera Lorzilor şi Camera Comunelor se întruniră la Westminster. De ambele părţi, spiritele erau încinse. Toţi voiau să ceară socoteală pentru aprobarea Actului de Securitate. Anglia considera această măsură o ameninţare şi o insultă, iar înarmarea gărzilor scoţiene devenea dovada unor intenţii ostile.

Când pairii se întâlniră la 20 noiembrie, neliniştea

provocată de Actul de Securitate se ghicea limpede din faptul că în Camera Lorzilor se strânsesc un public numeros, ca să asculte cuvântarea lui Haversham. pe tema atitudinii alarmante a răzvrătiţilor scoţieni.

La 7 decembrie, lorzii formară un comitet însărcinat să discute cele mai potrivite măsuri menite să facă ordine în Scoţia. Comitetul hotărî că represaliile ar grăbi stabilirea succesiunii – problemă de o covârşitoare importantă pentru siguranţa Angliei fată de pretendentul aflat în Franţa. Fu aprobată în unanimitate rezoluţia lordului de Halifax, ca toţi scoţienii – cu excepţia celor stabiliţi în Anglia, Irlanda şi colonii sau cei angajaţi în armată şi marină – să fie declaraţi străini, până la o eventuală unire a Angliei cu Scoţia sau stabilirea succesiunii. Lorzii împuterniciră Amiralitatea să echipeze crucişătoare pentru a captura toate corăbiile scoţiene care făceau comerţ cu duşmanii Angliei. În acelaşi timp, o sfătuirfi pe regină să pună garnizoanele de la graniţă în stare de alertă.

— Pe seurt, Parlamentul englez era pornit să înăbuşe orice încercare a Scoţiei de a deveni independentă.

Curând ştirile ajunseră şi la nord de graniţă, stârnind mânia şi împotrivirea înverşunată a scoţienilor fată de tirania engleză.

*

Între timp, fraţii Graham din Redesdale – care nu cunoşteau nici fierberea de la Westminster, nici uneltirile lui Harold Godfrey – îşi făcuseră şi ei un plan, cu gând să pună mâna pe moştenirea Elizabethei. Imediat după întoarcerea de la Hexham chemaseră judecătorii şi începuseră demersurile legale, pentru a o acuza pe Elizabeth că-l ucisese pe tatăl lor prin vrăjitorie. Desigur, martorii trebuiau învăţaţi ce urmau să spună, iar plângerea avea să fie înmânată magistratului local, care urma să cerceteze acuzata şi toate actele trimise, în

eventualitatea că plângerea va ajunge în faţa unui tribunal, înscenarea era perfect pusă la punct, martorii plătiţi cum se cuvine şi toată lumea îşi cunoştea rolurile.

*

În primele zile de după nuntă, tinerii căsătoriţi îşi împărţiră timpul între Three Kings şi Ravenshy, ocupându-se de casa aflată în construcţie şi... de ei înşişi, descoperind o nouă profunzime în sentimentul care-i lega. Mesagerii îl ţineau pe Johnnie la curent cu ce se întâmpla la Westminster, dar oricum, tânărul nu se aştepta ca Parlamentul să se arate îngăduitor faţă de Scoţia.

Într-o după-umiază, pe la sfârşitul lui octombrie, în timp ce se întorceau de la plimbare, Johnnie şi Elizabeth văzură o călească trasă la intrare. Îşi petrecuseră dimineaţa împreună cu Munro, asistând la curăţarea noului lac, rezultat din legarea mai multor electee. Ziua era caldă şi însorită, iar frunzele parcului sclipeau în lumina aurie.

— Avem un oaspete, zise Elizabeth. Ştii cumva a cui e caleaşca?

— Nu, minţi Johnnie, deşi o recunoscuse din prima clipă. Dar îmi închipui că vecinii s-au gândit că a trecut destulă vreme de la nuntă, ca să-şi înceapă vizitele.

În holul de la intrare răsuflă uşurat când Dunked Willie îl înştiinţă că lady Lothian era însoţită de bărbatul ei. Zări undiţele lui, proptite de perete.

— Vă aşteaptă în salonul Jupiter, my lord! zise Willie, ru mare ceremonie.

— Cine-a venit? întrebă Elizabeth.

Observase privirea mpică aruncată de Willie stăpânului său şi era curioasă să afle răspuns j.

— Culross şi Janet! răspunse Johnnie.

Pe chipul său nu se clintise n ui un muşchi.

— Ca să pescuiască?

Remarcase şi ea superbele undiţe, deşi nu şi-o pute i închipui pe îmbufnata Janet Lindsay suficcându-şi poalele ca să intre în râu până la genunchi.

— Şi ca să te vadă pe tine. spuse Johnnie, cu glas neutru şi lipsit de inflexiune, pornind spre aripa de miazăzi a castelului, cu Elizabeth de mână…

În prima clipă, ca vru să se împotrivească, amintindu-şi de ultima întrevedere cu contesa. Apoi întrebă, cu o vagă urmă de ironie în glas:

— Cât de politicoasă trebuie să mă arăt fată de…

— Pe-atunci nu eram căsătorit!

— Dar ea era! nu se lăsă Elizabeth. Cum te împaci cu soţul ei?

— Suntem vechi prieteni.

— Îmi închipui, din moment ce el acceptă cu atâta seninătate să-i pui coarne.

— N-a luat-o din dragoste.

— Nici ea pe el, după cum se pare.

— Ştii hi ne că aşa se obişnuieşte în lumea noastră.

— Rămâit la noi mai multă vreme?

— Sper că nu! oftă el.

Încetini pasul şi se opri în faţa portretului bunicii lui, pictat de Van Dyek.

— Îmi pare rău, iubito! şopti el, privind-o tulburat. De-aş putea s-o ţin departe, fii sigur c-aş face-o. Dar întotdeauna cei din Roxburgh ne-au vizitat destul de des – la fel şi contele şi contesa de Lothian.

Elizabeth surâse, întcicgându-i stânjeneala, dar mulţumită că-i ceruse scuze.

— Nu te teme, n-am să mă iau de păr cu ea! Şi nici n-am să-i zgârii cu unghiile obrazul ăla pictat. Atâta vreme cât eu te am şi ea nu – adăugă, ridicând uşor din sprâncene – dispoziţia mea e excelentă.

El se linişti şi începu să râdă.

— Totuşi, să stai lângă mine. E mai bine pentru siguranţa ta. Nu-ţi garantez că şi *cu* va fi la fel de binevoitoare.

— Vorbeşti serios?

— E imprevizibilă, răspunse Johnnie, cu chipul lipsit de expresie.

Pe Elizabeth o întrista faptul că soţul ei o cunoştea atât de intim pe contesă, uşa că nu se putu stăpâni să nu adauge, înciudată:

— Probabil mai puţin ca Hotchanc.

— Nu uita că eu n-am fost căsătorit cu ea.

— Nici eu cu tine, la început! Să nu-mi spui că te-a silit cineva s-o primeşti în patul tău.

Johnnie fileu. neştiind ce să răspundă. Forţa nu făcea parte din stilul lui de distracţie amoroasă. Răsuflă adânc, apoi zise: – Poate totuşi vor pleca înainte de cină.

*

Bineînţeles că se întâmplă exact contrariul – precum prevăzuse şi Elizabeth. Ştia că nicio Janet Lindsay din lume n-ar fi acceptat cu bunăvoinţă o înfrângere, uşa cum n-ar fi îndrăznit să apară în lume fără a-şi picta buzele şi obrazul.

După-amiaza trecu fără incidente. Elizabeth îi însoţi pe bărbaţi la pescuit, în timp ce Janet rămăsese acasă, ca să-şi ferească de razele soarelui pielea delicată. Cei trei plecară, luând cu ei un coş cu mâncare, şi coborâră panta către râul Tweed, de tinde cât vedeai cu ochii se întindea domeniul Ravensby. Bărbaţii începură să umble de colo-colo pe mal, azvârlindu-şi unditele, iar Elizabeth se aşeză pe iarbă, ca să deseneze minunatul peisaj.

Chiar şi cina începu fără incidente. Elizaheth se gândi că era căzui să se felicite pentru cât de bine făcea faţă unei situaţii atât de neplăcute.

La felul întâi, discuţia se învârti în jurul unor subiecte obişnuite: recolta, starea economiei, acum când-riupă ani de foamete urmaseră două toamne bogate, şi, desigur,

problemele discutate de Parlamentul de la Westminster.

Tocmai când credea că scara va decurge frumos şi liniştit, remarca năucitoare a Janctei o lovi în moalele capului:

— Ce groaznic trebuie să te simţi acum că ai rămas însărcinată! zise contesa, privind-o pe deasupra paharului cu vin. Curâiul ai să fii grasă şi n-ai să mai poţi face nicio mişcare. Şi cred că deja renunţi lu' multe plăceri…

Elizabeth puse furculiţa pe masă, gândindu-se că, până atunci, scara trecuse fără probleme. Apoi. silindu-se să nu se arate jignită, zântbi împăciuitor:

— De fapt, niciodată nu m-am simţii mai bine şi mai în putere.

— N-am ştiut că-ţi plăceau copiii! se întoarse Janet către Johnnie.

Vorbise pe un ton cald şi intim, care-o scotea din sărite pe Elizabeth.

Johnnie îşi puse mâna pe mânu soţiei sale.

— Amâmloi aşteptăm eu nerăbdare acest bebeluş, spuse el.

Înălţă capul, învăluind-o pe Elizabeth eu una din privirile arzătoare despre care doamna Larnieur nu contenea să povestească în Kelso de două săptămâni încoace.

— Iar eu îmi doresc de mult să am un copil, adăugă Elizabeth, răspuitzând cu un surâs expresiei răutăcioase de pe chipul Janctei.

— Dar acesta se va naşte înainte de soroc! i-o întoarse contesa, cu nevinovăţie.

— Destul. Janet! îi tăie vorba Culross. Ai băut cam mult.

O clipă, contesa păru că se gândeşte ce replică să-i dea soţului ei. Îşi încruntă sprâncenele şi-şi strânse buzele într-o linie subţire. Dar contele Lothian – căruia anii nu-i

Ştirbiseră cu nimic înfăţişarea distinsă – vorbise pe un ton hotărât, ce nu admitea niciun fel de comentarii.

Soţia lui se lăsă pe spate în jilţ şi-şi ridică paharul către el. cu prefăcut respect.

Din acel moment nu mai scoase niciun cuvâiit, continuând însă să bea pahar după pahar, astfel încât Johnnie se aştepta la noi surprize înainte de închiderea scrii. La băutură, Janet Lindsay devenea periculoasă, ca un butoi cu praf de puşcă.

*

După cină rămaseră câteva minute în salon, apoi Johnnie îşi ceru scuze pentru el şi pentru Elizabeth, spunând că, dată fiind starea ei, amândoi erau nevoiţi să se retragă mai devreme.

Soţii Lindsay urmau să rămână peste noapte, a sa cum se obişnuia deseori între vecini, întrucât între casele lor erau distanţe considerabile, iar drumurile cu hârtoape făceau imposibilă călătoria după lăsarea serii. Cum se mai întâmplase să fie găzduiţi lu’ Goldiehouse, servitorii aveau să-i conducă în iatacul lor.

— Sper că nu va fi nevoie să primim în vizită prea multe din fostele tale amante, glumi Elizabeth, când ajunseră amândoi în dormitor. După al /*cedeu* pahar de vin, cred că toate ar deveni la fel de îmbufnate.

Era o replică provocatoare şi Johnnie îşi muscă buzele, în căutarea unui răspuns inofensiv. Din nefericire, în împrejurimi mai existau vreo vâteva femei care făceau parte din această categorie şi care. mai mult ca sigur. Îi vor vizita curâiul, împreună cu soţii.

— Îmi pare rău, spuse el în cele din urmă. Mă simt al dracului de stânjenit.

— Cum pot să le înfrunt, în halul în care sunt? izbucni Elizabeth, dând glas mânici pe care şi-o reţinuse toată seara. Afurisita asta are dreptate. Curând am să fiu grasă şi greoaie, şi va trebui să înghit toate aluziile femeiuştilor

din Roxburgh la cât de intime au fost când va cu tine.

Stătea în picioare în faţa oglinzii uriaşe din dormitor, strâmbând din nas la câmpria-i imagine. Lăsâiul deoparte catifeaua roşcată şi dantela de culoarea fildeşului, talia începuse să i se îngroaşe, iar sânii din ce în ce mai grei adăugau noi rotunjimi formelor cisi-aşa prea pline.

Johnnie se apropie pe la spate şi-i murmură la ureche:

— Eşti de o mie de ori mai frumoasă ca oricare dintre ele. Nici nu ştii cât te iubesc. şi-mi placi grozav aşa. Însărcinată.

— Spui asta doar ca să mă linişteşti.

Ştia că vorbise ca un copil supărat. Dar după ce ore întregi privise frumuseţea fără cusur şi trupul zvelt al Janetei Lindsay, simţea cum o cuprind năbădăile.

— Şi mai e şi-o târfă neruşinată! îşi vărsă focul Elizabeth.

Johnnie se gâiuti că tocmai asta îl şi atrăsese la contesă

— Deşi totul rămăsese de domeniul trecutului.

— Voi avea grijă să plecendine dimineaţă, murmură el, punându-i uşor mâna pe braţ, sătul de-atâtca politeţuri la care-l silise această vizită nedorită.

Elizabeth se răsuci fulgerător spre el.

— Nu cred că ea *vrea* să plece.

Johnnie învăţase de mult cum să răspundă unei femei arţăgoase.

— De ce să nu vorbesc în seara asta cu Culross? propuse el cu blindete. Ca să fiu sigur.

— Adică s-o vezi din nou!

— Nu, Doamne Dumnezeule, sigur că nu! mai bine n-ar mai fi venit!

Aruncă o privire spre acele ceasornicului.

— La ora asta, cred că bătrânul Culross joacă biliard

cu ceilalţi bărbaţi…

— Şi ce face contesa – sau ce face *regulii* când soţul ei joacă biliard? întrebă pornită Elizabeth. Te-aşteaptă în dormitorul ei?

Johnnie trebuia să admită cu tristeţe că intuiţia Sofiei sale fusese remarcabilă. Dintr-odată, se simţi nespus de vinovat faţă de un om care nu-i pusese niciodată cinstea la îndoială.

— Uite, trimite-o pe Helen să mă însoţească… sau să mă păzească. Îţi jur că nu vreau decât să vorbesc cu Culross. El va înţelege.

— Ce va înţelege? Că nevastă-sa e geloasă?

— Nu. că pe viitor vreau să mă viziteze doar în prezenta altor oaspeţi.

— Sau mai bine deloc! declară Elizabeth, neînduplecată.

— Nu-i pol face asta lui Culross, spuse el încet, dar ferm. A fost prietenul tatălui meu.

— Atunci să divorţeze de nevastă-sa!

Resentimentele se dovedeau mai tari decât logica.

— N-ar fi exclus! spuse el, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Dar nu toţi bărbaţii ale căror neveste s-au culcat cu line pot să divorţeze!

„Şi nici nu s-ar grăbi s-o facă”, îşi zise Johnnie.

Bărbaţii erau privilegiaţi. Johnnie n-ar fi fost singurul care să se fi culcat eu femei măritate.

— Pe-atunci încă nu te cunoscuse, spuse el cu sinceritate. Dar acum îţi garantez că situaţia nu se va mai repeta. Vrei să meargă Helen cu mine?

— Da… Nu! Da… Fir-ar să fie! Sunt o nevastă geloasă.

— Atunci cheum-o pe Helen.

Johnnie înţelegea bine ce înseamnă gelozia. El unul

era gelos şi pe răposatul soţ al Elizabethei.

*

A să cum se aşteptase. Îl găsi pe Culmss în sala de biliard, jucând cu Adam şi Kinmont. Munro plecase la Edinburgh în aceeaşi după-antiază, în căutarea unui inginer care să lege lacul de râu. Iar Janet rămăsese în camera ei. Nu-i plăcea să asiste la jocul bărbaţilor.

Johnnie şi Culmss luară loc în două jilţuri trase în faţa focului, fiecare ţinând în mână un pahar de coniac, recent adus din La Rochelle. Helen rămăsese la o distantă respectuoasă, nu prea sigură că va reuşi să-l supravegheze pe neîmblânzitul ei stăpân. Dar aşa sunase porunca Elizabethei, iar camerista nu-şi lua ochii de la lord. Cei doi bărbaţi vorbiră câtva timp despre calitatea coniacului şi despre soiurile de vin preferate. Apoi Culmss spuse încet:

— Janet e capriciul meu de om hăirân.

— Înţeleg, răspunse Johnnie. şi eu as proceda la fel.

„Nici gând!” îşi zise în sinea lui. „Niciodată!”

El n-ar avea puterea să-şi vadă nevasta cnchetând cu alţi barbut i.

— Elizabeth e mult mai susceptibilă acum, de când cu sarcina, explică lordul. Vezi. bine că astă-seară am o guvernantă.

— Observ că-i faci pe plac soţiei talc! remarcă Lindsay, ridicând o sprânceană. Probabil o iubeşti „asta se vede de la o postă – chiar dacă până la Roxburgh n-au ajuns prea multe povesti despre modul tău ciudat de a-i face curte. Ştiu bine cum se poartă femeile gravide, adăugă el. Şi Janetta meu a fost cumplit de dificilă timp de nouă luni.

Zâmbi, amintindu-şi de prima lui soţie, care murise, după ce-i făcuse spuse copii – acum toţi mari. am ml şi ei copii, la rândul lor.

— Nu vreau ca Elizabeth să sufere, zise Johnnie, răsucind între degete paharul cu coniac.

— Ţi-ai închipuit vreodată, băiete. că tocmai tu, care gustai din plin toate plăcerile vieţii, vei ajunge să te îndrăgosteşti? întrebă contele de Lothian, aţintindu-şi privirea limpede asupra lui Johnnie.

Tânărul lord se îmbujora, uuzindu-i remarca ce dovedea un ascuţit simt de observaţie.

— Pe vremea aceea nu ştiam că există şi iubire adevărată… Sau poate nu-mi păsa…

— Până când ţi-a vindecat pornirea către viciu…

Da, încuviinţă Johnnie, z. Îiubind uşor.

Privi o clipă la paharul pe care-l ţinea în mână, apoi la Culross.

— Ciudat, adăugă el. Totuşi, nu regret nimic.

— Mâine dimineaţă am s-o iau pe Janet acasă. Spune-i soţiei tale să doarmă fără grijă, zise încetişor contele.

— Îţi mulţumesc. Te rog s-o ierţi pe Elizabeth dacă nu va veni să vă conducă. De obicei doarme până mai târziu

— Desigur. N-are rost să se trezească prea devreme din plinim noastră, răspunse politicos contele la minciuna sfruntata pe care tocmai o auzise. Uneori Janet e foarte dificilă, urmă el. Nu suportă să fie respinsă şi nici nu înţelege ce înseamnă să iubeşti. N-o să se împiedice de faptul că te-ai însurat.

— Îţi mulţumesc cănt-ai avertizat, spuse Johnnie.

lira pentru prima şi ultima oară când recunoşteau deschis că împărţeau favorurile-aceleiaşi femei.

*

În timp ce bărbaţii îşi mai turnaseră un pahar de coniac, în uşa Elizabethei răsunară câteva ciocănit un discrete. Lady Carré se duse să deschidă şi se trezi faţă în faţă cu Janet Lindsay.

— Vreau să vorbesc cu Johnnie, spuse contesa de Lothian, fără nicio altă introducere.

Rămăsese în prag, cu un pahar de vin în nună, cu

trupul superb, înveşmântut în saten alb, pus în evidenţă de ghirlandele sculptate în lemnul uşii.

— Nu-i aici, răspunse Elizabeth, şocată, reuşind cu greu să-şi ascundă tremurul din glas.

— Unde-i acum?

— Nu-i *aici*, repetă Elizabeth, gata să închidă uşa.

— Minţi! se răsti Janet, strecurându-se înăunhu.

Străbătu cu paşi muri dormitorul, îndreptându-se spre cabinetul de toaletă, cu siguranţa unui obişnuit al casei. Aruncă o privire înăuntru, apoi se duse până în uşa camerei alăturate, întindu-şi ochii peste lot. Se răsuci pe căi die şi întrebă, insinuant:

— I se întâmplă des să te lase singură noaptea?

— Asia nu-i treaba dumitale.

Elizabeth nu se urnise din uşă. Abia îşi mai stăpâneu furia, văzând-o pe fosta amantă a lui Johnnie în dormitorul *ei* de femeie măritată.

— N-o să-ţi fie niciodată credincios! râse dispreţuitoare Janet.

— Bănuiesc că nu ţi-a fost nici du mitule! i-o întoarse Elizabeth, cu satisfacţie răutăcioasă.

— Nu-ţi face iluzii, iubito. Oricum o să te înşele.

— Fidelitatea soţului meu nu mă priveşte decât pe mine.

Janet Lindsay prifni într-un râs triumfător.

— Fidelitatea lui Johnnie Carre. Sună frumos… Parcă ai spune „mila Angliei”… sau „copiii Papei”… Scumpete, îţi mai dau o lună. Încă nu ţi-ai pierdut de tot silueta. Ştii bine că niciodată n-a dorit copii.

— Poate nu pe-ai dumitale, o repezi Elizabeth, deşi i se strânse inima văzând cu câtă siguranţă îi vorbise contesa.

— De acord. ia spune, ţi-l poţi închipui ţinând în braţe un plod care urlă şi dă din picioare? N-a pus în viaţa lui

mina pe un copil.

— De unde ştii?

Dar de îndată ce scăpă cuvintele, îi veni să-şi muşte limba.

— Pentru să-i cunosc, fetiţo, încă dinainte de-a fi lord. Eu ştiu ce-i poate pielea, dar tu nu.

— Atunci păcat că nu te-a luat pe tine de nevastă.

Brusc, expresia Janctei Lindsay se schimbă şi o violenţă nestăpânită luă locul dispreţului. Obrazul i se înroşise, schimonosit de furie.

— Căţea spălăcită! şuieră ca în mai puţin de două săptămâni se va întoarce în genunchi la mine.

— Ţi-ai pierdut minţile, Janet? se auzi glasul lui Johnnie, vorbind cu răceală din întunericul coridorului.

Amândouă femeile întoarseră capul spre uşă. Johnnie se oprise în prag. Lumina din încăpere făcea să-l strălucească haina de catifea roşcată. Surâdea uşor, dar fără urmă de căldură.

— Am vorbit cu Culross despre tine, zise el pe ton şuierător. E un om foarte înţelegător. Cândva a avut şi el o soţie pe care a iubit-o.

Brusc, glasul îi deveni tăios ca o lamă de oţel.

— Acum ieşi afară!

Fără să mai aştepte vreun răspuns, se îndreptă spre Elizabeth, oprindu-se la câţiva paşi de ea.

— Te rog din nou să mă ierţi, murmură el.

Se temea s-o atingă, neştiind care-i va fi reacţia.

— Să te ia dracul strigă contesa de Lothian, aruncând în el cu paharul de vin. Ce ştii tu despre dragoste?!…

Cu o mişcare fulgerătoare, Johnnie o trase pe Elizabeth deoparte, ferindu-şi şi el capul de proiectilul azvârlit de furioasa Janet.

Băuse prea mult ca să mai fie docilă – şi-aşa

blândeţea nu-i stătea în fire. Johnnie o înşfăca de amândouă mâinile. imobilizând-o.

— Să nu crezi că mă poţi da pe mine afară, blestematule!

Începu să se zbată şi să se împotrivească, dar Johnnie o împinse afară din cameră şi, închizând uşa, răsuci cheia în broască.

— Acum e rândul tău! oftă el, sprijinindu-se cu spatele de uşă. Ţipă, zgârie-mă – aşa cum ar face orice nevastă după o vizită ca asta. Nu am nicio scuză pentru purtarea Janetei. Dar nu va fi nevoie să mai dai ochii cu ea. Mă pot vedea cu Culross şi în altă parte.

— Nici gând! i-o trânti Elizabeth.

El ridică uluit din sprâncene.

— Din câte-o cunosc, va fi şi ea acolo. Să ştii că sunt al dracului de posesivă. Contele poate veni aici oricând, dar singur…

El o privi cu un aer circumspect.

— Eşti cumva paznicul meu?

— Te cred că sunt! Poate-ar trebui să-ţi previi celelalte amante din împrejurimi că pol veni aici doar pe riscul lor.

EI începu să râdă.

— Va să zică, mă priponeşti din scurt!

— Te strâng de gât!

Johnnie surâdea amuzat.

— Suita al naibii de indecent. Nu vrei să încercăm figura în chiar astă scară?

Klizaheth pufni în râs şi ea.

— Să nu-ţi închipui că mă duci cu zăhărelul. Nu glumesc. Eşti al meu, Johnnie Carre, şi n-am de gând să te împart cu nimeni alta.

— Minunat! şopti el, plecând de lângă uşă şi apropiindu-se de cu Abia aştept să văd cum îţi respecţi cuvântul, fiindcă te obligă la o oarecare… intimitate.

Rămase la un pas de ca înalt, frumos, cu chipul bronzat încadrat de părul negru ca tăciunele.

— Te iubesc pe zi ce trece tot mai mult, spuse el, renunţând la ironic şi privind-o cu ochi limpezi şi sinceri. Îmi pare rău de toţi anii irosiţi din viaţa mea, până să le întâlnesc. Chiar vreau să fii posesivă cu mine.

— Ştiu, răspunse ea cu simplitate, liniştindu-se ca prin farmec şi daiul uitării toate Janctele Lindsay din trecutul soţului ei – aşa cum şi meritau.

După ani întregi când fusese lipsită de dragoste, acum înţelegea ce înseamnă minunea unui sentiment curat.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

— Poate că… zâmbi el, aplecându-se şi atingându-i uşor buzele cu ale sale. Poate vei lansa o nouă modă… Fidelitatea…

*

La sfârşitul lui noiembrie, navigaţia pe Marea Nordului se redusese la minimum, iar corăbiile cu mărfuri se făceau tot mai rare, din cauza furtunilor prevestitoare de iarnă. Johnnie şi Elizabeth hotărâră să sărbătorească Crăciunul la

(lolnichouse, avându-l ca oaspete pe Robbie. de-ahia întors ţie la Rotterdam. Tţtată lumea petrecea cu mare fast, deşi biserica avertiza împotriva sărbătorilor păgâne şi papistasc. danul Carré serbase întotdeauna Crăciunul. Încă dinainte de apariţia mănăstirilor. x

Johnnie hotărâse să-i ofere tinerei sale soţii câte o piatră preţioasă în fiecare din cele douăsprezece nopţi, deşi încă din a treia scară Elizabeth începu să protesteze, spunându-i c-o răsfaţă.

— E prea mult, dragul meu! murmură ea, ridicâiul capacul cutiei în care se afla o pereche de cercei cu perle enorme.

În dormitorul lor era linişte, deşi zarva mesenilor răzbătea din când în când până la ei. Încăperea mirosea a brad. Elizabeth zâmbi spre Johnnie, care stătea culcat alături.

— Te-au costat o avere…

— Sunt perle scoţiene, spuse el. Îmi închipui că pot să-i cumpăr bijuterii soţiei mele dacă aşa doresc.

Surâse angelic.

— Te rog să ţi-i pui. Vreau să văd cum îţi stă goală, cu cerceii din perle.

— Libertinule! şopti ea.

— Ştiu, răspunse-cl, ridicâiul o clipă din sprâncene. Nu-i grozav că ne împăcăm aşa de bine?

— Pentru că tu-mi faci toate chefurile! râse ea.

— Bănuiesc cât vorba de datoria mea de soţ! replică el, privind-o cu tandreţe.

— Îţi ecr cumva prea mult?

El izbucni în râs.

— Nu te tente, iubito! Cred că pot face faţă!

*

Într-o după amiază recc şi geroasă, când Elizabeth rămăsese la Goldiehouse să tragă un pui de somn, Johnnie se duse la Kelso, la cursele de cai, unde participau şi doi din armăsarii lui.

11 izabcih se trezi pe la apusul soarelui şi se sprijini în perne, privind pe fereastră cuin asfinţea soarele de iarnă. Îi era dor de Johnnie. De că-mi se căsătoriseră, lipsise rareori de acasă.

Lady Carré se cuibări mai bine între perne, dorindu-şi deja soţul lângă ea – saumiai curând înăuntrul ei, cum îşi spunea, nostalgică şi visătoare. Trupul, nervii şi toate

simţurile erau în permanentă aşteptare şi se întreba dacă şi alte femei gravide ajungeau să se gâtulească doar la dragostea fizică. Nu îndrăznea să întrebe pe nimeni – eu siguranţă, nu pe Helen şi nici pe doamna Reid. Iar Johnnie părea înclinat de apetitul ei sexual.

Se întinse alene, simţind atingerea lenjeriei calde pe pielea goală. Aruncând o privire spre ceasul de pe consola şemineului, văzu că acele arătau patru şi jumătate. Era aproape întuneric. Cursele se vor sfârşi curând. Nu-şi putea stăpâni nerăbdarea.

Rămase în pat încă vreo cinci minute, privind cum minutarul înainta încet pe cadranul pictat şi filigranat eu aur. S-o sune pe Helen, ea să aprindă luminările? Să ceară ceva de mâncare? Să-i spună s-o ajute să se îmbrace? Oare Johnnie făcuse ceva planuri pentru seara aceea? Aveau cumva invitaţi? în agitaţia sărbătorilor Crăciunului, pur şi simplu nu-şi mai amintea. Nu-i era nici foame, nici sete şi nici nu simţea nevoia de compania cameristei. Era agitată, frământată şi neliniştită.

Îl dorea pe Johnnie.

Deodată, zâmbi de una singură. Îi venise o idee cum să-şi petreacă timpul până la întoarcerea lui, făcându-i o surpriză – care s-o mulţumească şi pe ea.

Zvârli deoparte cuverturile şi sări jos din pat. Aprinse singură câteva luminări, ca să n-o mai cheme pe Helen, şi mai puse câţiva cărbuni pe fix –, să păstreze căldura din cameră.

Pentru mai târz. În

Apoi adună toate giuvaerurile pe care i le dăruise Johnnie în ultimele zile şi se duse în cabinetul de toaletă.

Cu ajutorul unei luminări de sperma nici aprinse sfeşnicele alinte de-o parte şi de alta a oglinzii venetiene. apoi începu să se studieze, surâzând propriei imagini. Obrazul ît-eţa încă îmbujorat de somn, iţir părul ciufulit ar fi avut nevoie de o perie.

„Mai târziu”. Îşi spuse Elizabeth, îndreptându-se spre măsuţa de toaletă, unde se afla un sfeşnic cu cinci luminări, care sporeau lumina încăperii, ca şi cele aprinse de-o parte şi de alta a uşii.

Lăsă uşa întredeschisă, ca să audă din timp venirea lui Johnnie, apoi azvârli luminarea de sperniantet în soba verde de porţelan şi începu să-şi pună ideea în aplicare. Înclină oglinda astfel încât să se poată vedea de la măsuţa de toaletă, apoi începu să scormonească prin mormanul de bijuterii, în căutarea cerceilor cu perle.

Cum cerceii nu se vedeau de sub părul despletit pe umeri, se hotărî să-şi ridice în creştet buclele aurii, prinzându-le cu agrafele de jad dăruite de Johnnie cu o scară în urmă. Preţioasele podoabe, ce aparţinuseră etndva unei prinţese din dinastia T’ang. erau minunat şlefuite şi sculptate cu complicate motive florale.

„Aşa!” îşi zise ca, mulţumită.

Acum cerceii scoţieni se vedeau perfect, ca nişte lacrimi uriaşe, agăţate de două rozele de diamant. Îşi întoarse capul într-o parte şi-n alta. ca să-i admire cum se mişcau, sclipind în lumina lumânărilor.

Apoi îşi prinse la gâi un medalion de aur – primul dar de Crăciun al lui Johnnie – pe o parte încrustat în diamante, pe cealaltă împodobii cu o inimă deasupra căreia se vedea o coroniţă. La dreapta şi la stânga erau gravate literele şi, iar pe margine inscripţia *Fidellusq*; Mort Mângâie o clipă literele, mişcată de jurământul lui, apoi lăsă medalionul să-i alunece între sânii goi.

I *Hdcă* /rr. / *A La Mhtrt* (fr. veche) –… Credincios până la moarte” (n.l.)

Ui puse două inele: unul de aur cu diamant, iar celălalt un rubin siamez, de o culoare atât de intensă. Încât în ţara unde fusese lucrat numai regelui îi era îngăduit să-l poarte – aşa-i spusese Johnnie.

Apoi alese din grămada de bijuterii o cingătoare din

ambră de Baltica şi-şi frecă de piele mărgelele magnetice, simţind pe trup scântei de energie. Se întrebă ce femei mai purtaseră această neasemuită podoaba. Catarama aurie cu turcoaze avea un model egiptean, cu un motiv delicat, reprezentând un palmier stilizat.

După ce admiră cingătoarea translucidă, ţi-o potrivi pe solduri, apoi îşi prinse câte o brăţară la fiecare încheietură: una de aur, cealaltă cu safire de un albastru violet. La gleznă îşi „puse („a treia, din zale de aur, prinse cu o încuietoare în formă de inimă. Când îşi mişca piciorul, lanţul scânteia în oglindă, facilul glezna să pară şi mai subţire. Gândindu-se la înţelesul ascuns al acestui simbol, simţi înăuntrul ei arsura unei limbi de foc... *

Apoi scoase din grăma da strălucitoare şiragul de perle dăruit de Johnnie în a opta zi de Crăciun. Îl potrivi la gât. apoi altul, şi altul – toate cu minunate perle din mările Sudului, până ce pieptul i se acoperi de o cascadă de perle. Cum unul dintre coliere era eu mult mai lung, îl puse în două, petrecându-l pe sub sâni. astfel încât să-i susţină, cu sfârcurile ridicate obraznic în sus.

La cea mai mică mişcare, giuvaerurile care-i împodobeau trupul z. ornăiau şi sclipeau în lumina lumânărilor.

„Ce minunat dar de Crăciun!” se gândi ca, privindu-şi în oglindă sfârcurile trandafirii ale sânilor şi cingătoarea de ambră care-i înlănţuia mijlocul ca o podoabă mistică.

Iar jurământul de credinţă al lui Johnnie era îngropa! în scobitura adâncă a sânilor, în timp ce în jurul gleznei strălucea un lanţ de aur.

Simţi cum văpaia creste încet-încet în trupul ei, ea o nelinişte turnată în sângele-i fierbinte. În clipa în care se întoarse să privească ceasul, auzi deschizându-se uşa dormitorului.

Elizabeth se ivi în praful cabinetului de toaletă.

— Crăciun fericit, my lord!

Johnnie ridică ochii şi rămase mut de uimire, cu mâna încremenită pe mănuşa de piele neagră, pe jumătate scoasă.

Îşi plimbă privirea peste trupul pârguit al soţiei, minunat în goliciunea lui, şi chipul i se destinse într-un Zâmbet, în timp ce ochii îi străluceau admirativ.

— De-aş fi ştiut ce mă aşteaptă în după-umiuza aceasta, iubito, caii mei ar fi alergat şi fără mine.

— Te-ai întors la timp, murmură ea. N-ai pierdut nimic.

Îl privea lasciv şi senzual, ca şi Cleopatra.

El zâmbi larg şi-şi scoase mănuşile.

— Ce noroc pe mine! Va să zică, m-ai aşteptat.

— M-ai răsfăţat, spuse Elizabeth, apropiindu-se de el. cu sfârcurile sânilor la fel de rotunde şi tari ca perlele din urechi. N-am nevoie de substitute, eu te vreau pe tine.

El începu să-şi descheie în grabă haina.

— Sunt la porunca ta! îi zise, dezhrăcându-şi haina şi aruncând-o elt-colo. Numai o clipă, să-mi încălzesc mâinile, ca să nu te fac să tremuri.

— Atinge-mă cu degetele reci! îl rugă în şoaptă.

Cuvintele abia auzite îi deşteptară o dorinţă pătimaşă. O

aşteptă să ajungă lângă el, înfiorat de senzualitatea ei provocatoare şi de sexul lui caic creştea şi se întărea. Văzu ochii Elizabethei înălţau spre el, tulburaţi de dorinţă. Se aplecă spre ea şi-o strânse în braţe, strecurându-şi mâna stângă printre coapsele ei fierbinţi, în timp ce cu dreapta o cuprinse pe la spate, oprindu-şi degetele pe sexul ei, pregătit să-l primească.

Ea icni scurt, luată prin surprindere. Degetele lui îngheţate îi îndurerau trupul, dar în acelaşi timp i-l umpleau de o dulce înfiorare. Sfârcurile sânilor i se întăriră, de parcă le-ar fi atins cu o bucată de gheaţă. Apoi

în pântecele ei explodă o dorinţă sălbatică, invadându-i toată fiinţa şi lăsând-o fără suflare. Îşi sprijini fruntea de umărul lui, ameţită de o senzaţie copleşitoare. Scoase un geamăt surd când degetele lui reci începură s-o deschidă, căutând o poartă, apoi găsind-o, pătrunseră în miezul ei cald.

„Ţipătul ei de plăcere îl înfioră până în străfundul sufletului. Îi simţea greutatea în palmele lui făcute căuş, pentru că n-o mai ţineau picioarele. O ridică uşor, apoi îşi împinse degetul şi mai adânc în sexul ei palpitind de dorinţă.

Elizabeth era acum conştientă de propriile-i zvâcniri, în timp ce carnea ei ceda, lăsându-se pătrunsă de degetul lui Johnnie şi o senzaţie de plăcere până la delir îi invada simţurile.

— Strânge-mă în braţe! murmură el, săltând-o de la pământ.

Ea se supuse, agăţându-se de gâtul lui.

Johnnie o duse până la jilţul cel mai apropiat, unde o sprijini de spătar, sărutându-i buzele dulci, în vreme ce-şi retrăgea încetişor degetele.

Apoi îi ridic a bărbia, privindu-i ochii înceţoşaţi de plăcere.

— E cel mai frumos dar de Crăciun pe care l-am primit vreodată.

Nările ei prinseră propriu-i miros, de pe degetele lui Johnnie. O cuprinse o tulburare profundă.

— Sărută-mă din nou… şopti Elizabeth, înălţându-şi faţa către el şi tânjind să se alte iar în puterea lui.

El îi atinse buzele, uşor şi fără grabă. Întotdeauna îşi stăpânea nerăbdarea, ştiind bine ce efect avea această amânare.

— Acum… murmură el, sărutându-i obrajii îmbujoraţi, ţi-ai vrea şi tu să-ţi primeşti darul pentru a unsprezecea zi de Crăciun?

— Da, dacă tu eşti acela! răspunse ea, plimbându-şi degetele prin părul lui mătăsos.

El risc, răsuflând fierbinte peste pielea ei.

— Ce uşor le pot mulţumi!

— Pentru că ştii cum!

El se ridică, ţinând-o de mină şi adtnirându-i eu un aer poznaş trupul împodobit de giuvaeruri.

— De când şi însărcinată, drapa mea. nu mi-a fost greu să-ţi fac pe plac. Iată darul meu!

Surâse, pentru că mâna Elizabethei îi conducea degetele înlăuntru! ei.

— Mai am o podoabă pentru tine.

— Ca să strălucesc şi mai mult... gâfâi ca, răscolită de atingerea lui tulburătoare.

El tăcu o clipă.

— Da, şi pentru asta.

— Cât eşti de puternic... şopti Elizabeth, niişcându-se astfel încât să-l simtă cât. mai mult în adâncurile ei.

— Pari nerăbdătoare! râse el, privind-o cu ochi jucăuşi.

— Şi-atunci? i-o întoarse ca, cu un uşor aer de comandă.

— Atunci aşteaptă, mă întorc îndată!

Îşi eliberă degetele, ridicându-se de pe scaun.

Se duse la un dulap minunai sculptat şi trase unul din sertarele de jos. Era îmbrăcat simplu, ca un nobil de ţară, într-o haină brumărie, cu cizme şi pantaloni negri, cu părul fluturând pe umeri. Elizabeth îşi zise că era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată – înalt, puternic, graţios – şi nu se mai sătura privindu-i chipul pe care-l cunoştea până în cele mai mici detalii.

Johnnie scotoci repede prin sertar şi scoase la iveală o cutioară plată, de catifea albastră. Fără a mai împinge la loc sertarul – crescând cu o armată de servitori, nu prea

era obişnuit să facă singur ordine – se întoarse lângă Elizabeth, întinzându-i cutia, cu un surâs afectuos.

— La mulţi ani pentru a unsprezecea zi de Crăciun, iubito.

Se aşeză pe alt jilţ şi-şi scoase cizmele.

Elizabeth văzu stema familiei Valois, încrustata în aur pe cutie, şi ridică, fascinată, capacul. Dând cu ochii de giuvaerul scânteietor dinăuntru, simţi că i se taie răsuflarea. Pe pernuţa de saten alb se afla un minunat rubin, oval şi şlefuit cu migală, iar pe el se vedea încrustată Leda şi lebăda, scena fiind încadrată de un râu de diamante se înteictoare şi unul de perle de aceeaşi mărime. În partea de jos a colierului atârnau trei perle uriaşe.

— E incredibil de frumos, şopti ca, plimbându-şi degetele pe conturul scenei mitice gravate în rubinul sclipitor.

— Un dar de la Carol al VI I-lea pentru Agnes Sord. Robbie l-a descoperit la Amsterdam şi mi l-a adus mie. explică Johnnie, venind în faţa ei. Se potriveşte de minune cu cerceii tăi din perle.

— E magnific… murmură. Elizabeth, imaginându-şi cum i-ar fi stal cu cele două podoabe… Şi Agnes Sord… Ce romantic…

— Un dar din dragoste, spuse încetişor Johnnie. Şi atunci, ca şi acum.

Ridică grijuliu colierul din cutie, apoi puse cutia pe covor.

— Depinde cum vrei să-l porţi, zise el, ţinând giuvaerul în palmă. Ai nevoie de un lanţ de aur… sau… vorbi aproape în şoaptă.

— Sau? repetă ea, chinuita de sensul acelei insinuări.

El păru că nici n-o auzise. Puse încetişor podoaba pe jilţ, fără a-şi lua ochii de la sânii ei.

— Ţi-a alunecat colierul…

Îi ridică uşor sânul drept în palmă şi-i aşează şiragul de perle astfel încât să-l susţină ca înainte. Apoi îl mângâie pe stângul, admirându-i lucirile marmoreene.

— Ce sâni superbi! murmură el, plimbându-şi degetele de jur-împre jurul sfireurilor rotunde, care răspunseră atingerii lui, întărindu-se.

Elizabeth îşi a roii spinarea de plăcere, simţind cum o inundă un val de căldură.

— Îmi place să-i văd a sa, goi şi obraznici! murmură lolmnic, cont în ui ml să le mângâie rotunjimile susţinute de şiragul de perle: sânii ei voluptuosi de femeie însărcinată.

— Aşa speram şi eu… gâfâi Elizabeth, cu un surâs ar/ălor.

Atingerea lui făcea să cfcască în ea o fierbinţeală ameţitoare.

— Din motive eli se poate de egoiste…

Se lăsă pe spătarul scaunului, cu trupul alb şi catifelat împodobit cu bijuterii scânteietoare – ca o Şcherazadă de basm, născută pentru dragoste.

Johnnie îi îndepărtă uşor picioarele. şi-şi scoase haina, stârnit de căldura provocatoare a trupului ei. Întinse muia după rubinul care se pierdea printre culorile broderiei de mătase a tapiţeriei.

— Rubinul ăsta are o poveste, spuse el şoptit, desfăcându-i coapsele şi îndoimlu-i uşor genunchii, ca să-i admire sexul palpitând de dorinţă.

Începu să-i mângâie coapsele, apoi degetele lui urcară alene, începând să se plimbe pe buzele sexului.

Elizabeth îşi ţinea ochii pe jumătate închişi. Atingerea lui îi trezea senzaţii atât de intense, încât nu putea nici să vorbească.

— Regele a vrut ca Agnes să poarte rubinul la un bal… Poate că ţi se pare rece… urmă Johnnie.

Îi desfăcu buzele sexului umede de rouă dorinţei şi-i mângâie carnea înfierbântată, pregătind-o să primească uriaşul rubin.

Aşeză cu grijă piatra ovală între faldurile moi, până ce rubinul rămase prizonier în carnea pietroasă dinăuntru. Rubinul se potrivea perfect, iar chenarul de perle, în uşoară fricţiune cu ţesutul catifelat, îi stârnea dorinţa. Diamantele scânteiuu Sărbătoreşte.

Johnnie se aşeză la picioarele ei, cu ochii la această privelişte unică, apoi întinse mâna. atingând uşor cele trei perle arătate în partea de jos a rubinului.

— Regele controla din când în când dacă perlele atârnă liber… murmură el. Le simţi…

Ea nu răspunse. Tremura toată de dorinţă, răsuflând iute, cu ghidul pierdut în imagini doar de ca ştiute.

Vibraţia aproape insesizabilă se transmise simţurilor ei înficrbântute, trimiţându-i în tot trupul val după val de dorinţă, Trupul îi era o văpaie, iar tremurul perlelor îi intensifica febra cărnii.

— Curtenii puneau prinsoare cam cât va rezista doamna noastră. Pune şi *tu* mâna, o îndemnă Johnnie, conducându-i mâna între picioare. Încetişor, să nu împingi rubinul prea adânc.

Îi plimbă degetul pe netezimea pietrei, în vreme ce el întângâia uşor ţesutul întins peste asprimea chenarului de perle. La atingerea lui. Elizabeth simţi cum i se iuţesc bătăile inimii. Degetele ei lunecară peste rubinul pe a cărui suprafaţă sângeric sclipea acuma umezeala ei perlată. Aşteptă, cu tot trupul zvâcnind de dorinţă.

— Şi că era ca tine, murmură Johnnie, apropiindu-i coapsele şi ţiiându-i mâna prizonieră pe rubinul dinăuntru.

Ea gemu, simţind cum rubinul alunecă uşor în sus.

El îi aruncă o privire, ca să vadă dacă geamătul nu însemna cumva durere, apoi îi prinse soldurile în mâini şi începu s-o legene uşor când într-o parte, când într-alta.

Senzaţia de plăcere se intensifică, odată cu o dorinţă copleşitoare de a-l avea pe Johnnie, de-a se elibera de aşteptarea adunată înăuntrul ei.

— N-a rezistat decât un singur dans, adăugă el încetişor.

— Dar cum a putut…? gâfâi Elizabeth, abia reuşind să mai vorbească, în timp ce piatra dinăuntrul ei îi trimitea fiori în tot trupul, împinsă adânc de propria-i mâna.

Johnnie zâmbi cu acrul unui cunoscător.

— N-a puiuţ… pentru că uite ce făcea regele…

I-i strecură mâna printre picioarele ei şi-i conduse degetele pe chenarul de perle al rubinului. Apoi îşi apăsă degetele Ivste ale ei. Cărui partea convexă a rubinului atinse clitorisul lili/abethei, începu să-i misie degetele în sens circular.

Ha gemu încetişor, prevestind primul spasm al exploziei care-i răvăşi tot trupul cu asemenea forţă, încât nu-şi putu stăpâni un ţipăt – după care în încăpere se aşternu tăcerea.

Elizabeth rămase gâfâind, cu trupul scânteind în lumina focului. În liniştea iatacului nu se auzea decât răsuflarea ei.

— Crăciun fericit! şopti Johnnie, aplecându-se să-i sărute obrazul îmbujorat.

Ea deschise pleoapele.

— Te doresc tot timpul! murmură, eu un fel de mirare.

— Norocul meu! răspunse el, mângâiodu-i uşor bărbia cu dosul palmei, încântat de uimirea de pe chipul ei.

Elizabeth îşi ridică braţele deasupra capului şi mişcarea făcu să se atingă iar rubinul de carnea ei. Îşi privi soţul eu un aer mulţumii.

— Acum ce vei face *tu*? întrebă ca încetişor.

— Bine, răspunse el, cu un calm desăvârşit.

— Vreau să spun, ce vei face cu asta? insistă ca, plimbându-şi degetele pe sexul lui în erecţie, reliefat de pantalonul strâmt de lână.

— De fapt, vorbi Johnnie, surâzând uşor şi apăsându-i mâna pe sexul lui, mă gândeani să iau cu locul rubinului lui Agues Sord.

— Dar dacă pe mine nu mă mai interesează? îl necăji Elizabeth, a cărei privire începea deja să se aprindă, pe măsură ce-l simţea crescând în palma ei.

El risc fără grijă.

— Atunci, mă gândeani să mai aştept cinci minute, până când te va interesa din nou.

În realitate a fost nevoie de mai puţin de cinci minute.

Johnnie îi îndepărtă încetişor giuvaerul – a cărui atingere avu darul de a-i trezi iarăşi dorinţa. Apoi îşi scoase pantalonii şi cămaşa şi-o ridică pe Elizabeth pe genunchi, făcând-o să alunece pe sexul lui în erecţie. Cu şiragurile de perle tremurând între trupurile lor, amâmloi începură să se mişte repede, pătimaş, năvalnic, până ce terminară împreună, gemând de plăcere.

După aceea, Elizabeth îi făcu în glumă vânt de pe scaun, rostogolindu-l pe covor, şi se culcă lângă el, frecându-se de trupul lui şi sărutându-l, dornică să-i simtă fiece părticică a trupului musculos. În mişcarea ei nestăpânită, colierele se rupseră deodată, trimiţând în toată încăperea sute de perle transparente.

Speriată, Elizabeth începu să le adune, umblând de colo-colo în patru labe şi strângându-le într-un vas luat după măsuţă. Johnnie stătea tolănit în faţa focului, privindu-şi cu nesaţ soţia, fascinai de mişcările trupului ei gol, de tremurul uşor al sânilor plini, care-l umpleau de încântare, de rotunjimile soldurilor, de poziţia ei provocatoare, care parcă-l îndemna s-o pătrundă.

Ea se apropie, în căutarea unor perle rostogolite sub

scaun, şi-atunci Johnnie întinse mâna şi-i atinse uşor coapsa, suind spre vulva umedă, apoi pe fesele albe – de parcă ar fi vrut să-şi afirme puterea şi drepturile asupra ei.

— Lasă-le! Le va culege camerista! spuse el, stârnit de priveliştea sânilor plini şi a soldurilor netede, de jocul giuvaerurilor pe trupul gol şi de urmele dragostei pe coapsele ei albe.

La atingerea lui, Elizabeth încremeni, cu inima zbătându-se nebuneşte, şi un fior de plăcere o fulgeră până în cele mai adânci tainiţe ale fiinţei. După ceasuri întregi de hârjoană. trupul ei era gala oricând să-l primească, supunându-se mângâierii, glasului, precum şi capriciilor soţului.

— Lasă-le! repetă el şi mai apăsat.

Ea întoarse capul, privindu-l prin valul de păr blond despletit pe obraz.

— Vino aici!

Penisul lui începu să crească şi să se întărească sub ochii ei şi Elizabeth se cutremură văzând cât o dorea. O fierbinţeală cunoscută îi cuprinse trupul. La vederea acestui bărbat, arzând de aceeaşi patimă ca a ei, simţi cum se deschide, cum se umezeşte, pregătindu-se să-l primească.

— Vino aici! *Atunci*\ repetă el nerăbdător, din ce în ce nici excitat.

Se întinse şi-i apucă glezna încătuşată în lanţul de aur, trăgând-o înspre el. Apoi îi eliberă încheietura şi se culcă pe spate, strecurându-se sub trupul ei.

Sânii ei provocatori tremurau chiar în dreptul buzelor lui loltimic, atât de aproape încât, vorbitul, răsuflarea lui fierbinte le încălzea stârcurile trandafirii.

— Nu ajung până la tine, gemu Johnnie, încercând să apuce cu buzele stârcurile înfiorate.

Ea se supuse tremurârul şi se lăsă mai jos. Buzele lui cuprinseră un sfârc, trimiându-i în tot trupul o dorinţă

năvalnică. Încet şi fără grabă, începu să-şi plimbe buzele pe aureola sânilor, atât de sensibilă acum, de când cu sarcina. Buzele lui începură să-i caute mugurii trandafirii, ca un prunc înfometat. Apoi, brusc, îi încercui sfârcul, făcând-o să se cutremure de o plăecrc fără seamăn.

Continuă să-i sărute sânii, jucându-se cu ei, mângâimlu-i cu blândeţe, aducându-le stârcurile spre buzele lui, apăsându-şi degetele în carnea ei ascultătoare.

Dorindu-l eu aceeaşi disperare ca întotdeauna, cu sexul pulpilând în acelaşi ritm cu zvâcnetul din tinipic, Elizabeth întinse mâna, prinzându-i penisul eu atâta putere, învârt el gemu ţie durere. Apoi degetele ei coborâră rapid în jos, iar Johnnie simţi cum îl inundă o senzaţie de plăcere înnebunitoare. Elizabeth privi o clipă vârful de un roşu întunecat şi lucitor, după care îşi mişcă degetele în sus, atingând cuta umflată şi sensibilă. Johnnie gemu din nou, descicştându-şi o secundă buzele de pe sânul

— Vreau să te simt, îl rugă ca, cu trupul arzând.

Încercă să-şi schimbe poziţia, ca să se aşeze deasupra lui, cuprinzându-i şoldurile între coapse. Dar dinţii şi mâinile lui îi ţineau sânii în continuare captivi.

— Johnnie… murmură ea, gâfâind de dorinţă şi mişcându-şi şoldurile, ca să se lase pe el.

Johnnie o strânse şi mai tare şi plăcerea aproape că deveni durere.

O clipă mai târziu îi sărută cu tandreţe amândouă stârcurile, parcă cerându-şi iertare că le-ndurcrase:

— Nu te grăbi, iubito! murmură el, strecurându-şi degetul înăuntrul ei.

O trase deasupra lui, silind-o să rămână astfel, şi-i privi Zâmbind ochii verzi şi pătimaşi.

— Numai unul din noi poate să-şi impună voinţa.

— Adi*că cu*.

— Tu faci întotdeauna cum vrei tu, râse el scurt.

— Văd că eşti om de-afaceri, aşa c-am să te mituiesc.

Începu să-i murmure cu glas seducător:

— Îţi dau toate giuvaerurile mele şi-am să-ţi aduc micul dejun la pat toată săptămâna.

— N-am ce face cu giuvaerurile tale, răspunse el, intrând în joc. Şi cum să-mi aduci micul dejunj când tu te scoli cu mult în urma mea?

Ea îşi ţuguie buzele, bosumflată.

— Altceva vreau de la tine.

Elizabeth ridică brusc ochii, întâlnindu-i privirea.

— Mai avem două ceasuri până la sosirea oaspeţilor, zise el.

— Avem oaspeţi la cină? aproape că ţipă Elizabeth.

— Doamna Reid se va ocupa de toate, continuă Johnnie fără să se tulbure. Aşa că-ţi fac o propunere.

Privirea lui era senzuală şi plină de subînţelesuri.

La auzul perspectivei de-u primi oaspeţi tocmai când seara devenea mai promiţătoare, ca surâse voluptuos – surâs lainic, de femeie pricepută la toate vicleşugurile.

— Am să fac cum vreau eu, insistă Elizabeth, frecându-şi sexul de al lui.

— Şi cu la fel, replică el, la fel de zâmbitor.

Îşi deschise braţele larg, surâzând provocator.

— Îţi stau la dispoziţie sau, mai bine-zis, o anumită parte din mine. Când şi cum ţi-ar place să te foloseşti de ea?

— Hmm! zis, e Elizabeth, căzând pe gânduri.

Descălecă de pe trupul lui Johnnie, măsurându-l cu atenţie din cap până în picioare.

— Cred că mai întâi…

El înălţă din sprâncene.

— N-ai pus nicio limită, observă ea, aşezându-se alături, eu picioarele încrucişate.

— Până se x a naşte copilul, am s-ajung numai pielea

şi osul! se jelui Johnnie.

Evident, glumea. Era puternic ca un armăsar tânăr, numai forţă şi energie.

— Nu prea ai aerul c-ai să leşini în următoarele ejnei minutef râse Elizabeth. Aşa că, mai întâi, am să trec cu deasupra…

— La dispoziţia dumneavoastră, doamnă! şopti el, provocator, făcând un semn spre sexul lui în aşteptare.

*

Nici nu se clinti când ea se lăsă pe penisul lui în erecţie, cu o încetineală înnebunitoare. O privi pe sub genele negre, cu un surâs în colţul buzelor, apoi îşi puse palmele pe şoldurile ei şi o conduse la climax atât de repede, încât Elizabeth rămase uluită.

De îndată ce se potoli orgasmul, se rostogoli deasupra ei Şi în câteva secundo o aduse din nou în pragul descărcării. O ajută să se elibereze repede, de două ori una după alta, timp în care el se reţinu să termine. Apoi îi sărută buzele întredeschise, lăsând-o întinsă pe covor, ca să se liniştească, iar el se duse să se aşeze comod, pe un scaun.

După câteva clipe ea deschise ochii, căutându-l din priviri. Zărindu-l pe scaun, scoase un geamăt de plăcere.

— Îţi mulţumesc. Johnnie… îţi mulţumesc… Eşti perfecţiunea întruchipată.

— Eu te aştept…

— Mmm… se întinse ea. Poate mai târziu. Acum nu mai am poftă.

— Ksfi sigură? insistă el, bine dispus.

Ea încuviinţă din cap şi se rostogoli pe o parte, ca să fie cu fata spre el.

— Te superi?

El clătină din cap, zâmbirul şi plimnându-şi uşor degetul pe penisul în erecţie. În sus… şi-n jos… Fără

grabă… îşi mişca mina cu uşurinţă se naturaleţe. fără urmă de stânjeneală.

— Să nu faci asta! şopti ca, înspăimântată.

El se opri o clipă, privind-o cu mirare.

— Numai cu mine! insistă Elizabeth.

— Parcă spuneai că nu mai ai chef, zâmbi el. Aşa că de data asta, nu cu tine.

— Lasă pe mai târziu.

— Atunci, ai să mă ai mai târziu.

Penisul i se mărise în volum, devenind tare ca piatra.

— Johâmic… şopti Elizabeth, ridicându-se repede şi apropiindu-se de el, neliniştită.

— Eu nu m-uttt eliberat de patru ori până acum, iubito! îi aminti Johnnie cu blândeţe. Am fost un gentleman. Ce vrei, nu poţi să le ai pe toate deodată.

— De ce nu? întrebă ca, pe un ton ce nu admitea replică.

— Pentru că… nu-s chiar atât de gentleman.

— Da-mi mic voie!

— Nu, eşti prea obosita… Şi de altfel, nu durează mult.

Dar cu aşa vreau! insistă Elizabeth, cu îiulârjirc, simţind i unt o cuprinde iar dorinţa.

Mâna lui se opri. O privi pe Elizabeth printre pleoapele în jumătate lăsate.

— Cât de mult vrei? întrebă, plimnându-şi uşor degetele în penisul în erecţie.

Vorbise blând, dar autoritar.

— Mai mult decât tine.

În şoapta ei gâfâită se ghicea dorinţa nepotolită şi pătimaşă vurv-i pusese stăpânire pe toate simţurile, din clipa când – îl cunoscuse pe Johnnie Carre.

— Atunci vino, murmură el.

Se trase pe marginea scaunului şi-şi depănă

picioarele, aşteptând-o.

Ea se apropie în genunchi, apoi se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe călcâie, şi-şi plimbă palmele pe picioarele lui desfăcute.

— Am devenit foarte posesivă, zise încetişor.

— Ştiu. La fel şi-eu.

Îşi puse mâna pe ceafa ei şi-i trase încet capul înspre el.

— Vreau să văd ce simt când mă atingi cu limba, murmură Johnnie.

Ea atinse cu vârful limbii vârful catifelat şi neted, apoi începu să-l înconjoare eu mişcări circulare.

— Numai vârful, îi ceru el în şoaptă. Ţine-mă cu mâinile tale.

Îi conduse mâinile acolo unde voia s-o simtă.

— Aşa… acum prinde-mă cu buzele… H bine…

Închise o clipă ochii. Încet-încet, Elizabeth începu să tremure de vechea patimă. Stătea în genunchi în faţa lui, tiitând între buze vârful penisului în erecţie.

— Acum, primeşie-mă tot! ceru el şi se mişcă până ce penisul îi pătrunse cu totul în gura ei.

Rămase o secundă nemişcat, lăsându-şi simţurile copleşite de o plăcere fără seamăn. Apoi răsuflă adânc» atingând cu degetele fata Elizabethei, simţindu-şi sexul prin carnea fină a obrazului. Îşi trecu uşor palma peste fruntea ei» îndemnând-o să-l privească în ochi. Apoi îi zâmbi şi-i cuprinse tâmplele cu mâna, începând să se mişte încet înainte şi înapoi, Contactul cu buzele şi limba ei îi dădeau o senzaţie nemaiîntâlnită, la fel ca şi punctul cel mai depărtat, când îi atingea fundul gâtului.

— Priveşte, îi şopti, făcâtul semn spre scena reflectată în oglindă. Uită-te şi tu.

Oglinda îi arăta din profil: Elizabeth îngenuncheată, cu trupul alb şi frumos rotunjit, cu părul blond despletit pe

umeri şi pe picioarele lui.

El îi petrecu pe după urechi câteva şuviţe răzleţe, astfel încât să-şi poată vedea chipul în oglindă, în timp ce trupul lui se mise a înainte şi înapoi.

Elizabeth se uită cu coada ochiului şi priveliştea buzelor ei care-i primeau sexul înficrhântat îi trimise un val de foc în tot trupul.

— Parcă s-ar uita cineva la noi, şopti Johnnie, mângâindu-i obrazul, cu ochii la huz, deci iubitoare. Ce-ai zice dacă în clipa asta s-ar uita cineva la tine? urmă el. retrăgându-se din nou, cu aceeaşi încetineală. Poate că-şi aşteaptă rândul… Te pricepi foarte bine…

Îşi plimbă degetul pe conturul buzelor ei, rotunjite ca să-l primească.

— Ţi-ar place să săruţi astfel un alt bărbat?

Ea clătină din cap, ruşinată de dorinţa nou trezită din adâncuri şi de zvâcnetul cunoscut dintre picioare.

— Eşti sigură? murmură el, citindu-i dorinţa în privire şi în tremurul trupului. S-ar putea să-ţi placă…

Elizabeth negă pentru a doua oară şi mişcarea vehementă a capului ei îi dădu o senzaţie răscolitoare, făcându-l să închidă ochii o clipă.

fohmiic îi cuprinse şi mai sirins tâmplele în palme, şi-o înivi în ochi, cu o expresie de nepătruns. Dintr-odată îşi dăduse seama cât eră de dornică şi de nepotolită. Ochiul lui experimentat îi citea reacţiile fără greş.

— Dacă vreodată ai să te culci cu alt bărbat, să ştii că te omorî şuieră, împingându-se din nou printre buzele ei strânse. Ha nu, am să-l omor pe el! Pe tine am să te zăvorăsc, să nu mai vezi lumina zilei.

Pătrunsese cu totul în gura ei şi-i ţinea capul în mâini, privind-o cu sprâncenele încruntate.

— Nu vreau să fii ca femeile care vin la curse, mormăi el.

De când se căsătorise, nu se mai gândise la cele ce se îngrămădeau cândva în preajma lui, oferindu-i-se care mai de care.

Elizabeth se întunecă la faţă şi-şi înălţă brusc fruntea, înfigându-şi dinţii în el.

— Care femei? se răsti ca, rămânând îngenuncheată şi iulgerându-l cu privirea mânioasă a ochilor ei verzi.

— Mă doare! mârâi Johnnie.

— Foarte bine! Care femei? insistă ca eu încăpăţânare, punându-şi mâinile în şolduri.

— Nu-i vorba de nicio femeie! încercă să mintă Johnnie. Am spus şi cu un cuvânt la întâmplare. Iar dacă îndrăzneşti să mă muşti aşa…

— Nu mi-ai spus că aveai de gând să reînnoz. i vechile tale prietenii la curse. Bănuiesc că de asta nu m-ai invitat şi pe mine!

Acum îl vedea în adevărata lumină, cu sexualitatea lui provocatoare. Dumnezeu ştie ce surprize îi mai rezerva.

— Va să zică, n-ai fost numai la curse, ci şi după femei?

— Elizabeth, am fost la curse. Cu asta am încheiat discuţia. Cum dracu’ vrei să mai umblu după altele, când tu mă storci de vlagă de douăzeci de ori pe zi?

Încă nu-i trecuse supărarea pentru muşcătură. Penisul îi zvâcnea. iar pe vâri se vedeau urmele dinţilor ei. Şi euni toată ziua nu făcuse decât să respingă avansurile unei armate de femei – exact contrariul apucăturilor lui de burlac – acuzaţiile Elizabethei îl deranjau cumplit.

— Dacă o faci din obligaţie, atunci te scutesc de osteneală! se stropşi va furioasă şi jignită.

— Crede-mă, Elizabeth, dacă ar fi o obligaţie, n-ar trebui să-mi spui tu să mă opresc.

— Dar întotdeauna vor fi o groază de femei care abia te-aşteaptă – la curse, la vânătoare, sau chiar aici, la masa

mea! izbucni Elizabeth, muşcată de şarpele geloziei.

— Adevărat, încuviinţă Johnnie, la fel de supărat. Dar întrucât eu nu te vreau decât pe tine, restul nu mai contează! adăugă el, încruntat.

Întinse nuna şi i-o puse pe sâni, cu un gest hotărât şi lipsit de blândeţe.

Ea îi dădu mânu deoparte.

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi după ce ai flirtat cu altele toată după-antiaza.

Furios la culme, Johnnie reuşi totuşi să se stăpânească.

— Ce vrei să spui? Cum adică „să nu îndrăznesc să te ating”? mârâi el.

— Exact ceea ce-am spus! i-o întoarse ca, aproape cu grosolănie.

— Pentru că tu eşti geloasă fără motiv? întrebă el, cu glasul brusc îmblânzit.

Ea se zbârli, simţind în tonul lui o provocare.

— Explicaţia ta nu mă mulţumeşte.

— Iar pe mine mă scoate din fire ameninţarea ta. Am să te ating oricând doresc, Elizabeth.

Ea dădu să fugă, dar el i-o luă înainte, culcând-o cu faţa pe covor, lângă piciorul scaunului, cu fesele ridicate provocator înspre el.

— Ia să veticiti! zise el, cu un aer pervers, ia să vedem dacă te pot atinge.

Îşi plimbă penisul pe sexul ei, înainte şi înapoi, stârnindu-i carnea fierbinte, de parcă ar fi fost o iapă înainte de montă, până ce Elizabeth începu să freamăte de dorinţă. Apoi o pătrunse încet şi rămase nemişcat, lăsând dorinţa să crească, până la disperare.

Ea se sili să nu-i răspundă, dar dorinţa o cotropea valurix aluri, iar sexul i se încleştase strâns în jurul lui. Încercă să-şi aducă aminte cât era de furioasă, dar el

alunecă încă puţin înlăuntrul ei. iar Elizabeth i se supuse fără voie. venind în întâmpinarea plăcerii care se lăsa atât de aşteptată. El continuă s-o ademenească, înaintând cu o încetineală chinuitoare, forţând-o să recunoască ce mult îl dorea, apoi retragi ml u-se în clipa când ca începea să-i răspundă, şi pătrunzând-o din nou, de îndată ce t re murul ei se potolea. După uiteva minute, când Elizabeth îl simţea adânc înăuntrul ei, când prezenţa lui copleşitoare îi aprinsese la maximum dorinţa, carnea şi întreg universul, Johnnie o prinse brusc de cingătoarea de ambră şi, ţinând-o astfel, se împinse cu forţă în ea, făcând-o să ţipe de plăcere.

Atunci el îşi reluă mişcările înainte şi înapoi, ispitind-o să-i iasă în întâmpinare. Trupul lui zvelt impunea un ritm alert, în timp ce umezeala ei făcea ca fiece pătrundere să fie tot mai uşoară. Când ca începu să răsufle precipitat şi Johnnie simţi că nici el nu se mai putea stăpâni, se împinse în ea adânc şi amândoi gemură de plăcere.

Elizabeth îl primi cu propriu-i tumult, gâfâind din ce în ce mai tare, pe măsură ce fiece mişcare o aducea aproape de delir. Patima ei era la fel de dureroasă ca dorinţa lui. Apoi amândoi izbucniră într-o descărcare năvalnică, ucigătoare, epuizantă, cu puterea unui cataclism.

— Aşa! declară el satisfăcut, înainte să-şi recapete suflarea. După cât se pare, nu te-a deranjat că te-am atins.

Începu să se retragă, dar ea îl luă prin surprindere, trântindu-l la pământ şi azvârlindu-se deasupra lui, cu ontână încleştată pe testicule.

— Şi-acui», îi şuieră, cu o privire fioroasă, spune-mi de femeile alea de la curse.

Cu un simplu gest al mâinii, Johnnie ar fi putut-o azvârli până în celălalt capăt al încăperii. Dar îi înţelegea furia, pentru că şi el suferise tot aşa. Acum regreta că mai adineauri, încercase să se răzbune în felul lui.

— Iurta-mă! murmură el. Am fost dur şi grosolan.

— Spune-mi despre femeile alea! replică ea, neînduplecată.

Nu avea remuşcări şi nici nu se îmblânzise, ea Johnnie, caic-şi desăvârşise răzbunarea. O scotea din fire că nu-i rezistase şi că el se ferise cu încăpăţânate să-i dea un răspuns direct.

— Fără ocolişuri, Johnnie. Vreau să-mi răspunzi deschis. Trebuie să aflu totul despre femeile cu care ai fost la curse azi după-amiază cele despre care zici că nu vrei să le semăn.

Degetele ei se încleştară şi mai strâns. Johnnie schiţă o grimasă dl durere.

— Vezi bine că nu-mi pim mintea cu tine, zise el, în timp ce ochii albaştri aruncau văpăi.

— Cât eşti de cavaler! îl ironiză, Elizabeth, fără să-i fi trecut cu totul supărarea. Aştept!

Johnnie încercă să se elibereze din sirinsoarea ei.

— Dă-mi drumul. Cum crezi că pot gândi, când mă striveşti în halul ăsta?

— Încă n-am auzit explicaţia.

— Bine… oftă el.

Începu să vorbească, printre dinţii încleştaţi de durere.

— Acolo toţi ne cunoaştem foarte bine… şi toată lumea bea zdravăn, inclusiv femeile. E multă veselie, mai ales acum, de sărbători, şi… au venit vreo câteva să-mi facă curte.

Altu’ i tot! îţi încheie el versiunea prescurtată a nenumăratelor avansuri primite din partea femeilor prezente la curse. Îţi spun drept c-ani fost surprins. Uitasem cum se distrează tei de-acolo.

— Se distrează! pufni ea, dispreţuitoare. Nu-i un cuvânt prea blând?

— Toată lumea ştie că sunt îndrăgostit de tine. Nu trebuie să-ţi fie teamă de ele.

— Poate că lor nu le *pasă* dacă eşti sau nu îndrăgostit de mine.

— Dar *mie* îmi pasă, ţi ele ştiu asta foarte bine.

Vorbise calm şi liniştit, iar ochii lui albaştri erau limpezi, ca de copil.

— Te rog, iartă-mi ameninţarea de-adineauri, deşi să ştii că n-aş ezita s-o pun în practică în ziua când te-ai comporta la fel ca ele. Nu numai că te iubesc foarte mult, spuse el, oftând din adâncul sufletului, dar te iubesc cu trupul, cu inima şi cu mintea.

Ea îşi slăbi strânsoarea, cu ochii în lacrimi.

— Nu ştiu cum mi s-a întâmplat una ca asta tocmai mie, vorbi el încetişor. Dar n-am ce-i face! Nu pot trăi fără tine. Toţi au rămas în continuare la crâşma lui Wat Harden, numai eu am plecat, urmărit de râsetele şi batjocura celorlalţi, care făceau haz c-am ajuns sub papuc. Dar ştiam că tu mă aştepţi, şopti, alungându-i un cârlionţ de pe obraz, şi-atunci m-am întors acasă, la tine…

O trase lângă el, sărutându-i ochii înlăcrimaţi.

— Sunt de-o gelozie feroce, mărturisi Elizabeth, ghemuindu-se la pieptul lui. Întotdeauna aş vrea să fii cu mine, în minei lângă mine, peste mine… murmură ea, încă obsedată de propriile-i temeri.

— Ştiu, o linişti Johnnie. Şi eu simt la fel. Dar acum sunt aici.

O strânse la piept şi amândoi rămaseră tăcuţi, în lumina focului. Trupul Elizabethei se pierdea pe lângă al lui – singurul adăpost şi sanctuar, singura împlinire pe vane şi-o dorea.

— Tu eşti scumpa mea soţie, şopti el, cu buzele lipite de tâmpla ei. Întotdeauna voi rămâne lângă tine.

*

În zilele următoare, ca şi în toate cele scurse de la nunta lor, nimic din lumea din afară nu veni să le tulbure viaţa şi iubirea lor singuratică şi liniştită. El îi făcea toate chefurile, ferind-o de orice unihră de întristare, şi-şi aranjase astfel programul, încât să-i fie ei pe plac. Nu erau acum decât un nobil de ţară şi soţia lui, preocupaţi de micile probleme de pe moşie, tot timpul împreună şi mulţumiţi de intimitatea lor.

Nici nu era nevoie de altcineva, când se aveau unul pe altul. Rareori îşi doreau altă companie, preferând să trăiască retraşi de restul lumii.

Iubirea le ţinea loc de orice altceva. Era tot ce aveau mai scump pe lume.

În zilele de după Crăciun, Elizabeth începu să arate a femeie însărcinată, rotunjimile pântecuiui ei devenind tot mai vizibile. Amândoi făureau planuri pentru viitorul copilului. Johnnie, care nu se gândise niciodată la bebeluşi sau la copii, trăia o fericire necunoscută şi copleşitoare. Uneori se întreba dacă nu cumva visează, atât de deosebită era viaţa lui de-acum de cea din trecut.

Elizabeth era fericită cum nu fusese nicicând până atunci. Nu-şi punea niciun fel de întrebări, cnnsiderând că pe undeva i se cuvine această fericire, după atâţia ani de tinereţe irosiţi.

— Mă simt sănătoasă şi în putere, de parcă menirea mea ar fi să aduc pe lume copii! spuse ca într-o dimineaţă, întinzându-se alene în pat, lângă Johnnie. Datorită ţie!

murmură, rostogoliiulu-se spre soţul ei şi îmbrăţişânilu-l, cu glasul treinurând de chemare.

— Plăcerea a fost de partea mea, răspunse el încetişor, liiconjurându-i umerii cu hiatul. Oricând doreşti, nu trebuie Uccât să-mi dai de ştire... risc, amuzat.

— Te doresc mereu... Te doresc nebuneşte... Nu mi-a fost râu nici măcar o zi... şi-mi place să palpit de dorinţă... Gândeşte-te că în curând vom ţine în braţe copilaşul

nostru. Ah. Johnnie… murmură ea. cu ochii în lacrimi. Te iubesc atât de mult, încât uneori simt că mă cuprinde teama.

— Linişteşte-te, murmură lordul, lipind-o strâns de trupul lui. Sunt cu tine… Acum şi întotdeauna.

O sărută cu blândeţe pe obraz.

— Vom fi mereu împreună. N-ai de ce să te temi.

— Spune-mi că n-ai să mă părăseşti niciodată.

Îl privea înfricoşată ca un copil, fără a putea uita demonii trecutului.

— N-am să te părăsesc niciodată, răspunse el cu simplitate.

Elizabeth încercă să schiţeze un surâs şi şopti:

— Iartă-mă… ştiu că… bărbaţii detestă! femeile… prea pretenţioase.

— Nu-mi pomeni, te rog, de alţi bărbaţi! murmură el încruntat, aducându-şi aminte de primul ei soţ, pentru care nutrea o gelozie adâncă, aproape iraţională. Nu suport gândul. să te atingă alt bărbat.

Ea se uită repede pe fereastră, de parcă ar fi vrut să înţeleagă de ce se întristase dintr-odată.

— Jolmnit, hai să vorbim de altceva… Am senzaţia că dincolo de uşa asta ne pândeşte un pericol groaznic.

— Mai bine spune-mi unde te loveşte acum bebeluşul, scumpa mea Bitsy. Pericolele să le laşi în seama mea. Hai, arată-mi. Aici? Sau poate aici?

Începu s-o atingi, priceput ca întotdeauna să alunge din mintea unei femei orice gând în afară de plăcere. Şi în dimineaţa aceea de ianuarie, spaimele Elizabethei se risipiră, sub mângâierile lui.

*

Peste două zile, magistratul local din Kelso veni călare la Goldiehouse. Câteva momente mai târziu, un valet bătu în uşa biroului lui Munro, să-i dea de veste lui

Johnnie despre această vizită neaşteptată.

— Mă întorc îndată, scumpa mea! îi spuse lordul Elizabethei.

Stăteau unul lângă altul, frunzărind o mapă cu desene.

— Trebuie să fie ceva în legătură cu nepotul lui Crawford. Săptămâna trecută, la întrunirea cu guvernatorul regal* s-a discutat despre numirea lui ca perceptor. Imediat ce pleacă mă întorc, şi Munro o să-mi povestească ce-aţi mai găsit interesant.

Toţi trei îşi petrecuseră dimineaţa analizând diverse variante de detalii pentru» decoraţia interioară. Construcţia noii că se fusese terminată cu puţin înainte de Crăciun, iar acum începuseră lucrările la amenajarea interiorului.

— Poate c-a primit ceva veşti din Edinburgh, spuse Munro. Întreabă-l dacă ştie ce s-a votat în Camera Comunelor.

— Mai ai vreo întrebare? îi zise ironic Johnnie, ridicându-se din jilţul său.

— Sper că va fi întotdeauna primăvară, oftă arhitectul.

— De-aia eşti arhitect şi nu politician, replică Johnnie. Anglia vrea să ne oblige la supunere, sub ameninţarea ocupării teritoriului şi a nimicirii comerţului scoţian. Problema care se pune nu e dacă-i putem învinge, ci dacă ne putem salva Parlamentul.

— Gândeşti practic, ca întotdeauna.

— Doar realist, răspunse Johnnie. Dată fiind starea de spirit de la Westminster, nu m-aş mira să trimită trupe care să ne oblige să rămâneni fiecare în casele noastre. După cât se pare, Nottingham şi Rochester se pricep grozav să uţâţe furia Angliei.

— Crezi că vom ajunge la război? întrebă încet Elizabeth, ştiind că de câteva săptămâni Londra se

declarase categoric împotriva independentei Scoţiei.

— Sigur că nu, răspunse repede Johnnie, dornic s-o apere pe Elizabeth de cele mai cumplite temeri ale sale. Doar că toţi se bat cu pumnul în piept. Ei, mă duc să văd ce vrea Drummond şi mă întorc la voi.

Câteva minute mai târziu îl salută călduros pe Jack Drummond, care-l aştepta în birou.

— Cu ce-ţi pot fi de folos, întrebă lordul, făcând senin tânărului judecător să ia loc în jilţul lui. Iar se agită Crawford pentru slujba aia a nepotului?

— Bine-ar fiesă fie asu, my lord! răspunse grav judecătorul. numit în funcţie de Johnnie. Mă tem că am veşti proaste.

— Dă-i drumul! În situaţia actuală a ţării, ne aşteptăm zilnic la veşti proaste.

— E vorba de lady Graden, my lord.

— Cum?

Johnnie, care fusese pe punct să se aşeze, rămase în picioare, împietrit, cu ochii ţintă la tânărul din faţa sa.

— În calitate de şerif al ţinutului Ravensby, ieri am primit o citaţie din Rochester, my lord.

Jack Drummond înghiţi în sec, îşi şterse sudoarea de pe frunte şi continuă:

— Lady Graden e chemată în faţa magistratului de acolo, ca să răspundă în faţa învinuirii de vrăjitorie, adusă de fraţii Graham din Redesdale. Ei o acuză că ar fi avut un amestec în moartea primului său soţ.

— Îi omor! şuieră Johnnie.

Tânărul avocat şovăi, neştiind ce să-i răspundă.

— Citaţia e pentru miercurea viitoare, urmă d. Nu-i rămâtic prea mult timp ca să-şi construiască apărarea, dar dacă pot fi de folos, my lord, vă rog să acceptaţi ajutorul meu.

Jack Drummond datora totul lordului de Ravenshy,

dar oferta lui nu se explica doar prin loialitate. Johnnie se ocupase îndeaproape de familia lui, sprijinind-o cu bani, ca cei doi fraţi mai mici să poată merge la universitate. Jack Drummond ţinea nespus de mult la Johnnie.

— My lord, n-aş fi venit aici cu citaţia, dac-aş fi avut de ales… murmură el în chip de scuză. Dar m-am gândit că-i mai bine să aflaţi din vreme…

— Înţeleg. Jack.

Glasul lui Johnnie venea de foarte departe, ca şi cum s-ar fi gândit la altceva.

— Cât timp avem la dispoziţie? întrebă el, recăpătându-şi calmul dintotdeauna.

— Zece zile, my lord.

— Ai trebui, să ne ajungă.

— My lord, trebuie să plecaţi neîntârz. iar la Edinburgh, să vă găsiţi un avocat – sau poate, dacă-mi îngăduiţi, chiar la Holt, în Londra. El a reuşit să obţină achitarea în câteva cazuri similare.

— Avocat? Ah, da… Desigur.

John îi ic se întoarse cu spatele, rămânând cu privirea pironită pe parcul îngheţai. Tăcură unjimp amândoi: lordul – nemişcat. Jack Drummond – ţie spus de stânjenit. Apoi Johnnie Carre se îndepărtă dee fereastră şi, ducându-se ia un dulăpior, scoase o cheie din buzunarul vestei şi-l deschise. Trase două sertăraşe, din care luă câteva pungi mari, de piele, pe care le puse pe birou, în faţa lui Jack.

— Dacă ai putea să trimiţi banii la tribunalul din Edinburgh, cu rugămintea de-a amâna procesul încă două săptăntini, ţi aş fi recunoscător. Am să-ţi dau şi un însoţitor. Dacă dai de Comyn, el te va ajuta şi fără plată, adăugă Johnnie. Îmi e dator până peste cap.

— Desigur, my lord! încuviinţă Jack Drummond.

Şi înţelegând din tonul lordului că întrevederea se încheiase, se ridică să plece.

— Vă pot fi de vreun folos cu ştiinţa mea, my lord?

— Sper să nu ajungem până acolo. Jack – răspunse Johnnie, cu o expresie cruntă – pentru că am de gând să mau de vorbă cu fraţii Graham.

*

Noaptea târziu, după ce Elizabeth adormise, Johnnie se duse în camera de arme, unde-l aşteptau locotenenţii săi, cărora le expuse planul de atac asupra fraţilor Graham.

— Am nevoie de două mii de oameni, cu care să mă văd la Carter Bar poimâine noapte, începu Johnnie, stârul sub un drapel englez, capturat la Bannockburn[11] de către unul din strămoşii săi. Mergeţi până acolo în grupuri mici. Ne întâlnim spre seară. Avem nevoie de scări şi gheare de pisică.

Vorbea fără intonaţie, de parcă n-ar fi discutat despre preludiul unei lupte sângeroase.

— Aveţi grijă să nu afle nimeni. Să nu cumva să ajungă ceva la urechile fraţilor Graham – sau ale soţiei mele. Vom ataca în număr foarte mure. Fraţii Graham trebuie ucişi. Există întrebări?

— Eşti sigur că se află în pădurea Redesdale?

— Voi afla în dimineaţa atacului.

— I-am putea găsi în castel?

— Posibil. În acest caz, avem nevoie de mai mulţi oameni.

Discutară cum era mai bine să deplaseze o mie de oameni pe parcursul a treizeci de mile, fără a stârni vreo bănuială, apoi cum puteau transporta scări, răngi de fier şi toporişti, pentru asalt. Aveau nevoie de merinde şi de hrană pentru cai. Fiecare sugestie era binevenită.

— Mâine trimitem iscoade, să afle de ce forţe dispun

---

11 Hitnnockhuru — celebra baialic, care a marcat o mare victorie a scoţienilor. cvndu$i de Robert Bruce, asupra Angliei, (n.t.)

ei! spuse Johnnie. Dar oricare ar fi situaţia, îi vom ataca! urmă el, neînduplecat. Nu vreau ca Elizabeth să ajungă la judecată.

— Sunt nişte laşi, Johnnie, lovesc într-o femeie.

— Tocmai de-aia e cazul să-i învăţăm cum trebuie să se poarte! replică el încet.

*

Johnnie îi spuse Elizabethei că trebuia să plece câteva zile la Jedburgh, ca să se ocupe de domeniul vărului său. Când îşi luă rămas-bun o apucă de umeri, privind-o lung câteva momente, parcă pentru a-şi întipări în minte figura ei.

Elizabeth purta o rochie lungă şi largă, de un roşu intens, iar părul blond fusese strâns la ceafă. Pe umeri îşi aruncase un şal brodat, ca s-o ferească de gerul de ianuarie.

— E pentru prima oară de la căsătorie când mă laşi singură. O să-mi fie îngrozitor de dor de tine.

Îl privi cu ochii în lacrimi.

— De ce nu pot veni şi eu?

— Ştii bine că nu poţi să călăreşti acum, iubito… Nu uita de copil. S-ar putea întâmpla ceva…

— De ce să nu te urmez într-o trăsură? I-aş spune vizitiului să mine foarte încet…

Johnnie îi luă mâinile într-ale sale.

— Drumurile sunt atât de îngheţate, încât te-ar zgâlţâi cumplit, oricât de încet ar merge caii. Mă întorc în două zile, cel mult trei. Am să-ţi scriu în fiecare zi.

Iaria-mă că mu agăţ aşa de tine, oftă ea.

Apoi zâmbi.

— Cred că sarcina mă face atât de emotivă… în ultimul lM» p mi-a fost aşa de frică! Ai grijă de tine!

— Nu mă duc prea departe, răspunse el evaziv. La Jed-Itutgh nu-i niciun pericol.

O strânse uşor de mână.

— Hai, sărulă-mă şi du-te în casă, altfel ai să răceşti.

Oliva paşi mai încolo îl aşteptau vreo doisprezece călăreţi linii maţi până în dinţi – escorta până la Jedburgh!

— Ia-mă în braţe! murmură Elizabeth, cu o privire ingătoare în ochii înlăcrimaţi.

Johnnie o trase lângă el, strivindu-i trupul subţire de pieptul lui vânjns, simţind că tristeţea ei îi sfâşie inima.

— Eşti toată viaţa mea, îi murmură, îmbătat de parfumul vi ce amintea mireasma petalelor de trandafir, redeşteptându-i imaginea nopţilor petrecute împreună.

— Atunci ia-mă cu tine, îl imploră Elizabeth, atârnându-se de gâtul lui, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

— Nu se poate.

Ea înţelese că nu avea rost să mai insiste şi încercă măcar să-l smulgă o făgăduială.

— Doar două zile!

El încuviinţă în tăcere.

— Îmi promiţi?

— Îţi promit, şopti Johnnie, deja refăcând în gând planul expediţiei.

— N-am să pot dormi fără tine.

— Nici eu, murmură lordul, care nicicând nu făcuse declaraţii unei femei.

— Şi nu te superi pe mine?

El clătină din cap, apoi se aplecă şi-i sărută obrazul ud de lacrimi.

— Am să număr ceasurile până la întoarcere, îi şopti, lipind-o st lins-do el câteva clipe.

Apoi se desprinse brusc.

— Ai grijă de copilul nostru. Îi spuse eu duioşie, după care se întoarse brusc şi se îndepărtă cu puşi muri.

Sări în să făcându-i semn eu mâna, apoi dădu pinteni valului şi porni în trap, urmat de oamenii lui.

Se opri la capătul celălalt al aleii şi aruncă o ultimă privire spre silueta micuţă a soţiei lui, care nu se clintise din locul în care o lăsase. În spatele ei se ridicau zidurile masive ale castelului Goldicimu. se.

*

Trupele clanului Carie se adunară în aceeaşi scară, la Carter Bar. Johnnie îşi ţinu făguduiula de a-i scrie Elizabethei. Stând în să unde avea să rămână ceasuri întregi de-acum înainte, şi neştiind ce-l aştepta în viitor, aşternu în grabă, câteva rânduri cu creionul pe un petec de hârtie.

am timp decât fă-ţi spun te mai mult orice pe lume fi că de-ăbia Oftept să te din nou fa piept.

Scriu aceste rânduri cu tine în fiind, ca

Soţul tău iubitor, jofinnie.»

După ce trimise un mesager cu scrisoarea pentru Elizabeth, Johnnie porni călare prin noapte, urmai de oamenii săi. spre pădurea Redexdalc. Ajunseră la castelul Graham cu două ceasuri înainte de ivirea zorilor şi încercuiră castelul, sprijinimlu-şi scările de ziduri, chiar sub nasul sentinelei, care-şi făcea roiului sus. pe creneluri. Soldaţii de pază nu bănuiau nimic despre atacatorii ascunşi în întuneric. Johnnie lăsă eltiva călăreţi să păzească drumul spre castel, astfel încât să-şi asigure retragerea, de îndată ce se va încheia atacul. În ceata dinaintea zorilor, totul era cufundat în tăcere. Deodată.

Johnnie îşi propti cizma pe prima treaptă a unei scări şi, la semnalul său, o mie de oameni se puseră în mişcare.

Lordul de Ravenshy conducea atacul, şi umbrele negre ale oamenilor săi se ridicau încet pe ziduri, ca valurile tăcute ale unei mări aducătoare de moarte. Cu spadele ascunse în leucă şi cu pumnalele în mână, clanul Carré se pregătea de atac, pentru viaţa stăpânei lor, lady de Ravenshy.

Îndată străjile fură reduse la tăcere, prăbuşindu-se

pe pietre, cu beregata tăiată.

În fortăreaţa fraţilor Graham din pădurea Redesdale nu se auzea niciun zgomot. Numai câinii din curtea castelului începură să se agite, simţind în nări mirosul sângelui, dar atacatorii de pe ziduri le aruncară câteva hălci de carne, aduse în desagă, şi câinii se potoliră, văzându-şi de ospăţul lor.

Când cei din clanul Carré puseră drugul de fier în poarta mare se dădu alarma şi începură să bată tobele, chemând la luptă soldaţii din castel. Johnnie îşi conduse oamenii pe poarta sfărâmată, pătrunzând mai întâi unul câte unul, până ce se făcu destul loc ca să intre odată mai mulţi. Îşi croiră drum pe scara principală până la primul cât, lovind cu spada în dreapta şi în stânga, superioritatea numerică nefiind de niciun folos într-un spaţiu atât de strâmt, unde ai casei cunoşteau fiece cotlon şi ficcc trecere secretă. Dar Johnnie se lupta cu disperarea omului căruia i-a fost furat ceva de preţ, de parc-ar fi vrut să-i zdrobească pe toţi care-i ieşeau în cale, ştiind că nu-şi va potoli avântul până ce nu-i va trece prin sabie pe fraţii Graham. Ca multe alte castele de la graniţă, şi acesta fusese construit pentru apă raft: „astfel încât clanul Carré se văzuse silit să spargă vreo douăsprezece uşi până în locul unde se aşteptau să-i găsească pe stăpâni. Dar în uriaşa încăpere nu descoperiseră decât nişte femei şi copii, adunaţi laolaltă şi tremurând de frică.

— E o nimica toată. Gruham-ii au renunţat să lupte de îndată ce le-au fugit conducătorii. De altfel, nici nu mă aşteptam să facă minuni de vitejie. Ai auzit, probabil, că Matthew y scăpat. Marc porcărie!

— Mi-a zis Kinmont că-i în Carlisle.

— Posibil… sau chiar în drum spre pădurea Redesdale. Cred că va rămâne la Carlisle, doar e unu din fortăreţele păzite de garnizoane engleze. Am trimis un grup de-al nostru să-l găsească, l-am promis Elizabethei să

mă întorc în două zile, aşa că iată-mă.

— Nu-l poţi lăsa în viaţă pe Matthew.

— Nu, răspunse Johnnie, încicslându-şi şi descicstându-şi pumnii, în nerăbdarea lui de a-i veni de hac lui Matthew Graham.

— Trebuie s-o faci chiar Trimite pe altcineva.

Johnnie îl privi printre gene, apoi râse scurt şi cinic.

— E-al meu.

— Nu-ţi risca viaţa pentru el.

Nici n-am de gând! râse iarăşi Johnnie, de astă dată cu voie bună. Oricum, îţi mulţumesc că-mi porţi de grijă.

— Cărui vrei să pleci?

— De îndată ce primesc veste de la Adam. Probabil în două-trei zile. x

— Bun, atunci nu te mai reţin, spuse Munro cu generozitate, făcând semn spre uşă. Elizabeth va fi fericită să te revadă acasă.

— As străbate tot pământul ca s-ajung la ea... murmură Johnnie.

— N-ar fi rău să-i spui şi ei, replică Munro. A plâns fără încetare după tine.

— V Din cauza copilului... Acum e foarte emotivă...

— Cine Stic dacă n-a avut vreo presimţire. Puteai să-ţi pierzi viaţa.

— Atunci m-aş fi întors şi de pe lumea cealaltă, numai să fiu cu ea.

Miniiu îl privi o fracţiune de secundă, gândindu-se ce mult se schimbase varul său.

Dacă cineva ar putea trece peste fluviul negru, zise el liniştit. atunci numai în ai fi acela.

Ai dreptate! râse vesel Johnnie. Hai să nu fim macabri. Hilr că m-am întors, n-am decât o zgânctură, iar sus mă aşteaptă cea mai frumoasă feme ic de pe pământ Mă duc reH’de să-mi schimb hainele. Pe mâine!

Ridică din sprânceană, cu subînţeles.

— … Ceva mai spre prânz!

*

Când Johnnie păşi în cameră, Elizabeth stătea în faţa neamului, într-un halat de catifea de culoarea nopţii, cu părul auriu strălucind în lumina flăcărilor. Văzându-l, scoase un ţipăt de surpriză şi alergă să-l întâmpine, cu mânecile largi lluturând ca nişte aripi.

El se apropie cu paşi mari, atât de fericit s-o regăsească, lucit se întrebă cum de reuşise să trăiască înainte de-u o întâlni. Elizabeth i se aruncă în braţe, iar el o prinse, învârtindu-se prin odaie cu ea. Elizabeth scăpă un ţipăt de bucurie, şi Johnnie începu să râdă, vesel ca un adolescent.

— Ai lipsii prea mult, se plânse ea, deşi tot chipul îi era numai zâmbet.

Lordul o puse uşurel cu picioarele pe pământ.

— Voi încerca să te despăgubesc! făgădui el, surâzând Şăgalnic şi înlânţuindu-i mijlocul cu braţele.

— Crezi că-ţi va fi aşa uşor? îl necăji ea.

— Ştiu că mi-o uşor întotdeauna… replică el, cu un aer seducător, trăgând-o spre el.

Îi lipi coapsele de ale lui, silind-o să-l simtă.

— De când te-am cunoscut pe tine, am devenit frivola, şopti Elizabeth, al cărei trup răspunsese imediat dorinţei lui.

— O calitate fără preţ la o soţie, murmură Johnnie, coborându-şi mâna de-a lungul rochiei de catifea. Dovedeşte-mi…

Elizabeth îi prinse obrazul în palmele ei micuţe şi, trăgându-l spre ea, îl sărută lung şi apăsat pe gură.

— De două zile n-am făcut dragoste, murmură ea, cu buzele lipite de-ale lui.

Aluzia ei de-adineauri îl stârni şi mai mult.

— Te pot ajuta cum va v întrebă Johnnie, mângâindu-i părul auriu.

— Să ne gândim… răspunse ea, făcând un pas înapoi şi cântărindu-l din privire.

Îşi plimbă degetele pe pieptul lui, peste catarama centurii, apoi coborî spre umflătura vizibilă prin pantalonul din piele de căprioară.

— Mmm… Remarcabil…

— Mă bucur că apreciezi, râse el. Ai nevoie şi de ceva măsurători?

— Mi se pare acceptabil, zise Elizabeth, cu o privire şireată.

Degetele ei alunecară de-a lungul sexului lui Johnnie, care începuse să crească sub uşoara apăsare.

— M-am liniştit, murmură el, cu un surâs luminos.

Apoi gemu scurt, când degetele ei apăsară experte vârful penisului.

Câteva clipe mai târziu îşi potoli bătăile inimii şi deschise ochii. Înţelegând că nu visa, o ridică în braţe pe Elizabeth, ducând-o până la pat, unde o aşează încet pe cuvertura de mătase.

— Parcă nu ţi-am dat voie… şopti ea, privindu-l cu ochi verzi şi arzători şi rămânând culcată între faldurile de catifea de culoarea întunericului.

— Nu zău! răspunse el, desprinzându-şi cingătoarea. Crezi că asta ar trebui să mă oprească?

— Eu aşa gândeam… îl tachină ca eu cochetărie.

— Atunci află că sunt lipsit de maniere, declară Johnnie, aruncând cingătoarea pe covor şi dezlegându-şi eşarfa de la gât.

— Va să zică, aştepţi ca „o soţie să fie supusă? întrebă Elizabeth, privindu-l cum îşi descheia cămaşa.

Aştept să-mi faci o primire călduroasă… Fierbinte… zâmbi el. svoţându-şi cămaşa. Ce zici. se poate?

Ea îşi mişcă uşor buzele, parcă pentru a-i răspunde, şi-şi în lestă degetele pe faldurile de mătase şi catifea. Ridicându-şi hulele halatului şi ale rochiei de noapte. Îşi dezveli încet picioarele, până la coapsele marmoreenc. Johnnie, care se usc/a se pe marginea patului să-şi scoată cizmele, rămase cu ochii la puful auriu dintre picioarele ei.

Se aplecă spre Elizabeth şi-şi puse palma peste elrlionţii Hiătăsosi, cu un gest posesiv, la fel de firesc ca răsuflarea.

— Aşteaptă-mă… şopti el. Vin îndată.

— Eşti rănit! ţipă ea, ridicându-se în capul oaselor.

Zărise rana de la braţ.

— O zgârietură. minţi el. A fost o încăierare în tavernă. Mi-o oblojeşti tu mai târziu.

Îşi apăsă palma pe sexul ei, silind-o să rămână culcată.

— Eşti sigur?

Mâna lui începu să i se plimbe pe pubis, şi Elizabeth amuţi, cuprinsă de o dorinţă pătimaşă.

— Oare am să mă satur vreodată de tine? şopti ca, simţind tuni îi pulsează sângele în vine şi neputându-şi lua ochii de la pieptul lui musculos şi de la braţul puternic ce-o ţinea captivă.

— Nu, răspunse el fără ezitare. Niciodată.

O clipă mai târziu îşi azvârli cizmele şi pantalonii cât-colo şi-o ridică pe Elizabeth în capul oaselor, ea s-o dezbrace.

— Sărută-mă, îi spuse ea, ca un copil, înălţimi buzele spre el, cu un amestec de nevinovăţie şi perversitate.

El ą sărută cu blândeţe. Începând să-i descheie rochia.

— Încă o dată… şopti Elizabeth, asC/atu în mijlocul valurilor de catifea.

— Îndată… murmură el.

Îi desprinse în grabă copcile rochiei şi-i dezveli umerii, scoţându-i mânecile una câte una, ferindu-se cu gratie de mâinile care-l căutau, dornice să-l înlănţuiască.

Când rămase grulă, el nu se mai feri şi se aplecă s-o sărute, strivinilu-i trupul sub al lui, cuprins de-aceeaşi febril. În vreme ce oftatul de plăcere al Elizabethei plutea pe buzele lui.

Elizabeth dorea să posede forţa lui nudă, cu egoismul celor două zile de absentă. Ar fi vrut să-l cuprindă şi să-l topească în fiinţa ei. Încerca să se gândească doar la senzaţiile fizice, ca să-şi alunge din minte spaima şi temerile încolţite în timpul absenţei lui.

— Atinge-mă pe tot trupul… şopti ea.

— Ca să ştii că inam întors acasă… murmură Johnnie, atingându-i buzele cu ale lui.

— c'a să te pot păstra lângă mine…

Glasul ei era încărcat de ispita legendarei Eva.

Iar Johnnie îi făcu pe plac, dându-şi seama ce mult dorea să se întplânte în adâncul acestei femei. Mâinile lui lunecau pe sânii plini şi rotunjiţi de sarcină, ca o făgăduială a abundentei. pe sfârcurile delicate, pe despicătura dintre sâni, depărtând cele două globuri albe şi transparente astfel încât ca să-i simtă grei şi să se-nfioare de sensul acestei plenitudini.

Când îşi retrase mânu, sânii ei tari zvâcniră ca două fructe coapte agitate pe o creangă pica subţire. Încă mai tremurau când palmii caldă a lui Johniiic coborî spre pântecele ei, apoi pe coapsele mătăsoase. Degetele lui se jucară o clipă cu puful cârlionţut, apoi dispărură între buzele sexului ei pulsând de dorinţă.

— Acum mă simţi?… murmură el. privind-o drept în ochi şi cunoscând dinainte răspunsul.

— Mă bucur că le-ai întors acasă… spuse Elizabeth, cu glasul tremurând de pasiune.

— Văd…

Degetele lui se umeziseră.

— Acum culcă-te pe spate şi desfă-ţi picioarele, zise el, zâmbind şiret. Vreau să-tharăt ce bine-mi pare e-ani venit acasă.

O sărută fără grabă, făcând-o să-l dorească din toate fibrele fiinţei ei.

Mirosul paradisului... Parc-ar fi nucă de cocos... Suplint.

Mmm... murmură el, atingându-i buzele cu vârful fie-huile al limbii. Paradisul meu...

Mâna lui se strecură din nou în Sălaşul cald şi umed al diMlhli i ei, apoi Johnnie îşi duse degetul la buze.

— ... are mai curând gust de crevete...

— Lubeste-mă... gemu Elizabeth, stârnită de mireasma propriei dorinţe.

— Asta şi fac, răspunse el, luându-i capul în nil mi şi săiutind-o.

— Nu mi-o de-ajuns, protestă Elizabeth, atingându-i senul, pe care-l simţea tare, pe pântecele ei. Vreau altceva.

El îi făcu pe plac. O întoarse pe-o parte, lipindu şi pieptul llethinte de spatele ei, şi o pătrunse încet, umplând-o cu pie/enta lui. Elizabeth se arcui înapoi, proptindu-se în trupul lui vânjos, ca să-l aducă şi mai adânc înl Qunirul ei. şi oftă, cuprinsă de extaz. El se retrase până când ca scoase un geamăt de protest, apoi xe întoarse. Îi prinse sânii în căuşul palmelor şi-o trase mai aproape, făcându-i fiecare nerv să vibreze de senzaţia năvalnică. Fu îşi duse mâna între picioare şi-i atinse sexul, care venea şi se retrăgea iar şi iar, plimnându-şi degetele pe vinele umflate şi pe pielea fină ce acoperea glandul în erecţie. Johnnie simţi cum creste în mâna ei şi rămase o clipă nemişcat, cu penisul zvâcnind.

Ea gemu de plăcere, iar Johtmic surâse, mulţumit, lipind-o şi mai strâns de trupul lui.

Amândoi rătăciră prin lumea mirifică a senzaţiilor,

mai iuţii cu blândeţe, apoi cu patimă dezlănţuită.

Pentru că el lipsise şi ca înţelesese că fără Johnnie viaţa nu avea niciun rost.

Pentru că Johnnie găsise singura femeie din lume pe care-o putea iubi şi pentru că măcelul îi dădea o stare de nelinişte, de care doar Elizabeth reuşea să-l vindece.

Capitolul 20

Jâdain se întoarse după trei zile, galopând disperat şi înspăimântat pe aleea parcului. Strigătele lui de alarmă se auzeau de departe, în liniştea peisajului de iarnă, stârnind ecouri între zidurile mari de piaţă, speriind păunii de pe pajiştea castelului şi făcând slujitorii să-şi lase treburile, dând fuga să vadă ce s-a întâmplat. Neliniştit, Dankcil Willie aştepta pe treptele de la intrare. Adam trase de frâu, oprindu-şi brusc calul pe pietrişul din alee.

— Au venit dragonii! Sunt la taverna din Kelso! strigă el. sărind jos de pe cal. Au venit să-l ridice pe lordul nostru.

Se năpusti în sus pe trepte.

— Unde-i Johnnie?

Willie se repezi pe scări, aruncându-i peste umăr:

— Vino după mine.

Amindei începură să alerge, Trecând de uşa dublă, deschisă de doi valeţi. Willie daâdu în grabă câteva porunci. Continuând să alerge, strigă să fie chemată doamna Reid, doi rândaşi, Munro şi Kliimtml, şi toţi să-l aştepte în sala de mese. Nu era vreme de (mliieturi. Oricum, e urî lui va afla şi lady Elizabeth.

Cât timp avem? întrebă neliniştit Willie, năpustindu-se pe coridorul ce ducea spre aripa de răsărit.

Nici lui întrebase care-i cauza. Ştia că, datorită situaţiei din Scoţia, lordul îşi făcuse mulţi duşmani.

Aclam se străduia să ţină pasul cu Willie, deşi răsufla din greu, după ce gonise tot drumul de la Kelso.

— L-am lăsat pe Nab… şi pe Dougic… gâfâi el… Să le fină cinste eu nişte… coniac… franţuzesc… Cel mult o oră… I'oute nici atât…

Cu cizmele bocănind pe pardoseală, treceau ca fulgerul dinii-o încăpere în alta, grăbindu-se spre sala de mese. Privirea prindea în goană frânturi de imagini: o oglindă cu rama aurită, un tapet de brocart, roşu, verde şi albastru, luciul palid al sfeşnicelor de alamă, vase chinezeşti din dinastia Ming, porţelanuri olandeze, portrete ale Strămoşilor, în straie severe, de la Curte.

Dădură buzna ca o vijelie în sufragerie.

De cum îi zări, Johnnie sări în picioare, făându-le semn să aştepte afară.

— Mă întorc îndată, îi şopti el Elizabethei, care se ridicase, uluită, de la masă.

Aplecându-se. O sărută uşor pe obraz.

— Adam are să-mi comunice ceva.

— Nu – s un copil, ca să te fereşti de mine…

Ştia că Willie n-ar fi îndrăznit să năvălească astfel, fără un motiv serios.

— Mă întorc într-o clipă şi-ţi spun despre ce e vorba, surâse el. Numai cinci minute.

Îi arătă mâna, cu degetele ridicate, şi ieşi repede, gândinilu-se cum avea să-l strângă de gât pe Matthew Graham, cu mâinile lui.

— Dragorii din Edinburgh sunt la Kelso. Au venit să te ridice! zise scurt Willic, de îndată ce Johnnie închise uşa în urma lui.

— Am plecat de lângă ei acum douăzeci de minute, adăugă Adam. Erau la crâsma lui Wat Harden.

— Să mă ridice? Pe mine?

Deci nu pe Elizabeth!

— Ai aliat de ce?

Politica rămâneu în continuare o ocupaţie riscantă,

iar relaţiile din ce în ce mai încordate cu Anglia primejduiau averi uriaşe şi vieţi omeneşti. Oare care din duşmanii lui voia să-l înlăture din calc?

— Maiorul spunea… că trebuie să te ducă la… Edinburgh… pentru că eşti… acuzat de viol! răspunse Adam, roşu la fată şi suflând din greu.

— Ce minciună! exclamă Dankeil Willie, cu ochii scăpărând de mânie.

— Dar e singura acuzaţie nementionată în decretul de amnistie! observă Johnnie, căzând pe gânduri.

— T5 vor scoale în afara legii! vorbi Adam, rostind cuvintele care făceau să le îngheţe sângelc în vine.

— Proscris, spuse Johnnie abia auzit. Asta înseamnă că voi fi exilat sau spânzurat, iar averea confiscată, fără nicio speranţă de iertare. Elizabeth va fi obligată să depună mărturie, astfel încât va începea din nou pe mâna lui taică-său. Se pare că s-a gândit la tot.

Desigur că Johnnie se aştepta ca Harold Godfrey să se răzbune, dar nu-şi închipuise că o va face cu atâta îndârjire. De felul lui. era un om repezit. Această lucrătură subtilă îl ducea cu gârului la Queensberry.

— Dar Matthew Graham?

Tonul lordului devenise cel dintotdcuuna.

Adam se întrebă dacă nu cumva Johnnie nu înţelesese primejdia care-l ameninţa. De fapt, fusese condamnat la moarte, oriunde s-ar fi aliat.

— Nu-ţi rămâne prea mult timp, Johnnie! îl zori el.

— Nici unuia din noi nu-i mai rămâne timp, răspunse lordul, privindu-l în ochi câteva clipe. Va trebui să părăsim im luni Goldiehouse – sau măcar aceia pe care i-ar putea i IM iim cu martori. Toi booth nu-i un loc prea sănătos pentru o hnivvată. Dar mai întâi spuneţi-illi ce-aţi aflat de Matthew tiiilium, ca să ştiu la ce ne mai putem aştepta.

— K în castelul Carlisle, mori de frică, dar când va auzi îi ui pâtit, o să scoată nasul, ca un corb atras de-un

stârv.

lolinnie încuviinţă din cap, evident de aceeaşi părere. Ulmi ou ochii de Kinmont şi Murim, îi aşteptă să ajungă lliij fk el, apoi făcu semn servitorilor adunaţi de Willie.

— Probabil aţi aflat deja că au venit dragonii din Edinburgh să mă ridice, spuse el. Vor să mă aducă în faţa trilul naiului.

— Adică să te spânzure! îi tăie vorba doamna Reid. Mai hme lupi!

— Plec imediat. N-am timp decât să vă dau câteva instrucţiuni, şi v-aş rupă să mă ascultaţi cu atenţie.

Apoi începu să dea porunci rapide şi precise: lucrurile de valoare care puteau fi scoase din castel într-o oră trebuiau jiuse la adăpost: slujitorii vor fi primiţi în casele rudelor şi prietenilor lordului; caii trebuiau împrăştiaţi, ca să nu pună mina Queensberry şi Godfrey pe herghelia lui pur-sânge; citul ajunse la bibliotecă, oftă adânc. Era considerată cea mai bogată din Marea Britanie şi nu putea fi mutată într-un timp atât de scurt.

— Doamnă Reid, am nevoie de provizii pe două săptămâni, pentru mine şi pentru lady Elizabeth. Munro, găseşte-l imediat x* Robbie. Cum e moştenitorul meu, vor încerca să-l prindă şi pe el. Spune-i că am nevoie de o corabie cât de curând (xisibil. Ştii pe unde umblă el în East-Lothian. Kinmont, ia toate documentele care nu trebuie să ajungă la englezi. Adam, în toate armele din castel şi dă-le oamenilor, să le ducă de-aici. Între timp, lady Elizabeth şi cu mine vom aştepta verdictul într-un loc mai sigur decât Tolhooth.

Dar Johnnie ştia că deznodământul era inevitabil şi că verdictul fusese dat deja.

În următoarele minute răspunse la nenumăratele întrebări puse de vei din jur, asigurându-şi slujitorii că avea de gând să se întoarcă, şi-atunci îi va reprimi pe toţi la Goldiehouse. Dar nu zăbovi prea mult să-şi ia rămus-

bun.

— Nu – (i ici însoţitori? îl întrebă Munro, cânt! toţi se risipiră, să-i împlinească poruncile.

— Nu vreau să atrag atenţia cu o suită prea numeroasă. Cred că voi rămâne preţ de vreo săptămână la Dens Cottage, până se mai potolesc lucrurile, apoi ne vom îndrepta spre ţărm. Până atunci, sper că Robbie va reuşi să-mi aducă o corabie la Margarth Cove. Tu să fii pe vas: am nevoie de tine la bord.

— Oare Elizabeth va reuşi să călărească atâta timp?

— Asta-i şi grija mea! răspunse Johnnie, încruntându-şi sprâncenele. Noi ceilalţi ne-am putea croi drum chiar şi prin forţa armelor, dacă va fi nevoie. Dar nu cu ea…

— Voi încerca să-ţi asigur drum liber spre Margarth, îl încredinţa Munro.

— Atunci, zâmbi Johnnie, avem de mers numai douăzeci de mile de la poalele pădurii până la ţărm. Dacă nu întâlnim vreo poteră în cale, ne vedem peste două săptămâni.

Cei doi veri se îmbrăţişară – poate pentru ultima oară în casa unde crescuseră de mici copii – apoi Johnnie se întoarse în sala de mese.

Aflând ce se întâmplase, Elizabeth se albi la faţă ca varul.

— Îmi pare rău, Johnnie! şopti ea. Sunt sigură că-i mâna tatălui meu.

În glasul ei se ghicea remuşcare şi reproş fată de cumplitul preţ pe care trebuia să-l plătească Johnnie pentru faptul că o iubea.

El veni repede lângă Elizabeth şi îngenunche lângă ea, luându-i mâna într-ale sale.

— Nu te învinovăţi degeaba, şopti el, ştiind că ura lui Godfrey era cu mult mai veche. Aici e şi mâna lui Queensberry. Tatăl tău n-a acţionat de unul singur.

Părul lui negru sclipea în lumina soarelui pătruns pe fereastră – decor atât de nepotrivit cu soarta care-i aştepta.

V.vitni aţa o zi minunată, Elizabeth îşi zise că n-ar trebui să ne gândească la trădări şi persecuţii.

Dar dacă te-ai duce la Edinburgh? şopti ea, plină de speranţă. As putea depune mărturie că nu e vorba de viol. I viuş spune cât te iubesc. şi cum te-am dorit, poate mai mult decât m-ai dorit tu. N-a fost vina ta, Johnnie… Nu văd de ce mini-ar crede…

El îi mângâie încet degetele albe cu mâna lui bronzată.

— Draga mea, numai cineva foarte puternic a reuşit să mă acuze, Pe cei de-acolo nu-i interesează în ce constă învinuirea. Dată nu-i viol, vor găsi eu siguranţă altceva.

Ştia că era deja condamnat şi că procesul ar fi fost o simplă formalitate.

— Singurul lucru cure ne rămâne de făcut – vorbi el, străduindu-se să rămână calm – e să părăsim Scoţia pentru câtvu timp… până când voi putea aranja ceva…

Acum nu avea vreme să-şi organizeze oamenii, nici să găsească o calc de-a dejuca planurile hrăpăreţului Queensberry şi ale răzbunătorului Godfrey. Se mişcă de pe un picior pe altul, neliniştit. Pierdea minute preţioase.

— Nu ne-a rămas decât un ceas.

Se ridică în picioare.

— Uneori îmi doresc ea tatăl meu să moară, murmură Elizabeth, cu glasul tremuri ml de îngrijorare, întrebându-se ducă, nu cumva şi ca moşteni. se sângele perfid al lui Godfrey.

În clipa aceea îşi simţea inima îngheţată.

— Ar fi trebuit să-l ucid atunci când am avut prilejul, declară Johnnie.

Apţii, văzându-i privirea întrebătoare, adăugă:

— Tu locuiai pe-atunci la Hotchunc. Erai măritată.

Scrâşni din dinţi, cu gândul la ocazia ratată.

— Iar eu am fost atât de naiv încât să mă las dus de nas de tatăl tău.

— Cât trăieşte, omul învaţă! vorbi Elizabeth, cu o hotărârc de neclintit.

— Adevărat, încuviinţă el. Dar acum, iubim, trebuie să fugim, altfel mâine ne vom afla la Tolbooth.

Johnnie o apucă de amândouă mâinile, ajutând-o să se ridice în picioare. Copilul din pântecele ei crescuse mare şi lordul se gâmica, îngrijorat, la zilele grele care-i aşteptau.

— Vom călări la pas. spuse el, pornind către uşă, fără a-i da drumul de mână. În felul acesta nu vei păţi nimic. Apoi ne vom opri în coliba paznicului meu de vânătoare, să vedem ce vesti primim de la iscoade.

Numai câţiva din oamenii lui cunoşteau ascunzătoarea.

— Pot să călăresc, Johnnie. Să ştii că niciodată nu m-am simţii. mai bine. N-are rost să mă cocoloşeşti.

El o lăsă să aştepte în salonaşul de la parter, lângă holul de la intrare, şi urcă la etaj să supravegheze împachetatul. Avea nevoie de pistoale şi de hani. precum şi de suficientă muniţie cât să-i ajungă până pe ţărm. Voia să-i spună Ucicnei să pregătească rochii groase pentru Elizabeth, Apoi o trimise jos cu pelerina, şalul şi cizmele soţiei, ca să-l aştepte gata îmbrăcată. Vâri în buzunarul hainei un mic portret al părinţilor, apoi se duse să verifice dacă valetul îi împachetase trusa de bărbierit primită în dar de la tatăl său, cu ocazia plecării la Paris.

Elizabeth îşi îmbrăcase pelerina tivită eu blană de focă, moale ca o catifea. Îşi pusese cizmuliţele, mănuşile şi un salverde, de lână. Se plimba de colo-colo prin salon, cu sentimentul că ea era cauza tuturor nenorocirilor lui Johnnie, şi-n plus, o povară în aceste ceasuri de restrişte.

— Lasă-mă să te ajut şi eu, o rugă ca pe doamna Reid, care venise pentru a doua oară ea să-i ceară sfatul în legătură cu proviziile.

— Dumneavoastră, my lady, să staţi liniştită şi să vă îngrijiţi de copilaş, răspunse menajera, silind-o să se aşeze pe un scaun. Am eu cine să m-ajute. Acum să-mi spuneţi dacă vreţi, vin dulce sau mai acru, că stăpânul n-a ales de care.

În următoarea jumătate de oră, servitorii continuară să intre şi s-o întrebe ce merinde prefera să ia la drum... Apoi ce haine, ce cârti şi chiar ce bijuterii.

Slavă Domnului! răsuflă ca uşurată, dând cu ochii de Johnnie, gata îmbrăcat, cu cizmele în picioare, cu sadul scoţian de lână înfăşurat în jurul umerilor. Credeam că înnebunesc de grijă stând aici, de una singură. Nimeni nu-mi dă voie să fac nimic.

Servitorii urmaseră poruncile stăpânului. dar Johnnie zâmbi şi spuse doar atât:

— De-acum încolo ai să-ţi rupi funduletul în să draga mea Bitsy 1 Următoarele ore vor fi ceva mai agitate.

— Ce se va întâmpla cu Goldiehouse? întrebă ca, ridicându-se greoi, fără graţia de altă dată.

— Vom pierde unele acte şi portrete de familie. Îmi închipui că Queensberry va face lot ce-i stă în putinţă să şteargă amintirea clanului Carré.

Ridică din umeri, acceptarul inevitabilul.

— Totuşi, sunt convins că-i va place castelul meu. Deşi n-ar trebui să se ataşeze prea mult de Goldiehouse. adăugă el, cu un zâmbet îndrăzneţ.

— Şi tu n-ai cum să te aperi?

— Deocamdată nu.

Se apropie de Elizabeth, surâzând: frumuseţea ei reuşea să-i alunge toate gândurile negre.

— Dar până la urmă, tot am să mă apăr, zise lordul,

luându-i mina înmănuşată într-a lui. Vorbim mai târziu.

Mai întâi trebuia să se asigure că sunt în afară de orice pericol.

O ridică în şaua căptuşită cu perne şi-i arătă pistolul Vârât în teaca atârnată la oblânc.

— E destul de mie să poată fi folosit de-o femeie. Redmond mi-a spus c-ai fost cea mai bună elevă a lui.

Ea se străduí să-şi stăpânească teama şi răspunse, căutând \a păstreze acelaşi Ion glumeţ:

— Numai să-mi spui în ce să trag.

— Dacă va fi nevoie, zise el, acoperindu-i picioarele cu poalele pelerinei, fii sigură c-am să-ţi spun.

O oră mai târziu, Johnnie şi Elizabeth erau departe de (îoldiehouse, împreună cu doi cai încărcaţi cu provizii şi destui bani cât să le ajungă până ce treceau pe continent.

Călăreau încet, ocolim! cu grijă satele şi preferârul să traverseze prin cimpic. Johnnie ar fi vrut să călătorească noaptea, dar cu siguranţă că dragonii din Kelso nu le-ur fi lăsat răgaz, aşa că se fereau să calce pe drumuri cunoscute.

De cum ajunseră în pădurea Dens. pe la începutul după amiezii. Johnnie se opri, aruncând o privire peste umăr.

Tufele dese îi ascundeau de ochi străini, ca şi frasinii şi sicomorii înalţi, sădiţi de bunicul lui. Înaintară puţin în desişul pădurii, ca să nu poată fi descoperiţi. Abia atunci o coborî pe Elizabeth din să ca să-şi mai dezmorţească picioarele.

— Te simţi bine? o întrebă grijuliu, fără a-şi lua mâinile de pe mijlocul ei şi aplecând capul, ca s-o privească în ochi. Aproape c-am ajuns.

— Minunat, răspunse Elizabeth, zâmbind îmbujorată. Mi s-a făcut foame. şi te rog, nu-mi mai vorbi ca unui ţânc de trei ani, pentru că mă simt bine şi-am să rezist la drum.

El schiţă un început de zâmbet şi dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Iartă-mă, dar eu nu ştiu ce simţi şi-atunci mă îngrijorez în orice clipă. Mi-o teantă să nu păteşti ceva în pustietatea ăsta…

Tăcu, remarcând privirea ei limpede şi senină.

— Atunci să mâncăm, până nu se întâmplă o nenorocire! risc Elizabeth, reuşind să-i alunge temerile.

— Îndată! se grăbi el să-i răspundă. Aşază-te aici.

Vorbea repede, uşurat de liniştea şi siguranţa ei. Dintr-o mişcare, îşi desfăcu şalul de pe umeri şi-l aşternu pe acele de pin uscate, care acopereau pământul ea un covor.

— Doamna Reid a pregătit un coş cu merinde, dar încă nu pot s-aprind focul, se scuză el.

— Merge foarte bine şi hrană rece. Orice, numai mâncare să fie.

Până atunci nu îndrăznise să spună că-i e foame, ştiind că încă nu scăpaseră de primejdie.

În timp ce mâncau, el îi povesti despre căsuţa din pădure, unde în copilărie petrecuse săptămâni întregi împreună cu paznicul de vânătoare al tatălui său, po nume Polwarth, care-l învăţase să pescuiască, să urmărească prada şi să vâneze cu şoimi.

— Cât timp rămânem aici, am să te iau la o vânătoare cu soi nu. Spre nord se ridică o colină, pe care se simte briza dinspre coastă. Ai să vezi cum zboară şoimii călători, aduşi de vânt. apoi cum se năpustesc spre pământ. ca o săgeată. Nimic nu face cât priveliştea unui şoim care coboară ca o săgeată, de la o înălţime ameţitoare. Şi-am să te-nvăţ cum să-ţi recunoşti de departe şoimul tău. Am adus şi câteva cărţi.

— Mi-ar plăcea grozav.

I-ar fi plăcut să vadă pe copilandrul de atunci, cu privire curioasă şi neastâmpărată. şi se gândi cu bucurie la

pruncul din pântecele ei, care-ar fi putut moşteni pasiunea tatălui său pentru vânătoarea cu şoimi

*

La ceasul când amurgul timpuriu de iarnă începea să arunce peste pădure umbre cenuşii, Johnnie şi Elizabeth ajunseră la căsuţa cu acoperiş de paie, aflată în margine de luminiş.

La ferestre se zărea lumină – o strălucire aurie care promitea căldură şi adăpost. Când se apropiară, se auzi lătratul unui câine – un collie alb cu negru, care rămase o clipă cu coada drept în sus, apoi începu s-o legene, în senin de bucurie. Îl recunoscuse pe Johnnie.

Polwarth ieşi în prag să vadă cine erau oaspeţii, îşi ţinea pipa între dinţi şi scrută întunericul printre pleoapele apropiate, fund cu ochii de Johnnie, îi făcu senin cu nuna.

Cei doi fugari se aflau în siguranţă.

*

Aproape tot atât de înalt ca Johnnie, Polwarth era un zdrahon ciolănos, al cărui păr roşcovan ajunsese cu vârsta de culoarea nisipului. Dar încă îşi ţinea spatele drept, iar braţele goale, cu care-l strânse pe Johnnie la piept, erau tot musculoase şi puternice.

Johnnie o ajută pe Elizabeth să descalece şi-i zise lui Pol worth:

— Ea e soţia mea, Elizabeth.

Din vorbele directe ale lui Johnnie, lady Carré înţelese că cei doi bărbaţi erau foarte apropiaţi.

— Scara bună, doamnă! zise politicos bătrânul, cu o plecăciune stângace. Va să zică, eşti om la casa ta! se întoarse el spre Johnnie. şi-mi pari din cule-afară de fericit.

— Chiar sunt! răspunse Johnnie fără ocolişuri, simţindu-se tot ca un băietan în faţa credinciosului slujitor al tatălui său.

— Bag seama că râu călătoreşti de plăcere, zise

Polwarth, plimbându-şi privirea de la cei doi cai încărcaţi cu merinde la chipul tânărului lord.

Făcu un semn din cap, îndemnându-l să intre în căsuţă.

— Hai, băiete, du-ţi nevasta înăuntru, iar eu am să-ţi leg caii în grajd.

— Ajută-l, Johnnie! se opuse Elizabeth. Pot să fac şi singură cei câţiva paşi până la intrare.

— Mai bine mergi cu doamna, băiete! Treptele-s înalte, ca pentru bărbaţi. Pe urmă, poţi veni să-mi ajuţi.

— E tare de treabă bătrânul, spuse Elizabeth, de cum păşiră în căsuţa de piatră. Acum du-te, mă descurc şi singură.

— N-am să întârzii mult, o asigură Johnnie, aruncând o privire de jur-împrejur, în cămăruţa curată, care ţinea loc şi de dormitor, şi de bucătărie. Aşază-te pe scaunul lui Polwarth, să te încălzeşti la foc.

După ce Johnnie plecă, Elizabeth rămase în picioare câteva clipe, cercetând din ochi încăperea mirosind a tutun de pipă şi a lemn ars. Mobilierul era simplu şi făcut pe măsura unui bărbat voinic: o masă de stejar cu trei picioare, patru scaune cu spătar înalt, un dulap sculptat, care ocupa aproape un perete. Vatra servea şi la gătit, deşi cuptorul de aramă clădit într-o parte a ei sugera o mână de femeie. Era cupru suedez dinvvi mai bun, lustruit ca oglinda, iar amma de turte de ovăz se împletea cu cea de tutun şi lemn de pin. Brusc i se făcu foame şi zâmbi, amuzată de poftele ei vie femeie însărcinată.

De-o parte şi de alta a vetrei se aflau două canapele uzate, iar în faţa locului, jilţul lui Polwurth. După tapiţerie, mobilierul părea să provină de la Goldiehouse: deşi destul de ros. damascul încă păstra sclipiri de un roşu intens. Elizabeth urmă sfatul lui Johnnie şi se trânti în jilţul lui Pohvarth, încălzindu-se la focul din vatră. Nu se ridică decât de două ori. ea să vadă dacă s-au copl turtele din

vatră. Nu că s-ar fi priceput la bucătărie, dar oricum, putea să aibă grijă să nu se ardă.

Din fericire, cei doi bărbaţi se întoarseră înainte ca ea să fie nevoită să ia turtele de pe foc. De altfel, nici n-ar fi ştiut cum să ducă la hun sfârşit o asemenea ispravă.

Polwarth trase turtele afară cu o lopată lungă, în formă de inimă, pe care-o ţinea agăţată în grindă.

— Turte de ovăz! exclamă încântat Johnnie.

*

Săptămâna care urmă se dovedi liniştită şi plăcută, deşi măpaseră ca prin urechile acului şi nu ştiau ce le rezerva viitorul. În pădurea Dens reuşiseră să uite de primejdia ce-i pl mic a dincolo de adăpostul copacilor. Erau atât de fericiţi, învii le pierise din minte că se pusese preţ pe capul lui Johnnie. şi de-ar fi putut lăsa deoparte răspunderile sale de stăpân, Johnnie şi-ar fi dorit să poată rămâne aici împreună cu Elizabeth, departe de oameni, fără să-i mai pese de răutăţile lumii, şi să-şi crească pruncul în linişte.

Dimineţile, după un mic dejun copios, mergeau cu toţii Im vânătoare cu şoimi. Elizabeth se aşeza pe un vechi covor turcesc, în vârful unui dâmb, în bătaia vântului, iar bărbaţii se distrau după pofta inimii. Johnnie şi Polwarth Vânau cu şoimi sălbatici, prinşi încă din cuib. Aceste păsări erau cele mai bune, pentru că părinţii lor – vânători neîntrecuţi – îi învăţau să caute şi să prindă prada. Era o privelişte minunată să slobozi şoimii din lat şi să-i azvârli spre înalturi. Începeau să urce încet, apoi în cercuri din ce în ce mai largi, purtaţi tot mai sus pe aripile vântului. Unii se ridicau la un sfert de milă înălţime, până ajungeau de mărimea unei rândunici. Rămâneau nemişcaţi o clipă, pe urină îşi ocheau prada şi se năpusteau vijelios în jos, asupra ei.

Elizabeth începea să înţeleagă plăcerea lui Johnnie de-a ieşi la vânătoare cu şoimi, în răcoarea dimineţii, şi

privea fascinată cum” păsările ascultau de Johnnie şi de Polwarth ca nişte căţei supuşi.

Când se întorceau la căsuţă, ca şi Johnnie îl ajutau pe Polwarth să-şi hrănească şoimii pe care-i creştea. Femelele începuseră să-şi pregătească cuiburile pentru viitorii pui. Elizabeth avea ocazia să cunoască şi o altă latură a firii lui Johnnie. Muncind cot la cot cu Polwarth, soţul ei nu mai era curteanul cu maniere desăvârşite, nici căpitanul viteaz. Repara coteţele, repede şi cu pricepere, fixând la loc scândurile. la fel de obişnuit cu astfel de treburi ca oricare alt crescător de şoimi. Umbla nestingherit cu păsările, apucându-le cu gesturi blânde şi sigure. Iar relaţia lui cu bătrânul paznic de vânătoare îi dezvăluia Elizabethei multe lucruri despre copilăria lui Johnnie, pentru că tânărul îşi respecta prietenul mai vârstnic, nu din poliicte. ci dintr-o profundă afecţiune. Când mâncau, Polwarth stătea în capul mesei, punând fiecăruia în farfurie, la fel ca stăpânul unui mare conac.

În timpul şederii lui Dens Cottage. Elizabeth învăţă câte ceva din tainele bucătăriei, aflând de la Polwarth cum să pregătească turtele de ovăz. Înziua când scoase din vatră primele ei turte – cu chipul mânjit de făină şi funingine, cu fruntea brobonilă de sudoare şi cu un zâmbet triumfător – cei doi bărbaţi o aplaudară din toată inima. Toţi trei mâncară turtele fierbinţi, cu unt şi peltea de prunc, iar tânăra gospodină îşi primi răsplata, văzând că turtele fuseseră devorate până la una.

Elizabeth trăi un minunat sentiment de împlinire, chiar dacă isprava ei era ceva obişnuit pentru majoritatea femeilor din Scoţia. Dar cum nu gătise în viaţa ei. se bucura chiar şi de loa îi zările cele mai mărunte.

Dormeau într-una din cele două cămăruţe din podul casei, mu un pat uriaş, cu baldachinul sprijinii pe patru coloane „ill. it chiar lângă fereastră. Ui ţineau hainele într-un dulap de lonnă ciudată, construit astfel încât să încapă

sub acoperiş. Un M inineu micuţ păstra încăperea caldă şi primitoare.

— Vezi iniţialele de colo? o întrebă Johnnie într-o dimineaţă, când stăteau amâinioi sub plapuma din puf de gâscă.

Îi arătă undeva, deasupra tocului uşii.

— Aveam opt ani când le-am crestat. Mi-a luat o zi întreagă să le fac atât de adânci încât să se vadă. Lemnul de stejar e foarte tare.

— Spune-mi cum erai la opt ani, îl rugă Elizabeth, dornică şi alte cât mai multe despre copilul pe care nu-l cunoscuse niciodată.

El ridică uşor din umeri, mişcându-şi capul sprijinit pe hiatul ei.

— Nu ştiu… Puneam o groază de întrebări… Voiam să învăţ tot ce vedeam la Polwurth…

— Robbie a venit vreodată aici?

— Mai târziu… dar n-a stat atât cât am stat eu. Mama a murit când Robbie avea patru ani, şi pe urmă noi am plecat în călătorii îndelungate/

Nu-i spuse că murise la naştere, odată cu copilul care-ar fi fost al doilea frate al său.

— Şi lata se ocupa de negoţ, aşa că era ceva obişnuit să petrecem multă vreme pe continent.

— Cum a murit mama ta?

— Nu ştiu nici cu prea bine, minţi el. temându-se să nu trezească ghinionul şi să n-o alarmeze pe Elizabeth. A făcut febră…

Îi luă mâinile într-ale lui.

— Cili uni aveai tu când ţi-u murii muma? o întrebă el pe Elizabeth.

Din câte ştia, Godfrey nu se recăsătorise, preferând să-şi ia amante.

— Doi ani… Nu-mi amintesc deloc de că l-a titlut

locul doica.

Începu să zâmbească, eu jindul la lucruri mai vesele.

— În ziua aceea, la Harbottle, inai răpit din şcoala fostei mele doici… Când ui apărut în fuţa mea aşa, deodată. Îmbrăcat în sutană, am crezut că crai trimis de cer.

— Iar tu erai atât de frumoasă. Încât am făcut un efort să-mi aduc aminte de ce venisem la Harbottle.

— Ştiam.

În îşi ridică o clipă capul de pe pernă, ca s-o privească în ochi.

— Nu-i adevărat. Erai leşinată de frică.

— Abia mai târziu am fost… replică Elizabeth, xeoţând limba la el. Când m-ai dat jos de pe calul tău, la Uswayford.

— Isteaţă femeie! murmură el, trântindu-se la loc, pe pernă.

— Am fost flatată de atenţia ta.

— Toate sunt flatate, râse el.

Ea îl plesni cu pumnul în stomac.

— Ah! icni Johnnie, surprins de puterea loviturii.

Apoi. zâmbind angelic, zise:

— Acum m-am făcut băiat de treabă.

— Te sfătuiesc să nu uiţi ce-ai spus.

— Privirea ta tăioasă mă înspăimântă ca ochiul mânios al lui Dumnezeu.

— Lasă-l în pace pe Dumnezeu, îl repezi Elizabeth. Acum eu sunt îngerul răzbunării, dacă-ţi dă cumva prin minte să te abaţi de la calea cea dreaptă.

El ridică repede din sprâncene.

— M-ul convins. Definitiv.

Apoi, lăsând deoparte gluma, adăugă simplu şi sincer:

— Ani descoperit ce înseamnă să iubeşti cu adevărat. De i v m-ar interesa alte femei?

Elizabeth îi înlănţui gâtul cu braţele, privindu-l cu tandreţe.

— Spune-mi că vom fi întotdeauna fericiţi împreună.

Johnnie se gândi că, pentru moment, „întotdeauna” era im cuvânt destul de relativ. Dar şi el spera acelaşi lucru ca Elizabeth.

— Întotdeauna, scumpa mea Bitsy! zise el încetişor, cu ochii umezi de emoţie. Întotdeauna…

Numai că prin întreg ţinutul umblau poteri, în căutarea fugarului lord de Ravensby.

Ceva mai târziu. În aceeaşi dimineaţă, când împreună eu l’olwarth dădu drumul şoimilor din vârful colinei bătute de vânturi, Johnnie observă că păsările zburau altfel decât în alte zile. Pluteau neliniştite, se roteau în cerc, fără să se îndepărteze şi fără să se avânte prea mult în înaltul cerului.

— Priveşte, îi spuse el bătrânului.

— Cred c-au văzut un grup mare de oameni.

— Cheamă păsările înapoi, zise Johnnie neliniştit, făcând deja semne şoimului său. Le-ar putea zări şi s-ar putea lua după ele.

În câteva minute şoimii se întoarseră să stea pe degetul înmănuşat al stăpânului, cu ochii acoperiţi. Cei trei coborâră de pe colină atât de repede cât permitea starea Elizabethei.

După ce-şi duse seimul în cuşcă, Johnnie spuse:

— Mă întorc acolo sus. Păsările s-au speriat de ceva.

Se repezi în casă, înşfăcă luneta, apoi o luă la fugă prin pădurea din spatele casei, strivind lăstarii sub picioare, sărind peste trunchiuri prăbuşite, ca să nu mai piardă timp oeolindu-le.

Începu să urce dealul cât putea de repede. Ajuns în

vârf, îşi duse luneta la ochi şi se uită în grabă de jur-împrejur. până le-şi recăpătă suflul. Apoi îşi reluă cercetarea, rotind luneta urmare atenţie, oprindu-se când i se părea că descoperă vreo mişcare – vreun pastor mergând pe drum, sau un călăreţ singuratic pe elnipul nearat, sau o căprioară… două – apoi trecând mai departe. Se coticcniră asupra zonei deasupra căreia se rotiseră şoimii, scormonind cu privirea întinderea de pământ dintre el şi mare.

O fracţiune de secundă, ochiul lui prinse o lumină, care dispăru aproape în aceeaşi clipă.

Înjură în şoaptă, recunoscând sclipirea şi spunându-şi că poate vreun nobil de tară îşi cumpărase o jucărie nouă… Ce altceva putea să însemne? Dar nu-şi luă ochii de la terenul deschis din spatele copacilor care-i astupau perspectiva. Rămase nemişcat, ţinându-şi răsuflarea, ca să nu mişte luneta.

Din spatele copacilor îşi făcu apariţia un dragon. Johnnie încremeni, apoi începu să numere: trei… vinci… opt, nouă, zece, cincisprezece… optsprezece, conduşi de un ofiţer.

Aşteptă o clipă, să vadă dacă o cârmcau spre apus. Ofiţerul ridică mâna şi trupa se opri în loc, ca să se sfătuiască. Apoi ofiţerul făcu semn către pădurea Dens – iar Johnnie, care-l privea prin lunetă, avu impresia că arăta drept spre el. În aceeaşi secundă îşi coborî luneta. Dacă soarele ar fi lucit în lentilă…

Se întoarse la căsuţa pădurarului alergând fără oprire.

— Vine o potera! Se îndreaptă exact încoace! anunţa el, străduiiulu-se să nu pară alarmat. Trebuie să plecăm.

— Merg şi eu cu voi, spuse Polwarth.

Johnnie clătină din cap.

— Râniâi aici. În caz că descoperă căsuţa. Încearcă să-i ţii pe loc.

Îşi smulse din cui sabia şi cingătoarea.

— Adu o carafă de vin din pivniţă, s-o găsească pe masă. Încă n-am întâlnil soldat care să refuze un pahar.

Îşi prinse repede cingătoarea şi teaca spadei.

— Dacă poţi câştiga o oră, ha chiar şi o jumătate de oră, ite-ai fi de mare ajutor.

— Dar nu puteţi porni spre răsărit tocmai acum.

Vom încerca s-ajungem acolo în câteva zile. Plecăm \» în silna din munţi, dincolo de Letholm. Cred că-i destul dv departe.

Amândoi ştiau că Letholm era şi mai departe de coastă, d. n niciunul nu pomeni despre acest lucru.

— Eu pun merindele în desagi, se oferi Elizabeth. care nu ştia nimic de ghidul nerostit al celor doi bărbaţi.

Amândoi evitau să-şi dea pe fată sentimentele – lucru neobişnuit după zilele în care niciunul nu se ferise să spună ce gândeşte.

— Numai una singură, ceru Johnnie. Nu mai luăm caii de povară. În munţi n-ar avea unde să pască.

— Mâine, sau chiar la noapte, vă mai aduc cu de-ale gurii! /inc Polwarth. În timp ce-l ajuta pe Johnnie să înhame caii.

— Nu, ai putea fi urmărit. Dacă potera vine încoace, vor tăscoli pădurea, ştiind că-i pe domeniul Carré. E mai bine să nu ţi schimbi obiceiurile, ca să nu trezeşti bănuieli. Proviziile ne ajung pentru câteva zile, după care pornim spre ţărm.

— M-aş putea duce la Munro şi la Adam, să le spun’s aducă o escortă, să vă însoţească până la Margarth Cove.

— Cu Elizabeth alături, nu pot risca o încăierare. N-aş avea cum s-o apăr. Şi nici cum s-o ascund.

— Pe de altă parte, n-ar putea călări atât de repede încât să i întreacă pe dragonii din Edinburgh.

Johnnie clătină din cap.

— De n-ar fi fost ea, aş fi pornit direct spre ţărm. Armăsarul meu e cel mai iute din Scoţia. Dar Elizabeth nu poate călări în acest ritm. Dragonii ne-ar fi prins încă de la Coldstream. Vom ajunge însă la corabie, încheie el. Numai că va trebui să faceţii drumul mai pe ocolite.

Târziu, în aceeaşi după-amiază, ajunseră la stâna de la [xialele munţilor Cheviot. Zăpada de pe poteci îngreuna mersul cailor, care riscau să alunece în fiece clipă. Johnnie o conduse pe Elizabeth până la căsuţa de piatră săpată direct în coasta muntelui, apoi Tăcu focul. Amândoi erau îngheţaţi. Din cauza altitudinii, temperatura era mult mai scăzută, iar vântul sufla tăios, răscolind zăpada pufoasă…

Johnnie adăposti caii, aducându-i în colibă, nu departe de foc. Trebuia să aibă grijă de ei ca de ochii din cap. Elizabeth se încălzea în faţa focului, străduindu-se să-şi stăpânească tremurul convulsiv, iar Johnnie se apucă să descarce proviziile.

— Nu vom rămâne prea mult timp aici. zise el, punând proviziile pe o masă de lemn negeluit. O zi, poate două. Ia loc, o invită pe un ton curtenitor, trăgând de sub masă un scaun cu trei picioare, pe care-l aduse în faţa focului.

— Cât de departe-i Margarth Cove? întrebă Elizabeth, aşezându-se şi mulţumindu-i cu un surâs.

— Cam la douăzeci de mile, răspunse el, rotunjind distanta, ca să nu-i alunge optimismul.

— N-ar fi mai bine să călătorim noaptea?

El încuviinţă din cap şi se lăsă pe vine lângă ea, încălzindu-şi mâinile la foc.

— E mai puţin riscant.

Rămase o clipă cu privirea aţintită asupra flăcărilor.

— Deşi, dacă întâlnim vreo poteră, li se va părea ciudat că umblăm la ore aşa târzii.

— Dar douăzeci de mile le facem în cinci ceasuri, chiar de-am înainta ca melcul.

Nu erau chiar douăzeci, ci vreo douăzeci şi cinci, iar Johnnie ştia bine, mai ales că prima parte a distantei trebuiau să meargă foarte încet, pe poteci de munte.

— Posibil, minţi el.

Se ridică brusc în picioare. Obişnuit cu o viaţă riscantă şi aventuroasă, se împăca greu cu restricţiile impuse de starea Elizabethei.

— Mă duc să mai caut lemne pentru noapte, zise el dintr-odată. Dacă ţi se face foame până mă întorc, ai plăcintă cu carne în destigă, chiar deasupra, adaugă, trăgând masa lângă Elizabeth.

— Simt că-ţi sunt o povară! oftă ca, şi aburul răsuflării în răsuci în aerul îngheţat. Acum îmi dau seama că, fără o armată de slujitori, nu sunt în stare de nimic.

— Doamne Dumnezeule! Doar nu-ţi închipui că m-aştept să siii cum să spargi lemne! Uiule-ai mai văzut femeie să lavă aşa ceva?

Îi ciufuli părul, zâmbirul cu tandrele şi silind-o să-l privcască în ochi.

— Totuşi, ai putea să faci ceva. Roagă-te la Dumnezeu ea ultimul care-a trecut pe-aici să fi lăsat ceva lemne de foc. Altfel va trebui să cobor tocmai până în crâng. la vreo milă depărtare, şi să dobor câteva trunchiuri uscate.

— Atunci – răspunse Elizabeth, străduimiu-se şi ea să surâdă, deşi era înfrigurată, obosită şi înfometată – fii sigur va mă voi ruga. Ar fi mai bine să nu pledge frigul ăsta. De ce nu foloseşti masa ca lemn de foc?

— O idee foarte hună, râse Johnnie, numai că nu ne ajunge pentru toată noaptea.

Elizabeth se ghemui în faţa focului, în timp ce Johnnie se depărta prin întuneric, fiecare pas fiind punctat de înjurături şi blesteme, apoi de un ţipăt de durere, iar înjurături şi, în sfârşit, un urlet de satisfacţie. Cinci minute mai târziu. se întoarse cu un bra de lemne de stejar.

— Cred că începe să ne surâdă norocul, zise el vesel, svuturându-şi părul şi umerii de zăpadă. Am găsit lemne stivuite într-o văgăună din coasta muntelui. Ne ajung berechet să ne încălzim.

Elizabeth rămase uimită de huna lui dispoziţie. Soţul ei avea toate motivele să fie supărat, când se pusese preţ pe capul lui, când îşi pierduse titlul şi averea, iar viaţa îi era în primejdie. Dar optimismul lui reuşea s-o înveselească, făcând-o să uite că era într-o colibă rece şi murdară, că tremura de frig şi că se întreba, neliniştită, ce şanse aveau să ajungă până la ţărm.

— Cum ai reuşit? întrebă ea.

— Pur şi simplu, am căzui înăuntru.*

— Vreau să spun, cum ai reuşit să rămâi tot timpul atât

Uc vesel?

— Păi nu ţi-am zis? Am găsit lemne, ceea ce înseamnă că nu-i nevoie să mă duc cale de-o milă. În bezna asta, ca să tai cu toporişca lemne verzi, şi-apoi să le car în cârcă până aici şi să mă lupt ca să le fac să ardă.

Scuturâ din nou din cap şi zăpada topită din păr începu să picure pe jos.

— Nu crezi că am toate motivele să zÂmbesc? Şi dacă ţi-aş putea aduce şi nişte turte de ovăz la fel de uşor cum ţi-am aduş lemne ca să te încălzească, te-aş ului cu veselia mea.

— Poate n-ar fi rău să încălzim gâsca aia friptă şi să punem pe grătarul de colo câteva felii de şuncă, propuse Elizabeth, molipsindu-se de buna lui dispoziţie.

— Ştiam cu că am o groază de motive ca să te iubesc, în afară de… ăăă…

Zâmbi, şi dinţii albi sclipiră în întunericul colibei.

— … în afară de cele vizibile pentru toată lumea: talentul la cusut, priceperea de-a pregăti masa pentru ceai…

— Nu şi priceperea la pat? îi aminti ca, clipind des din pleoape.

— Tocmai aveam de gând să spun…

Reuşise să-i alunge foamea şi oboseala, ba chiar şi teama de pericolul în care se aflau.

Îi putea readuce suilsul pe buz. e chiar şi aşa, stând pe un scăunel prăpădit, cu spinarea îngheţată şi cu faţa încinsă de căldura focului.

— Te iubesc, îi şopti ea, prinzând puteri din încrederea lui Johnnie şi speranţă din hotărârea lui de-a rezista.

— Vom ajunge la corabie, spuse el liniştit.

Aşează lemnele pe podea şi se apropie de Elizabeth, în telegându-i disperarea.

— Ştiu. murmură ea, deşi nu ştia şi se întreba cum vor Mi Abate douăzeci de mile fără a fi prinşi de poterele care împin/cau întreg ţinutul.

Johnnie se aşează pe podeaua de chirpici şi-o luă pe yrnunchi, încălzind-o cu trupul lui fierbinte şi legănând-o Invvtisor, ca pe un copil.

— Mâine noapte pornim spre est. Cea mai mare parte în drumului trece pe pământurile prietenilor şi vecinilor luci Totul va fi bine. Cred că Robbie a şi ajuns la locul de întâlnire… N-ai văzut niciodată Olanda…

Ha zâmbi şi Johnnie o sărută cu tandreţe.

— Acolo-i mult mai cald, şopti el. Ai să vezi e-o să îi placă.

— Povesteşte-mi, îl rugă Elizabeth, dornică de imagini, de vorbe şi de vise, ca să-şi uite frigul şi spaima. Spune-mi despre casa ta de-acolo.

El începu să-i descrie casă, până în cele mai mici amănunte. Întcicgând câtă nevoie avea ca de speranţă. Îi povesti despre căsuţa sa de lângă Haga, nu departe de oraş, în mijlocul naturii, vopsită în galben deschis, cu o

imensă grădină de jur-împrejur.

— Toamna trecută, grădinarii au plantat alte cinci mii de lalele. Vor înflori peste o lună, când vom fi şi noi acolo.

O strânse şi mai tare în braţe şi-i spuse că vor găsi o moaşă, la Amsterdam, la Rotterdam sau la Haga. Franţuzoaicele nu erau la fel de harnice ca olandezele, obişnuite să spele treptele şi aleea din faţa casei în fiecare zi. Se arătă gata să locuiască în casa pe care o va alege Elizabeth, deşi recunoştea că cea din Rotterdam era mai funcţională, aflându-se în preajma depozitelor de marfă.

— Vom fi în siguranţă, repetă el.

— Aş vrea să nu-ţi fiu o povară… să nu-ţi îngreunez pasul…

El tăcu şi-i lua fata micuţă în palmele lui mari, apoi cu ochii în ochii ei, începu să-i vorbească încet, cât să se facă auzit:

— Să nu mai spui asta niciodată. Şi nici măcar să n-o gândeşti.

Fusese crescut astfel încât să-şi asume răspunderea, să-şi facă datoria şi să înfrunte obstacolele. Iar acum avea în grijă două vieţi care pentru el însemnau mai mult decât averea şi titlul. Îşi coborî glasul, spunând în şoaptă:

— Mâine noapte vom fi la ţărm.

Ochii et se umplură de lacrimi.

— Şi copilul nostru se va naşte în Olanda?

Rl încuviinţă din cap.

— Ai cuvântul meu de Ravensby.

După ce mâncară pe săturate din hrana luată pentru drum, se culcară pe un morman de ferigi uscate, acoperiţi cu o pătură de? lină. Pereţii de piatră se încălziseră de la focul din vatră. În liniştea nopţii de iarnă nu se auzeau decât caii, care-şi mestecau grăuntele. Singurătatea şi tăcerea reuşeau să aline temerile Elizabethei. Lângă trupul cald şi puternic al lui Johnnie se simţea în siguranţă.

Adormi fără grijă, de parcă n-ar fi fost doi fugari, urmăriţi de poterc.

Dimineaţa scoaseră caii afară. Ieşise soarele şi zăpada începuse să se topească, dând la iveală petice de verdeaţă. Ceva mai târziu, refăcută provizia de lemne. Elizabeth îşi ajuta soţul, înveselită de razele soarelui.

„Cât poate dura să parcurgem douăzeci de mile?” se gândea ea cu optimism.

Sigur, doi oameni cafe călătoreau în întuneric aveau şanse să se ferească de urmăritori. Elizabeth se îndoia că dragonii ar fi umblat pe drumuri toată noaptea. Iar Johnnie spunea că vor călători pe proprietăţi private.

Cufundată în gânduri, nu era atentă pe unde calcă şi deodată alunecă pe un peice de gheată. Ţipă scurt şi căzu pe spate cu toată greutatea, cu lemnele din braţe prăvălite peste ea.

Johnnie, care se afla chiar lângă Elizabeth, aruncă lemnele de pe umăr şi îngcimnehe alături de ea, în zăpadă, înec retnti tă Viitlă tiacă toate oasele erau întregi. Liniştindu-se că soţia lui nu-şi rupsese nimic, o luă în braţe şi o duse înăuntru. Aici o culcă pe patul de ferigi şi-o acoperi cu cuvertura.

— De-acum încolo nu mă mai ajuţi cu nimic! zise el Alegorie. E un ordin.

— Bine… murmură Elizabeth, căreia forţa căzăturii Aproape că-i tăiase răsuflarea.

Văz. Înti privirea lui îngrijorată, nu îndrăzni să-i pomenească de spasmele care-i ardeau pântecele. Se strădui să o liniştească, spunându-şi că erau tiuar urmarea puternicei zguduituri.

Dar spasmele nu încetară. Peste un ceas nu-şi mai putu ascunde suferinţa şi chipul i se schimonosi de dureri stâsictoare. Citul Johnnie se întoarse să-i aducă apă proaspătă de la izvorul din apropiere, ea îi şopti:

— Cred c-au început durerile facerii…

Chipul lui bronzat deveni palid ea de mort.

— E prea devreme…

Se gândi, îngrozit, că un copil născut la şapte luni n-avea nicio şansă să trăiască.

— Poate că durerile se vor opri…

Elizabeth se rugă în tăcere să fie aşa, altfel ştia că va pierde copilul…

Johnnie dădu din cap, negăsind putere să vorbească. Toată Iurta şi voinţa lui nu-i mai slujeau acum la nimic. Nici măcar nu se putea duce după ajutor. Cum s-o lase singură în astfel de momente?

— Uită-te dacă sângerez… Eu nu-mi dau seama…

„Nu!” îi veni lui să ipe, pentru că dacă sângera, atunci copilul era pierdut.

Dar nu se putea împotrivi, oricât ar fi vrut să ignore realitatea. Ridică încet cuvertura verde şi-i dădu deoparte faldurile rochiei galbene de lânii. Inima i se zhătea nebuneşte, încăperea nu era luminată decât de focul din vatră.

— Nu cred, răspunse el. silindu-se să vadă în întuneric şi simţindu-se îngrozitor de nepriceput într-o asemenea situaţie.

— La eşarfa mea. Îl rugă Elizabeth, desfăcându-şi eşarfa de la gât. Dacă nu sângerez… şopti ea cu glas încărcat de speranţe.

El apucă batista şi i-o puse între picioare, aşteptând câteva momente. Apoi o luă, fără a îndrăzni să respire, şi-i aruncă o privire rapidă, de parcă ar fi vrut să scape mai curând de avei moment cumplit. Se mai uită o dată. Începu să zâmbească, arătându-i batista de olandă şi Elizabethei.

— Nimic, zise el, ceva mai liniştit.

— Cel puţin până acum! răsuflă ca uşurată, deşi durerile nu încetaseră nicio clipă.

— Stai cât poţi mai relaxată. Eu am să-ţi aduc tot ce-

ţi trebuie, hotărî Johnnie. Spune-mi numai ce să fac – tise vesel

— Dacă astfel mă pot plăti pentru halul în care te-am adus.

Încerca să-i abată gândul – ca şi pe al lui, de altfel – că în situaţia în care se găseau nu puteau face nimic pentru cele două vieţi aliate în pericol.

— Tu eşti de vină... Tu, pentru c-ai venit în noaptea aceea în iatacul meu, la Gol die house... glumi ca încercând să surâdă.

— Şi pentru că nu ţi-am lăsat timp să spui „nu”.

— Cu ime, nu pot spune niciodată „nu”.

Zâmbetul lui nu mai em poznaş, ca odinioară, ci o grimasă dureroasă în colţul gurii. Niciodată nu se gândise că iubirea lor pătimaşă s-ar putea sfârşi cu dureri – sau oh iar moarte

— Pentru Elizabeth. Îngenunche lângă ea. cu palmele sprijinite pe coapse, cu umerii gârboviţi, cu ochii plini de lacrimi.

— Din clipa asta îţi promit să nu mă mai ating de tine, ca să nu te mai văd niciodată aşa! şopti el.

— Nu mă fă să plâng, Johnnie! răspunse Elizabeth, atingându-i uşor obrazul cu vârful degetelor. Nu regret că te-am iubit.

El îi luă mâna, ducând-o la buze şi încălzind-o cu râxullmcii. Îi sărută fiecare deget în parte.

— H vina mea. Am fost nespus de egoist... murmură el. ininuit de gândul că-i adusese atâta suferinţă prin cele câteva t liK* de plăcere de-acum câteva luni.

— Mi-am dorit copilul acesta. Johnnie. Mi l-am dorit mult. Iar tu mi l-ai dăruit. M-ai făcut fericită, Johnnie.

El se cutremură auzind-o. El. puternicul lord. care stăpânea peste vieţile atâtor oameni. Îi strecură mâna sub cuvertura călduroasă şi-o înveli până sub bărbie, apoi zise

neliniştit şi torturat de sentimente contradictorii:

— Mă întorc îndată. Trebuie s-uduc lemne, ca să am cu ce să te încălzesc.

Hor ni spre uşa scundă, trebuind să se aplece ca să treacă, şi ieşi afară. Se simţea un ipocrit: întotdeauna se arătase indiferent fată de credinţa altor oameni, pentru că nu avusese nevoie de-o intervenţie divină în viaţa lui. Îşi îndestă pumnii şi-şi ridică fruntea spre înalturi, eu trupul frumos profilai pe albastrul cerului.

— Nu mă cunoşti, murmură el, dar ascultă-mă.

Rămase o clipă nemişcat, neştiind ce să spună după ani întregi de lipsă de credinţă. Apoi îngenunche încet pe pâniântul îngheţat, îşi aplecă fruntea sub lumina soarelui şi, împreuitându-şi mâinile puternice, începu să se roage pentru soţia sa şi pentru copilul încă nenăsvut.

Înaltă o rugăciune scurtă, dar ruptă din suflet, grăhindu-se să se întoarcă lângă Elizabeth, care-l aştepta. Se rugă cu natumivtea lui obişnuită, făgăduind să devină mai bun, să renunţe la orice altceva şi oferind tot ce avea, în schimbul siguranţei lor. Apoi se ridică repede în picioare, îşi scutură genunchii de zăpadă şi-şi Şterse ochii de lacrimi.

Când se întoarse în colibă cu lemnele, făcu un foc zdravăn, înial/.ind pereţii reci de piatră, după care se aşează lângă Elizabeth, încercând x-o distreze cu istorioare ale escapadelor lui şi-ale verilor săi din Ravensby, povestioare diii adolescenţa, lipsite de consistenţa şi complexitatea vârstei mature. Turnă vin în pahare pentru amândoi. apoi, când Elizabethei i se făcu foame, scoase din desagă prăjitură cu prunc făcută de doamna Reid, considerând că pofta ei de mâncare era un semn bun. Ea mâncă o bucată, apoi încă una şi încă jumătate. Johnnie se trezi ţinându-i socoteala, tot mai fericit pe măsură ce ca mai cerca. Apoi îi umplu din nou paharul şi, după ce-i scutură firimiturile de pe cuvertură, reluă povestirea, în

liniştea colibei dintre munţi se auzea doar glasul lui şoptit, alungind gândul la o posibilă nenorocire, ca o incantaţie menită să gonească forţele răului.

Când Elizabeth aţipi, el continuă să vorbească, temător de tăcerea din încăpere. Nu se mişcă din loc, ci îşi urmă firul povestirii. Îl încerca o spaimă primitivă ca nu cumva să rupă vraja, dacă tulbura somnul binefăcător al soţiei. Iar când Elizabeth ofjă adânc, descreţindu-şi fruntea şi zâmbind uşor prin somn, Johnnie îşi puse palma pe pântecele ei plin de rod şi aşteptă să simtă contracţiile despre care-i pomenise ea mai devreme.

Aşteptă, ţeapăn şi încordai, descoperind că firea lui raţională nu reuşea să-i risipească spaimele păgânc. Numără încet până la cincizeci, ca un om cu judecată pus faţă în faţă cu nişte dovezi empirice, apoi până la o sută, fără a îndrăzni încă să se bucure. Prinse curaj şi numără din nou până la o – sută, pentru că soţia şi copilul erau mult prea importanţi ca să se lase amăgit de speranţe deşarte.

Când termină numărătoarea fără a simţi nicio mişcare – nici măcar un tremur sau un freamăt – îşi luă mâna de pe pântecele ei, îşi acoperi gura cu palma şi, răsucindu-se pe podeaua de pământ, lăsă să-i scape un chiot mut de bucurie.

În acea clipă, în coliba ciobănească, arăta nespus de tânăr, în ciuda trupului vânjos, a faimei sale de războinic şi bandit, a titlurilor şi onorurilor moştenite odată cu numele de Carré.

Nu avea decât douăzeci şi cinci de ani şi femeia la care ţinea ca la lumina ochilor – cea care-l învăţase ce înseamnă adevărata dragoste, când el nici nu crezuse că aşa ceva există – ei bine, soţia lui era în afară de orice pericol.

Îi trimise o sărutare din vârful degetelor. Nu-şi găsea astâmpărul de fericire, aşa că sări în picioare,

îndreptându-şi (lupul frumos şi puternic.

— Îţi mulţumesc, şopti el, înălţând ochii spre cer, cu glasul tremurând de recunoştinţă.

Elizabeth arăta atât de liniştită în somnul ei adânc, încât Inimnic se întrebă dacă nu cumva totul fusese doar un vis Ui It Atx) i zări batista mototolită şi simţi că i se strânge inima. Trebuiasă ajungă cu bine la ţărm. Începu să-şi facă fel de fel de planuri cu privire la drumul ce-l avea de străbătut, cântărind toate posibilităţile, acum cărui era necesar să se deplaseze cu ti mai mare băgare de seamă. Elizabeth nu avea voie să călărească prea mult, ca să nu se zguduie în timpul mersului. Unde să se oprească, pe ce drum s-o ia, elt de aproape să se ţină de sate, în caz că va avea nevoie de-o moaşă?

Elizabeth era prea plăpândă, iar el prea lipsit de experienţă ca să rămână în continuare departe de orice suflare omenească. Dacă pruncul s-ar fi născut înainte de vreme, Johnnie ar fi fost pur şi simplu neputincios… Nici vorbă s-o ajute pe Elizabeth xau pe copil în caz de complicaţii. Se hotărî să evite pe viilor astfel de riscuri.

*

Renunţară să plece în noaptea aceea, aşa cum plănuiseră, deşi când se trezi, Elizabeth îi spuse că-şi revenise.

— Să mai aşteptăm o zi! propuse Johnnie. Mâncare avem destulă. Mai bine să le refaci pe deplin. după căzătura de uzi-dimineaţă. Pentru Robbie e totuna dacă plecăm în noaptea asta sau mâine.

— Dur din clipa când ne vom aşterne la drum, să nu te mai opreşti! spuse Elizabeth, pe un ton calm şi hotărât. Indiferent cum mă simt, am, să rezist patru-cinci ore. Doamna Rei – U mi-a spus că la primul copil durerile facerii sunt îndelungate. Uneori o zi sau două.

În lumina roşietică a focului, chipul lui Johnnie păli vizibil.

— Două zile? repetă el cu glas gâtuit. Dumnezeule!

— Făgăduieşte-mi, Johnnie. Nu vreau să fii prins din pricina mea. şi a sa ţi-am distrus viaţa.

— Nu-i adevărat. Cine se opune pe faţă Consiliului de Coroană al Angliei Stic bine ce riscă. Întotdeauna am fost conştient de ce mă aşteaptă.

— Dar acuzaţia de viol e în legătură cu mine, şi-a fost lansată de tatăl meu şi de Queensberry. Mă simt vinovată.

— Dacă-i vorba de vinovăţie, draga mea, remarcă el galant, atunci nu uita că eu am fost cel ce-ani încercai să te seduc, îţi dai seama că nu aveai nicio să lisă.

Elizabeth oftă.

— Eşti mult prea generos!

— Nu şi când e vorba de seducţie, râse Johnnie. Dar dacă aşa vrei tu, atunci mâine noapte vom merge fără odihnă, urmă el, iicvrând să continue o discuţie inutilă, despre un subiect asupra căruia avea păreri bine definite. Ai câştigat!

Dar era prea vesel ca să nu trezească bănuielile Elizabethei, care-şi dori – ca de-atâtcu ori în ultimul timp – să nu fi fost însărcinată într-uji moment atât de nepotrivit.

Capitolul 21

Părăsiră coliba de la poalele munţilor Cheviot chiar când luna nouă începea să se ridice, pe cerul de iarnă. Coborârca N? pantele acoperite de zăpadă era înşelătoare, pentru că zăpada topită de soarele din ajun îngheţase peste noapte într-o pojghiţă subţire. Armăsarul lui Johnnie alunecă şi căzu în genunchi pe gheată şi pe pietre, şi nu reuşi să se salte în picioare decât pentru că în aceeaşi clipă Johnnie sărise jos din şa. După acest incident se hotărî să meargă pe jos, ţinând imtindoi caii de căpăstru, ca să evite o eventuală alunecare a calului Elizabethei.

Odată ajunşi în câmpic, Johnnie mână caii la pas, în ciuda împotrivirilor soţiei sale.

Ocoliră satul Eccics, unde numai doi câini le

remarcară prezenta, apoi Johnnie o porni peste elmp, către Blackudder – domeniul verilor săi. O oră mai târziu, ajunseră la marginea parcului. Sus, pe un dâmb, se vedeau zidurile cenuşii ale conacului, aniintindu-i lui Johnnie de tinereţea sa lipsită de griji. Hăituit de duşmani, cu gândul la tortura şi moartea care-l aşteptau în cazul că era prins, priveliştea vechii reşedinţe senioriale îl umplea de nostalgie şi tristeţc.

Vinovaţi erau Godfrey şi Queensberry – marioneta Im Gtxiolphii) – care nu se mai sătura de hani. Johnnie ardea dr dorul răzbunării. De îndată ce-o va şti pe Elizabeth în siguranţa în Olanda îşi va putea lua spada ca să-şi pedepsească duşmanii în viaţa lui nu se ferise să-şi înfrunte adversarii şi, de n-ar fi fost Elizabeth şi copilul, s-ar fi dus să-l caute pe Godfrey şi în gaură de şarpe.

Privi în sus, spre lună. conştient de trecerea orelor. Aşii cum se aşteptase, coborî re a le luase ceva timp. Nu mai era sigur cu va reuşi să ajungă la ţărm înainte de ivirea zorilor.

— Cât crezi că poate fi ceasul? întrebă Elizabeth, ghiciţidu-i nelinişlea.

— Aproape miezul nopţii. Vrei să ne oprim?

Ea clătină din cap. Johnnie îşi puse mâna peste a ei.

— E o noapte rece. Toţi sunt în casă, la căldură.

— Sper că şi dragonii, zise ea.

— Cred că da – indiferent de ordinele primite de la tatăl tău sau de la Queensberry. Orice soldat se gândeşte că cei ce-au dat porunca stau în patul lor, la căldură.

— În patul lor, la căldură… ce imagine plăcută! zâmbi Elizabeth.

*

În timp ce-şi croiau drum spre ţărm la miez de noapte, niciunul din ei nu-şi închipuia că ceea ce se petrecuse după plecarea lor din Goldiehouse ar fi putut avea urmări asupra încercării de-a fugi din Scoţia.

Westminster-ul aprobase, în sfârşit, legea cu privire la străini şi, aproape imediat, crucişătoarele engleze începuseră să patruleze de-a lungul ţărmului, pentru „a captura toate corăbiile scoţiene care făceau negoţ cu duşmanii Maiestăţii Sale”. În plus, şurvenise un incident care sporise atmosfera generală de ostilitate: compania britanică *teist Im*! *în* coi» fisc a se o corabie scoţiană de pe Tamisu, acuzând-o că angajase marinari englezi într-un port englezesc. Ofensaţi la culme, scoţieniiplătiseră cu aceeaşi monedă, capturând vasul *Worcester*, din portul Leith – după toate aparenţele, proprietatea companiei *East India*. Căpitanul şi echipajul fuseseră învinuiţi de piraterie, jaf şi crimă – toate aceste delicte fiind pedepsite prin lege cu spânzurătoarea. În prezent, marinarii englezi erau judecaţi la Edinburgh. La sud şi la nord de graniţă, mulţimea ieşise, furioasă, pe străzi.

Şi în Anglia, şi în Scoţia, starea de spirit era incendiară. Ambele ţâri începuseră represaliile. Evadarea lor devenise extrem de riscantă.

*

Într-un târziu, Johnnie şi Elizabeth ajunseră pe ţărmul stâncos de la Margarth Cove, tocmai când luna începea să pălească.

Amândoi cercetară cu privirea golfuleţul unde ar fi trebuit să fie ancorată corabia lui Robbie, dar nu văzură decât întinderea cenuşiu-verzuie a mării.

Nici urmă de corabie. Numai coamele albe ale valurilor Şi câte va părăsi răzleţe. În rest, nimic.

Johnnie slobozi un potop de înjurături. Elizabeth izbucni în plâns, înciudată că nu-şi putea stăpâni emoţiile. Noaptea tare trecuse fusese o grea încercare, fiecare milă parcursă fusese un coşmar şi o spaimă continuă. Iar acum, când ajunseseră la destinaţie, când ar fi trebuit să se afle în siguranţă, ÎI se risipeau şi ultimele şanse de salvare.

Johnnie dădu pinteni calului, venind lângă-Elizabeth.

Îi ttcisc lacrimile cu mâna înmănuşată. Mănuşa se încălzise de la fierbinţeala pielii.

— Probabil că umblă patrule englezeşti. Să mai aşteptăm. Nu plânge, iubito. Ai săvvezi că Robbie va veni.

— Dar dacă l-au prins?

Johnnie privi oclipă întinsul mării, apoi clătină din cap.

— Abia mai târziu vor veni după el. Când mă vor condamna pe mine. Robbie e moştenitorul meu, aşa că vor încerca să-l captureze, dar…

Se opri o clipă, dându-şi seama că uneori legile erau necruţătoare.

— … chiar dacă eu aş fi condamnat *absenţia*, Robbie ar afla din vreme de la Munro.

— Dumnezeule! şopti ca, auzind cuvântul „condamnare”.

Oriunde în Iunie, acest cuvânt însemna începu din nou să plângă.

— „Iartă-mă, se rugă ca, ştiind că acum Johnnie avea nevoie de o femeie puternică şi hotărâtă, nu de văicăreli. Tot ce pot face e să plâng… înainte nu plângeam… Zău că nu! adăugă ca, încercând zadarnic să-şi reţină lacrimile.

— Iisuse Cristoase! Draga mea, dar ai destule motive să plângi! zise Johnnie, punându-i o mână pe umăr. Şi mie mi-au dat lacrimile când n-am văzut în golf blestemata aia de corabie. Uite ce facem! urmă el, pe un ton potolit, care nu reuşea să-i ascundă neliniştea. La sud de Saint Abbs e un han – departe de drumul mare şi destul de ferit. Până acolo sunt numai câteva mile. Ai obosit în şa? întrebă cu glas blând. Vrei să te duc în braţe?

Ea clătină din cap şi-i surâse, culegând cu vârful limbii o lacrimă rămasă în colţul gurii.

— Crezi că găsim şi ceva de-ale gurii?

El începu să râdă, amuzat de pofta ei de mâncare.

— Şi încă mai gustos decât tot ce-am gătit noi doi.

— Atunci m-ai convins, zise Elizabeth, străduindu-se să zâmbească.

Se aşează mai bine în şa, apoi, apucând hăţurile, zise:

— Să mergem.

După vreo oră, înainte să se lumineze de ziuă pe deplin, Elizabeth se cuibărise în patul cu perne de puf din camera de oaspeţi a hanului „Traijuir". pregătindu-se să dea gata cel de-al treilea ou fiert şi peste poate de mulţumită, cu toată primejdia care-i pândea. Johnnie stătea lângă fereastră, gata îmbrăcat, cu privirea aţintită asupra mării, cu un ulcior Uc berc în mână. Pe masă se vedeau farfurii, cu ce mai rămăsese dv la micul dejun.

Johnnie zărise două crucişătoare britanice în decurs de-o oră, ceea ce însemna neîndoielnic blocadă. De altfel, und sosiseră, hangiul le povestise, supărat, despre legea cu privire la străini, apoi despre capturarea vasului şi represaliile pornite de-o parte şi de alta.

— *Homarii* 1 au năvălit peste noi. arză-i-ar fixul Săptăiiiana trecută au venit o mulţime din Harbottic. Şi, colac peste pupăză, dobitocii nici nu plătesc băutura. Ca şi cum nu ne ar fi stors destul blestemaţii de englezi!

— Au pus ceva întrebări? se interesase Johnnie, pe citul aşteptau în sala de mese să li se pregătească o cameră.

— Se pare că umblă după un lord şi o lady... el negru la păr cam ca domnia ta, răspunsese hangiul cel vânjos, zimhind şăgalnic către Johnnie. Iar doamna cică-i blondă.

Ochii lui albaştri se opriseră o clipă asupra Elizabethei, care stătea pe o bancă de lemn, lângă perete.

— Acu, chiar de-i vedem pe ai de-i caută soldaţii – urmaşe hangiul cu un zâmbet viclean – mira-m-aş ca un vot ian să se grăbească să-i ajute pe englezi.

J oh nu ic zâmbise şi ei, simţindu-se pentru prima oară liniştit după atâtea zile chinuitoare.

— N-ai putea să ne adăposteşti caii ceva mai departe de Iun?... vorbise Johnnie, pe un ton plin de subînţelesuri.

Stătea mâtulru şi drept în faţa hangiului, îmbrăcat în negru din cap până în picioare.

— Ştii, le place liniştea...

— Bătrânul George Foulis are spaţiu berechet, încuviinţase hangiul, arătând spre o fermă aflată dincolo de drum. Şi destul de ferit. Adică izolat.

I *Hat*} *Kirii* (în orig. *Lobsterkncks*) – poreclii Until soldaţilor englezi, U.ihirită tunicilor lor stacojii, (n.l.)

— Minunat, se bucurase Johnnie, punându-i pe masă ti pungă plină de bani.

Acum, când Elizabeth era la adăpost, iar caii bine ascunşi, se întreba cum să facă să-i trimită un mesaj lui Robbie, să dea de el sau poate să închirieze o corabie care să-i ducă în Olanda. Puteau rămâne o vreme la hanul Abbs, dar nu prea mult, altfel prezenţa lor ar fi fost remarcată. Chiar dacă hangiul era un scoţian de treabă, poate că unii dintre slujitorii mai săraci s-ar fi lăsat ademeniţi de recompensa făgăduită de englezi.

Johnnie văzuse atâţia parlamentari scoţieni care-şi Văiiduseră votul pe sume de nimic, încât nu-şi mai făcea iluzii despre vreo cameristă sărmană sau vreun rândaş amărât.

Totuşi, îşi păstra temerile pentru el, dându-şi seama că, după zile întregi pe drum, Elizabeth avea nevoie de puţină linişte. Oricum, nu se puteau aventura în afara hanului înainte de-a se face noapte. Oftă uşor şi se lăsă pe spate în jilţul de lemn, cu ulciorul de bere sprijinit pe piept şi cu ochii închişi.

— Nu vii în pat? îl întrebă Elizabeth, cu ochii verzi aţintiţi asupra soţului, căruia dorea din suflet să-i poată aduce alinare.

Johnnie părea sfârşit de oboseală.

— Îndată, răspunse lordul, întorcând capul şi

zâmbindu-i. Crezi că voi putea să dorm? o necăji el.

— O săptămână încheiată, replică Elizabeth, pe care o dureau toţi muşchii.

El duse ulciorul la gură, sorbind şi ultima înghiţitură de bere, apoi puse ulciorul pe masă şi se ridică în picioare, întinzându-se alene, cu braţele ridicate deasupra capului. Începu să umble în sus şi în jos prin cameră, verificând dacă uşile şi ferestrele erau bine închise, şi aşezându-şi pistoalele la îndemână, pe un scaun tras lângă pat. Îşi scoase pumnalul şi-l agăţă în cui de stâlpul patului.

— Dacă-ţi închipui că toate astea mă xor face să dorm fără grijă… zâmbi Elizabeth, când Johnnie se aşeză pe marginea patului, ca să-şi scoată cizmele.

El o privi peste umăr, ridicând din sprâncene.

— Mie mi se pare că imaginea unei flinte încărcate e al dracului de liniştitoare.

Îşi azvârli o cizmă, apoi pe cealaltă, şi se trânti pe spate în pul, cu braţele desfăcute.

— Nu-ţi scoţi haina?

— Nu azi, râse el. Abia în Olanda.

— Unde crezi c-ar putea fi Robbie?

În ridică încet din sprâncene, apoi se încruntă uşor, căzând pe gintluri.

— După cât se pare, se fereşte de afurisiţii ăştia de englezi. N-am vă /. ut niciodată atâtea patrule. Două corăbii în mai puţin de o oră. Practic, se ţin coadă una după alta. S-ar putea ca Robbie să vină la noapte, altfel va trebui să ieşim în laij. să-l întâlnim acolo – ceea ce înseamnă să stabilim un loc şi o oră de întâlnire.

— Cum?

Părea de-a dreptul imposibil. Marca era nesfârşită şi habar n tiveau unde se află Robbie.

Johnnie închise ochii, fericit să-şi dezmorţească oasele îmi un pat moale, cu o pernă sub cap.

— Va trebui să-i dau de ştire. La noapte mă duc la Berwick.

lira pe jumătate adormit. Respira din ce în ce mai egal şi glasul i se pierdu în şoapte nelămurite.

— Trezeşte-mă… dacă… ai nevoie… de ceva…

Adormi aproape instantaneu, cum i se întâmpla adeseori.

Elizabeth îşi aduse aminte de alte paturi şi de alte vremuri – mai fericite – când el adormea exact la fel, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Şi, în mod ciudat, că se temea mai puţin acum, când ajunseseră pe ţărm. Valurile sclipitoare care se zăreau pe fereastră însemnau libertatea. Cea mai grea pui te-a călătoriei se sfârşise. Se simţea nespus de bine în castă cămăruţă însorită, încălzită de razele soarelui şi de Iovul din vatră. Se uită cu drag la bărbatul pe care-l iubea cu puterea unui destin şi care, în somn, părea şi mai frumos: obrazul destins, cu trăsături nobile, aducea cu sculpturile funerare de cavaleri în armură, care odihnesc în liniştea catedralelor.

Părul lung şi negru, căzut în dezordine pe umeri, îi învăluia obrazul în valuri dei mătase. Pe frunte îi alunecase un cârlionţ răzvrătit. Sprâncenele frumos desenate umbreau ochii acum închişi şi străjuiţi de gene lungi şi negre, ca de copil. Nasul era drept şi subţire, eu nări delicate, iar gura îi amintea Elizuhethei de ce lui Johnnie Carre nu-i rezista nicio femeie. Avea buze pline, minunat arcuite, de o senzualitate graţioasă şi subtilă. Acum obrazul căpătase o tentă albăstruie, de la barba nerasă de câteva zile – dovadă a condiţiilor în care trăiseră în ultimul timp.

În somn, Johnnie păstrase un aer plin de nobleţe: cu braţele de-a lungul trupului şi cu picioarele apropiate, deşi ciorapii scoţieni, de lină, galben cu negru, nu se prea potriveau cu grandoarea ansamblului. Dar cuvântu'! „grandoare" era cel mai nimerit pentru trupul său de o

forţă impresionantă. Îmbrăcat cu vestă de piele şi pantaloni, sobrietatea primitivă a veşmintelor negre îl făcea să pară şi mai puternic.

Elizabeth se aplecă şi-l sărută uşor pe obraz. El se mişcă prin somn, trăgând-o mai aproape şi punându-şi capul pe umărul ei. Probabil un gest reflex pentru un bărbat care avusese atât de mult de-a face cu femeile. Îşi zise Elizabeth.

— Eu sunt, şopti ca vrând ca el să observe cât de cât deosebirea.

— Ştiu… murmură Johnnie somnoros, bătând-o uşurel pe umăr. Ce bine dorm pe umărul tău…

*

Se treziră târziu, auzind ciocănituri în uşă. Într-o clipă, Johnnie sări în picioare, cu pistoalele în mână.

— Cine e? întrebă el, aruncând o privire p. Ţ fereastră şi încercând să ghicească cât e ceasul.

— Mi-aţi spus să vă scol la ora cinci…

Johnnie răsuflă adânc, recunoscând glasul hangiului.

— Mulţumesc, răspunse el. Adu-mi ceva de mâncare Îieste o jumătate de oră.

Întoarse capul spre Elizabeth, ridicând întrebător din xprâncene.

E:. a încuviinţă, făându-i semn că voia să se spele pe mâini.

— Uite apă acolo, murmură Johnnie, arătând spre peretele dinspre apus.

— Vreau să fac baie, şopti Elizabeth, împreunându-şi mâinile într-un gest rugător.

— Avem nevoie şi de apă pentru baie. strigă Johnnie.

— Îndată, my lord! răspunse hangiul.

Abia când paşii se îndepărtară, puse şi Johnnie pistoalele pe scaun, apoi se frânti la loc, pe pat.

— Doamne, cum îmi bate inima! Tocmai visam ceva!

exckptră el încetişor, împreunându-şi mâinile sub cap. Ceva teribil de frumos!

huă mâna Elizabethei şi-o aşează pe pieptul lui. Ea îi vimţi în palmă zbuciumul inimii.

— Avem nevoie de un câine de pază, râse Elizabeth.

— Ba de-o corabie!

— Poate că la noapte vei afla unde se ascunde Robbie.

— Bine-ar fi!

— Crezi cât posibil... să fi fost prins? întrebă ca, articulând cu greu cuvintele.

El o privi fix câteva momente.

— Nu ştiu, spuse cu un suspin. Peste tot mişună trupe şi corăbii englezeşti. Dacă apucam să fugim înainte să voteze legea!

— Nu putem rămâne aici până-l găsim pe Robbie? întrebă Elizabeth, care se simţea în siguranţă la micul han de ţară.

— Nu putem rămâne nicăieri prea mult. Toată lumea vede că nu suntem simpli călători, când ne ferim de drumul mare.

— Oare la Berwick ar fi mai bine? un târgusor mai însărit... Poate n-am bate la ochi ca aici...

Johnnie clătină din cap, scuturându-şi pletele negre.

— Acolo-s prea mulţi englezi, murmură el. Oricum, mâine dimineaţă vom afla.

Ea se încruntă deodată.

— Nu-mi place s-aştept... Să nu ştiu unde eşti şi ce faci...

— Nu te pot lua la Berwick.

Vorbise calm, dar categoric.

— Înţeleg... înţeleg... oftă că Nu pot să călăresc, nu pot să alerg, abia mă mişc – aşa că nu-ţi sunt de niciun folos. E îngrozitor, mă simt ca o povară!

— Hai. taci şi fii cuminte! o linişti el, mângâindu-i obrazul cu blândeţe. Mai rabdă câteva zile, draga mea, şopti el.

— Vorbeşti serios? întrebă. Elizabeth, începând să-şi recapete încrederea.

Johnnie ştia că n-aveau de ales. Nu puteau aştepta, când ţinutul era înţesat de trupe englezeşti.

— Vorbesc serios, răspunse el.

*

Mai întâi, slugile aduseră căzile de baie, pe care le aşezară în faţa focului, umplându-le cu apă clocotită, cărată în găleţi mari de aramă, acoperite cu capac. Când rămaseră din nou singuri, Elizabeth se lăsă fericită în apa fierbinte, cufundându-se până la gât, cu un suspin de mulţumire.

— Mă simt ca în rai sau, cel puţin, aşa cred cu că arată raiul, după şapte zile de drum. Trezeşte-mă când se răceşte apa, îi spuse ca lui Johnnie.

— Stai cât vrei, răspunse lordul, începând să se dezbrace. Au mai lăsat la uşă câteva găleţi cu apă, aşa că-ţi mai torn cu când e nevoie.

Elizabeth rămase cu ochii închişi, bucurându-se de plăcerea unei băi după drumul greu străbătut prin munţi, iar Johnnie păşi în cealaltă cadă. Cu mintea limpede, cu forţele refăcute, cu gândul la modul în care ar fi putut lua legătura cu Robbie în aceeaşi scară, se cufundă cu totul în cadă. Apoi scoase capul, scuturându-şi părul ud, şi începu să se spele şi să se feccc pe tot corpul-Deşi căzile de aramă erau destul de mari, lotuşi se dovedeau neîncăpătoare pentru un om voinic ca el, astfel încât după scurt timp ieşi afară şi se duse până la uşă, ui să aducă celelalte găleţi cu apă fierbinte.

Una o folosi ca să se clătească. Stând în picioare, îşi turnă apă pe tot trupul, apoi se şterse bine cu un prosop mare de pânză şi se trânti pe scaunul cel mai apropiat. Nu-

şi pierduse nperanţa că Robbie îşi va face apariţia, astfel încât era ferm hotărât să găsească o cale de a-i trimite un mesaj chiar în cursul nopţii. Întinzându-şi picioarele lungi, se tolăni în scaun, ui ochii la priveliştea ademenitoare pe care-o oferea soţia lui. Capul sprijinit de marginea căzii punea în evidenţă gâtul frumos arcuit, de un alb sidefiu, apoi claviculele delicate, adăpostind în căuşul lor câţiva stropi de apă. Sânii ieşiţi pe jumătate din apă străluceau în penumbra încăperii. Respiraţia ei liniştită făcea să se încreţească suprafaţa apei, pe care pluteau uşor câteva şuviţe de păr blond.

Johnnie se simţea nespus de liniştit; aproape uitase de trupele care răscoleau tot ţinutul în căutarea lor şi de faptul că fuseseră siliţi să-şi amânc plecarea. Îi era de-ajuns că o avea alături. Lumea dinafară parcă încetase să existe.

După un timp, tind amurgul începea să trimită umbre în li Mic colţurile încăperii, Johnnie se ridică şi aprinse luminările. Tot atunci li se aduse şi cina. Tânărul îşi înfăşură un prosop în jurul şoldurilor şi se duse să deschidă uşa. Luă tăvile din mâinile slujnicelor şi le puse pe masă, nelăsându-le să intre, ca să n-o tulbure pe Elizabeth. Fără a lua în scamă privirile admirative şi chicotelile lor, făcu de trei ori drumul până la masă şi înapoi, după care le mulţumi şi închise uşa.

Şoaptele şi râsetele înfundate ale slujnicelor o treziră pe Elizabeth.

— Văd că oriunde te duci ai admiratoare, şopti ca, plimbându-şi privirea peste trupul solid şi musculos al soţului ei.

Prosopul legat în jurul mijlocului nu reuşea să ascundă l» rea multe.

— N-am observat. Pe mine mă interesează o singură admiratoare, zâmbi Johnnie, Nimfa udă din camera mea. Ce vrei mai întâi: să faci baie sau să mănânci? întrebă el.

tinâiul încă tava în mână. Sau poate şi una, şi alta.

— Mai curând aşa, răspunse ea. Apa e foarte bună, iar mie mi-e foame, ea de obicei.

— Te-ai simţi bine într-un harem. Cădânde n-au altă grijă decât baia şi mâncatul. Se pare că de asta ajung atât de dolofane – calitate foarte apreciată ţie stăpânii lor.

— Dar lu' de unde ştii? întrebă ea, pe un ion de nevastă arţăgoasă".

— Asemenea lucruri se învaţă lesne când faci negoţ în Levant, răspunse el, cu o expresie elt se poate de serioasă.

— Sper c-ai învăţat să-ţi placă şi femeile durdulii. Te anunţ că nu-mi mai zăresc degetele de la picioare.

— Fii pe pace! zise el, curtenitor. Cu cât eşti mai durdulie, eu atât mai bine. Acum spune-mi dacă vrei să începi cu desertul.

După cinci luni de căsnicie îi cunoştea gusturile, aşa că trasemasa mai aproape de cadă.

Începu s-o hrănească la fel ca pe un copil, astfel ea ea să-şi poată ţină braţele în apă caldă. Mai întâi mâncară plăcintă eu agrişe şi cu smântână, apoi gustară dintr-o bucată de brânză proaspătă, nespus de gustoasă. Între timp, Johnnie mai turnă în Ciulă o găleată de apă fierbinte şi răsuci lemnele pe foc, să înteţească flacăra.

Îşi lăsase deoparte prosopul, legat la hrâu numai de ochii slujnicelor. Elizabeth îl urmărea cu privirea prin odaie, admirându-i părul negru, căzut pe umeri în şuviţe ude, şi muşchii puternici, ce jucau sub piele atunci când turna apa în cadă. Acum, când era gol, se mişca prin cameră firesc şi graţios, cu trupul armonios clădii, lat în umeri şi atletic.

Se ghemui în faţa vetrei, ca să mai pună cărbuni pe foc şi toţi muşchii spatelui se încordară sub piele. Când se mişcă de pe un picior pe altul, testiculele se legânară în aer, profilate în lumina strălucitoare a flăcărilor…

— Vreau să mă săruţi, murmură Elizabeth, cuprinsă de dorinţa la vederea frumuseţii şi bărbilţici lui seducătoare.

În o privi peste umăr şi zâmbi.

— Aproape am terminat.

Mai îngrămădi câţiva cărbuni pe foc, apoi se ridică şi se apropie de ea. Se sprijini cu mâinile de marginea căzii şi se aplecă s-o sărute.

Se opri, însă, simţind palma ei umedăntângâindu-i uşor sexul.

— Nu, zise el după o clipă, străduindu-se să-şi stăpânească dorinţa năvalnică ce începea să-l cuprindă. N-au trecut decât câte va zile de la căzătura ta.

Îi desprinse degetele cu blândeţe şi se trase înapoi, ca ea să nu-l ajungă.

— Mă simt bine… Chiar *foarte* bine… Iar lu' arăţi… minunat… murmură ca eu admiraţie, fără a-şi puica lua ochii de la sexul lui care începuse să zvâcnească.

Chiar dacă Johnnie nu-şi putea împiedica o dorinţă firească, în schimb hotărârea lui era de neclintit. Încă nu i se Ştersese din minte criza soţiei, în coliba din munţi.

— Spală-mă tu, şopti Elizabeth.

— Doar dacă-mi promiţi că eşti cuminte, zise el, cu glas răguşit şi încordat, forţându-se să lupte împotriva ispitei.

— Am să încerc… răspunse Elizabeth, anincându-i o privire irezistibilă, ca de sirenă.

Ochii lui reci îi îngheţară zâmbetul pe buze.

— Zău c-am să încerc, făgădui ea.

El răsuflă adânc, nemulţumii şi stâsiat între dorinţă şi iraţiune.

— După cum vezi, şopti, şi eu te vreau la fel de mult…

— Atunci vino lângă mine.

— Său în tine… oftă el din nou. Nu înţelegi că mă tem pentru copil?

— Dar nu mi-o rău. Mă simt odihnită, înfâcrbântată şi îndrăgostită, iar tu arăţi…

Se opri cu ochii pe sexul lui în erecţie şi el îi ghici dorinţa şi nerăbdarea.

— Nu, spuse încet dar hotărât. Nu vreau.

Refuzul lui nu admitea replică.

— Înţeleg, vorbi că Am să fiu cuminte.

Johnnie umblă în sac şi scoase o bucată de săpun de la doamna Reid. Începu să-i spele părul cu râvnă, până când ciubucul răspândi în toată odaia parfum de trifoi. Avu grijă să se ţină destul de departe, să nu se aplece prea mult spre Elizabeth şi nici să n-o privească prea insistent. După ce-i clăti părul cu apă curată, zise: „Gata!”, cu satisfacţia cuiva care pusese la pământ un urs uriaş.

— Ce bine mă simt să fiu din nou curată! exclamă mulţumită Elizabeth, trecându-şi degetele prin şuviţele ude.

Gestul îi săltă sânii deasupra apei, ca două jumătăţi de lună, cu sfârcurile ridicate obra/nic, cu apa şiroind pe pielea albă şi catifelată.

— Să nu faci asta. Îl îi el.

— Ce anume?

Johnnie îi remarcă licărul ispititor din privire şi strânse din dinţi ca să se stăpânească. Se afla într-o cămăruţă caldă şi primitoare, aproape de sfârşitul călătoriei, şi-şi avea alături soţia adorată, care-l ademenea ca o curtezană.

— Mai bine spală-te singură, zise el îmbufnat, întinzându-i săpunul.

Ea îşi coborî braţele, cufundându-le în apă.

— Sunt pica obosită.

— Atunci am să te spăl cât pot de repede, mormăi

Johnnie, apropiindu-se de ea, cu o privire încruntată.

Îi săpuni în grabă sânii, enumerând în gând constelaţiile din emisfera sudică, în ordine alfabetică, dar nici aşa nu-şi putu opri erecţia. Iar sfârcurile sânilor Elizabethei se întăreau ca prin minune în clipa când le atingea, în timp ce fesele ei albe îl atrăgeau irezistibil.

O ridică brusc în picioare. Gata cu baia! Simţind că nu se mai putea stfipâni multă vreme, o clăti repede, aproape superficial, apoi o ridică din cadă şi, punându-i un prosop pe umeri, se îndepărtă imediat.

Neobişnuit să se abţină pliu la limita insuportabilului în prezenţa soţiei sale, dezbrăcată îi gata să i se dăruie, Johnnie se duse tocmai în celălalt capăt al încăperii şi începu să privească în noapte afară, cu mâinile încleştate la spate.

Câteva clipe mai târziu o auzi venind, dar cum încă nu-şi recăpătase controlul, nu făcu nicio mişcare.

Elizabeth îl atinse uşor pe sold şi el se cutremură din cap până în picioare. Se sili să privească în continuare pe fereastră, luptând să reziste dor. nţei pătimaşe care-i răscolea întreaga fiinţă.

— Nu putem totuşi… îndrăzni ea.

— Dacă ne dezlănţuiţii tot ca prima oară, zise el cu glas repezit şi aspru, atunci nu!

— Ne-ar fi mai uşor.

— Nimic nu-i uşor în clipa de fată, replică Johnnie.

Niciodată nu fusese nevoit să se abţină în prezenţa unei femei. Dar orice-ar fi spus Elizabeth, era hotărât să nu facă dragoste, de teama copilului.

— Nu trebuie să faci dragoste, zise ea.

El îi cântări bine vorbele, încercând să-şi dea seama dacă i se întindea o cursă, apoi se întoarse încet spre ea.

— Te ascult, spuse prudent.

— Aş putea face ceva cu asta, începu Elizabeth,

aiingimlu-i vivful inflamat al penisului, cu vinişoarele umflate pulsând vizibil.

— Aş putea şi eu, îi zise, îndepărtându-i niana.

— Totuşi, vreau să mă laşi pe mine.

— Vezi bine că încerc să mă stăpânesc, de dragul tău.

— Cânil ani căzut pe munte a fost cu totul altceva» Johnnie. M-am lovit rău, iar lemnele s-au prăvălit peste mine şi…

Glasul i se preschimbase într-o şoaptă. Răsuflă adânc, să-şi domolească t re murul trupului.

— A fost altceva… Te vreau… Ard de dorinţă să mă atingi…

El şovăi. Avea destulă voinţă ca să reziste. La nevoie, ştia să fie neînduplecat.

Dar dorea să-i facă pe plac şi Elizabethei.

— Nu-i vorba că nu vreau… Sper că înţelegi, nu-i aşa?

Ha încuviinţă cu un gest aproape imperceptibil. Johnnie oftă exasperat.

— Poate… poate dacă te-aş ajuta în alt fel… propuse el.

Zâmbetul ei îi aminti de sinceritatea femeii eu care făcuse dragoste în prima noapte, la Goldiehouse: timidă, dar pătimaşă.

— Ţi-aş fi recunoscătoare…

Şoapta fusese ademenitoare prin însăşi inocenta ei.

— Voi fi foarte atent, o preveni el, neîndrăznind încă să se apropie şi continuând să-şi înfrâneze dorinţa.

— Ştiu… răspunse Elizabeth, rămânând nemişcată în faţa lui, fără a-şi putea stăpâni tremurul degetelor.

El o luă de nună şi-o duse spre pat, întrebându-se dacă, într-adevăr, era în stare de atâta generozitate. O culcă pe patul cu baldachin. Camera era caldă, iar trupurile lor tinere şi curate miroseau a săpun. Aveau încă

părul ud. Amândoi vibrau de o dorinţă aproape palpabilă.

El îi aşează pernele sub cap. ajutând-o să se sprijine pe ele. Pielea Elizabethei era trandafirie de la baia fierbinte şi de la focul dinlăuntrul ei. Îşi ţinea ochii închişi, cotropită de o patimă năvalnică.

Johnnie nu ştia cât de departe va putea să ajungă, nici în ce măsură va reuşi să-i potolească foamea trupului. Se aşează lângă ea şi-i atinse uşor sfârcul sânului. În aceeaşi clipă, în vârful lui se ivi o picătură ca o perlă. Nedumerit, Johnnie o culese cu buzele.

Elizabeth oftă. Atingerea buzelor lui pe sânii umflaţi cobora în valuri fierbinţi spre pântece.

În vârful sânilor mai apărură încă doi stropi albi.

Johnnie îi ridică sânii plini în căuşul palmelor, privind atent cum apăreau picăturile, pe care le culegea cu buzele, una câte una. De fiecare dată, Elizabeth gemea de plăcere, uniciită de senzaţia copleşitoare care-i inunda tot trupul.

— Uite… murmură Johnnie, strângând uşor între degete sfârcul sânului. Ai lapte…

Ha deschise încet pleoapele, uimită de glasul lui fascinat. El îi zâmbi, apoi, plecând capul, prinse între buze sfârcul umed. Începu să sugă, simţind cum Elizabeth se cutremură de un fior magnetic şi cum în trupul ei creşte fierbinţeala dorinţei. Ea închise din nou ochii şi-i apăsă capul pe sân, parcă pentru a reţine noua şi uluitoarea senzaţie care-i răscolea toată fiinţa.

— Încă o dată… şopti, copleşită.

Johnnie surâse, fără a da drumul sfâvcului, apoi vorbi, cu buzele cufundate în carnea ei moale:

— Aşa?

— Mmm… gemu ca încetişor, lăsându-se pradă simţurilor, cu degetele încleştate în părul lui Johnnie.

El continuă să muşte încet sfârcul, până ce Elizabeth începu să-l dorească nebuneşte. Atunci se lăsă între picioarele ei şi desfăcându-le cu multă grijă, îi prinse cu

vârful degetelor mugurele sexului, pe care începu să-l apese uşor, plimbându-şi degetul în mişcări circulare.

La atingerea lui, Elizabeth îşi arcui spatele, chemându-l nerăbdătoare. Dar şi el era la fel de dornic să se simtă înluuntrul ei.

Totuşi, îşi vârî degetul, cu grijă să nu intre prea adânc şi rezistând eroic tematici. Îşi trecu încetişor degetul peste ţesuturile ei moi, mângâindu-le până ce o simţi tremuvând şi înţelesc că se apropia momentul culminant.

Elizabeth îl dorea pe /, nu un substitut, oricât de plăcută ar fi fost senzaţia. Cu nervii şi cu simţurile pârjolite de dorinţă, încercă să-i atingă sexul, dar el o sili să rămână între perne şi-i dădu mâna la o parte, strângând din dinţi şi spunâiul cu hotărâre:

— Nu. Lasă-mă, altfel mă opresc şi cu.

F. a se supuse, cu un suspin înăbuşit, iar el îi sărută coapsele albe, ca o dulce recompensă. Limba lui lăsă încet o dâră umedă, urcând în sus, până ce ajunse la sexul ei fierbinte. Desfăcându-i cu grijă buzele catifelate ale sexului, începu să-şi plimbe vârful limbii pe ţesuturile mustind de dorinţă. Apoi limba lui alunecă înăuntru, pătrunzând în miezul ei dulce şi zvâcnind de chemare.

Elizabeth începu să se zvârcolească de plăcere. El o sărută uşor, primind orgasmul ei pe limba care-i atingea uşor şi repetat vaginul. Când o auzi gemând, porni s-o muşte încetişor, apoi îşi strecură înluuntrul ei trei degete, şi în clipa aceea ţâşni ţipătul ei de eliberare.

*

— Te simţi mai bine acum? întrebă el după câteva minute, când ca revenise la realitate.

— Cred c-am să te păstrez, lângă mine, şopti Elizabeth, cu un surâs mulţumit. Ai trecut toate testele.

— Mulţumesc, mv lady! murmură Johnnie, râzârul şi lungindu-se lângă ea. Îmi dau toată silinţa.

— Cu rezultate incredibile, adăugă că Nici nu mă pot mişca. Mă simt vlăguită.

— Vlăguită de dragoste. Ameţită şi răscolită de dragoste…

Îşi coborî degetul de pe umărul ei spre rotunjimea sânilor, apoi spre cârlionţii blonzi de pe pubis.

— Îţi stau la dispoziţie oricând doreşti, făgădui el, mângâindu-i părul aspru dintre picioare.

— Văd că-mi stai la dispoziţie chiar şi-11 clipa asta, zise Elizabeth, aruncând o privire spre sexul lui în erecţie.

Johnnie se privi şi el.

— După ce se va liable copilul vom fi în vacanţă.

— Câtă grijă! murmură ea.

El ridică mirat din sprâncene.

— Pentru tine, zise încetişor, gândindu-se că îşi petrecuse cea mai mare parte a tinereţii cu spada în mână. Şi pentru copilaşul nostru…

Ea îşi desfăcu braţele, cu lacrimi în ochi.

— Te iubesc, Johnnie Carre… Te iubesc atât de mult, încât îmi vine să plâng.

El o strânse în braţe, învelind-o atent cu pătura, apoi îi lipi trupul de-al lui şi începu să-i sărute sprâncenele, nasul, lobul urechii, spunându-i în toate limbile pământului ce mult o iubea. Amândoi începură să chicotească, amuzaţi, când Elizabeth îl rugă să-i vorbească în limbile învăţate la şcoală M în călătorii. Apoi se sărutară din nou, pentru că uitaseră de toţi şi de toate, învăluiţi de un nimb de fericire.

Rămaseră astfel, mulţumiţi în micul lor univers, ascultând la fereastră foşnetul mării, care avea să-i ducă departe de acele locuri.

*

Terminară masa abia mai târziu, când se hotărâră să se desprindă de căldura patului, Mâitcară somon proaspăt,

supă de legume şi cartofi, bucurându-se de această cină simplă şi de faptul că erau împreună.

Puţin înainte de opt, când Johnnie se pregătea de plecare, niciunul din ei nu aduse vorba că era posibil să nu se mai întoarcă. El, o strânse în braţe, zicând:

— În zori sunt înapoi. Ştii unde-s banii.

— Să nu spui asta, şopti Elizabeth, care refuza până şi nudul că Johnnie nu s-ar putea înapoia”.

— Atunci, pe curând…

O sărută apăsat şi cu nemărginită tandreţe. Apoi îi înlănţui mijlocul, murmurând:

— Du-te să te culci. Nici n-ai să ştii când trece timpul până la întoarcerea mea. Încuie uşa după mine.

*

Tittându-se departe de drumul principal spre Berwick-on-Tweed, Johnnie ajunse la marginea oraşului puţin înainte de ora zece şi se duse direct la taverna de pe ţărm, unde ani de zile fraţii Carré vânduseră vin franţuzesc lui Charlie Fox. De altfel, Charlie fusese prieten bun cu tatăl lor.

Îmbrăcat simplu, într-o haină albastră şi pantaloni negri, fără alte arme la vedere decât spada, intră pe uşa scunda şi se aşeză pe o banchetă de lângă perete. Cercetă cu privirea încăperea joasă şi plină de fum, să vadă dacă erau şi soldaţi englezi sau chiar oameni de-ai lui Godfrey – ceva mai greu de ghicit, pentru că nu purtau uniforme. Nu dădu cu ochii de niciun soldat. Îşi descleştă degetele de pe pistolul din buzunarul hainei. Când tânăra Meg veni la el, ca să-l întrebe ce serveşte, Johnnie înţelese din privirea ei uluită că ai casei fuseseră deja întrebaţi dacă ştiau ceva de soarta lui.

— Te miră că mă vezi? întrebă el, silindu-se să zâmbească.

— Te caută peste tot, Johnnie… De la Wick până la Londra… murmură fata, aplecându-se spre urechea lui.

Încearcă să treci în Olanda.

— Asta vreau şi eu. Ai auzit cumva pe unde umblă Robbie?

— Da. Acum trei zile a fost aici şi-a întrebat de tine. Te aşteaptă, dar vezi şi tu cum patrulează englezii de-a lungul ţărmului. A vorbit cu Charlie. Mă duc-să-i spun bătrânului că te găseşte afară „Du-te într-un loc mai întunecat.

câteva clipe mai târziu, când Charlie ieşi pe uşa hanului, Inimnic se desprinse din umbra zidului şi-l bătu uşurel pe ipnic.

— Is usc Cristoase! exclamă hangiul, făcâiul ochii mari de surpriză.

Întoarse repede capul şi, văzându-l pe Johnnie, privirea i K înnegură.

— Rămâi în întuneric! se răsti Charlie, împingându-l pe lohnnie după colţul casei, pe un drumeag pustiu. Toate trupele de la Harbottic au fost trimise să te caute., mârâi el. S-a pus n-a un preţ pe capul tău, că până şi un om cinstit s-ar putea simţi ispitit să te denunţe.

— Godfrey vrea să în5 face averea mea.

— Ar fi trebuit să-i faci de petrecanie când a murit taică-tău.

— A fost greşeala mea din tinereţe, spuse Johnnie. Am de gând s-o îndrept într-o zi, dar deocamdată trebuie să-i dau de ştire lui Robbie sau să închiriez o corabie până în Olanda.

— Trimişii guvernului i-au pus în gardă pe toţi căpitanii de prin partea locului. Nu poţi avea încredere în ei. Robbie umblă de colo-colo, de-a lungul coastei, ferindu-se de crucişătoarele englezeşti. Te-aşteaptă, dar n-a putut să ancoreze în golf, din cauza blocadei.

— Dacă mai trece pe-aici, spune-i că-l aştept în golf noapte de noapte. Oricând va putea veni, mă va găsi acolo.

— Bine. Acum du-te, că peste tot mişună spionii.

Niciodată nu ştii de unde sare iepurele. Când s-or sfârşi necazurile, adăugă el Zâmbind şi strângându-i mâna, vino să bem ceva împreună.

— După ce termin cu Godfrey, spuse Johnnie, fără a se feri de acest om, pe care-l cunoştea de mic copil.

— Aşa! Şi când lumea în care trăim va fi ceva mai bună, my lord.

Capitolul 22

5 ncepură zilele de aşteptare şi nopţile petrecute la Margarth Cove, până când zorii aduceau o nouă deziluzie. Johnnie şi Elizabeth se mutau dintr-un loc într-altul, ca să pară simpli călători şi să nu atragă atenţia asupra lor. Dur, de fiecare dată, sporea şi riscul de-a fi recunoscuţi. Trăiau cu spaima că într-o zi, intrând într-un sat de pe ţărmul golfului, cineva va ghici cine erau, după descrierea care fusese răspândită de-a lungul întregii coaste. Preţul pus pe capul lui Johnnie îndemna la trădare.

Câteva zile mai târziu fură găzduiţi atât de aproape de Margarth Cove, încât Johnnie îi spuse Elizabethei să rămână în cameră, urmând ca el să aştepte singur pe ţărm. Dacă apărea Robbie, putea veni s-o ia în câteva minute. Iar dacă nu se arăta corabia, măcar ar fi scutit-o de altă noapte petrecută în frig.

— Prefer să fiu cu tine, spuse ea, temându-se în primuliind de singurătate.

Ajunsese să aibă coşmaruri că Johnnie va fi smuls de lângă ea întârzierea corăbiei începuse să-i macine nervii.

— Sunt nopţi întregi de când dormi pe apucate, zise lohimie încetişor, muncit de grijă pentru soţia lui.

Klizabeth era cu mult mai plăpândă decât el.

— Mai bine rănii) să te odihneşti la căldură. S-ar putea să dureze zile întregi până ce Robbie va reuşi să treacă de blocadă. De-aici şi până la ţărm nu fac mai mult de cinci minute…

Klizabeth era convinsă că el avea dreptate şi încerca

să-şi ţină firea. În mod normal, nu se lăsa impresionată de vise Miu de gânduri neliniştitoare, aşa că în cele din urmă acceptă idecu lui. deşi fără prea mare tragere de inimă.

— Bine, am s-aştept aici. Dar am să dorm îmbrăcată, adăugă ca* zâmbind.

totuşi, când Johnnie începu să se pregătească de plecare, lui mlu-şi armele şi pelerina, Elizabeth nu-şi mai putu ascunde deznădejdea. Încercările prin care trecuse îi topiseră orice în mă de rezistenţă, izbucni în plâns.

lui Johnnie i se strânse inima văzând-o atât de nefericită, dar îl preocupa mai mult starea ei de epuizare fizică.

— Numai în noaptea asta, iubito! murmură el, strângând-o în braţe. Dacă nu se-arată Robbie, niâitic vii cu mine. Ne-am înţeles?

Chiar şi o singură noapte conta, dacă o putea feri de frig şi de vântul tăios suflând dinspre larg.

— Nu-mi place să mă port astfel, articula ca printre sughiţuri de plâns, ridicându-şi spre Johnnie faţa udă de lacrimi. Nu-mi place să mă smiorcăi şi să mă ţin scai de tine.

Răsuflă adânc şi se sili să zâmbească, dar buzele îi tremurau.

— Acum du-te. Am să te-aştept lângă foc.

Se sărutară lung şi tandru în cămăruţa sărăcăcioasă, atât de departe de Goldiehouse şi de viaţa fără griji de odinioară. Rămaseră câteva clipe îmbrăţişaţi, el cu bărbia sprijinită pe creştetul Elizabethei, întârziind clipa despărţirii şi cuvintele de bun-rămas.

— Trebuie să plec, spuse Johnnie într-un târziu.

În prag se întoarse şi-i trimise o sărutare din vârful degetelor.

— Şi încă una pentru pruncul nostru, zise el, repetând gestul în penumbra încăperii.

Se opri câteva momente, cu mâna îiiiănuşată pe clanţă, de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva, apoi zâmbi şi deschise usu.

După plecarea lui, Elizabeth începu să măsoare camera în lung şi în lat, agitată şi neliniştită, cu gândul că poate nici noaptea aceasta nu le va aduce scăparea. Nu ştia dacă va fi în stare să aştepte aici, singură cu spaimele şi temerile ei. Se duse la fereastră şi Şterse geamul aburit cu palma, ca să privească afară, dar nu văzu decât un întuneric de nepătruns. Era o noapte fără lună. Încă de după-amiază, dinspre mare năvăliseră nori grei şi aducători de furtună. Începu să tremure, cu degetele îngheţate de la geamul rece. Johnnie avusese dreptate. Îi părea bine că nu se dusese pe ţărm în noaptea asta. Cerul era acoperit cu nori groşi şi stătea să ningă. Din când în când, fulgi răzleţi pluteau în dreptul ferestrei, prevestind viscolul.

Elizabeth se duse spre şemineu şi se aşează pe un scăunel tras în faţa focului, cu mâinile împreunate în poală, bălând neliniştită din picior. Nu-şi găsea astâmpărul. După puţin timp, se ridică din nou şi se întoarse la fereastră, străduindu-se să străpungă cu privirea bezna de-afară, de parcă simpla ei dorinţă ar fi fost de-ajuns ca să-l aducă pe Johnnie înapoi, încercă să citească, dar luminările de seu aruncau o lumină mult prea slabă. Enervată, zvârli cartea cât-colo. Timpul trecea Şi ca umbla fără rost prin încăpere, de la scaun la fereastră şi de la fereastră la scaun. O dureau toate oasele de cât stătuse în picioare, iar pruncul i se zbătea în pântece, ca răspuns la neliniştea ei.

Pe neaşteptate, răsunară câteva ciocănituri în uşă. Elizabeth rămase pe loc, încremenită.

lira prea târziu pentru cineva de-ai casei. Iar Johnnie n-ar fi bătut la uşă. Simţi un fior de spaimă pe şira spinării. El ilotn şi-ar spune numele în şoaptă. Cu tâmplele vâjâind,

tremuiând din toate încheieturile, nu se mişcă din loc, sperând ca un copil că cineva greşise camera – deşi în astfel de lihuinţe, cu numai trei odăi, ar fi fost greu să se rătăcească.

Rămase neclintită în mijlocul camerei, ascultând. Trecu o clipă, apoi încă una. Se aşternu din nou tăcerea şi Elizabeth începu să-şi vină în fire.

Apoi, brusc, auzi zăngănit de fiare lovind încuietoarea. Uşa se zgâlţâia din ţâţâni. Vru să ţipe, dar se abţinu, într-un leficx de autoapărare, şi se repezi să-şi ia pelerina de pe pat. l'poate că atacatorii nici nu ştiau că ea se a fu înăuntru. Dacă uşa rezista, avea timp să sară pe fereastră. Aruncă o privire spre balamalele solide şi spre scândurile groase, de stejar. (Vii de afară încercau să scoată uşa din ţâţâni.

„Încă vreo câteva minute!" se rugă ca în gârul. Atacatorii renunţară să se mai ferească, începârul să-şi însoţească loviturile de înjurături şi blesteme. O fracţiune de secundă, urechea ei percepu sunetul unui glas cunoscut, acoperit de îndată de un potop de invective la adresa lemnului şi fierului care se încăpăţânau să reziste. Pânfitând de zgomotul de afară, Elizabeth încercă să deschidă fereastra, dar încuie* toarca ruginită refuza să cedeze. Cu inima bălând nebuneşte, o smuci din nou, cu putere, şi pe podea căzu o bucată de metal mâncată de rugină. I se umplură ochii de lacrimi şi se apucă să zgâlţâie din nou fereastra, cu furie şi disperare. Fierul începu să crape. Îşi adună toate puterile, mai trase o dată şi, în aceeaşi clipă, încuietoarea cedă. Împinse cu forţă fereastra, s-o deschidă, dar balamalele ruginite îi împiedicau orice mişcare. Strângând din dinţi, izbi cu disperare în lemnul ferestrei, o dată şi încă o dată, până ce socoti că avea destul loc să se strecoare afară.

Se rugă cu disperare ca: uşa să mai reziste câteva secunde şi-şi trase repede un scaun în dreptul ferestrei.

Dar chiar în clipa tind se pregătea să se suie pe scaun, uşa cedă, mai întâi legănându-se într-o balama, apoi izbindu-se cu zgomot de perete. Înăuntru năvăliră câţiva soldaţi, unii ţinând în mână răngile cu care forţaseră intrarea. Elizabeth se săltă pe scaun, gata să sară pe fereastră, preferând mai curând întunericul şi necunoscutul decât să cadă în mâinile violenţilor atacatori. Dar încăperea era strâmtă şi până să se strecoare pe fereastră, eu faldurile voluminoase ale rochiei şi cu pelerina cea lungă, o mână se întinse şi-o trase cu brutalitate înăuntru. Elizabeth se luptă să scape din strânsoare, dar oşteanul cel solid o sili să se aşeze pe scaunul pe care-l folosise drept scară. Apoi. proptindu-i cotul în gât, se aplecă în spatele ei şi închise fereastra.

Cămăruţa se umpluse de soldaţi. Elizabeth rămăsese prăbuşită pe scaun, epuizată de efortul fizic şi respiri lui adânc, de teamă să nu-şi piardă cunoştinţa. Preocupată să-şi învingă senzaţia de leşin, nu observă că încet-încet vorbele color din jur devenirii şoapte, după care se aşternu tăcerea.

Liniştea bruscă o trezi din amorţire. Ridică ochii şi văzu că soldaţii se dădeau deoparte, pentru a face loc cuiva să treacă.

În prag se ivi tatăl că.

— Unde-i *el*? întrebă Godfrey, cu glas şi privire de gheaţă.

— Nu ştiu, răspunse ea atât de încet, încât taică-său o auzi numai din cauza liniştii depline din încăpere.

Dintr-odată, Elizabeth îşi îndreptă spatele, ca un reflex la prezenţa tatălui ei, apoi trase aer în piept şi-şi ridică bărbia, vorbind cu voce tare:

— Şi chiar de-aş şti, oricum nu ţi-aş spune! zise ea.

Frica de necunoscut dispăruse, acum că ştia ce duşman are de înfruntat.

— A plecat acum trei zile, adăugă ca, cu o privire la

fel de tăioasă ca a lui Godfrey.

— Ce nostim! îi reteză vorba taică-său. Hangiul e de cu totul altă părere.

Cercetă încăperee, plină de soldaţi care nu-şi luau ochii de la el.

— Vedeţi dacă găsiţi ceva arme. Pe urmă aşteptaţi afară, ordonă el, făcând un gest poruncitor către oşteni.

— Poate nu! – ai plătit destul să-ţi spună adevărul! îl zellemisi Elizabeth, căreia puţin îi păsa că minciuna îi lu'. sese dezvăluită în public. Bănuiesc că înţelegi mai bine ca, oricine ce înseamnă să ţi se ofere un preţ generos, adăugă ca, umtinuând să-l fixeze cu o expresie la fel de neînduplecată.

— Adică vrei să spui că a plecat şi te-a lăsat în halul ăsta? vorbi Godfrey, aruncându-şi ochii pe pântecele ei diform.

— Ştii bine că aşa-i stă în fire.

— Iar tu locuieşti în cocioaba asta pentru că…

Camera se golise şi Godfrey putea vedea mai bine spaţiul strâmt şi mobilierul sărăcăcios din jurul lui.

— Pentru că am sperat să pot scăpa de dumneata! Ştiu că preferi să te învârţi în medii mai selecte.

— Se pare c-ai ajuns să-l iubeşti la nebunie dacă faci lotul ca să-l aperi. Va trebui să mă ocup niţel de tine înainte de proces. O nevastă arţăgoasă e tocmai ce ne trebuie.

— Vrei să spui că încă nu s-a dat verdictul? întrebă ca Din câte ştiu, asemenea corectitudine nu-ţi prea stă în fire. Probabil că Queensberry – cu flerul lui politic – a insistat să fie şi un proces. Înţelegi, sper, că eu nu te voi ajuta să-l găseşti.

— Îl caută patru escadroane. N-avem nevoie de ajutorul iau. Aia-i cămaşa lui Ravensby, sau te-ai încurcat cu altul? întrebă Godfrey, zărind cămaşa de lână a lui Johnnie, agăţată de stâlpul patului.

— Mi-a lăsat-o mic, fiinţică-i foarte călduroasă.

— Cită galanterie! Deşi cred cât mai străintorat acum. Cândva era de pomină pentru generozitatea faţă de amante.

— Cândva era un om bogat.

— Mda… Ce vrei, capriciile soartei… zise Godfrey cu un surâs viclean. Acum te-aş ruga să mă scuzi câteva clipe.

Trebuie să-i pregătim o primire pe cinste lordului Carré, în ea/, că se mai află prin apropiere, adăugă el, cu subînţeles.

Lăsă la uşă doi soldaţi ca s-o păzească, iar peste câtva timp, îşi puse oamenii să fixeze uşa la loc în balamale. Apoi îşi trase un scaun lângă foc şi se aşează, înlinzându-şi picioarele unul peste altul, cu intenţia vădită de-a rămâne.

Nu-şi invită fiica lângă el, la căldură, şi chiar de-ar fi Tăcut-o, ea l-ar fi refuzat. În tăcerea şi umbrele încăperii, îşi frământa mintea cum să-l pună în gardă pe Johnnie. Va reuşi el oare să-i zărească de departe pe soldaţi sau să-şi dea seama că cineva umblase la uşă, când scările erau cufundate în întuneric?

Sau poate că Robbie venise şi-atunci soţul ei nu se va întoarce singur. Dar dacă ar rămâne la fereastră, făcându-l pe Johnnie să bănuiască ceva? însă cele câteva lumânări de seu abia mai pâlpâiuu. Curând numai focul va mai lumina cămăruţa, iar Johnnie nu va putea distinge mare lucru prin fereastră.

— Pleacă de la geam! îi porunci taică-său, parcă ghicindu-i gândul.

Ea nu se clinti.

Godfrey o privi peste umăr şi-şi încrucişa din nou picioarele.

— Nu fi proastă! N-ai cum să-i dai de ştire, zise el, fără a-şi lua privirea de la jocul flăcărilor. Şi asta pentru că va veni după tine, oricare-ar fi primejdia. Nebunul trebuia

să te lase la Gol die house şi să fugă singur. Poate aşa s-ar fi salvat. Dar nu te-a părăsit atunci şi n-o va face nici acum. Prin urmare, n-ai decât să stai acolo şi să ţipi cât vrei. Oricum ai încerca să-l previi, tot va veni după tine. Tu eşti momeala noastră.

— Îţi dau toţi banii mei, zise ca repede. Îţi semnez o hârtie chiar acum, pe loc, numai lasă-l să fugă.

Godfrey tăcu o clipă, apoi spuse:

— Nu mai am nevoie de banii tăi.

Spre deosebire de fiică-sa, vorbise blând, aproape îngăduitor.

— Când se va termina procesul, voi primi o avere frumuşică! adăugă el încet.

— Dar dacă reuşeşte să se apere? întrebă Elizabeth cu sunetul la gură. Ducă pierzi procesul? Banii mei îi poţi avea în *tim*, sunt mai siguri ticcâl tot ce-ai obţine prin judecată.

Taică-său o privi câteva momente.

— Juraţii au se fost aleşi, spuse el, râzând – un râs binevoitor pentru cine nu-l cunoştea îndeaproape. Păstrează-ţi hanii, vei avea nevoie pentru avocaţi.

„Dar cel puţin, Johnnie va rămâne în viaţă! *” se gândi ea, prinzând curaj. „Azi, şi mâine, şi tot timpul până la proces”.

Fără îndoială, ar fi dorit ca el să scape. Când auzi pe scară paşii cunoscuţi, scoase un ţipăt disperat:

— Fugi, Johnnie! Fugi! Soldaţii sunt aici!

Paşii se opriră o clipă, apoi porniră din nou pe trepte şi Elizabeth îl zări printr-o perdea de lacrimi cum deschide uşa şi pătrunde în încăpere. Încremeni în loc, cu pelerina fluturâiul în jurul gleznelor. Silueta lui înaltă, cu capul aproape până la tavan, se profila în cadrul uşii.

— Dă-i drumul, zise el, fulgerându-l cu privirea pe Harold Godfrey, care se ridicase de pe scaun, cu pistolul

îndreptat, nu către. Johnnie, ci către Elizabeth. N-ai nevoie de ea.

— Te asigur că am, cel puţin pentru moment, după cum vei afla îndată. E principalul martor la procesul tău.

— Atunci n-ai s-o împusli, spuse Johnnie, făeâiul un pas spre Godfrey.

— N-am s-o peid pe ea.

Johnnie se opri în loc.

— Văd că ne-am înţeles, surâse Godfrey.

— Nu vreau să-i faci vreun rău.

— Ceea ce vrei tu. Ravensby, nu mă interesează câtuşi de puţin. Dar dacă nu te supui, atunci poate Elizabeth va reuşi să-ţi învingă cerbicia. Ca să nu mai vorbesc de pruncul tău, care după cât se pare, va veni pe lume destul de curând.

Renunţă la maniere, devenind dintr-odată autoritar.

— Acum, Ravens by, fa bine şi dă-mi armele! ordonă el, cheiulnd înăuntru dragon îi.

În câteva minute încăperea se umplu de soldaţi. Înainte de a-i adresa vreun cuvânt Elizabethei. Johnnie se trezi înconjurat de osteni, cure-l legară fedeleş. Îi căută privirea pe deasupra tuturor acelor soldaţi în uniforme roşii, care-l târau pe uşă afară.

— Nu-ţi pierde speranţa! murmură el spre Elizabeth.

Dar în clipa aceea, în ea se dezlântui o furie oarbă, mai puternică decât disperarea şi durerea. Ar fi vrut să-şi ucidă tatăl, şi de-ar fi avut o armă la îndemână, ar fi Făcut-o fără ezitare. Pentru prima oară în viaţă înţelegea ce înseamnă dorinţa ucigaşă.

— Să ştii că vei plăti cu viaţa pentru asta! zise Elizabeth, cu glasul tremurând de ură.

Godfrey, care căuta prin lucrurile lui Johnnie. Îşi înălţă privirea către ea:

— Să nu-ţi închipui că mi-o teamă!

Totuşi, un soldat rămase s-o păzească, în timp ce toţi ceilalţi se pregăteau de plecare spre Edinburgh. Elizabeth se întoarse cu spatele către oşteanul de la uşă şi începu să ţească tot felul de planuri de răzbunare. Era convinsă că se putea bizui pe Redmond şi pe oamenii ei de la Three Kings, care n-ar fi pregetat să-i sară în ajutor dacă ar fi reuşit cumva să le dea de veste. Dar ştia că timpul era foarte scurt, iar viaţa lui Johnnie atârna de un fir de păr. Mai trebuia să dea şi de urma lui Robbie sau poate chiar de Munro. Cu siguranţă că la Edinburgh avea mai multe şanse de-a lua legătura cu clanul Carré sau cu prietenii acestora, uşa că aştepta cu nerăbdare să ajungă la destinaţie.

Ieşind din han sub escortă, văzu cu surprindere o trăsură oprită la intrare. Trăsurile erau încă un lux. O miră şi mai mult că taică-său îi ţinea portiera deschisă. Asemenea gesturi nu-i stăteau deloc în fire…

— Vei călători în cele mai bune condiţii, zise Godfrey eu prefăcută amabilitate. Gratie soţului tău, murmură el uşor foil jocurilor, ară fi lui cu mâna către grajduri. De dragul tău, am copiat să plătească atât cât i s-a cerut.

Uluită, Elizabeth privi în direcţia în care arătase tatăl ei. Suiisul lui dispreţuitor îi trezise o cumplită bănuială.

Dar era prea târziu Nu fusese pregătită sufleteşte pentru o astfel de privelişte. Ţipătul ei sfâşietor se auzi până la îndepărtatul Margarth Cove.

În mijlocul curţii, legat de roata uriaşă a unei căruţe de muniţii, se găsea soţul ei: căzut în nesimţire, cu trupul lui atletic atârnând ca o cârpă. ca o marionetă stricată, cu încheieturile mâinilor prinse în funii însingurate, cu picioarele zăcând în noroi şi zăpadă, cu cizmele şi pantalonii pătaţi de sânge.

Spatele gol purta urme adânci de bici, din care sângele jiroia, adunându-se în mici băltoace roşietice pe albul imaculat al zăpezii.

Fusese biciuit cu sălbăticie. Zdrenţe de piele sfâşiată

aliniau pe spinarea brăzdată de lovituri, dintre care unele zdrobiseră carnea până la os, crestând adânc muşchii şi tendoanele, ce se vedeau pe alocuri, ca la un corp aflat pe masa de disecţie.

Capul lui frumos era prăvălit peste umărul stâng, iar părul fusese împroşcat cu bucăţi de carne şi piele. Din şuviţele negre picura sânge, săpând mici adâncituri în zăpadă, ca un fel de moarte lichidă.

— N-a ţipai, ca să nu te deranjeze! zise Godfrey, privându-şi cu nepăsare fiica, albă ca varul la priveliştea înspăimântătoare pe care-o avea în faţa ochilor. Fii hună şi urcă în trăsură.

Stomacul ei se strânse într-un ghem dureros. Îi zvâcneau tâmplele de grozăvia celor văzute. Ameţită de imaginea oribilă a chinurilor lui Johnnie, simţi că n-o mai ţin picioarele. I se făcu negru înaintea ochilor şi se prăbuşi la pământ, fără suflare.

Harold Godfrey îşi plesni degetele, la fel de indiferent de parcă şi-ar fi chemat trăsura, la ieşirea dintr-un teatru.

— Puneţi-o înăuntru! porunci el celor doi soldaţi care datluseră fuga la ordinul lui. Plecăm direct la Edinburgh. Daţi drumul prizonierului din funii.

Capitolul 23

Când se trezi din leşin, Elizabeth văzu că se afla pe podeaua trăsurii. Rămase nemişcată câteva minute, neputându-şi lua gândul de in imaginea de coşmar pe care o avusese în faţa ochilor. O tortura un cumplit sentiment de vinovăţie, ştiind că Johnnie îndurase atâtea chinuri pentru a-i proteja pe ea şi pe copil, îşi făcea reproşuri pentru cruzimea tatălui ei, pentru lipsa ei de curaj, speranţă, putere şi voinţă.

Hăituiala din ultimele zile o epuizase şi fizic, şi moral. Pentru moment nu se simţea în stare să lupte cu sălbăticia tatălui ei. În plus, era disperată şi îngrozită de soarta care-l aştepta pe Johnnie.

Continuă să-şi ţină ochii închişi, legănându-se într-o parte şi – îi alta. În timp ce trăsura sălta prin hârtoapele drumului îngheţai. Deşi copleşită de durere şi deznădejde, într-un târziu îşi aminti că în trecut îşi dominase tatăl tocmai prin forţa neîmblânzită a spiritului. Măcar că nu avea spinarea sfâşiată de lovituri de bici. Dacă voia să se răzbune, iar Johnnie să trăiască – acest simplu gând îi înfierbânta sângele şi-o îndemna la acţiune – atunci trebuia să se ridice de jos şi sâM înfrunte tatăl.

Începu să prindă curaj, fiind convinsă că Godfrey avea câinii pentru moment drept asupra vieţii lor. De asemenea, o bucura şi faptul că cea mai mare parte a averii ei se afla sub lacăt, la Three Kings, păzită de Redmond. Oricâte planuri şi-ar fi făcut Godfrey să pună mâna pe pământurile lui Johnnie, Elizabeth remarcase uşoara lui ezitare, în cămăruţa de la han. eliul îi oferise bani în schimbul libertăţii soţului ei.

Se ridică de jos şi se aşeză pe pernele trăsurii, scutuilmlu-şi de praf pelerina. Apoi îşi trecu mâna prin păr. de parcă ar fi avut vreo importantă cum îi stătea părul. În clipa următoare îşi scoase cizmulita şi începu să izbească cu tocul în peretele trăsurii, chiar în dreptul vizitiului.

Auzi cum omul îl cheamă pe tatăl ei şi aşteptă să vadă ce se întâmplă. Îşi recăpătase speranţa, simţind că stătea în puterea ei să aline măcar în parte suferinţele lui Johnnie.

Când taică-său veni călare până în dreptul portierei, Elizabeth deschise ferestruica.

— Am să-ţi fac o propunere, zise ca, scoţând capul în x intui tăios de afară.

— Nu-I eliberez.

— Nu-ţi cer libertatea lui. ci doar un doctor. Am să plătesc pentru asta. Dacă vrei să urci lângă mine, putem discuta condiţiile duitiitale.

Vă zându-l elsi face în gând fel de fel de socoteli,

adăugă:

— Să ştii că nu mă zgârcesc la bani. Voi fi foarte generoasă.

El îi aruncă o privire sfredelitoare.

— Doar nu-ţi închipui că Queensberry nu-şi va lua partea leului. Aşa cum îl cunoşti, nu poţi fi sigur cât îţi va rămâne duniitale, zise ea, cu răsuflarea fierbinte preschimbată în aburi la fiecare vorbă. Mai sigur ai fi pe ban îi mei.

El îşi înde ştii pumnul mare şi înmănuşat, sprijinit pe coapsă. Nu-i plăcea ce aude, tocmai pentru că era adevărul.

— Foarte bine. Te ascult, zise el scurt.

În câteva clipe, îşi lăsă catul şi se sui în trăsură, alături de fiica sa. Spaţiul restrâns o făcu să simtă cum îi creşte ura pentru el, conştientă că toată viaţa luptase să se împotrivească acestui bărbat impozant, rece şi dispreţuitor.

— Dacă nu aduci un doctor, începu Elizabeth, silindu-se să menţină un ton cât măi detaşat, astfel încât taică-său să nu profite de slăbiciunea ei, Johnnie nu va rezista până la Edinburgh. Îţi va fi cam greu să condamni un mort. Nici eu nu ţi-aş putea fi martor contra unui mort. Şi chiar de-ai avea de partea la judecătorul» juraţii şi martorii, o mărturie în favoarea acuzatului – dat fiind că am trăit atât de aproape de el – ar risca să stârnească opinia publică împotriva dumitale. Queensberry n-a mai îndrăznit să pună piciorul în Scoţia de aproape un an. În schimb, Johnnie Carre e foarte popular la Edinburgh. Dacă nu mă înşel, în timpul sesiunii Parlamentului a fost întâmpinat cu urale de mulţimea de pe stradă. Şi dacă-mi aduc bine aminte, tot mulţimea mânioasă a aruncat cu pietre în Boyle şi-a dat foc locuinţei lui Scaficid vara trecută. Tarbot abia a reuşit să scape cu viaţă. E foarte posibil ca dumneata şi Queensberry să nu supravieţuiţi acestui proces.

Îşi cunoştea atât de bine tatăl. Încât în clipa când el deschise gura să răspundă, că i-o luă înainte:

— Copilul se va naşte abia peste două luni, spuse, rotunjind sorocul cu vreo câteva săptămâni. Aşa că nu mă poţi sili să fac „o mărturie falsă, ameninţându-mă că viaţa lui e în pericol. Iar mărturia mea e *esenţialii*. Dacă Johnnie moare şi dumneata mai aştepţi două luni, până se naşte copilul, între timp Robbie va moşteni titlul şi va putea apela la rude şi prieteni influenţi. Tot ce veţi reuşi, dumneata şi Queensberry, va fi o inutilă acuzaţie de viol.

— Şi trădare.

— Ce vorbeşti? Eşti chiar util de sigur? Atunci, cu utâti MMI mult trebuie să te îngrijeşti ca soţul meu să trăiască. Moştenitorul averii Kavensby nu are niciun fel de înclinaţii spre politică. S-ar putea ca opinia publică să susţină cu înflăcâuire cauza unui tânăr de optsprezece ani, pe punctul de-a i se smulge moştenirea, deşi nu are niciun fel de adversari politici…

Zâmbi subţire.

— Desigur, cu excepţia dumitale…

— Cât? întrebă Godfrey pe nepusă masă.

Mulţumită că pusese degetul pe rană. Elizabeth vorbi mai departe.

— Acum discutăm despre doctor. Îţi dau un ceas de şi mii re. Dacă tragi de timp sau încerci să mă duci cu vorba, încep să scad din preţ. Dacă solul meu moaie, nu mai primeşti nimic. Ducă va fi bine îngrijit, sunt gata să-ţi plătesc o sumă generoasă. În aur. Trimite un om la Three Kings. Redmond are poruncă să se supună, dacă primeşte un mesaj scris de mina mea. Cât ceri?

— Douăzeci de mii de guinee.

— Cinci mii. Mai avem destul până la Edinburgh. Vei avea nenumărate ocazii să-ţi umpli buzunarele.

— Cincisprezece.

— Opt.

— Douăsprezece.

— Fie, cu condiţia ca doctorul să ne însoţească până la Edinburgh.

— Ne-am înţeles. În zece minute ajungem la North Berwick.

— Am uitat să-ţi spun: dacă Johnnie moare, Redmond va veni după dumneata.

— Redmond nu va şti nimic.

— Moartea unuia ca Ravensby nu poate trece neobservată. Iar eu am adăugat unele prevederi la vechiul ordin al lui Hotchane. Redmond începe jupuitul cu degetele de la mâini şi ţie la picioare. Am auzit că-i o moarte foarte lentă.

Văzu cu încântare că obrazul roşcovan al lui Gotifrey începea să pălească”.

— Sper să găseşti un doctor hun.

*

Godfrey ceru ca fiica sa să-i scrie lui Redmond înainte ca Johnnie să fie coborât din căruţă. Că se aşeză la biroul din cabinetul doctorului şi aşternu în graba câteva rânduri. prin care poruncea ca hanii să fie înmânaţi aducătorului scrisorii. Mesajul scurt şi neutru fusese conceput sub supravegherea strictă a tatălui ei. Însă conform unei vechi înţelegeri cu Redmond, ea senină „lady Elizabeth*”, cuvinte ce dădeau de veste credinciosului slujitor că stăpâna sa se afla în primejdie. Deşi probabil Redmond auzise de fuga lor. de la mesagerii trimişi de Johnnie la Three Kings, totuşi nu avea de unde să ştie că tinerii nu reuşiseră să părăsească Scoţia. Dar dacă hanii urmau să fie înmânaţi unui mesager al tatălui ei. căpitanul gărzilor îşi va da Scania cine era duşmanul.

Johnnie nu-şi veni în simţiri nici când doctorul îi curăţă rănile îngrozitoare: operaţie înfiorătoare, constând în dezinfectarea urmelor de bici şi îndepărtarea fâşiilor de piele moartă. Atâta doar că gemea inconştient, când

durerea devenea insuportabilă – nişte gemete guturale, de animal suferind.

Elizabethei nu i se îngădui să-i adreseze cuvântul. totuşi îi luă pumnii încleştaţi în mâinile ei micuţe, şi el răspunse acestei atingeri, dintr-o pornire reflexă a minţii sale tulburate… îşi desfăcu pumnul, iar când că îşi strecură degetele în palma lui, o st rinse cu putere. Elizabethei îi veni să ţipe de bucurie la acest mic semn de recunoaştere, dar se afla într-o situaţie delicată – la cheremul toanelor lui Godfrey – aşa că ascunse mâinile lor împreunate sub poala pelerinei, luându-şi o figură îndureratã.

Se împotrivi cu înverşunare ca doctorul să-i ia sânge. Şi-aşa pierduse foarte mult. Era aproape pământiu la fată. Chiar doctorul se văzu nevoit să admită că dacă un astfel de procedeu grăbea vindecarea, atunci cu siguranţă că Johnnie avea şanse de supravieţuire. Rănile deschise şi carnea lui zdrenţuită fură acoperite cu cataplasme. timp în care soldaţii aduseră în căruţă uite va brute de fin proaspăt şi nişte pături. Apoi. când doctorul zise: … Bea nişte zeamă de mac. nty lord!”, Johnnie păru că-l auzise, pentru că se supuse şi înghiţi doctoria.

Cele câteva picături de laudanum îl făcură să respire liniştit, potolindu-i durerea. Atunci Elizabeth porunci să fie transportat în căruţă, pe patul improvizat, pregătit pentru el.

Vremea rece oprise destul de repede sângerarea, potolindu-i şi febra. Pentru încă şase mii de guinee, Elizabeth îşi cumpănise dreptul de a rămâne lângă soţul ei, cu condiţia ca un soldai să stea de pază. Fusese de acord să nu discute cu Johnnie decât lucruri lipsite de importantă. Ar fi acceptai orice, numai să fie cu el.

Cât timp dură călătoria, rănitul abia dacă se mişcă, iar Elizabeth se bucura că laudanum-ul îl adormise, cruţându-i de dureri trupul chinuit, măcar pentru un timp. Dar de îndată cu ajunseră la Edinburgh. În aceeaşi seară,

fură despărţiţi.

Închisoarea ei era mult mai suportabilă decât temniţa pregătită pentru Johnnie: donjonul castelului din Edinburgh. Elizabeth fusese dusă într-un apartament sobru dar curat, de pe una din proprietăţile lui Queensberry, dincolo de Cannongate. Femeia care o păzea – Christian Dunbar, nepoata lui Queensberry – îi spuse că avea poruncă să n-o lase să vorbească cu nimeni înainte de a depune mărturie în faţa judecătorului.

Pentru că era acuzat într-un proces politic. Întemniţarea lui Johnnie fusese făcuta publică, dosi nimănui nu-i era îngăduit să-l viziteze în donjoanele castelului. Din hrubele adânc săpate la temelia zidurilor au exista nicio scăpare. De altfel, încă au se ştiu dacă va supravieţui până la proces.

Noaptea târziu, după ce află despre capturarea lordului de Ravenshy, Queensberry îl chemă pe Harold Godfrey în apartamentele sule.

Ducele revărsă asupra lui un potop de vorbe meaioase. pentru că setea de răzbunare a lui Godfrey risca să-i lipsească pe amâadoi de cele mai hoy a te domenii din Scoţia.

— Pe viilor, zise Queensberry, abia stăpânindu-şi furia şi umhlând de colo-colo prin biroul său lambrisat. n-ai decât să-ţi biciuieşti soldaţii! Nu-mi pasă citi din ei omori! Dar te-aş ruga să le porţi ceva mai discret cu prizonieri de importanta lui Ravenshy. Dacă lordul moare înainte de a fi condamnat şi cu pierd cea mai frumoasă proprietate de la graniţă, să ştii c-ai să plăteşti scump prostia pe care ui făcut-o. Mi s-a spus că fiicu-îa refuză să coopereze dacă moare Carré. Mare dobitoc ui fost! S-ar putea să nu avem nevoie de mărturia ei. dar dacă poţi s-o obţii, cu atât mai bine.

Queensberry era un intrigant subtil şi rafinat. Detesta violenta şi sălbăticia, care primejduiau orice

încercare de diplomatic. Oamenii care preferă să ia mită şi să rămână în umbră dau înapoi în faţa manifestărilor brutale.

— Ce atâta tevatură? Lordul va trăi – insistă contele de Brusisson. priceput ca nimeni altul în a aprecia pragul dintre moarte şi viaţă. Ştiu şi eu cât trebuie biciuit un om.

— Ar fi spre binele tău să nu te înşeli.

— Zău, James, dacă n-aş fi fost util de perseverent, nu l-ai fi avut acum în temniţa castelului! zise în surdină Harold Godfrey, aşezându-xe mai comod în jilţ.

Ochii lui spălăciţi urmăreau agitaţia ducelui de Queensberry. cu un aer uşor dispreţuitor.

— Dă-mi şi mic voie să mă distrez din vând în câint.

— Nu ştiu cât o să te-amuze să vezi cu moare acuzatul.

Dosi mituise juriul şi judecătorul. Queensberry nu* voia să se complice cu un acuzai mort. Prefera să nu se arate prea violent…

Nu vreau să îiuâmpitt niciun obstacol în încercarea de a-l condamna. Nu vreau să se spună că noi l-am ucis. Doresc să obţin proprietatea pe calc legală, fără compromisuri care mi dea naştere la noi litigii. Numai biblioteca lui Ravensby valorează O UVCrl.

— N-ai decât s-o iei. Eu am pus ochii pe caii lui pfir-sânge.

Queensberry ridică brusc capul. Şi el râvnea la caii lordului.

Scstiâdui să zâiubească, pentru a-şi ascunde gâiutul.

Rămăsese destul timp pentru împărţirea averii prizonierului… după placul ducelui.

— Va trebui să amânăiii procesul, zise el repede, de parcă n-ar „j discutat pe fată. ca doi tâlhari de drumul mare, cum îl xor jelui pe Johnnie Carre. Să aşteptăm să scadă valul de omj Miâic la adresa acuzatului. Distracţiile

tale perverse ne vor i osia cel puţin două săptămâni.

— Dacă-ţi face plăcere s-arunci vina pe mine – vorbi plictisit comele de Brusisson – din partea mea, ai toată libertatea. Dar îţi repet, James, *cu* ţi-am prins omul, nu tu eu uneltirile talc şi nici vreun nobil sau judecător din cei pe care-i aduci la sapă de lemn ea să-i ai la mânu ta. Numai *cu*, tu încăpăţânarea mea dintotdeauna.

Se ridică, socotind că după oboseala unei zile de drum dăduse dovadă de suficientă răbdare.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, my lord! zise el ironic, svhitând o plecăciune. Aş prefera să-ţi arăţi recunoştinţa mai târziu, la împărţirea averilor lui Carré.

Şi zâmbind în colţul gurii, se întoarse şi părăsi încăperea.

Queensberry rămase singur, contrariat şi supărat, furios că trebuia să-şi mai amâtic planurile. Harold Godfrey îşi arăta itotdeauna colţii când avea de-a face cu nobili care nu voiau să-şi mânjească mâinile cu sângele victimelor lor.

Dar amândoi urmăreau cu aceeaşi înverşunare să pună mina pe pământurile lui Ravensby.

Capitolul 24

2Xiuă zile mai târziu, într-o după a mi-a za înnorată, Roxane Forre. stor, contesă de Kilmarnock, îşi făcu apariţia în salonul tinerei Christian Dunbar. Nepoata lui Queensberry o salută timid şi rezervat. Roxane se aşează cu graţie pe canapea şi murmură:

— Doamne, Chrissie. doar n-am venit să-ţi fur prizoniera! Ce să fac eu cu afurisita aia de nevastă a lui Johnnie?

— De unde ştii de ea? întrebă micuţa şi bruneta Christian, făcând ochii mari.

Ducele ţinuse să nu afle nimeni unde era întemniţată Elizabeth.

Roxane se feri să-i dea un răspuns direct

— Ce întrebare fără rost. draga mea! Aş putea să-ţi spun şi cine a cinat aseară în dormitorul lui lady Nicky Murray!

Descoperise unde se găsea Elizabeth mult mai greu decât crezuse.

— De fapt, am vrut să trec ieri, dar scumpa mea Jeannie a ţinut să-mi urate ce-a mai învăţat cu maestrul italian de dans.

Pe urma N-a făcut prea târziu să vin. Spune-mi, te rog. cum arată nevasta lui Johnnie?

— Ducele a dat ordin să nu discut cu nimeni despre ea, răspunse Christian.

Mama ei – sora lui Queensberry, deci de vilă nobilă – l acusc o mezalianţă, apoi la moartea soţului se întorsese în familie. Aşadar, Christian trăia din mila unchiului ei, ducele de Queensberry.

— Dacă nu se poate... Voiam să aflu şi eu câte ceva despre femeia care mi l-a luat pe Johnnie. Sper că înţelegi cât de pornită sunt împotriva ei... Nu cred să fie aşa de pătimaşă ca mine.

Surâse fermecător şi se sprijini de spătarul canapelei, a cărei culoare galbenă îi punea în valoare părul roşcat şi rochia de un albastru-verzui.

— Şi eu care voiam să mă bucur de necazurile ei! oftă contesa, cu un aer teatral.

— Nu îndrăznesc, răspunse nepoata ducelui, deşi în adâncul sufletului o ispitea perspectiva unei scene savuroase.

— Înţeleg, încuviinţă cu graţie Roxane. Dar aşa sunt rivalele! Se bucură când au prilejul să lovească una într-alta. Mai bine spune-mi... – urmă ca toată numai zâmbet – ce zici de bebeluşul Kaliei Malcolm? N-ar fi rău să gustăm şi câte un pahar din vinul acela grozav al unchiului tău. Vorbeam de bebeluş... Sinceră să fiu, eu sunt convinsă că nu-i făcut cu bărbatu-său.

După-amiaza trecu în mod plăcut. Roxane se străduia să-i ofere Christianei ultimele bârfe, ştiind cât se bucura aceasta de necazurile altora.

La fel ca încrezuta de maică-sa, care-şi închipuia că moartea soţului ştersese şi prostia ei din tinereţe. Christian Dunbar fusese crescută în ideea că în vine îi curgea sângele nobil al neamului Douglas. În îngâmfarea ei, nu găsise un bărbat suficient de nobil pentru a-i fi soţ. De fapt. era o versiune mai tânară a mamei ei: înţepată şi pretenţioasă, interesată doar de aparenţe şi invidioasă pe fericirea altora.

Roxane spera ea vinul s-o facă mai indulgentă fată de interdicţia unchiului de-a povesti cuiva despre prizoniera lui. Ceea ce se şi întâmplă.

— Lady Carré e foarte frumoasă, mărturisi Christian Dunbar, după cel de-al treilea pahar, strâmbându-se uşor, de parcă ar fi deranjat-o constatarea. Chiar şi-aşa, gravidă! Şi nu i-e frică absolut deloc! declară ca, aproape mânioasă.

— Staţi de vorbă deseori?

— Refuză să discute cu mine.

— Mei miră o asemenea arogantă la o femeie în situaţia ei.

— Să vezi ce sfidătoare x-a purtat cu taică-său, atunci citul a adus-o aici. Să-ţi spun drept, cred că fostul tău amant şi-a luat de nevastă o scorpie.

— Poate-l interesa averea ei, insinua Roxane, cu un surâs dispreţuitor.

— Sigur că şaizeci de mii de lire nu-s deloc de aruncat.

Pe Roxane n-o surprinse tonul înciudat al Christianei.

Lipsa ei ţie avere fusese principalul dezavantaj în goana după un pretendent de vită aleasă.

— Niciodată n-am fost părăsită de un bărbat. Numai Johnnie… mărturisi Roxane.

— Înţeleg de ce vrei să afli cât mai multe despre ea.

— E drept că-i port pică, recunoscu Roxane, privind-o pe Christian printre pleoapele aproape închise.

Brusc îi zâmbi şi ridică paharul în cinstea ei.

— Hai să bem pentru rivalele noastre, oriunde s-ar afla… Apropo! Am auzit că tânărul conte de Eglininn a hotărât să se însoare cu fiica cea mică a lui Callender. Urât din partea lui, după ce ţi-a făcut curie de cu o lună în urmă.

— Are păr blond şi cârlionţat – vorbi Christian, fără a-şi ascunde uraşi un bunic care-i dă o zestre de douăzeci de mii de lire. Andrew s-a orientat destul de bine.

Se înroşi de ciudă că mate planurile ei căzuseră baltă.

— De multe ori bărbaţii preferă blondele! zise gânditoare Roxane.

— Adevărat! Nevasta lui Johnnie al tău are parul de culoarea paiului! adăugă, pornită, Christian, ca şi cum această mioare de păr ar fi fost o insultă personală.

— Tot ondulat, ca al fiicei lui Callender? întrebă Roxane i-a din întâmplare, fără a scăpa din ochi obrazul stacojiu al Christianei – rezultat al \inului şi al mâniei.

— Lady Carré nu-l o puştoaică. Pletele ei se revarsă pe umeri ca nişte valuri strălucitoare.

— Nu poartă părul stilus în creştet?

Christian o privi atent pe deasupra paharului eu vin.

— Pot avea încredere în tine?

— Bineînţeles, o asigură Roxane.

— Vrei s-o vezi?

După două ore de conversaţie, timp în care aşteptase eu sufletul la gură o astfel de ofertă, Roxane se strădui să se unite nepăsăloare.

— Asu, de curiozitate… murmură ea, învârtind paharul între degetele încărcate de inele. Ar fi interesant

s-o văd pe femeia care mi l-a luat pe Johnnie.

— Numai să nu soui o vorbă nimănui!

— Fii fără grijă! surâse înţelegător contesa.

— Vino cu mine! o chemă Christian, ridicându. se de pe scaun, nu tocmai sigură pe picioare.

Trupul ei măruntei rezistase mai puţin la băutură decât planturoasa Roxane.

Contesa îşi lăsă gentuta de perle pe canapea şi pomi după Christian. Ieşiră din salon, ajungârul la o scară îngustă, care ducea la caturile de deasupra.

Când pătrunseră în încăperea nepăzită, închisă cu un simplu lacăt a cărui cheie atârna de cingătoarea Christianei.

Elizabeth ridică privirea de pe cartea pe care o citea» surprinsă de această vizită neobişnuită. Încă nu sosise ora mesei.

— Ai un musafir, zise nepoata lui Queensberry.

Elizabeth îi remarcă vorba tărăgănată şi într-o clipă înţelese cărui fapt se datora această întrevedere neaşteptată. Dar când frumoasa roşcată din spatele Christianei duse pe furiş un deget la buze, lady Carré se ridică, pregătită pentru orice. eventualitate.

Christian se întoarse spre Roxane. cu un zâmbet dispreţuitor:

— Ei, ce zici de rivala ta?

— Într-adevăr, e foarte blondă, răspunse Roxane, surâzând larg. Se pare vă anul acesta nenorocirea noastră au fost blondele.

— Că bine zici! mirii Christian. Acum poţi să te uiţi la ea cât pofteşti.

— Mulţumesc, Chrissie. Te-ai arătat foarte înţelegătoare, spuse contesa, bătând-o uşor pe braţ.

Străbătu încăperea, oprindu. se lângă măsuţa la care citea Elizabeth, aşezată cu spatele la fereastră.

— Voiam să văd cu ochii mei… cum arată soţia lui Johnnie Carre.

Vorbise rar, pe un tem uşor dispreţuitor, dar ciudat – privirea ei era prietenoasă.

— Şi-ai văzut! spuse încetişor Elizabeth, uitându-se atent la frumoasa roşcovană din lata ei.

Ceva din înfăţişarea vizitatoarei îi părea vag familiar, iar mesajul mut pe care-l primise o îndemna să-şi ţină firea.

— Ştii c-a fost amantul meu? zise contesa, înăsprindu-şi glasul.

Roxane! Elizabeth îşi dădu seama imediat că ea trebuia să fie! Prima dată când se atâase la Goldiehouse. auzise servitorii vorbind despre legătura lui Johnnie cu o roşcată… cea mai frumoasă femeie din Edinburgh. Iată, acum stătea în fala ei. ea leşina din Saba. Era exact aşa cum o dezvriseseră servitorii.

— Îmi pare rău.

Nu fusese o scuză, ei o constatare.

— Acum înţeleg cum l-ai atras în cursă! spuse cu voce tăioasă vizitatoarea, aţintiiulu-şi privirea asupra pântecului mul lat al Elizahethei.

— Nu sunt obligată să-ţi adresez, cuvântul. Dar dacă vrei să tv uiţi la mine, uită-te cât pofteşti! răspunse netulhumtă lud) Curre.

— Te-am prevenit cât arogantă, zise Christian, apropiindu-se de ele. Spune-i cât timp a fost Ravensby amantul tău.

— Mai bine-i arăt, Chrissie! vorbi Roxane. Întorcându-se tu spatele la Elizabeth. În gentula de pe canapea am câteva scrisori de dragoste de la Johnnie. Nu vrei să mi le-aduci?

Ştia vă nepoata lui Queensberry nu va rezista tentaţiei. Încă din şcoală fusese curioasă şi băgăreală.

— Bine. dar va trebui să te incul eu ea! declară Christian, umilitindu-şi de îndatoririle ei.

— Desigur, surâse Roxane. hi promit că nu-i fac nici nu rău.

Christian chicoti. Înveselită.

— Poate ar trebui să mă duc şi eu la Annie Callander, să-i arăt scrisorile de dragoste pe care mi le-a trimis Eglinton luna trecută.

— Ba bine cu un! Asta ar învăţa-o minte să mai fie obraznică şi încrezută. Aeunt fugi, că tare am chef s-o necăjesc pe doamna asta.

— Mi-ai promis că nu-i faci niciun rău, insistă Christian, cu o umbră de teamă.

— Ai cuvântul meu, dragă! o încredinţa Roxane, împingând-o uşurel spre uşă.

De îndată ce auzi clinchetul cheii în broască şi zgomotul paşilor ce se îndepărtau, Roxane se întoarse spre Elizabeth şi-i şopti, grăbită:

— Larlă-mă că m-am purtat axa. dar era singura cale de-a o convinge pe Christian să-mi dea u» le să te văd. E o femeie tare răutăcioasă. Sunt Roxane Forrestor – poate-ai ghicit – şi mu aflu aici trimisă de Munro şi de Robbie.

— C e face Johnnie? întrebă cu un aer rugător Elizabeth, care tot timpul se gimli. se doar la soţul ei.

— Trăieşte.

Ochii contesei se umplură de lacrimi. Se aşeză, simţind că n-o mai ţin picioarele.

— Îţi mulţumesc, murmură Elizabeth.

Roxane se trase mai aproape şi puse mâna cu hlindete pe umărul prizonierei.

— I s-a spus urme eşti şi se pare c-a înţeles.

Răsuflă adânc, încă şocată de ce-i povestise avocatul despre starea lui Johnnie.

— Să nu mă crezi lipsită de milă, zise ea repede. dar

trebuie să-ţi spun ce ani de spus înainte de a se întoarce Christian. Află că Munro şi cu Robbie plănuiesc să te scoată de-aici. Întâi pe tine şi-apoi pe Johnnie. Altfel, Queensberry şi eu tatăl tău vor continua să te folosească împotriva soţului tău. Acum că ştim unde eşti – să sperăm că domnişoara Dunbar nu-i pomeneşte unchiului ei c-am fost pe aici, la să nu-i dea prin minte să le mute în altă parte! – atunci vor veni după tine mâine noapte. Întâi tu şi-apoi Johnnie, de îndată ce vei fi în siguranţă.

Auzind zgomotul unei uşi care se închide, Roxane se îndepărtă repede de masă şi se duse în grabă la uşă, unde rămase, câteva clipe ascultând.

— Orice-aş spune când se întoarce Chrissie, te rog să ţii minte… că Johnnie n-a fost niciodată al meu! El n-a aparţinut cu adevărat nici unei femei… până te-a cunoscut pe tine.

Surâse trist – ea. femeia care din adolescentă fusese adorată în genunchi.

— Ştii. Într-o noapte s-a sculai şi-a plecat din patul meu, litra nicio explicaţie. În clipa aceea am înţeles că nu se va fi. it întoarce niciodată. Într-adevăr, a venit după tine…

Elizabeth zâmbi.

— A venit să mă răpească din faţa altarului unde urma să mă mării.

— Asta ştie toată Scoţia, replică Roxane. Trebuie să-ţi spun că sunt un pic geloasă, lady Carré – adăugă ea, surâzând uşor – când văd ce credincios îţi este Ravenxhy. Se pare i ă-n viaţa lui există o singură iubire adevărată.

— Iar cu recunosc că sunt un pic geloasă fiindcă-l cunoşti de-alâla timp.

— Poate că împreună îl vom ajuta să-şi recapete libertatea.

Elizabeth îşi şterse ochii cu dosul palmei şi se ridică din piţul în care stătuse până atunci.

— Spune-mi ce trebuie să fac.

— Când se întoarce Christian, am să încep să te jignesc. Scrisoarea te va îndurera, dar să ştii că nu e de la Johnnie. Dacă poţi să plângi, n-ar fi rău... Sau ţipă! Sau încearcă să mă loveşti... Chrissie se va bucura nespus de nenorocirea la... Dacă reuşim să-i facem plăcere, poate mlinc mă va invita din nou. Ar fi bine să nu te ducă în altă parte.

— Vine! şopti Elizabeth.

— Atunci, să intrăm în rol! zise Roxane, zâmbind şi făcându-i cu ochiul. Nepricopsito!...

*

În timp ce Elizabeth stătea de vorbă cu Roxane, Redmond pornise spre nord, însoţit de zece oameni aleşi pe sprânceană. Nu ştia unde se afla Elizabeth, nici ce fel de primejdie o ameninţa, dar pornise pe urmele mesagerului trimis de Harold Godfrey, care-i ducea stăpânului său aurul luat de la Three Kings. Grijulii să nu se facă remarcaţi, oamenii lui Redmond rămase sera la vreo douăzeci de minute în urma mesagerului, care părea să se îndrepte spre Edinburgh. În apropiere de oraş, doi din însoţitorii lui Redmond dădură pinteni cailor, ca să nu piardă urma trimisului lui Godfrey. Spre deosebire de şeful lor. aceştia nu puteau fi recunoscuţi. Străbătură străzile ticsite de călăreţi şi trăsuri, fără a-l scăpa din ochi pe mesager, aflat la vreo sută de metri în faţa lor. Apoi soldaţii, care o păziseră pe Elizabeth de la vârsta de şaisprezece ani, pătrunseră în oraş unul câte unul.

*

Între timp, singurul om pe care îl văzuse Johnnie de când fusese aruncat în închisoare stătea la masă, alături de Munro şi Robbie Carré, într-o cămăruţă ferită a tavernei Ue lângă Law îl market.

— Încă n-are putere nici cât să-şi misie nuna, zise el, clătinând din cap. Să văd dacă nu-i pot aduce un doctor.

Măcar să slim cum îi merge.

— Cu cât rămânem mai multă vreme ancoraţi, cu atât creste riscul să fim descoperiţi. Chiar şi-aşa, sub drapel norvegian! vorbi şi Robbie. Paza de coastă n-o să ne lase să stăm acolo la nesfârşit.

— Dacă nu-i în stare să se ţină pe picioare. Nani putea lua în braţe. Îşi dădu cu părerea Munro.

Douglas Coutts ridică din umeri, nemulţumii.

— Şi-aşa o să-mi fie greu să-mi strecor oamenii înăuntru fără să observe gărzile. Ia gândiţi-vă ce înseamnă să cari un uriaş ca Ravensby pe scările alea înguste!

— Dacă rămâite în temniţă, aşa slăbit cum e, mai curând o să-şi dea duhul decât să se înzdrăvenească.

Cilasul lui Robbie trăda o mare oboseală. Nu dormise aproape deloc în ultimele zile, de când îşi părăsise domeniul din East Lothian, jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu i i ucigătoarele engleze. Iar dntl Charlie Fox îi dăduse de ştire i. i Julmii ic şi Elizabeth fuseseră prinşi, pornise imediat pe mare către Leith.

— Am să stau de vorbă eu Roxane, de îndată ce se întoarce de la Christian Dunbar, zise el, oftârul adânc. Dacă. t reuşit s-o vadă pe Elizabeth, atunci trap nădejde să-i putem salva mâine noapte pe amândoi.

Se uită spre vărul său. Întrebiiulu-l din ochi ce părere avea.

— Nimeni nu se aşteaptă să încercăm să scoatem din tenmită un om aflai în pragul morţii, aşa ca Johnnie! spuse Munro. Sunt de acord cu tine, Robbie. Ne încercăm norocul iniine noapte, dacă Roxane ne-aducv vesti hune. Dar e loarte important să ne mişcăm repede. De îndată ce-o eliberăm pe Elizabeth, se va da alarma. Va trebui să intrăm în închisoare imediat ce-o punem pe eu la adăpost.

— În cazul acesta, domnilor – zise ceremonios avocatul – vă stau la dispoziţie cu banii necesari pentru a deschide primele porţi.

Zâmbi amar.

— Pe urmă. mi-o teamă că va fi nevoie de forţa armelor.

*

Spre seară. Robbie şi Munro îşi făcură apariţia în salonul Roxanei, să audă ce aflase în cursul zilei contesa de Kilmarnock.

— Elizabeth nu-i păzită de gărzi, spuse Roxane. Probabil că Queensberry îşi închipuie că nimeni nu ştie unde se găseşte. Şi dată fiind iuţeala cu care se împrăştie orice veste în oraşul nostru, crai că are dreptate. Iscoadelor mele le-a trebuit o zi întreagă să descopere unde-au ascuns-o.

— Dacă nu-i păzită, n-ar trebui să ne fie prea greu s-o scoatem de-acolo! remarcă Munro.

— Christian poartă cheia la hrâu – dacă v-aţi hotărât să nu forţaţi uşa.

— Vreau să atragem cât mai puţin atent ia asupra noastră, din moment ce vom pătrunde în închisoare aproape în acelaşi timp.

Robbie stătea tolănit pe canapeaua Roxanei, cu cizmele sprijinite de braţul de lemn tapiţat.

— Cred că ne vom sluji de cheia Christianei, iar la plecare vom avea grijă s-o încuiam atât pe ea, cât şi pe servitori.

— Dacă Johnnie nu-i în stare să suporte o călătorie sau dacă nu îndrăzniţi să porniţi de îndată către Leith, puteţi veni aici.

— Ia te uită cât e de optimistă! zise Munro către Robbie.

— Acum un an. Cothcart a scăpat din închisoare, evaporându-se fără urmă! le aminti ea. Se pare că preţul libertăţii e negociabil chiar’s – n temniţele castelului.

— Douglas spune că poate plăti ca să ni se deschidă

primele uşi, îi explică Robbie. Dar pe urmă vom avea de-a face cu oamenii lui Queensberry.

— Atunci luaţi cu voi cât mai mulţi din neamul Carré.

— Dacă suntem prea mulţi, vor da alarma.

— Mă ispiteşte ideea să-l abordez pe însuşi comandantul Gordon. Poate că şi el are un preţ.

— Dacă nu i-ar datora slujba sa lui Queensberry, sunt convins că n-ar rezista. Din păcate…

Munro îşi lăsă fraza neterminată.

— Îl vom elibera pe Johnnie, Roxane! o asigură Robbie, într-un fel sau altul.

— Şi nu uitaţi, dacă aveţi nevoie să v-ascundeţi, încăperile de sus, unde staţi voi acum, sunt ferite de primejdie. Am destui prieteni influenţi – nimeni nu va îndrăzni să-mi percheziţioneze casa.

Roxane era modestă. În calitate de „frumuseţe a Edinburgh-ului" (unii spuneau chiar „a Marii Britanii"), cei mai de vază bărbaţi ai ţării ar fi fost oricând dispuşi să-i facă pe plac.

— Sper s-ajungem la corabie.

Robbie încuviinţă, dând din cap.

— Deşi toiul depinde de sănătatea lui Johnnie. Coutts spune cât foarte slăbit.

— Urme-o duceţi pe Elizabeth?

— Direct pe vasul *Tmntiheim*.

— Mâine noapte sunt invitată la cină şi la hal în casa Cancelarului. Să ştiţi că aştept veşti de la voi. Îmi închipui ca ştirea despre evadarea soţilor Carré va ajunge la urechile Consiliului de Coroană încă înainte de ivirea zorilor. Astă-seară mă duc în vizită la contesa Pamure. S-ar putea s-aud ceva bârfe despre Queensberry: e lucru cunoscut că-n tinerele i-a făcut o curte insistentă.

— După lăsarea întunericului, vom porni călare către *Trondheim* – spuse Rohhte – ca s-aducem arme pentru

mâine noapte „îţi las unul din oamenii mei, să te însoţească până lajxdatul contesei, în caz. că vrei să ne transmiţi vreun mesaj. Îl poli îmbrăca în livrea de valet. Oricum, nu te invidiez pentru scara pe care-ai s-o peticei! râse el. Pun prinsoare că ai s-o auzi pe contesă reviiâtulu-şi ultimele poezii de dragoste...

— Dar ce, în nu eşti o fire romantică? îl tachina Roxanv.

— Ajunge unul în familie! replică tânărul Graden. Deşi acum un an, nimeni n-ar fi crezul că Johnnie va înţelege ce înseamnă iubirea adevărată.

*

Din momentul în care pătrunseseră în oraş, oamenii lui Redmond nu încetaseră să pnulească locuinţa lui Godfrey. Iscoadele se schimbau din două în două ore. ca să nu atragă atenţia. Sperau că urmărindu-l pe contele de Brusisson vor descoperi unde se găsea Elizabeth. Dar de la sosirea mesagerului, Godfrey nu părăsise casa. Din câte spunea vecinul de sub el, Harold Godfrey locuia singur.

Târziu spre scară. În fala casei se opri o trăsură elegantă, în prag îşi făcu apariţia contele de Brusisson – în haine de gala. din catifea albastră cu danielă neagră – urcând în trăsura strălucitoare.

După ei te va clipe, o siluetă se desprinse din umbra zidului şi, iruversând strada pietruită şi plină de gunoaie, se îndreptă spre o adâncitură din zidul casei de vizavi.

— A dat porunca să fie dus la palatul contesei Pamure! şopti oşteanul la urechea lui Red nunul.

— Trimit îndată pe cineva să-ţi ia locul, răspunse căpitanul. Eu încerc s-ajung singur la palatul contesei. Probabil cât ştiu toţi vizitiii. Să văd ce mai pot afla!

*

În timp ce Rednnnul stătea la taclale eu elliva vizitii. Roxane coborî din trăsură în faţa reşedinţei contesei de Pa mure. Chiar dacă Redmond n-o recunoscuse pe superba

roşcata care tocmai sosise. În schimb îl ştia bine pe lacheul care-o ajutase să dese iuda din trăsura ei albastră.

Roxane porni spre intrare, păşind cu grijă pe texurile înalte şi ţinându-şi cu mâna faldurile largi ale rochiei. Redmond se trase ceva mai la o parte de grupul vizitiilor, astfel încât să poată îi zărit de lacheul care-şi urma stăpâna spre portalul luminat de două torte. Cei doi nu-şi adresară niciun cuvânt: într-un oraş străin trebuiau să se arate prudenţi. Dar când privirile li se întâlniră. slujitorul (în realitate omul lăsat de Robbie) murmura:

— Aşteaptă!

Câteva clipe mai târziu lacheul ieşi din nou afară, oprindu-se împreună cu Redmond ceva mai la o parte, feriţi de ochii şi urechile vizitiilor şi servitorilor. În câteva cuvinte, fiecare afla ce căuta acolo celălalt, iar Redmond îşi fixă o întâlnire cu Robbie. În aceeaşi seară, la locuinţa Roxanei. Curând după aceea se despărţiră şi Redmond se întoarse la postul lui de observaţie.

Capitolul 25

T\exunc nu-l întâlnise niciodată pe contele de Brusisson, însă îl ştia pe ducele de Queensberry. uşa cum îi ştia pe iuţi nobilii scoţieni. Dar bărbatul de 1 în: a duce corespundea întru totul descrierii făcute de Robbie lui Harold Godfrey. Roxane îşi îndreptă atent ia spre tânărul cure-i admirase rochia, fără a-şi dezlipi ochii de pe sânii ei, şi-i adresă un zâmbet l-ratios, spunând:

— Dragă Buchan, ţi-aş fi îndatorată dacă mi-ai aduce un pahar cu vin. E îngrozitor de cald aici…

Atingându-l uşor pe obraz cu evantaiul de fildeş şi dantelă, adăugă:

— Dacă nu te suneri…

Tânărul se grăbi să-i îndeplinească dorinţa. Rămasă singură, Roxane se privi în oglinda străjuită ţie luminări, aranjându-şi eu grijă dantela decolteului. Îşi exersa apoi zâmbetul ei irezistibil şi, mulţumită de rezultat, porni fără

şovăială spre bărbatul care urzea să-i ia viaţa lui Johnnie Cape.

Primul care o zări fu Queensberry. Ducele se întoarse către ea, eu un surâs încântai. Întrerupându-şi conversaţia.

astfel cu bărbatul înalt de lângă el se răsuci la rându-i. s-o pl ixcască. Roxane zâmbi cuceritor spre amâinloi, şi-şi deschise evantaiul cu deziiivollură studiata. Apoi făcu o adâitcă plecăciune, menită să-i dezvăluie şi mai mult sânii minunaţi, şi ridică spre ei o privire seducătoare.

— Ce plăcere să te văd din nou în oraş. James! exclamă ea. De câte ori eşti plecat, lidinhurgh-ul îşi pierde parcă strălucirea.

— Exagerezi, dar oricum mă bucură ce-mi spui, draga mea! răspunse ducele, râzând. În clipa asta, chiar îmi pare rău că nu m-am întors mai curând.

— Văd că nu ţi-ai pierdut darul de-a vorbi frumos! i-o întoarse ea, cochetă, făcându-i cu ochiul şi atiitgindu-l uşor cu evantaiul sub bărbie.

Harold Godfrey îşi drese glasul, tuşind uşor.

Queens berry îi aruncă o privire şi zise:

— Roxane, ţi-l prezint pe contele de Brusisson. Se află în Scoţia pentru c-ar vrea să cumpere nişte pământuri, Brusisson. dumneaei este contesa de Kilmarnock.

Întâlnind privirea sfredelitoare a lui Godfrey, Roxane înţelese că-şi atinsese scopul. Zâmbi, arătându-şi toţi dinţii.

— Rămâiieii multă vreme aici, domnule conte?

— Încă nu m-am hotărât. Locuiţi în oraş?

— Aproape în permanenţă…

Roxane era şocată de brutalitatea privirii lui, pe care nici măcar nu se străduia să şi-o ascundă.

— Copiii mei merg la scoală în Edinburgh, adăugă ea. străduindu-se să-şi învingă repulsia.

— Soţului dumneavoastră îi place să stea la oraş?

— Îi *PUICCu*.

— Roxane e cea mai frumoasă văduvă din Marea Britanie! interveni Queensberry. Ce mai ştii de fratele tău? E tot la Argyll?

— Ultima oii vă când mi-a scris se afla în tabăra din Haga.

Ava cum se întâmpla în multe familii scoţiene, părerile pol îi îi v ale Roxanei şi cele ale fratelui ei erau complet diferite.

— I; căzut în admiraţia marelui Marlborough.

— Ca atâţia alţi tineri. Marlborough e un comandant neîntrecut.

— Asumi spune şi Colter, cu entuziasmul nestăvilit al celui nouăsprezece ani ai lui. Rămâi la Edinburgh pentru sesiunile din acest an?

— Posibil.

— Atunci poate ne vom mai vedea. Transmite cele cuvenite Isabeici. Uite că vine şi Buchan, cu vinul meu. Mi-a tăcui plăcere să vă cunosc, domnule conte.

Şi înclinându-se uşor, se îndepărtă.

— Roxane a fost ani de zile amanta lui Ravensby, murmură Queensberry, în timp ce amândoi bărbaţii îi urmăreau cu privirea mersul unduios.

— Nu părea să fie copleşită de durere.

— A îngropat doi bărbaţi. Poate că asta i-a împietrit sufletul. Dar dacă vrei să-i faci o vizită, Harold, nu uita: e prietenă cu mine.

— N-am spus că am de gând s-o vizitez.

Queensberry surâse îngăduitor.

— Amândoi ştim la fel de bine c-o vei face.

*

Dar cum Roxanei nu-i plăcea nesiguranţa, în aceeaşi seară încercă să intre în vorbă din nou cu Harold Godfrey, pândind prilejul tind acesta rămăsese singur. Se îndreptă

spre el, dar contele îi ieşi în întâmpinare.

— Dintr-odată, Edinburgh-ul începe să mi se pară mult mai interesant, zise el, privind-o de la înălţimea staturii sale impunătoare.

— Poate datorită fascinantului recital de poezie al Ceciliei… murmură Roxane, observând că Godfrey nu-şi lua ochii de la decolteul ei.

— Nu pot să sufăr poezia! declară el îneci, dându-i a întdcyc că existau anumite lucruri pe care le-ar fi agreat din cale-al ară.

Eu îi adresă un surâs provocator – ştiind din experienţa unor ani de zile că procedeul era irezistibil.

— Păcat… şopti contesa. Mâine scară invitasem vâtiva prieteni să asculte versurile celui mai mare poet din Edinburgh. Mă vindeam că poate aţi fi vrut să veniţi şi dumneavoastră…

— Ciad?

Ea îşi lăsă capul într-o parte, privitulu-l printre gene.

— Ceva mai târziu… murmură cu glas insinuant. Când se termină seara de poezie…

— Când? insistă el. cât se poate de direct, fără a se obosi să-şi ascundă adevăratul gând.

— Să zicem, pe la nouă şi jumătate.

— Voi fi acolo.

Roxane nu se îndoia că Godfrey se va ţine de cuvânt.

*

La grupul adunat în aceeaşi noapte în casa Roxanei se adăugase şi Redmond. Puseseră la punct planul până în cele mai mici detalii. Timpul era un factor esenţial în reuşita încercării lor.

— Eu îl pot retine pe Godfrey un ceas – un ceas şi jumătate! zise contesa. Voi avea grijă ca oaspeţii să nu plece prea curând.

— Doi dintre oamenii noştri s-ar putea da drept

invitaţi, care după câteva păhărele de coniac nu s-ar mai îndura să se despartă de-o gazdă aşa frumoasă! propuse Robbie, pe care nu-i prea trăgea inima s-o lase singură cu Godfrey.

— Totuşi, nu-l voi putea duce prea mult cu vorba, altfel va deveni bănuitor.

— Nu-i nevoie să-l primeşti în dormitor. E un individ periculos.

Robbie o privi atent câteva clipe.

— Ştiu bine ce-i în capul tău. dyr nu încerca nimic! Sub niciun motiv!

— Într-adevăr, e periculos! întări şi Redmond. Dacă n-ar trebui mai întâi s-o duc pe Elizabeth într-un loc sâjiur, as rămâne să dau o mână de ajutor aici. Godfrey nu-i întreg la minte. A curmat multe vieţi cu brutalitate.

— Vezi? interveni Robbie, eu ochii la Roxane. Acum ai înţeles?

— Voi fi cât. se poate de atentă.

— Bun. atunci haideţi să mai trecem o dală în revistă principalele puncte ale planului! spuse Robbie. La nouă şi jumătate. Redmond şi oamenii lui pornesc după Elizabeth.

Fiecare repetă ce-avea de făcut – o dală, de două ori – plită ce toţi îşi ştiură rolurile la perfecţie, luând în discuţie orice eventualitate, astfel încât planul lor să ne arpă la sigur.

În zori, plecară cu cotii, în afară de Robbie, care se tolăni comod pe canapea, renunţând să mai urce în iatacul lui de la etaj, şi Roxane. care se aşează în jilţul preferat, din celălalt capăt al salonului.

— Johnnie nici n-a ştiu! ce comoară zace-n line… murmură tânărul.

— Aşa e… surâse ca Dar oricum, avea multe alte calităţi…

— Ţi-a părut rău când s-a însurat?

Ea căzu pe gânduri câteva clipe

— Într-un fel. m-am bucurat pentru el, pentru că până atunci nu ştiusc ce-i iubirea… Cum să-i pori pică fiindcă-i fericit?

— Tu ai fost vreodată îndrăgostită?

— Demult, când eram foarte tânără…

— Şi ce-ai făcut?

— M-atât măritat. E vorba de Jamie Low, primul meu soţ… De n-ar fi fost ucis la Namur, cred că l-aş fi iubit la fel de mult şi azi.

— Dar Kilmarnock?

— Când a murit Jamie. părinţii mi-au spus că eram prea tânără ca să rămân nemăritată.

— Dar Kilmarnock era mult mai în vârstă.

— Da.

După acest răspuns see. Robbie încetă să-i mai pună întrebări despre cel de-al doilea soţ. Se părea că nu fusese o căsnicie prea fericită.

— Iar acum eşti o văduvă veselă.

Ei îi reveni huna-dispoziţie.

— Foarte.

— L. a vară sper să ne întoarcem în Scoţia, zise Robbie, gândindu-se i-o dor îi va fi de tot ce lăsa în urmă şi cum reuşeau evenimentele importante să arunce lumina asupra adevăratelor sentimente.

Rămăsese întins pe canapea, zvelt şi elegant, eu trupul musculos înveşniântat în straie bine lucrate, cu mâna delicată aţintind pe covor, cu picioarele lungi proptite pe braţul sofalei.

— Mă bucur. Te voi aştepta.

El îşi întoarse ochii spre Roxane, fără să-şi ridice capul de pe perna brodată.

— Nu te mărita până nu revin cu.

— N-ai grijă. Prefer să-mi păstrez libertatea.

— Eu sunt gelos pe libertatea ta. şopti el, privind-o printre gene.

— Asta chiar că nu-ţi îngădui!

Robbie ridică din umeri, înălţimi din sprâncene.

— Dar nici nu mă poţi opri. draga mea Roxie.

— Vorbeşti ca frate-tău!

— Numai că eu nu sunt Johnnie. Eu ştiu să te apreciez.

Roxane îl privi câteva clipe, gândindu-se că deosebire exista între cei doi fraţi. Trăsăturile lui Robbie erau mai fine şi mai delicate, iar părul castaniu-roşcat îi cădea în cârlionţi pe umeri. Trupul, frumos şi lat în spate, încă mai păstra neastâmpărul unui mânz tânăr.

— Am cu /cec ani mai mult ca tine. spuse ca revăzându-şi tinereţea în înflăcărarea lui.

— Vara trecută nu ţi-a prea păsat că eşti mai mare. Mai ales în noaptea aceea, câint cerul era spuzit de stele… îi aminti el. /îmbind.

— Mmm…

Surâsul ei vorbea despre aceleaşi frumoase amintiri.

— Marea mă face întotdeauna să mă simt îndrăgostită.

— Va trebui să nu uit asta.

Ea clătină din cap.

— Eşti prea tânăr. dragul meu. Ţi-am spus încă de-a doua zi dimineaţă… Să ştii că şi-acum gândesc la fel. Am cinci copii, iar cel mai mare are aproape vârsta ta.

Îl privi pe sub pleoapele plecate.

— Nu pot.

— Citul mă voi întoarce. Îţi vei schimba gî tulul.

— Te asigur că nu.

— Vom vedia, spuse el. coborându-şi picioarele pe covor şi ridicându-se de pe canapea. De-aş avea mai mult timp la dispoziţie în noaptea asta, as încerca să te conving.

Se apropie de Roxane şi, punându-şi cu hlânucte mâinile pe umerii ei, o săruta – nu un sărut de adolescent, ci unul arzător, primejdios, care le amintea de noaptea de vară. câtul făcuseră dragoste pe iahtul lui Johnnie.

— Făgăduieşte-mi că n-ai să te măriţi, murmură el. dezlipindu-şi buzele de ale ei. Pentru c-am să mă întorc…

— N-ar trebui… şopti Roxane. cu glasul tremurând de patimă, priviiulu-l cu obraji îmbujoraţi.

— Şi totuşi, am s-o faci răspunse el» la fel de nesupus ut şi fratele mai mare.

Îşi aruncă ochii pe ceasul de pe consola şemineului.

— Curând se vor trezi copiii tăi.

În tonul lui se ghicea o vagă întrebare, pentru că nu era momentul să se arate insistent, cu evenimentele care se pregăteau pentru noaptea următoare.

— Da… curâint! încuviinţă cu, grăbită, dându-şi încetişor capul pe spate. de parcă distanta ar fi salxul-v de chemarea ispititoare a lui Robbie.

El surâse. Tute ieşitul ce se petrecea în sufletul Roxanei. Apoi. Însă. Îşi schimbă expresia, vorbind cu gravitate, nu ca un puştan, ci ca un bărbat obişnuit să comande:

— Dacă nu ne mai vedem înainte de plecare, îţi mulţumesc pentru tot ce-ul făcut ca să-i ajuţi pe Johnnie şi Elizabeth. Tot neamul Carré îţi e utlânc îndatorat.

Brusc, glasul i se înăspri.

— Şi te rog să nu rişti mî ine-seară, cu Godfrey. Te rog. Nu vreau să-ii facă vreun rău. Dă-mi cuvântul tău.

Ea îl privi o clipă, fascinată de acea subită transformare şi de flacăra din ochii lui. apoi spuse încet:

— Ai cuvântul meu.

Chipul lui se lumină de zâmbet.

— Atunci, în doresc noroc.

— Ai să fii cu băgare de seamă?

— Desigur.

— Dă-mi de ştire prin c’outis când ajungi în Olanda.

— Încrederea ta e un adevărat balsam.

— Să ştii că da. Niciodată nu pun răul în faţă, ca să nu alung norocul.

Robbie prefera să-şi facă singur norocul, pe baze mai concrete: arme hune şi oameni de încredere. Totuşi, dădu din cap, zâinhind:

— Ne vedem la vară!

Se înclină uşor şi ieşi.

După plecarea lui. Roxane nu reuşi să adoarmă, pradă unui noian de gânduri. Era simplu să respingă avansurile lui Robbie şi să se declare imună la farmecele tinereţii lui. În realitate, însă. situaţia era cu „totul alta – cel puţin din punct de vedere fizic – iar el înţelesese asta foarte bine. Dar i se părea cu neputinţă. Robbie avea numai optsprezece ani.

Capitolul 26

A

În scara următoare, pe la orele nouă. Roxaiie îl asculta pe renumitul poet. În salonul ei. Împreună eu ceilalţi invitaţi. Ine apere a era luminată de nenumărate slesniee. Valeţii mergeau printre oaspeţi, purtând tăvi eu vin şi lichior. Din camera alăturată răsunau acordurile unui clavecin – delicat rundal sonor pentru lectura versurilor. Roxane aruncă o privire spre ceas. Îşi simţea palmele transpirate în mănuşile din piele de căprioară. Întinse mâna după paharul eu vin, ea să-şi facă curaj pentru primejdiosul joc pe care urma să-l înceapă cu Harold Godfrey.

Între timp. Redmond şi oamenii lui stăteau ascunşi în întuneric, lân-a casa lui Queensberry din Caimoneute, asieptând ora nouă şi jumătate. Redmond era cu ochii la ceasul din palmă, pe varc-l ţinea îndreptat către dâra de lumină strecurată dinspre o fereastră Uc pe stradă.

Minutarul aurit se mişca încet spre cifra şase. Pe străduţa învecinată, o trăsură cu perdelele trase şi un vizitiu înarmat până în dinţi erau prepăliti să-şi întâmpine pasagerul.

Într-o taverns» de lingăi poarta castelului. Robbie, Adam şi Kinmnnt se adunaseră într-o ca mit iută feriţii, de unde puteau supraveghea intrarea, gata să se ridice şi să plece, la primul semn de la Redmond.

Elizabeth era aşezată la măsuţa din încăperea unde se găsea prizonieră. Ţinea în nuna o carte. Însă cuvintele îi jucau înaintea ochilor. Nu mai avusese nicio veste de la Roxane. dar îşi încorda auzul la cel mai mic zgomot. Roxane spusese: „Mâine noapte!” Adică în noaptea asta. Aruncă o privire spre dulapul unde-şi lăsase pelerina. Pentru a suta oară. Încercă să-şi dea seama câte fire trecuseră de clini îi fusese adusă cina. Lipsa unui ceas îi sporea neliniştea şi încordarea, îşi încleştase pumnii până când i se albiseră încheieturile.

La un moment dat, Redmond. şopti: … Acum!” şi-şi vârî ceasul în buzunar.

— Staţi ascunşi până când servitorul deschide uşa! îşi sfătui el însoţitorii.

Ieşi din întunericul zidului, apropiindu-se de poarta casei lui Queen. zberry, urmat de oamenii săi, tăcu ti ca nişte umbre.

Se duse singur să bată în poartă, îmbrăcat în uniformă de paznic al oraşului, cu o expresie liniştită şi nepăsătoare, fără nicio armă asupra lui. Când servitorul întredeschise ferestruica, întrebându-l ce căuta la o oră aşa târz. ic. Redmonil răspunse:

— M-a trimis ducele, cu un mesaj pentru domnişoara Dunbar.

Slujitorul trase zăvoarele şi profitârul de zgomot, oamenii lui Redmond se a prop iară de-a lungul zidurilor. În clipa citul se deschise uşa. Redmond ţâşni înăuntru cu

iuţeala fulgerului, astupând cu palma gura serv itorului. Nimeni nu suflă o vorbă. Nimic nu trăda faptul că în casă pătrunseseră zece oameni, în câteva secunde, slujitorul era încuiat în camera lui. legat şi cu un căluş în gură. Doi osteni rămaseră să-l păzească şi să asigure retragerea întregului grup.

Urcară scările tiptil, luând prin surprindere slujitorii, precum şi pe Christian, aliată în dormitorul ei, împreună cu v a m³ rista. Redmond lăsă câte o strajă la fiecare din primele trei caturi şi urcă repede la al patrulea, unde – din câte îi spusese Roxane – se afla camera Elizabethei. Aici vorbi pentru prima oară de când pătrunsese în casă.

— Sunt cu, Redmond, nu te speria! zise el foarte încet, vu buzele lipite de uşă. Am cheia.

O clipă mai târziu se ivi în prag. Într-o uniformă ciudată, dar cu zâmbetul cunoscut, care însemna salvarea.

— Eşti gata?

Elizabeth încuviinţă din cap, surâzând fericită.

— Ai bătut cale lungă până aici, îl întâmpină ea, ducându-se repede la dulap, ca să-şi ia pelerina.

— Pentru că ai avut nevoie de mine.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, până în zori vom fi departe ilv aceste locuri! adăugă Elizabeth, aruncându-şi pelerina pe umeri şi îndreptându-se spre el.

— Avem cinci minute. Dă-mi mâna, scara e abruptă.

În trei minute coborâră scara în spirală şi ieşiră afară, închizând uşa după ei. Casa ducelui de Queensberry rămase cufundată în tăcere. După încă două minute suiră în caleaşca ce-i aştepta pe strada alăturată, pornind spre corabia ancorată la Leith, însoţiţi de escorta lui Redmond.

„Ce uşor a mers totul”, se gândi Elizabeth, rezemându-se mai bine între pernele trăsurii, în vreme ce vizitiul gonea ca vântul şi ca gândul pe străzile pustii. Datorită Roxanei. Îi descoperiseră ascunzişul… Datorită Roxanei. care reuşi. se să se strecoare până la ea Elizabeth

încă nu ştia că şi Johnnie urma să fie salvat tot datorită fastei sale amante, care în clipa aceea surâdea seducător lui Harold Godfrey.

— Sunteţi foarte punctual, îi spuse ca tatălui Elizabethei. care-şi făcuse apariţia în uşa încrustată cu aur a salonului de primire. Îmi pare rău că oaspeţii sunt lot aici. dar scara de versuri a durat mai mult decât credeam. Doriţi nişte coniac?

Contele, care nu-şi pierdea niciixiată vremea cu galanterii inutile, lui se sfii să-şi arate nemulţumirea. Nu se aşteptase să mai găsească lume în salonul Roxanei.

— Da. nişte coniac mi-ar prinde bine! răspunse el morocănos, cerceii lui cu privirea invitaţii, de parcă ar fi numărat câţi oameni trebuia să dea pe uşă afară.

— Nu va dura mult până pleacă, murmură Roxane. luându-l de braţ ca să-l conducă printre oaspeţi. Cei mai mulţi urmează să se ducă în continuare la petrecerea de la Blair Close. Sunteţi grăbit?

Aluzia fină din vorbele contesei trebuia să-i dea a înţelege lui Godfrey că ei nu-i plăceau amorezii prea grăbiţi.

— Nu, sigur că nu!

Contele de Brusisson ştia prea bine că pentru o asemenea ipjndrcte de femeie merita să aştepte.

— Ce bine!

Se sprijini uşor de braţul lui. astfel încât Godfrey îi putea simţi rotunjimea sânului.

— Atunci veniţi cu mine şi-am să vă servesc eu un excelent coniac franţuzesc.

*

În timp ce Roxane poruncea valetului să aducă coniac, poarta cea mai dosnică a castelului din Edinburgh se deschidea larg. graţie generozităţii lui Coutis. La fel se întâmplă cu încă două porţi, va re se dădură în lături la acelaşi semn magic. de parcă nişte mâini nevăzute le-ar fi

netezit drumul. Dar de-acum încolo, oamenii lui Robbie trebuiau să se descurce singuri. Trecând de poarta Portcullis, parcurseră în grabă Hawks Hill, până în sala cea mare. Doi dintre ei purtau torţe. care. pe măsură ce coborau tot mai adânc, le luminau tenebroasele tunete săpa ic în pământul umed. Prima cavernă, cu celule tăiate în peretele de stâncă, era păzită de doi soldaţi, care se prăvăliră cu beregata tăiată, chiar în locul unde până atunci jucaseră zaruri.

Mai departe, uciseră încă trei paznici, nevoiţi să se arate neîndurători, pentru că nu trebuiau să ia se în urmă niciun martor. Ultima poartă nu putea fi descinsă decât pe dinăuntru. Robbie se îmbrăcase în hainele unuia dintre soldaţii ucişi, astfel că reuşi să intre. De cum trecu de poartă. Îi împuşcă pe cei Joi paznici icsiti în calc. Nici fulgerul, nici zgomotul împuşcăturilor nu se puteau auzi tle-uici. din măruntaiele pământului.

Tânărul îşi îndesă în teacă pistoalele încă fumegânde, apoi smulse cheile dintre degetele mortului şi se repezi spre uşa până la care trebuise să înfrunte trei rânduri de străji. Răsuci cheia în broască şi deschise uşa ferecată în fier. Omul care zăcea înăuntru pe un braţ de paie nu făcu nicio mişcare. La lumina torţelor îl văzu pe Johnnie prăbuşit cu fata în jos, pe un braţ de paie murdare.

Deşi fusese prevenit de Coutts, priveliştea îi îngheţă sânge le în vine.

Johnnie purta aceiaşi pantaloni şi aceleaşi cizme mânjite de sânge. Spinarea sfâşiată de bici arăta îngrozitor, inflamată şi mustind de puroi. O clipă, Robbie se întrebă dacă nu cumva ajunseseră prea târziu.

Îngenunche repede lângă fratele său şi-i atinse obrazul cu palma: avea febră, dar încă respira. Neştiind dacă Johnnie era conştient, Robbie se aplecă, şoptindu-i la ureche:

— Sunt cu, Robbie! Mă auzi? Am venit să te scoatem

de-aici.

Johnnie deschise pleoapele cu o încetineală înspăimântătoare, de parcă trebuise să-şi adune toate forţele pentru un gest atât de simplu. În penumbra temniţei, ochii îi luceau, arşi de febră.

— Elizabeth… murmură el, atât de încet, încât Robbie abia înţelese ce spusese.

— E în siguranţă.

Johnnie schiţă un surâs, de fapt aproape o grimasă. După câteva momente, reuşi din nou să îngaime:

— Ajută-mă să mă ridic.

— Mai întâi înghite asta!

Îi puse în gură puţin opiu – la sugestia lui Coutts. care ştia în ce condiţii îl vor găsi pe Johnnie. Apoi, luând plosca de la cingătoare, sprijini capul fratelui său şi-i picură pe buze câţiva stropi de apă. Johnnie se simţi din nou sleit de puteri şi închise ochii. Robbie se întoarse către însoţitorii lui, murniurând:

— Va trebui să-l ducem pe braţe.

— Cum? întrebă Adam, străduindu-se să-şi ţină firea la vederea rănilor de pe spatele lui Johnnie.

— N-avem de ales. Dacă nu-l scoatem de-aici. O să moară. Tu şi Kinmont apucaţi-l de cap şi de picioare. Munro şi cu mine vă deschidem drumul. Alte întrebări?

Robbie aşteptă câteva clipe, apoi se aplecă din nou spre fratele său.

— Morfina îşi va face efectul abia după câteva minute, dar nu putem aştepta până atunci.

Continuă să vorbească chiar în urechea lui Johnnie, silindu-se să pronunţe rar şi limpede fiecare cuvânt.

— Acum te vom ridica în picioare. Mă înţelegi?

Johnnie încuviinţă din cap, pregătindu-se să suporte durerea.

Când îl ridicară, scoase un geamăt de animal rănit,

neputându-se tine pe picioare din cauza durerii ucigătoare cure-l lăsa fără suflare. Leoarcă de sudoare, se sprijini de

Aduni şi Kinnumt. Trupul lui frumos şi viguros, măcinat de fobia şi mi evtiv. se linea pe pivioare numai printr-un uriaş efort de voinţă. Se propti în tălpile încălţate cu cizme şi se luptă i u iucăpatânare să-şi îndrepte genunchii. Apoi îşi ridică încet hârb ia.

— Cât timp avem?

Auzindu-i glasul. Robbie întoarse iute capul, uluit.

— Foarte puţin, răspunse el. fără fereală. Straja îşi face toiului la fiecare jumătate de oră.

— Atunci, voi încerca să merg… murmură Johnnie, înlestându-şi maxilarele, în efortul de-a se ţine drept. Dă-mi un pumnal… murmură, cu un surâs crud. În caz că-l întâlnim pe Godfrey.

Robbie îi dădu lui Johnnie pumnalul său şi făcură cu toţii tale întoarsă, cu Robbie şi Muntrt în frunte, în timp ce Kinmont şi Adam îi urmau încet, cu Johnnie şchiopătând între ei.

Lordul îşi număra paşii în giiul, de parcă astfel ar fi putut Impune trupului să se mişte. Cu puţinele forte rămase, se lupta să învingă prin puterea minţii durerile cumplite care-l torturau. Printr-un suprem efort de voinţa, reuşi să se menţină la limita dintre mişcare şi cădere.

Kinmont şi Adam îl apucaseră fiecare zdravăn de câte un hiat, ferindu-se să-i atingă spatele şi ţinându-se mai departe de el. astfel încât să-l lase să păşească în ritmul lui. Înaintară l-ai a a întâlni vreun obstacol. Nu uitară ca în drum să dezbrace de veston vreo câţiva morii. În cele din urmă ajunseră la uşa de ieşire din subterană.

Trupul lui Johnnie. Înfierhâniat după acea înaintare anevoioasă, întâmpină cu plăcere răcoarea nopţii de iarnă. Lordul respiră adânc, tragi ml în piept aerul curat şi binefăcător.

În umbra zidurilor, totul era învăluit în tăcere. Oraşul

de la picioarele lor abia se zărea, pierdut în ceată.

— Încă /. cec minute… şopti Robbie. Ai să poţi?

Prin întuneric încercă să-şi ţie a seama în ce stare se afla fratele lui.

— Dacă va… fi… nevoie… am să trec… şi prin iail, articula Johnnie. Încă gâfâimi după efortul de până atunci Numai… să… ies… de-aici…

— În următoarele minute s-ar putea să-ţi împlineşti dorinţa! declară Robbie, cuprins de presimţiri sumbre:

— Slut tatu… murmură Johnnie.

Încercă să-şi adune puterile pentru a străbate ultimele sute de metri. Morfina începuse să-i înnegureze mintea, iar picioarele reuşeau să se misie şi fără poruncă dată de gând.

Îmbrăcaţi în tunicile gărzilor ucise, oamenii elanului către se st lin seră în jurul lui Johnnie, ale cărui răni n-ar fi suportat nici măcar atingerea unei haine, şi cu tot îi porniră pe drumul cotit şi pietruit care ducea de la Hawks Hill la poarta principală. Era nespus de riscant ca numai cinci harhati să înfrunte garnizoana castelului, în loc deschis. Dar nu aveau de ales. Abia acum urma să le fie pus la încercare curajul.

Dinspre mare venea o ceată deasă. Era o noapte fără lună. Zidurile îşi aruncau umbrele negre asupra drumului. Grupul înainta încet, pe pietrele ude şi alunecoase, apropiindu-se cu fiecare pas de mult-rivnita libertate.

Întâlniră în drum un singur soldat, care venea către ei, dar după mersul lui nesigur se vedea de la o postă că era beat. asu câsi văzu ţie drum fără a-i băga în seamă.

Mită la poarta mare mai trebuiau să înfrunte trei râinluri de stiâji. Primele două îi lăsară să treacă: soldaţii primiseră într-o singură noapte atâţia hani elt să trăiască tot restul vieţii în bogăţie şi îndestulare. Dar când ajunseră la cea de-a treia poartă, din stradă îşi făcură apariţia patru ofiţeri. După toate aparenţele. Îşi petrecuseră seara prin

tavernele din High Street şi-acum erau cu toţii în mare vervă. Spre disperarea oamenilor lui Kohbiv. care se opriseră să aştepte în umbra zidului, ofiţerii se aşezară sa asiste la jocul de curţiul gărzilor.

(Vi din clanul Carré rămaseră pe coridorul îngust, privind prin uşa întredeschisă. Timpul trecea. Cumul, straja i. Şi va face miulul în subteranele castelului.

Îithnnie era aproape secătuit de puteri. Încercând cu un ultim efort să se fi lui pe picioare. Încet-încet. Începea să se lase cu toată greutatea pe umerii lui Adam şi-ai lui Kinmottt.

— Duceţi-vă pl ucideti-i! murmură Johnnie. Întcicgând eu nu mai aveau timp şi simţind eu nu va rezista prea mult.

Dincolo de această poartă era libertatea: mult prea aproape eu să renunţe la ea fără să lupte.

— Te descurci singur? şopti Robbie, care avea nevoie de toţi oamenii săi în acest atac prin surprindere.

— Dacă vă grăbiţi… răspunse Johnnie, încercând să ziubească şi sprijinindu-se cu amândouă inimile ţie zid.

Fiecare clipă era preţioasă. Cei din clanul Carré năvăliră peuxă cu săbiile scoase din teacă. Soldaţii care fuseseră mituiţi se strecurară afară de îndată ce porni încăierarea, nevrând să-şi pună v iată în pericol tocmai acum, tind primiseră ulâtia bani. Ofiţerii se văzură nevoiţi să facă faţă atacului singuri. Unul se prăbuşi imediat la pământ, dar un altul strigă după ajutor şi glasul lui înspăimâutat răsună până spre poarta Portcullis.

Robbie şi ai săi începură să lupte cu şi mai mare îiulârjirc. temându-xe să nu sosească întăriri. Îi siliră pe supravieţuitori să se retragă, mânuindu-şi spadele cu disperare, tăind, pari lui, ivtezând, îngroziţi de trecerea timpului şi înnebuniţi de gândul ea dincolo de portal se afla High Strectul.

Johnnie rămăsese sprijinit de zid, pe coridorul

întunecos. Deodată, văzu cu groază cum soldatul rănit se ridicase de pe (os şi, proptindu-se într-un cot – neobservat de nimeni. Îşi îndreptase pistolul către el.

Într-un gest reflex, Johnnie îşi tiu. se mâini la pumnului de la sold. Mişcarea fusese instinctivă, stârnindu-i o durere \ io lentă, Se clătina pe picioare, ameţit. O clipă se temu cu-şi va pierde cunoştinţa şi se luptă din răsputeri să-şi învingă slăbiciunea. Trebuia să pintle usc a şi să acţioneze rapid. Văzu degetul celuilalt încordat pe trăgaci şi, în secunda citul durerea sfâşietoare păru că începe să se dtânţolească, reacţionă fulgerător, ştiind că un al doilea spasm îl va face incapabil să se mişte. Îşi smulse pumnalul din teaca ţie piele şi-l aruncă, aproape cu disperare, cu un efort supraomenesc.

Văzu cum Iarna cu două tăişuri se înfige în gâtul omului, iar în clipa următoare un nou val de durere îl făcu „să se chircească la pământ. zvârcolindu-se, cu timpanele zvâvnind. gata să leşine. I se muiată picioarele. Se agată cu degetele de zid. dar trupul se lăsă în jos, inert. Încercă să se ridice. Însă mâinile îi alunecau pe piatra umedă şi rece. Deodată mintea i se întunecă şi se prăbuşi, fără cunoştinţă.

Câteva clipe mai târziu. oamenii săi îl cărau afară, păşind printre trupurile soldaţilor ucişi. Apoi, încovoiaţi sub greutatea lui. porniră pe străzi şi uliţe întunecoase spre palatul Roxanei, ascunzându-se în grajdul din spatele grădinii.

— Aşteptaţi aici. Mă duc să văd dacă Godfrey a plecat, murmură Robbie, răsuflând uşurat că fratele său încă nu-şi venise în simţiri.

În timp ce-l transportau pe Johnnie, rănile începuseră să sângereze şi, ea să nu lase urme, îi înfăşuraseră spinarea în cămăşile lor – acum năclăite de sânge.

*

Când seara de poezie luă sfârşit. Roxane se duse să-şi

conducă oaspeţii, din ce în ce mai neliniştită, neştiind dacă cei doi oameni din elanul Carré, care se prefăceau adormiţi pe canapelele ei de atlaz, ar fi reuşit să ţină piept voinicului

Godfrey. Însă contesa fusese tot timpul cu ochii pe ceas. La ora asta. Johnnie ar fi trebuit să fie liber.

Ultimul invitat părăsi palatul şi Roxane se trezi cu Godfrey lângă ea, mult prea aproape ca să se simtă în siguranţă. Nu se vedea niciun servitor – lucru remarcat cu satisfacţie şi de contele de Brusisson. Profitând de primul prilej de-a fi tingur cu contesa, Godfrey o prinse în braţe, trăgând-o lângă el.

— Acum condu-mă în dormitorul dumitale, contesă! zise, nerăbdător. Am aşteptat o scară întreagă clipa asta.

— Zău aşa, Brusisson! murmură Roxane. Încercând un surâs de circumstanţă. Te-ai putea arăta ceva mai galant.

— Doamnă, te joci cu mine de parc-aş fi un puştan! mirii el. Te rog să mă scuteşti de fineţuri. şi-aşa am înghiţit pentru dumneata atâtea versuri plicticoase.

— Domnule, cred c-ai înţeles greşit de ce te-am invitat! zise ca, cu glas tăios.

Făcu un pas înapoi, încercând să se desprindă din braţele lui.

El o strânse şi mai tare.

— Dimpotrivă, doamnă, cred că dumneata m-ai înţeles greşit.

— Chiar şi-n cazul acesta, nu accept să fiu jignită în propria mea casă.

Ridicase glasul, ca să atragă atenţia celor doi oameni din salon.

— De ce să te ameninţ, contesă? răspunse Godfrey cu seninătate.

Dar tonul calm pe care vorbise nu se potrivea câtuşi

de puţin cu privirea rece şi neiertătoare.

— Consideră că sunt fascinat de farmecele du mitule şi nerăbdător să mă bucur de ele.

— Poate când ne vom cunoaşte mai bine, Brusisson! replică Roxane, luptându-se să scape din strânsoarea lui. (lăsesc că eşti cu mult prea îndrăzneţ, când ne cunoaştem doar de-aseară. Acum te-aş ruga să pleci! spuse ea cu asprime, sniulgându-se din braţele lui.

Dar el o înşfacă din nou.

— Nu aşa curând, pisicuto! Uite că încă nu vreau să plec.

— Ar fi bine să faci cum spune doamna! se auzi un glas de bărbat.

Contele întoarse capul şi-i văzu pe cei doi oaspeţi rămaşi în salon. Nu mai dormeau, ci se postaseră, ameninţători, în faţa lui Godfrey.

— De ce nu vă luaţi voi doi rămas-bun de la contesă, eu să plecaţi acasă? întrebă contele.

— Cei din neamul Sassenach au fost întotdeauna lipsiţi de maniere, zise încet bărbatul din uşă. cu mina pe minerul spadei.

— Dă-i drumul, Brusisson! porunci celălalt.

Tocmai atunci. Roxane îl zări pe Robbie apărând din corr dorul întunecos aliat în spatele lui Godfrey, şi careidueea spre încăperile servitorilor. Speriată, îşi pusentâtui pe braţul contelui şi-l conduse către scara de la intrare, eu un surâs caţe spera să-i ascundă panica.

— Am o propunere. Harold! se alintă contesa, l rământându-şi cu disperare mintea cum să-l facă să-şi concentreze atent ia numai la ea şi să fiu privească în urmă. Poate că-i mai bine să vii odată când…

Îşi plimbă privirea spre cei doi „oaspeţi”.

— … când ne vom putea cunoaşte mai bine. Te-aştept mâine. şopti ca, când flăcăii de colo nu vor mai fi aici.

Acum amândoi sunt beţi şi nu-i rost să ne înţelegem cu ei. Te rog…

El o privi o clipă, cântărind în minte acea bruscă schimbare de atitudine, sinceritatea invitaţiei şi riscul de-a avea de furcă cu doi scoţieni înarmaţi, gata să sară la bătaie.

— Mâine la cinci… murmură Roxane. Voi avea grijă să fini singuri.

Fără a-şi lua ochii de la ea, îi eliberă încet mâna.

Servitorul dumitale. doamnă! zise el scurt, pe un ton în t me se ghicea încă supărarea.

Totuşi, cum nu era dispus să-şi rişte viaţa pentru ca, adaugă:

— Pe mâine!

*

Înainte ca Godfrey să fi coborât scara, Robbie ieşi din ascunziş. Privind nelinişti spre silueta care se îndepărta, Roxane se repezi în întinipinarea lui, încercând să-l îmbitnzcuscă şi şoptindu-i la ureche:

— Uite că pleacă, Robbie! Să nu faci vreo prostie, (rândeste-te la Johnnie.

El cedă în faţa acestor argumente, dar chipul îi rămânea încruntat. Încet-încet, Roxane îl împinse înapoi. În întunericul coridorului, unde el se opri brusc, astfel încât Roxane aproape se izbi de pieptul lui.

El o strânse în braţe, într-o pornire instinctivă.

— A îndrăznit să te atingă! şopti, furios. Am să-l ucid!

— Nu, te rog, nu spune asta! îl rugă Roxane, acoperindu-i gura cu palma.

Inima i se zbătea, înspăimântată, la gândul unei asemenea nenorociri.

— S-a sfârşit… A plecat… Te rog…

El păru să chibzuiască, dar chipul i se mai îmblânzise. Fie rugămintea ei, fie o pornire a raţiunii

reuşise să-i domolească luna oarbă care-l împinsese să iasă din ascunzătoare. Îi luă mâna de pe buzele lui şi i-o sărută curtenitor.

— Îţi mulţumesc că l-ai reţinut aici pe Godfrey.

Vocea îi redevenise calmă şi egală.

— A fost ceva cumplit. Dar acum trebuie să-l aducem pe Johnnie înăuntru.

Făcu semn celor doi bărbaţi rămaşi în salon să-l urmeze.

— E teafăr! adăugă el, trăgând-o pe Roxane spre scara de serviciu. Dar şi-a pierdut cunoştinţa şi are nişte răni îngrozitoare.

După un te-aş Johnnie fusese spălat, pansat, hrănit şi dormea liniştit într-un pat curat şi moale. Dar menajera Roxanei, care îngrijise spatele rănitului, clătinase din cap, neliniştită:

— E plin de puroi, my lady. Nu ştiu, zău, ducă numai cataplasmele vor sluji la ceva.

*

Pe *Trondheim* fu trimis un mesager, ca s-o înştiinţeze pe Elizabeth că Johnnie era liber. Oamenii lui Robbie se adunaseră în dormitorul rănitului, veghindu-l pe rând, îngrijoraţi de starea sănătăţii lui. Curăţarea rănilor fusese o operaţie care le făcuse pielea de găină. Deşi cu toţii văzuseră destule grozăvii în ră/hol – chiar şi Roxane, al cărei soţ, Jamie, murise la Namur – totuşi erau îngroziţi de rănile supurânde, de carnea sfâşiată şi mâncată de puroi. Chemaseră la căpătâiul bolnavului un spiţer priceput şi de încredere.

— Crezi că Elizabeth va veni la noapte? întrebă Adam.

— Iar tu crezi că Redmond va reuşi s-o împiedice să vină? i-o întoarse Rohhie. Deşi, probabil, la ora asta pe străzi mişună patrulele.

— Nici eu n-aş avea inima să stau pe o corabie, fără

să ştiu nimic despre soţul meu! declară Roxane, cu glas adânc şi solemn.

Robbie o privi atent, cu chipul scăldat în umbre şi lumini de licăririle fixului. Dar expresia lui rămânea de nepătruns.

— Te-ul dus să-l vezi pe Jamie la Namur, aşa-i?

— Da, răspunse ea.

Amintiri de demult şi vechi dureri se treziseră brusc la viaţă, în prezenţa unui om pe jumătate mort. cum fusese atunci şi Jamie.

Pe chipul Roxanei se citea o tristeţe adâncă şi Robbie se ridică fără o vorbă, mergând să se aşeze lângă ea îi luă cu gingăşientâna într-a sa.

— Im i parc râu eu n-am fost şi eu acolo, să te-a lui! mm mură el încet, numai pentru urechile ei.

Contesa se sprijini de umărul lui şi Robbie îi înconjură umerii cu brutul. Avea nevoie ţie prezenta lui, acum cintl sul lotul gemea sub povara a fi tor amintiri dureroase.

Diplomat. Munro încercă să schimbe cursul discuţiei: cum plănuiau să ajungă în Olanda? Când se întorcea spiţerul? Cum xei reuşi Retimorul s-o aducă pe Elizabeth până în casa Roxanei?

Izbuti să conducă singur conversaţia. scutind-o X Roxane dv obligaţiile ei ţie gazdă. Contesa îi era recunoscătoare. Pentru moment, nu se simţea în stare să facă faţă îndatoririlor mondene.

Curând sosi spiţerul, aducând un săculeţ de prafuri, poţiuni şi alifii. Începu să cerceteze rănile lui Johnnie, în vreme ce toţi ceilalţi îi ascultau cu atenlie explicaţiile şi diagnosticul. Tocmai atunci, afară se auzi zvon de glasuri, vestind sosirea l-lizabethei. Lady Carré alerga pe coridor, urinată de gărzile sale. Uşa se tlâtlu de perete şi în prag se ivi ca, cu ochii măriţi de spaimă.

În astfel de momente, niciunul din cei de fata nu

îndrăzni s-o salute sau să-i spună fără ocolişuri crudul adevăr.

Eliizaheth străbătu încăperea cu paşi grăbiţi, fără a-şi desprinde privirea de bărbatul care zăcea în pat.

Rămase la căpătâiul lui câteva clipe, fericită şi recunoscătoare că, totuşi, trăia. Ochii i se umplură de lacrimi. Atinse încetişor mâna lui Johnnie, de parcă ar fi vrut să se convingă ca nu visează, apoi îşi plimbă degetele prin părul lui. cu grijă să nu-l trezească. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Cu inima strânsă ţie durere, se gândeu ce chinuri groaznice îndurase Johnnie şi ce mult trebuia să fi suferit.

Nimeni nu îndrăzni să sufle o vorbă. Apoi că se întoarse spre cei adunaţi în jurul patului, spunând:

— Vă mulţumesi; că v-aţi pus viaţa în joc. ca să-l salvaţi la timp pe Johnnie.

Rănile nu erau pansate, pentru că orice atingere îi provoca dureri cumplite. Elizabeth putea \etica şi singură în ce stane se găseau.

— Va trăi, murmură ea şi un surâs îi lumină chipul scăldat în lacrimi. Voi avea eu grijă de asta.

Îl st rin se în braţe pe Robbie, apoi pe Roxane, pe Munro. Adam şi Kiimiont. Chiar şi spiţerul şi menajera avură parte de recunoştinţa ei, deşi lui prea ştiau cum să răspundă unei atitudini atât de democratice. După ce-i îmbrăţişa pe toţi – mulţumită şi încrezătoare, de parcă acum, când îşi văzuse soţul în libertate, totul îi părea cu putinţă – se întoarse către spiţer:

— Spune-mi ce trebuie făcut!

Pentru o femeie varc-şi făurise planuri de arhitectură pe vinci ani. care luptase cu un tată tiranic şi supravictuise opt ani în casa familiei Graham, nimic nu era imposibil. Îşi desprinse pelerina de pe umeri şi, aruncând-o pe un scaun, adăugă:

— Vreau să ştiu cum se îngrijeşte un om cu febră. În

plus. trebuie să-l hrănesc bine… încă ceva. să n-aud că-i pui ventuze! Asta ca să ne înţelegem bine de la început.

Glasul ei, tonul sigur şi priceput. Încrezător şi plin de speranţă, ajunse vag la urechile lui Johnnie, care-l auzi ca prin vis şi deschise încet pleoapele, mişvând uşor din buze.

— Bitsy… şopti el, forţându-se să zâmbească.

Elizabeth se răsuci fulgerător şi se repezi spre pat, lipindu-şi obrazul de-al lui.

— Slut aici, murmură ea, cu ochii umezi.

Johnnie îşi coborî pleoapele din nou. istovit de efortul de-a deschide ochii, de parcă ar fi mutat munţii din loc.

— Nu pleca… şopti lordul. Înecreâiul să-şi ridice mâna către soţia lui.

Degetele ei le apucară sirius pe ale lui.

— Rănim eu ţine… îi zise, cu glas mângâietor.

El îşi apăsă uşor degetele pe mâna ei şi adormi din nou.

Capitolul 27

Al

Un următoarea jumătate de oră îşi luară, pe ritul, rămas-bun, şi Elizabeth rămase la căpătâiul bolnavului, având la ordinele ei o armată întreagă de servitori.

Pe la ora trei dimineaţa. Rohhie o conduse pe Roxane în durmitorul ei. Ajunşi în dreptul uşii. amintiţii tăcură câteva momente, copleşiţi de evenimentele din acea noapte şi de sentimentul vieţii trecătoare.

— Îţi mulţumesc c-ai fost aşa de hun cu mine în scara asta, murmură Roxane. Credeam că amintirile de-atunci erau îngropate o dată pentru totdeauna.

Rohhie ridică din umeri.

— Împrejurările sunt aceleaşi. Era firesc să-ţi aminteşti.

Apoi z. Înhi şi dinţii lui albi sclipiră în penumbra coridorului.

— Cel puţin. Elizabeth e optimistă şi gala să ia în primire camera rănitului. Când am ieşit noi, tocmai discuta cu spiţerul dacă să-l trezească sau nu pe Johnnie, ca să-i pună altă calaphtsmă.

— La şi Johnnie sunt o pereche potrivită, spuse Roxane. Amândoi plini de iniţiativă şi cu un fel de-a fi…

— Îmi dai voie să intru? o întrerupse Robbie încet, frământat de eu totul alte gloduri.

Ha se opri în mijlocul frazei, ţinându-şi răsuflarea. Rămase cu ochii la el câteva clipe, cu tot sufletul adunat în privire, apoi şopti:

— Nu.

Se simţise tentată să-i spună „Da!”. Se găsea pe un coridor întunecos, cu mintea bântuită de vechi imagini, alături de un trup tânăr şi vibrând de dorinţă, dar cu spectrul solului mort între ei.

Robbie trase aer în piept, încercând să rămână calm şi curtenitor şi să-şi stăpânească dorinţa arzătoare.

— Atunci, noapte bună! murmură el, atingându-i uşor mâna cu vârfurile degetelor.

Nu îndrăzni s-o sărute. ştia să se înfrâneze atunci când trebuia.

— Mai vorbim mâine dimineaţă, adăugă ea, cu glas gâtuit.

El încuviinţă din cap. simţind că nu era în stare să vorbească. O urinări cu privirea până intră în dormitor. Închizând încet uşa în urina ei.

*

Casa din Caimongate se cufundase în tăcere, după o noapte plină de primejdii şi emoţii. Lordul Ravenshy şi soţia sa se aflau în libertate, ascunşi la loc sigur şi feriţi de zarva ce avea să se iste la vestea evadării lor.

Numai în câteva încăperi continuau să ardă luminările, dar chiar şi acolo, draperii groase le fereau de

ochi străini.

Nimeni dintre cei din casă – printre care şi Roxane – nu icuşca să-şi găsească somnul.

Contesa stătea! într-un jilţ» lângă foc, învârtind între degete un pahar cu vin. Sperase că băutura o va ajuta să adoarmă, dar după primul pahar, înţelese că gândurile nu-i vor da pace. Puse paharul deoparte şi se ridică din jilţ, îndepărtându-se de foc.

Deodată încremeni, cu mâna la gură. cu ochii măriţi ţie surpriză, în timp ce lumina flăcărilor arunca sclipiri pe rochia galbenă de mătase.

— N-am putut suporta să stau departe de tine! spuse Robbie, sprijinindu-se de uşă.

Era îmbrăcat exact ca înainte – sau mai bine-zis, pe jumătate dezbrăcat, aşa cum se întorsese din expediţia de salvare a lui Johnnie. Brusc, o copleşi revelaţia virilităţii lui. Îşi scosese cămaşa, ca să lege rănile lui Johnnie pe drumul de întoarcere, astfel încât Roxane îi putea vedea pieptul gol. sub vesta de piele, descheiată. Lumina focului juca pe trupul lui frumos şi musculos.

Robbie rămase în prag. Penumbra încăperii îl făcea să pară şi mai înalt, iar Roxane simţea că, la simpla lui prezenţă, începea să-şi uite împotrivirea de adineauri.

— De cât timp eşti aici? întrebă ea. de parcă răspunsul lui ar fi ajutat-o să ia o hotărâre.

— Nu de prea mult… După ce ne-am despărţit, am suit în camera mea. cu gând să mă supun dorinţei talc.

— Dar te-ai răzgândit! zise Roxane. neliniştită că inima-i bătea din ce în ce mai tare.

— Nu cred.

— Nu uita că eşti în casa mea, îi aminti contesa, îndreptându-şi spatele, încercând parcă să-l intimideze.

— Ştiu, răspunse el liniştit, aproape fără intonaţie.

— Nu ţi-ai ales bine momentul.

— Ştiu şi asta.

— As putea chema servitorii să te dea afară.

— Ar trebui… murmură el. plecând de lângă uşă şi apropiindu-se de ca Zău c-ar trebui.

Cataramele descheiate ale vestei de piele îi însoţeau fiecare pas cu clinchetul lor. Roxane era fascinată de sunetul acela cadenţat şi de trupul zvelt şi puternic, de muşchii frumos desenaţi, de umerii laţi şi voinici, de pielea lui bronzată, de…

Privirea îi alunecă mai jos, spre pantalonii din piele de căprioară.

Robbie păru să-i ghicească gândul. Îi luă mâna şi şi-o puse pe piept, apăsând-o cu palma lui.

— Ard de dorul tău, murmură el. Atinge-mă, să te convingi.

Deşi aproape dezbrăcat, pielea lui era fierbinte. Mâna Roxanei tremura sub degetele lui.

— Să ştii că mă lupt cu mine… şopti ea, privindu-l în ochi.

— Şi eu. Mi-am spus de nenumărate ori că nu se cade să te tulbur în durerea ta. Totuşi, iată-mă aici: nesăbuit, egoist, nerăbdător, dar deloc dispus să mai accept un nou refuz.

— Nu cumva mă ameninţi? şopti ea, eu tremur în glas.

El răsuflă adânc, închiz. fiul ochii o clipă, apoi spuse, cu o umbră de surâs:

— Probabil că nu.

— Oare asta să fie o aluzie?

Zâmbi provocator, deşi fără voia ei.

El murmură printre dinţi câteva vorbe neînţelese. Nu era obişnuit să-şi înfrâneze dorinţa şi chinul i se părea insuportabil.

— Hai, vorbeşte-mi despre tine! propuse el, luând-o

de mână şi ducând-o spre jilţurile din fata focului. Dar să nu-mi spui că ai douăzeci şi opt de ani şi cinci copii... o preveni el, aruncându-i o privire piezişă... pentru că nu-mi pasă!

Ea încercă să ia loc pe celălalt jilţ, dar Robbie o sili să i se mh*/. e pe genunchi, cu capul pe umărul lui, şi-o înlănţui cu braţul pe după umeri. Apoi, aranjându-i faldurile rochiei, spuse:

— Te ascult.

— Eşti prea uşuratic, începu Roxane, simţind un val de căldură coborând pe şira spinării.

El clătină din cap.

— Sunt cât se poate de serios.

— Astă seară sunt mult prea vulnerabilă... şopti Roxane.

— Am să le ocrotesc cu braţele mele.

— Mânc dimineaţă o să-mi pară rău de ce-am făcut.

— Voi avea eu grijă să nu-ţi pară.

— Ce vor spune servitorii?

Robbie o privi pe sub sprâncene, cu un aer neîncrezător.

— Găseşte un motiv mai bun!

— Mă doare capul, zâmbi Roxane.

— Şi asta se rezolvă, replică el, cu o convingere de nezdruncinat. Bun, acum dac-ai terminat cu pretextele...

Îşi strecură mâna dreaptă pe sub picioarele ei.

— Aşteaptă.

Robbie, care voise s-o ridice în braţe, se opri.

— Ştii şi tu că nu-i bine ce facem.

Robbie avea numai optsprezece ani – vârstă la care puţin îi păsa de prudentă.

— Dacă asta-i tot ce-aveai de spus! surâse el, amuzat.

Se ridică, ţinând-o în braţe fără efort.

— Am să încui uşa, în caz că unii se trezesc mai

devreme… Sau să nu intre servitorii, adăugă el, râzând cu subînţeles.

— Mă simt vinovată, şopti Roxane, cu capul pe umărul lui, în timp ce Robbie răsucea cheia în broască. Nu ştiu ce să zic… Nu sunt hotărâtă…

— Ştiu.

O ţinu o clipă strâns lipită de pieptul lui, apoi o sărută pe vârful nasului.

— Îndată ai să te simţi mai bine.

— Puşti încrezut ce eşti! murmură Roxane, dar în ochii albaştri se aprinsese o lumină nouă. iar braţele ei înlântuiau strâns gâtul lui Robbie.

— Sunt tot numai văpaie… şopti tânărul. Ard…

Se îndreptă grăbit spre pat, nestiiiul dacă mai avea putere să reziste, dacă se mai putea stăpâni să nu se năpustească asupra ei. O aşează încetişor pe pat şi. scoţându-i pantofii de mătase, se aşează cu blândeţe peste ea.

— Cizmele… îi aminti Roxane, grijulie ca o mamă.

— Mai târziu… gâlli Robbie, lăându-se greu pe trupul ei, ca să-l simtă cât era de excitat.

Îşi lipi buzele de-ale ei şi limba lui fierbinte îi stârni în tot trupul valuri de căldură. Roxane simţi un fior rece, dud Robbie îi ridică nerăbdător faldurile rochiei, începând să-şi descheie pantalonii. În clipa când o pătrunse, se întrebă de ce-l refuzase atâta timp.

Uitase cât era de tumultuos şi de năvalnic, cât de grăbit şi de neîndurător în tinereţea lui. Uitase ce înseamnă să se umple de el şi să se lase cotropită de plăcerea simţurilor. Uitase cât era de însetat de dragoste şi cât de nepotolit în dorinţa lui.

Târziu, spre dimineaţă, când îi mărturisi şi lui Robbie aceste gâtuluri, el răspunse:

— N-ai *vrut* să-ţi aminteşti.

Stăteau culcaţi în pat şi degetele lui îi mângâiau sânii în cercuri din ce în ce mai largi. Roxane gemea de plăcere, urcuindu-şi spatele.

— Dar de data asta, n-am să te mai las să uiţi!

Mâna lui coborî pe pântece, apoi mai jos, şi Roxane îşi ridică soldurile, chemătoare.

— Noaptea asta ai s-o ţii minte cât vei trăi… supli el, strecuriinlu-şi degetele înlăuittrul ei.

*

A doua zi de dimineaţă, când Robbie o trezi eu sărutări, Roxane înţelese – în ciuda oricărei raţiuni şi-a oricăror teprosuri – că după ani şi ani de zile, se îndrăgostise din nou. Descoperirea o umplu de groază.

— Trebuie să pleci, murmură ea, înspăimântată.

Cum să facă faţă acestei noi situaţii. Era cu neputinţă, lie la moartea lui Kilmarnock se obişnuise să ducă o viaţă tihnită. O nouă dragoste ameninţa să-i alunge liniştea câştigută cu atâta trudă şi să tulbure tra ipl fără griji al copiilor ei. Pe urmă. ruşinea? Toată lumea va cleveti pe socoteala lor. O diferenţă de zece ani! Era cu mult prea mult!

— Vrei o cacao la micul dejun? o întrebă Robbie, atingându-i obrazul cu buzele.

— Nu poţi rămâne. N-aş fi în stare să fac fată…

— Scandalului?

— Da.

— Mă îmbrac ceva mai târziu. Iar pe tine te voi asista în timp ce-ţi faci toaleta de dimineaţă. Nu plec nicăieri.

— Doamne Dumnezeule!

— Te-am iubit încă din noaptea aceea din vara trecută…

— Nu, nu, să nu spui asta!

Robbie îi prinse capul în palme, silind-o să-l privească în ochi.

— Uită-te la mine! zise el hotărât. Nu plec nicăieri, înţelege că te iubesc. Sunt aici şi rămân aici. Degeaba te prefaci, degeaba încerci să te minţi. ştiu bine ce-i în gândul tău. Noaptea trecută mi-ai mărturisit că mă iubeşti şi tu.

Ea încercă să scape din strânsoarea lui.

Robbie o privi pătrunzător.

— Îmi amintesc perfect cuvintele tale.

— Nu! tipa ea. alarmată şi deznădăjduită.

El zâmbi.

— Poate de data asta n-ai să-mi mai înapnic/i toate darurile, a sa cum ai făcut vara trecută.

— Oh, Robbie!

Ochii Roxanei se umplură de lacrimi.

— Nu trebuie! Vom ajunge de râsul tuturor. Te pripeşti! De ce să nu ne bucurăm doar de…

— Doar de plăcerea cărnii? întrebă el scurt, aruncându-i o privire tăioasă.

Brusc, îi dădu drumul şi se trase deoparte, cu braţele sub cap. cu ochii utintiti asupra baldachinului.

— Le spui „Te iubesc! – tuturor bărbaţilor cu care faci dragoste?

— Pentru mine nu există „bărbaţi”.

El întoarse capul, privind-o cu răceală.

— Nu zău! exclamă cu insolentă. Vrei să spui că, după Kilmarnock. În viaţa ta n-a fost decât Johnnie?

— Bineînţeles că nu.

— Întocmai! A intervenit acea noapte când marea ţi-a stârnit pornirile amoroase. Şi în afară de mine, cu câţi te-ai mai culcat?

— Nu sunt obligată să-ţi răspund.

— Atunci vreau măcar să ştiu dacă tuturor le-ai spus „Te iubesc!”, murmură Robbie, abia stăpânindu-şi mânia.

La început. Roxane rămase tăcută, străduindu-se să lupte cu propriile-i sentimente. Dar Robbie continua s-o

fixeze cu o privire arzătoare şi. până la urmă, ea răspunse sincer:

— Nu.

— Nu te-am auzit, insistă Robbie, aproape cu asprime.

— Nu! strigă Roxane, furioasă pe încăpăţânarea cu care tânărul îi răsturna toate rânduielile vieţii tihnite de până atunci. Acum eşti mulţumit? Îţi pare bine? Da. te iubesc! Iar tu mă vei distruge şi pe mine, şi pe copiii mei. Am să ajung batjocura lunii or şi subiect de hârtii i la toate reuniunile mondene. Înţelegi ce ispravă ai făcut venind aseară în dormitorul meu, deşi ţi-am interzis, şi vârându-te în patul meu, eu toate că eu mă iniHHriveam? Sper că eşti mulţumit de ce-ai realizat!

— Întotdeauna ţipi în halul ăsta? întrebă Robbie liniştit. I.u. i-a se lăsa impresionat de izbucnirea ei.

— Întotdeauna! răbufni Roxane, roşie la fată de nimic. Acum te rog să pleci.

El se mărgini să zâmbească, privind-o eu ochi jucăuşi.

— Sunt un bărbat îngăduitor.

— Eşti un copil.

— Nu pentru multă vreme, replică el liniştit şi sigur pe sine. fără a se lăsa antrenat de izbucnirea Roxanei.

La treisprezece ani. citul plecase la colegiu, se pricepea deja să mânuiască armele, să călărească şi să curteze o femeie. Hdinhurgh-ul, şi mai târziu Utrechi-ul şi Parisul. Îl scoliseră pe mai departe într-ale ştiiutei şi-ale viciului. deopotrivă.

— Dacă toiul e o chestiune de orgoliu, află că nu mă interesează câţi ani ai.

— Acum nu, dar mai târziu? Nu ştiu dacă voi avea curajul să suport toate aluziile şi zâmbetele ironice ale celorlalţi. La început credeam că du, dar acum, când perspectiva e pe cale să devină realitate, nu mai sunt a sa

de sigură.

— Pune problema şi altfel… Copiii îl plac pe Johnnie, întotdeauna l-au considerat un fel de unchi… Iar acum chiar asta se va şi întâmpla…

— Nu mă pot *mărim* cu tine!

şi o simplă legătură amoroasă i-ar fi dat destulă bătaie de cap. Totuşi, mulţi ar fi înţeles nevoia de-a avea alături un bărbat mai tânăr. Dar *măritişul*!

— Cu neputinţă! întreaga Scoţie va vorbi despre viaţa noastră conjugală.

— Doanme. Roxie, dar ce importanţă are?

— Habar n-ai tuf

— Se pare că nu. Atunci de ce nu-mi spui?

— Ţi-aduci aminte clini lady Keir s-a măritat cu tânărul preot de pe domeniul ei?

— Nu.

— Ei Muc, timp de un an după căsătorie nu s-a glumii decât pe scama diferenţei ţie vârstă dintre ei şi despre însuşirile lui „divine”.

— Draga mea. nu vreau să discutăm nici despre vârsta ta, nici despre alte chestii de-astea, pentru că – îţi spun cu mina pe inimă – nu dau doi hani pe ele. Nu mă interesează! Aş vrea să gâiuleşti şi tu la fel. Oricum, până la vară voi fi plecat din tară, aşa că vei avea tot timpul să te răzgândeşti.

— La fel şi tu! replică Roxane, înălţând din sprâncene.

— Întocmai.

— Ştiu că de fapt, spui numai într-o doară.

— Iisuse, cât eşti de cârcolaşă!

— Poate, până la urmă, îţi vei da seama că nu mă iubeşti, spuse ca îmbufnată.

— S-ar zice că-ţi pare rău, vorbi el cu blândeţe.

— Sigur că-mi pare!

— Atunci să încerc să te mai consolez… urmă Robbie, pe un ton insinuant şi plin de făgăduinţe.

— Dar n-ai de gând să faci ceva, afurisitule? se răsti ea, ridicându-se brusc în capul oaselor şi fulgerându-l cu privirea.

Părul roşcovan îi cădea în valuri pe umeri.

El deschise încet pleoapele, măsurând-o printre genele lungi şi negre.

— Asta aştept şi cu…

Eaizbucni în râs, ridicându-şi braţele spre ceruri.

— Mă dau bătută.

El se întinse alene, murmurând:

— Era şi timpul.

— Apoi buzele senzuale se destinseră într-un zâmbet.

— Acum să vedem cum stăm cu părerea aia de rău…

Capitolul 28

— Îţi simt parfumul… se auzi o şoaptă uşoară ca o adiere.

Elizabeth deschise ochii. Aţipise pe marginea patului lui Johnnie. Întoarse capul către soţul ei, dar el zăcea culcat, cu ochii închişi, respirând încetişor. Elizabeth adormi din nou, istovită de noaptea de veghe petrecută la căpătâiul lui Johnnie.

După câtva timp. Johnnie îşi ridică pleoapele şi Şi roti încet privirea, străduindu-se să vadă de unde venea parfumul atât de cunoscut. Unde era? Parfumul ei îi umplea nările. Deodată o zări şi o imensă bucurie îi inundă sufletul.

— Bitsy… şopti ceva mai tare.

Ea tresări şi, prinzându-i privirea aţintită asupra ei, scoase un ţipăt fericit.

Johnnie încercă să întindă mâna către ea.

Elizabeth sări în picioare şi, într-o clipă, ajunse lângă el, prin Zându-i degetele într-ale ei, vrând să-i dea viaţă şi putere din viaţa şi puterea ei, într-o divină regăsire a sufletelor lor, îngemănate într-o singură iubire. Se aplecă şi-l sărută încetişor, Johnnie era culcat pe burtă, cu obrazul sprijinit în perne.

— Arăţi minunat! murmură ea, în culmea fericirii, uitând de starea lui precară.

O clipă ochii lui îşi regăsiră sclipirea de altă dată, de parcă ar fi fost la fel de zdravăn şi în putere ca înainte.

— Mi-a fost dor de tine.

Elizabeth se sili să-şi înghită lacrimile la gândul suferinţelor îndurate de Johnnie numai din dragoste pentru ea.

— N-aiu să te mai las să pleci de lângă mine.

— Suntem în siguranţă? întrebă el, începând să-şi amintească frânturi din cele întâmplate.

— Ne aflăm în casa Roxanei.

— Bine, surâse lordul. Atunci, sărută-mă… De o sută de ori.

Ea se grăbi să-i îndeplinească dorinţa, începând să-l sărute cu dragoste şi tandreţe. Aşa îi găsi Munro, care se trezise mai devreme, ca să vadă ce face Johnnie. Arhitectul veni la marginea patului, astfel încât să fie în raza vizuală a vărului său, şi începu să-i povestească cu lux de amănunte ce se petrecuse cu o noapte în urmă.

— Cât timp crezi că mai poate rămâne *Trondheim* ancorat la târlit? întrebă Johnnie, când Munro îşi încheie relatarea.

— Azi-dimineaţă a ridicat ancora. Englezii răscolesc întreg ţinutul în căutarea voastră. Corabia era încărcată cu marfă, aşa că n-a mai putut rămâne.

— Asta înseamnă că are nevoie de opt zile să se întoarcă de la V’cerc.

— Sau două săptămâni… La vremea asta a anului, pe mare se stârnese furtuni.

— Atunci nu-i nevoie să mă dau jos din pat în dimineaţa asta, zise Johnnie, cu chipul luminat de un Zâmbet.

— Mai aşteaptă o zi-două! îl sfătui Munro, răspunzându-i la surâs.

*

Totuşi, în dimineaţa următoare, Johnnie insistă să fie ajutat să se asc/. e într-un jilţ. Doi oameni îl sprijiniră să se tragă până la marginea patului, unde rămase cââcvu minute.

(lina cărui puiu să-şi descicsteze dinţii. de efort şi durere. Cu îi lintea şi obrazul bmhonite de sudoare, se strădui să păţească pula la jilţul cel mai apropiat, unde se aşează, ţinându-se de braţele de lemn.

Trecură mai multe minute până când obrazul palid începu N.îşi recapete culoarea. Încet-încet, respiraţia reveni la normal, lolmnic îşi ridică ochii albaştri spre chipurile neliniştite din unul lui şi murmură:

— Nu vă temeti, n-am să leşin…

Încercă să zâmbeuscă.

— … cel puţin, nu în următoarele cinci minute. Ce zic doctorii mei. nu mi-ar prinde hiine un pahar de vin?… Pentru vă sincer să fiu, l-aş prefera de-o mie de ori morfinei.

Şase oameni se repeziră în acelaşi timp să-i împlinească dorinţa. În câteva momente, Johnnie îşi muie buzele într-un pahar de vin de soi.

Se înzdrăvenca văzând cu ochii, ajutat de puterea tinereţii. Spiţerul adus de Roxane se pricepea ca nimeni altul la ierburi tămăduitoare. Deseori era chemat să panseze răni provocate în duel şi ştia cum să îngrijească trupuri grav vătămate.

Roxane continua să se arate în lume, deşi nu prea

des, ca să nu atragă atenţia asupra locuinţei ei. Reuşise să scape de contele de Brusisson în cele câteva ocazii când îl întâlnise în societate, cerindu-şi scuze că nu putuse să-l primească aşa cum se înţelese seră, pe motiv că avusese copiii bolnavi.

În public îi era uşor să-i stăvilească zelul, pentru că niciodată nu rămâneau singuri, fiind nevoiţi să se mărginească la o conversaţie politicoasă. Copiii fuseseră trimişi pe ascuns la una din proprietăţile din provincie, încă de-a doua zi după sosirea lui Johnnie. Deşi cei mari pricepeau subtilităţile politicii şi necesitatea de-a păstra tăcerea, cei mici nu înţelegeau ce înseamnă discreţia. Prietenilor lor li se spusese pur şi simplu că erau bolnavi.

Totuşi. Roxane nu voia să admită nicio clipă că-şi trimisese copiii de-ucasă pentru că era îndrăgostiţii nebuneşte de tânărul ei amant.

Aproape tot timpul rămânea închisă în dormitor cu Robbie, deşi deseori veneau să servească prânzul în apartamentul rezervat fraţilor Ravensby. Toată lumea îşi dăduse seama că era ceva serios între ei. deşi niciunul nu-şi dezvăluia sentimentele în public. De multe ori, uitau că sunt şi alţii de fată şi se lipeau unul de altul, cu acel superb abandon al îndrăgostiţilor. Erau o pereche uimitoare: semănau nespus de mult unul cu altul, aproape s-ar fi zis că sunt frate şi soră. Amâikloi aveau aceleaşi trăsături de o frumuseţe clasică, deşi Roxane avea ochii viorii şi părul ca o flacără, iar Robbie – ochi negri şi păr castaniu-roscat, deşi pielea Roxanei – trandafirie ca petalele unei flori de seră – contrasta puternic cu trupul lui Robbie, ars de soare şi de briza mării.

Şi pasiunea lor era aceeaşi: sinceri şi fără fereală, amândoi se închinau deopotrivă zeiţei dragostei.

*

Într-o noapte, când Elizabeth adormise, jar Roxane era plecată, Robbie umbla de colo-colo, neliniştit,

aşteptându-i întoarcerea.

— O iei şi pe Roxane în Olanda? îl întrebă Johnnie.

— Nu.

— Atunci, nu-i ceva serios între voi?

Părea surprins. Aparentele îl îndemnau să creadă cu totul altceva.

Robbie se opri în loc o clipă, cu ochii ţintă spre fratele său, care stătea într-un jilţ, lângă foc.

— I-am spus că ne întoarcem la vară. Oricum nu poate pleca, din cauza copiilor. Între mine şi Roxane e ceva cât se poate de serios. Şi te rog să nu-mi vorbeşti de diferenţa de xirsia dintre noi, pentru că nu mă interesează.

— Nici n-aveam de gând.

koxuite era mai mare chiar şi decât el. şi totuşi. Johnnie linca nespus la ea.

— Să ştii că s-ar putea să nu pe întoarcem la vară. E posibil să lipsim mai mult.

Robbie l acu o grimasă de nemulţumire şi se prăbuşi pe liftul cel mai apropiat.

— Orice s-ar întâmpla. mormăi el. eu mă voi întoarce mai devreme şi voi hotărî împreună cu Roxane ce-avem de făcut.

— Pari foarte sigur pe sentimentele tale.

— Tocmai tu vorbeşti, care te-ai însurat eu fala lui Harold Godfrey!

— Ai dreptate, Iartă-mă.

— Doamne, exclamă Robbie, oare va dura chiar *unt* de mult până ne vom recăpăta domeniile?

Nerăbdător şi neobişnuit să fie împiedicat în planurile sale. fusese ceva mai optimist.

— Queensberry e sprijinit de Curte. Totuşi, noi deţinem poliţe de la fiecare om înstării din Scoţia. Tot noi facem comerţ în numele lor şi le administrăm creditele în Europa. Iar de când hântuie mările corsarii francezi, preţul

poliţelor a crescut până la nişte sume incredibile… surâse Johnnie. Tot noi le controlăm şi volumul mărfurilor. Pe zi ce trece, sporesc şi şansele de a-i vedea ruinati4X).

— E avantajos să fii bancher european pentru cea mai mare parte a Şcoliei, murmură Robbie. Negoţul şi legăturile bancare ale fraţilor Carré se întind de la Paris şi Bordeaux până la Londra, Edinburgh. Amsterdam, Hamburg, Danzig şi Stockholm.

— Nu uita că finanţăm şi o pane din regimentele scoţiene care luptă alături de Marlborough. Coutts a făcut clară tuturor pu/uia mea: doresc ca pl nu într-o luna să fie înaintată o pe itic urgenta către Consiliul de Coroană.

— Însă tot vor trebui să fixeze o dată pentru proces, oftă Jtohhie. Şi dracu’ ştie cât va mai dura şi asta!

— Nu-i neapărat nevoie. Consiliul de Coroană poate renunţa la proces. Fără proves, nu va fi nici condamnare, iar Queensberry va fi silit să părăsească Goldiehouse. Dar mai rămâne Godfrey.

Glasul lui Johnnie deveni calm şi măsurat.

— Pe el am să-l omor.

— Şi Elizabeth?

— Nu i-am vorbit despre intenţiile mele şi nici n-am de gând s-o fac. Indiferent ce crede ca Godfrey e prea primejdios pentru familia mea. Cine ştie ce-ar puţea face şi cu copilul nostru!

— Poate că, totuşi. Elizabeth nu va afla.

Johnnie ridică din umeri.

— Depinde de ocazia ce mi se va ivi.

— Oricum, după ce-ţi recapeti pământurile…

— Şi titlul…

— Aşadar, probabil vara viitoare.

Johnnie schiţă un surâs necruţător.

— Nu-i aşa că ţi-ar face plăcere?

*

Următoarele zile petrecute în casa contesei de Kilmarnock fură liniştite şi lipsite de griji. Starea sănătăţii lui Johnnie se îmbunătăţea văzând eu ochii. Elizabeth se apropia de sorocul când avea să-şi aducă pe lume copilaşul, iar Robbie şi Roxane se închideau în universul unu descoperit al iubirii lor.

Într-o după-amiază însorită de martie, vasul *Trondheim* îşi făcu apariţia în portul Leith.

Oaspeţii din palatul Kilmarnock se pregătiră de plecare.

Capitolul 29

Xaniu! şi descărcarea mărfurilor durară vreo câievu zile, astfel că viitorii pasageri avură răgazul necesar ca să se pregătească de călătorie. Pe vas se aduseră provizii suficiente, ha chiar se făcură aranjamente să fie însoţiţi la bord ele un medic şi de o moaşă. Deşi Johnnie se înzdrăvenea pe zi ce trece, totuşi nu-şi recăpătase forţele pe de-a întregul, iar Elizabeth număra zilele până la naştere, socotind că pruncul ar fi putut veni pe lume chiar înainte de sosirea la Rotterdam.

Roxane continua să-şi facă apariţia la toate evenimentele mondene la care nu putea refuza o invitaţie. În noaptea dinaintea plecării vasului *Trondheim* fusese poltită la cină în casa contesei de Sutherland, o veche prietenă de-a ei. care sărbătorea logodna fiicei celei mari. Roxane intenţiona să rămână doar la masă. scuzându-se din vreme de la balul unde erau invitaţi o sumedenie de oaspeţi. Tocmai aştepta să-i fie adusă trăsura, ca să plece acasă, citul din altă caleaşca descinseră Harold Godfrey şi ducele de Queeusberry.

Nu avea cum să-i evite şi nici n-ar fi îndrăznit, pentru a nu trezi bănuieli. Deşi căutările înverşunate din primele zile de după evadarea lui Johnnie se mai potoliseră, lotuşi, lordul de Raxensh) era dat în urmărire. Prin urmare, Roxane nu păşi altceva mai bun de lacul decât să le surâdă

cât mai graţios.

— Şi dumneata ai sosit tot acum? întrebă Queensberry, aplecându-se să-i sărute mina.

— De lupt, tocmai plecam! răspunse Roxane. Copiii sunt bolnavi, dur îi promisesem contesei că voi veni la cină.

— Păcat! spuse ducele, îndrepiându-şi brusc atent ia spre unul din slujitori, care-i făcuse semn, arătâiul spre un grup de oaspeţi, aliaţi în capul scărilor. Îmi pare rău că va trebui să ne lipsim de plăcuta dumitale companie. Şi-acum, contesă, te-aş ruga să mă scuzi! adăugă el. Văd că Fenton e foarte agitat.

Schiţă o plecăciune şi se îndepărtă.

Harold Godfrey nu-l urmă, ci rămase pe loc: înalt, voinic, sfredelind-o cu privirea.

— Contesă, ai reuşit să mă eviţi timp de mai multe zile.

În glasul lui se ghicea o mâme abia reţinută. Obrazul îi era la fel de roşu ca şi haina de damasc, împodobită cu dantele.

— Nu te-am evitat, Godfrey. Copiii mei sunt bolnavi, astfel că nu primesc vizite.

Se înfăşură şi mai strâns în pelerina de catifea. Într-un gest instinctiv de apărare.

— Dar dumneata ieşi din când în când, declară el supărat. De ce nu vii la mine?

— Îmi pare rău, răspunse ea. făcându-se că nu ia în seamă o asemenea grosolănie. Dar pe moment, timpul meu e foarte limitat şi mă preocupă doar strictul necesar. Cu cinci copii bolnavi de variolă[12], bineînţeles c-am renunţat la

12 Deşi variola era o boală de temut, cu o rată a mortalităţii extrem de crescută, lumea nu cunoştea mare lucru despre riscurile contaminării. Aşadar, prezenţa Roxanei la reuniunile mondene nu era considerată primejdioasă pentru ceilalţi oaspeţi.

La începutul secolului al XVIII-lea, lordul Lovat scria agentului

multe din angajamentele mele mondene. Poate mai târziu.

— Poate că-ţi vei face timp chiar acum! zise el, apucându-i braţul ca într-un cleşte.

— Îmi displace violenţa, Godfrey! spuse încetişor Roxane, privindu-l fix cu ochii ei violeţi. Te rog să-mi dai drumul, altfel strig după ajutor.

El o mai reţinu o clipă, vrând să-i dea a înţelege cine era stăpânul, apoi îi dădu drumul, murmurând cu prefăcută blândeţe:

— Sunt pe punctul să-mi pierd răbdarea, doamnă.

— Ba ai s-aştepţi, Godfrey! replică Roxane, abia stăpânindu-şi mânia. Ai s-aştepţi cât voi vrea eu.

— Vom vedea! răspunse el scurt, privind-o cu ochi

---

său din Edinburgh:

«Toată săptămâna casa mea a fost plină de invitaţi. În plus, fiul meu e bolnav de variolă, astfel încât n-am găsit răgazul de-a răspunde scrisorii dumitale de afaceri.»

Însuşi faptul că scrisoarea s-a păstrat dovedeşte că nici agentul nu-şi făcea mai multe griji decât oaspeţii din casa lordului. Există însemnări atestând că, uneori, mamele îşi luau cu ele copiii când mergeau să viziteze vreo rudă bolnavă de variolă, neştiind că aceştia riscau să se molipsească.

Pe de altă parte, existau şi persoane care intuiau pericolul contaminării. Atunci când unicul fiu al ducelui de Marlborough – Jack – s-a îmbolnăvit de variolă la Cambridge, în 1704, mama sa şi cele două surori s-au grăbit să ajungă la căpătâiul lui.

Ducele de Marlborough, care *nu* era bolnav, a rămas la Londra, aşteptând cu nerăbdare veşti. Iată ce-i scrie soţiei sale:

«Sper că doctorii Haines şi Coladon au ajuns la voi în dimineaţa asta. Sunt atât de neliniştit de starea sărmanului nostru copil, că nu-mi mai găsesc locul. Mă rog la Dumnezeu să vă dea tăria de-a înfrunta această încercare. Dacă tu crezi că se poate face ceva, dă-mi de ştire. La fel şi dacă îţi închipui că prezenţa mea acolo ar putea fi de vreun folos. Sper să primesc veşti cât mai curând posibil, pentru că gândul meu e numai la Cambridge. Doctorii au trimis şi medicamente. Aştept cu nerăbdare noutăţi.»

Dar totul a fost zadarnic. Jack a murit la 20 februarie 1704, chiar când tatăl său, chemat de Sarah, sosise în sfârşit de la Londra. Ducele a ajuns când fiul său era pe moarte, în ciuda riscului de contaminare.

cenuşii şi reci, pe sub peruca pudrată.

— Întocmai, întări Roxane, înfruntându-i cu mândrie privirea.

Apoi, înclinând uşor din cap. porni grăbită către uşă. fără să-i mai pese dacă o aştepta sau nu trăsura, indignată la culme de brutalitatea şi vulgaritatea lui. Lua-i-ar dracu' pe englezi! Şi pe Queensberry, cu manierele lui cu tot! Se saturase pânuân gât de oameni fără Dumnezeu.

*

În seara următoare, pe când Roxane scria câte va îi tuluri pentru copiii ei. În salon îşi făcu apariţia Johnnie. Contesa rămase surprinsă văzându-l. Aşadar, coborâse singur scara. Dar deşi se însănătoşise repede, totuşi încă era destul de slăbit.

Îi zâmbi, ridicând ochii de pe scrisoare.

— Ai coborî! singur trei muluri de scări.

— Aşa se pare.

Întinse o clipă braţele în faţă. Încă nu-şi revenise la greutatea obişnuită, era mai slab ca înainte, dar zâmbetul îi rămăsese acelaşi.

— Eşti gata de plecare?

Pentru călătorie Johnnie îmbrăcase o haină de piele roşcată şi-şi atârnase spada la şold.

— De cum se întorc ceilalţi. Au aşteptat să se întunece, va să mai facă unele târguieli de ultimă oră.

Johnnie străbătu încăperea luminată de sfeşnice şi se aşează pe canapeaua cu spătar înalt, din fata ei.

— Înainte tic-a pleca, am ţinut să vin la tine şi să-ţi mulţumesc.

— Te-am ajutat din toată inima, zâmbi conteste. A fost o plăcere să-i las pe Queensberry şi pe Godfrey cu buza umflată.

— Robbie mi-a spus că nu vrei să vii cu noi în Olanda.

Ea puse pana de scris pe masă şi-şi încrucişă mâinile

pe biroul sculptat.

— Deocamdată nu mă pot gândi la asta. din cauza copiilor – deşi, dacă aş fi în toate minţile, n-ar trebui să mă gâtulesc deloc. Robbie e mult prea tânăr.

Ridică ochii spre Johnnie, privindu-l cu o expresie meditativă.

— E o nebunie să mă las dusă de val în felul ăsta.

— Acum un an, probabil ţi-aş fi dat dreptate. Pe-atunci nu înţelegeam că există şi o altfel de plăcere decât cea fizică. Dar dacă ţii la el, nu mai e o nebunie. Doamne, Roxane, sunt convins că şi tu, şi eu putem face deosebire între şi *umor*. De ani de zile practicăm una şi ne ferim de ciâalaltă.

— Pentru un bărbat e altceva. Femeia vrea bărbatul ca pe un fel de premiu, obţinut tot atât de uşor ca o bijuterie mult-visată.

— As a ai vrea să faci şi tu cu frate-meu? râse Johnnie.

— Să-ţi spun drept, da! zâmbi Roxane. Mi-ar fi atât de simplu! L-aş adăuga colecţiei mele de bărbaţi şi l-aş privi doar când aş avea chef.

— Numai că tu-l iubeşti! adăugă Johnnie încetişor.

— Aici se încurcă lucrurile. El n-ar fi la fel de blând şi de supus ca o fată de vârsta lui, aşa-i?

Johnnie începu să râdă.

— Din câte-l cunosc eu pe Robbie, cu greu i s-ar potrivi u astfel de descriere.

— Vezi în ce situaţie mă aflu? oftă ea, rezemându-se de spătarul jilţului.

— N-ar trebui să te frământi prea mult, dacă nu-i vorbă decât de ochii lumii.

— Nici eu n-aş fi crezut să fiu aşa timidă şi temătoare. Sunt de-a dreptul surprinsă.

— Eşti o femeie frumoasă şi obişnuită să fie curtată,

muimură Johnnie, admirându-i tenul alb, părul arămiu şi trupul frumos, înveşmântat în catifea genoveză de culoare verde. Ironiile celorlalţi ar fi ceva nou pentru tine. Dar gândeşte-te, draga mea, de îndată ce ne vom lua înapoi averea de la Juccnsberry, ne vei avea alături, pe mine şi pe Robbie, şi atunci să vedem cine-ar mai îndrăzni să râdă.

— Pe urmă, şi copiii ar trebui să îndure aceeaşi baljtkură, \v încruntă Roxane.

— W Te referi cumva la copiii pe care îi cunosc şi cu atât de bine? Cei care de zece ani de zile au pus la încercare răbdarea, rezistenta şi priceperea unei armate de tutori, guvernante şi maeştri de dans? Niciixiată n-am avut impresia i ar fi din cale-afară de sensibili.

— Vrei să spui că sunt nişte draci împieliţaţi? zâmbi ea, amuzată.

— Dar nişte draci adorabili… râse Johnnie. Da! De asta ne-am şi împăcat atât de bine împreună.

Tăcură amândoi şi Roxane începu să-şi strângă ustensilele de scris de pe birou. Într-un târziu, vorbi cu un fel de teamă:

— Robbie vrea să ne căsătorim.

— Ştiu.

Johnnie îi înţelegea temerile. Şi Cl descoperise de curând i e înseamnă dragostea adevărată.

— Am încercat să-i suit din cap ideea asta, dar degeaba.

— Te iubeşte, aşa că n-are de ales. De ce nu te măriţi cu el?

— Va să zică, îi ţii partea, acum c-ai înţeles ce bună e însurătoarea.

— Îi ţin partea – şi încă din tot sufletul. Dar numai dacă îl iubeşti şi tu. Află că nimic nu-i mai frumos decât o căsătorie bazată pe dragoste adevărată.

— Vorbeşti din experienţă.

— Şi mă adresez unei femei eu experienţă. Spune sincer.

Roxie, nu-i pentru prima oară de la moartea lui Jamie că eşti din nou fericită?

Ea îl privi câteva clipe, eu pupilele sclipind în lumina lumânărilor, apoi încuviinţă, dând din cap.

— Mă simt vinovată pentru că mă simt vinovată c-am uitat de moartea lui Jamie. Dar sunt îndrăgostită nebuneşte, ca la şaisprezece ani.

— Măcar ştii ce se întâmplă cu tine.

— Spre deosebire de tine, care nu ţi-ai dat seama c-o iubeai pe Elizabeth.

— Am înţeles abia tind ea era pe punctul să se mărite, cu un altul.

— Prea mult te-ai ferit de însurătoare cu să-ţi schimbi dintr-odată toate obiceiurile.

— M-am ferit şi de tine?

— Nu, surâse ea, dur nu uita că nici eu nu umblam să pun mâna pe tine.

— Ah! exclamă el, privind-o atent pe femeia cu care împărţise atâtea ceasuri de plăcere. De asta ne-am împăcat atât de bine.

— A fost un joc minunat, Ravensby.

— Da, şi-ţi mulţumesc şi pentru asta! şopti Johnnie. M-a bucurat să-mi fii prietenă, aşa cum mă va bucura să te am cumnată. Apropo, adăugă el, n-ar fi rău să ai pregătită rochia de mireasă pentru la vară, fiindcă Robbie n-are de gând s-aştepte decât până în iunie.

— Iar eu va trebui să mă supun dorinţei lui?

Johnnie îşi ridică palma, parcă vrând să se apere de înverşunarea din glasul. ei.

— Pe mine să nu mă amesteca în treaba asta, draga mea. N-am făcut decât să-ţi spun ce-şi doreşte Robbie.

Îşi îndreptă privirea spre fereastră. Jos, în stradă, se

auzi tropot de cai şi zgomotul unor roti de trăsură.

— Aştepţi oaspeţi?

lia îşi încordă auzul.

— Nu-mi dau seama cine-ar putea să fie.

Apoi, ridicând din umeri:

— Samuel are poruncă să nu primească pe nimeni. O U-i întoarcă de la uşă.

Câteva clipe mai târz. În, la urechile lor ajunse un glas supărat de bărbat, precum şi frânturi din vorbele politicoase ale lui Samuel.

— Vreun admirator nemulţumit? o întrebă zâmbiiul Johnnie.

Stătea tolănit pe canapea, ca de atâtea ori în trecut. O îi acţiune de secundă, Roxanei îi trecu prin faţa ochilor o veche imagine: camera tăcută, luminată de sfeşnice, şi trupul înalt şi zvelt al lui Johnnie, pe care-l cunoştea atât de bine.

— Nu cred să am admiratori nemulţumiţi! replică ea, eu un surâs cochet.

— Probabil că nu! încuviinţă Johnnie, amintindu-şi farmecele Roxanei.

Zvonul de glasuri contenise.

— Se pare că Samuel s-a descurcat până la urmă, spuse contesa, lăsându-se pe spate în jilţ.

Johnnie, care nu auzise trăsura îndepărtându-se, stătea i u urechile la pândă.

— Ce fac copiii? întrebă el, ca să abată atenţia Roxattei.

— Le place grozav să stea la ţară. Tocmai le scriam, că Mi-i anunţ că voi veni să-i iau acasă.

Brusc, privirea ei se îndreptă spre uşă. Răsună zgomotul unor paşi cadenţaţi, care se apropiau de salon, însoţiţi de protestele lui Samuel.

— Oricine-ar fi fost, a trecut de Samuel, zise cu

indiferenţă Johnnie, ascultând cu atenţie, la fel ea şi Roxatte.

Uşa salonului se dădu de perete şi Roxane îşi duse mâna la gură, oprindu-şi un ţipăt de spaimă.

— În sfârşit, contesă, te găsesc acasă.

— Iertaţi-mă, my ladyî se scuză Samuel, rămas la un pas în spatele lui Harold Godfrey, roşu la fată şi disperat că nu putuse respecta porunca stăpânei sale. Nici n-a vrut să mă asculte.

— Ieşi afară, dobitocului mârâi Godfrey, împingându-l pe bătrânul majordom şi închizându-i uşa în nas.

Fulgerător, răsuci cheia în broască, apoi o scoase şi-o vârî în buzunar.

— Şi-acum, scumpa mea Roxane – mormăi el încruntat şi prost-dispus – ai să te ocupi, în sfârşit, şi de mine.

— De ce nu m-aş ocupa eu? vorbi Johnnie, ridicându-se de pe canapeaua care până atunci îl ţinuse ascuns vederii.

Deşi surprins, Harold Godfrey reuşi să se stăpânească.

— V-am întrerupt cumva idila? replică el ironic. Nu mă miră că doamna a refuzat mereu să mă primească. Bravo, Ravensby, umbli cu femei şi nevastă-ta stă gata să nască!

— Scoate-ţi spada din teacă, Godfrey! zise Johnnie cu glas măsurat, mişcându-şi degetele mâinii stângi. Mă grăbesc să te trimit în iad.

Niciun muşchi nu se clinti pe fata contelui de Brusisson, care se mulţumi să-l cântărească din priviri pe Johnnie.

— Ai slăbit, Ravensby… murmură el insinuant. Crezi c-ai să faci faţă?

— Asta ai să afli pe pielea ta, Godfrey! rosti răspicat

Johnnie.

Fără a se întoarce spre Roxane, adăugă încet:

— Aşază-te în jilţul de la fereastră şi rămâi acolo.

În timp ce vorbea, îşi trase pumnalul din teacă, apucându-l de mânerul care i se potrivea perfect în palmă.

— Îmi va face o nespusă plăcere să te ucid, Ravensby! şuieră contele de Brusisson, scoţându-şi haina galbenă de şaten. Puţin îmi pasă de procesul lui Queensberry!

Johnnie îşi scoase şi el haina. Cunoscând perfidia lui Godfrey, nu-şi luase ochii de la el nicio clipă.

— Curaj, Godfrey!

Stăteau faţă în faţă – Godfrey cu spada în mâna dreaptă şi cu pumnalul în stânga. Minerul de argint lucrat strălucea în lumina lumânărilor, ca şi capul de lup de pe pumnalul nemţesc al lui Johnnie, care sclipea ca o piază rea. Johnnie era stângaci – ca toţi din neamul Carré – astfel că avea să lupte cu Godfrey, nu parându-i spada cu pumnalul, ci cu propria-i spadă, într-o încleştare mult mai primejdioasă, făcându-i pe amândoi mai vulnerabili.

Ravensby rămase nemişcat în mijlocul salonului Roxanei: înalt, subţire, calm. Numai ochii păndeau fiece mişcare a adversarului.

Pe lângă trupul vlăguit de suferinţă al lui Johnnie, Godfrey părea mult mai solid.

— N-ai să rezişti, Ravensby… zise contele cu răceală.

— Atunci voi fi silit să te ucid mai repede, replică Johnnie, fără să se tulbure.

Godfrey mârâi furios şi-şi repezi braţul înainte, încercând să-şi înfigă spada în stomacul adversarului.

Johnnie sări într-o parte.

— Ţi-ai pierdut agilitatea, Godfrey! zise el batjocoritor.

Apoi se feri cu iuţeala fulgerului, tocmai când lama pumnalului vrăjmaş îi trecu pe lângă ureche.

Amândoi tăcură, lăsând să vorbească spadele. Luptau pe viaţă şi pe moarte, parând, eschivându-se, răsuflând şuierător. Cele patru lame sclipeau în lumina lumânărilor.

*

La raza palidă a felinarului de la intrarea palatului de Kilmarnock, Redmond recunoscu trăsura albastră a contelui de Brusisson.

— Tatăl tău e înăuntru, spuse el, conducând-o pe Elizabeth spre poarta de serviciu. Se pare c-a încercat din nou s-o vadă pe Roxane.

Intrară în bucătărie, unde servitorii se dădeau de ceasul morţii. Adunaţi aici şi pe trepte, vorbeau cu toţii deodată, disperaţi şi neputincioşi. Doi valeţi păzeau scara, înarmaţi cu cuţite de bucătărie. Redmond şi Elizabeth puseră deoparte pachetele primite de la spiţer şi încercară să-i potolească, dornici să afle ce se întâmplase.

— Rămâi aici! îi ceru Redmond Elizabethei. Eu urc să-i ajut lui Johnnie. Xu nu P°V fi de niciun folos, adăugă el, observ! ndu-i privirea încăpăţânată. Încearcă să te ţii deoparte! o sfătui el, ieşind în grabă din bucătărie.

Cum Elizabeth nu avea nici cea mai mică intenţie de-a aştepta în linişte să-i fie ucis soţul, pomi pe scări, în urma lui.

*

Zgomotul de lemn sfărântat îi lămuri pe toţi cei din salon că, în curând, uşa va fi spartă. Dar niciunul dintre luptători nu putea risca să-şi întoarcă privirea.

Roxane rămăsese încremenită lângă draperia de la fereastră, îi venea să ţipe; „Grăbiţi-vă!”

Johnnie era istovit şi părea ajuns la capătul puterilor. Nemaiavând nevoie să se apere, Godfrey începu să atace. Roxane, care nu îndrăznea să intervină, de teamă să nu distragă atenţia lui Johnnie, vedea, neputincioasă, cum

tânărul opunea din ce în ce mai puţină rezistenţă.

Pentru cineva abia sculat de pe patul de suferinţă, lordul luptase cu o forţă uluitoare. Dar amândoi erau răniţi „iar pentru Johnnie o nouă pierdere de sânge se dovedea fatală.

Deşi încă se mai apăra destul de bine, parând cu precizie loviturile lui Godfrey, totuşi îşi pierduse iuţeala şi puterea. Curând nu va mai fi în stare să se apere.

Godfrey contase în primul râul pe slăbiciunea adversarului: ataca şi se retrăgea, obligându-l să se mişte tot timpul, ca să obosească, slăbindu-şi defensiva.

Johnnie lupta din instinct, coordonându-şi-automat ochiul, mâna şi creierul, graţie anilor de practică alături de tatăl său, la care se adăuga şi experienţa sa pariziană. Fiecare mişcare era sigură şi precisă.

Dar îi lipsea forţa vitală de-a porni un atac – atacul decisiv, menit să ucidă.

În schimb, Godfrey îl asalta tot mai îndârjit, ştiind că uşa nu va rezista prea mult. Gesturile lui erau rapide şi violente, iar Johnnie se silea din răsputeri să-i ţină piept, parând iar şi iar spada care se năpustea eu înverşunare asupra lui.

Godfrey lupta cu măiestrie, profitând de cel mai neînsemnat avantaj, apărându-se cu atenţie şi căutând să câştige timp.

Cu cămaşa leoarcă de sudoare, Johnnie dădea înapoi pas cu pas, parând loviturile fulgerătoare ale adversarului prin forţa încheieturii mâinilor, prin capacitatea reflexă de a-şi pune în mişcare în mod reflex fiece muşchi şi fiece tendon.

*

În cele din urmă, uşa se prăbuşi la pământ şi Johnnie o zări cu coada ochiului pe Elizabeth. O fracţiune de secundă îşi slăbi apărarea şi Godfrey fandă, pentru lovitura decisivă.

Lordul pară în ultima clipă, cu o mişcare bruscă a propriei spade, ca să-şi ferească pieptul.

Spada lui Godfrey alunecă de-a lungul tăişului spadei lui Johnnie, izbindu-se cu zgomot de mânerul ei. Johnnie făcu un salt înapoi, ieşind din bătaia lamei ucigaşe.

Acest moment de cumpănă îi ascuţi din nou reflexele, făcându-l să nu scape din ochi cele două tăişuri ameninţătoare. Pară din nou şi se trase înapoi, răsturnând un scaun, va să câştige timp. Dar contele zvârli scaunul la o parte şi Johnnie înţelese că va trebui să lanseze atacul decisiv înainte de-a fi complet sleit de puteri.

*

Cu pistolul ridicat, Redmond încercă să ţintească spre Godfrey, care nu numai că se mişca tot timpul, dar se afla foarte aproape de Johnnie. Lumina slabă era departe de a-i uşura sarcina. Pe măsură ce adversarii se apropiau de perete şi viaţa Roxanei începea să fie în pericol.

În clipa aceea, lângă el se ivi Elizabeth, Temătoare, dar. neclintită în hotărârea ei, spuse răspicat:

— Dă-mi mie pistolul, Redmond.

şi întinse mâna către ei... Redmond cumpăni situaţia o fracţiune de secundă. Era cumplit de riscant şi nu ştia dacă Elizabeth ar fi fost în stare să ochească. Apoi îi văzu privirea neînduplecată.

— Ţine minte că bate puţin spre stânga, îi spuseţ el, dându-i pistolul încrustat cu argint.

— Ştiu. Doi inci! răspunse ea, fără urmă de emoţie şi fără să-i tremure mâna.

Ridică arma şi sprijini cu stânga ţeava îndreptată spre silueta în continuă mişcare a tatălui ei, apoi aşteptă un moment prielnic, ca să nu pună în pericol viaţa lui Johnnie sau a Roxanei.

Redmond îşi scoase încetişor cuţitul de vânătoare din teaca de la brâu şi-l cântări o clipă în palmă, pregătit să-l arunce, în caz că stăpâna lui ar fi greşit ţinta.

*

Adunându-şi ultimele puteri, de teamă că nu-l vor mai ţine picioarele sau că-şi va pierde siguranţa mâinii, Johnnie porni la atac.

Godfrey începu să se apere cu disperare în faţa asaltului vijelios al adversarului. Spada lui Johnnie se mişca cu iuţeala fulgerului. Amândoi erau agili, amândoi erau spadasini înnăscuţi, amândoi luptau pe viaţă şi pe moarte. Tăişurile spadelor se izbeau, se ciocneau, scoţând scântei, fandând şi parând. Şi unul şi celălalt mânuiau cu elegantă oţelul ucigaş, pregătindu-se de lovitura fatală, deschizându-şi drum, dar întâmpinând imediat rezistenţa şi îndemânarea adversarului.

Johnnie era vlăguit de puteri şi răsufla greu. La un moment dat, pumnalul lui Godfrey se agăţă într-o crestătură a cuţitului lui Johnnie şi, încordându-şi braţul, cotitele îi smulse arma din mână.

Găsindu-se brusc într-o poziţie de inferioritate, Johnnie sări înapoi, înecrcând să se apere de atacul furibund al lui Godfrey.

*

Elizabeth îşi încordă privirea asupra ţintei, rugându-se cu disperare să nu greşească.

Dar cei doi bărbaţi se mişcau cu o iuţeală ameţitoare.

Godfrey părea să-şi fi regăsit energia de la început. Se năpustea asupra lui Johnnie, silindu-l să se tragă înapoi, ştiind că pentru lordul de Ravensby – care se chinuia să reziste luptând numai cu spada – moartea era numai o chestiune de timp.

Deşi istovit, Johnnie continua să se apere ca un diavol, respingând atacul, dar cedând puţin câte puţin. În cele din urmă se văzu încolţit între masă şi perete. Îşi dădea seama că are o singură scăpare: atacul – riscant, primejdios, aproape imposibil.

Aşteptă fandarea lui Godfrey. Cu cât adversarul

venea mai aproape, cu atât mai scurtă era distanţa până la trupul lui.

Avea nevoie de sânge rece şi încredere. Nu mai putea da înapoi, astfel că mişcările îi erau limitate. Trebuia să reacţioneze cât mai rapid şi la momentul potrivit. Fără nicio ezitare.

— Eşti pierdut, Ravensby! gâfâi Godfrey, cu ochii sticlind, oprindu-se o clipă ca să-şi tragă sufletul 1 şi savurându-şi victoria.

Apoi, brusc, fanda.

Spada lui Johnnie tfşni în sus ca să pareze lovitura, ţintită drept spre inima lui. Într-o fracţiune de secundă, lama lui Ravensby se strecură pe lângă spada lui Godfrey, apoi lordul o răsuci şi, întinzi ml „braţul, o înfipse în pieptul lui Godfrey.

Fusese o lovitură magistrală, de o rară fineţe şi îndemânare, pentru care se cereau nervi de oţel, o viteză uluitoare şi o mină sigură.

*

În aceeaşi clipă, Elizabeth îşi ţinu respiraţia şi apăsă pe trăgaci…

Braţul lui Redmond zvâcni în sus şi pumnalul şuieră prin aer.

Lama ascuţită pătrunse prin ochiul drept, ajungând până în creier, în acelaşi timp cu glonţul care-i sfărâmă capul şi cu vârful spadei lui Johnnie. Înfipt în inimă. Contele se clătină, eu sabia sprijinită în covor, apoi se legănă de pe un picior pe altul şi, în sfârşit, scăpând spada din mână, se prăvăli la picioarele lui Johnnie.

Lordul rămase nemişcat, răsuflând greu, cu braţele atârnâiul pe lângă corp şi cu ochii la trupul prăbuşit la un pas de cizmele lui lăcuite.

— Cu complimente de la… tatăl meu! murmură el.

Degetele lungi şi subţiri dădură drumul mânerului lucrat în argint şi spada însângerată căzu, zăngănind, pe

podea.

Rana din umărul stâng, ca şi cea din braţul drept, sângerau, h isând pete rubinii pe cămaşa albă. Stropii de sânge se prelinseseră de-a lungul mânecii. picurând din manşetele de dantelă. Johnnie îşi înălţă capul, căutând-o din ochi pe Elizabeth. O zări şi chipul i se lumină de un zâmbet. Gata să leşine din pricina efortului, cu gura deschisă în căutare de aer, se strădui să-şi recapete sângelc rece, înainte de-a păşi peste trupul din fata lui. Încet-încet, neştiind dacă-l vor asculta picioarele, îndrăzni să se îndrepte către soţia lui, lăsând în urmă o dâră subţire de sânge.

Elizabeth stătea nemişcată, ţinând în mână pistolul încă fumegând. Johnnie se opri lângă ea şi, luând arma, i-o întinse lui Redmond.

— Voi doi… mi-aţi salvat viaţa… gâfâi el.

— Doar o mână de ajutor! răspunse laconic Redmond, cu ochii la trupul prăbuşit pe covor, fără a-şi putea ascunde admiraţia pentru lovitura măiastră a lui Johnnie. Voi avea grijă să nu fie găsit prea aproape de casa contesei.

Privirile celor doi bărbaţi se întâlniră pe deasupra capului Elizabethei. Amândoi erau obişnuiţi cu priveliştea morţii.

— Vrei să te ocupi puţin de Roxane? îl rugă Johnnie.

Redmond încuviinţă, iar lordul o luă încet de braţ pe Elizabeth, conducând-o afară din salon.

— Eşti rănit! ţipă ea, de parcă abia atunci ar fi revenit la realitate.

— De la două lovituri de pumnal, explică Johnnie. Nişte zgâncturi. Să mergem în camera noastră.

Ea tremura din tot trupul.

Johnnie o duse în braţe în apartamentul lor, adunându-şi ultimele puteri, pentru că acum că avea nevoie de ajutor şi pentru că, la vederea sângelui, începuse

să tremure din toate încheieturile.

Intrând în dormitor, se aşează joş, cu ea în braţe şi Nirângând-o la piept, o lăsă să plângă în voie. Ar fi vrut s-o consoleze, dar îi lipseau cuvintele. Era convins că Harold

Godfrey îi ucisese tatăl, iar acum fusese cât pe-aci să-l ucidă şi pe el. Moartea lui nu putea decât să-l bucure.

— Nu plâng pentru el, murmură Elizabeth după un timp.

Începu să se joace cu micul cercel de aur al lui Johnnie, mângâindu-i lobul urechii, nevenindu-i să creadă cât avea alături.

— Merita să moară. Câml mă gândesc că te-ar fi putut ucide!

— Nu l-aş fi lăsat cu s-o facă! spuse Johnnie, cu acelaşi curaj care-l ajutase să iasă victorios şi din prima confruntare cu Harold Godfrey, la vârsta de numai şaptesprezece ani.

— Vreau să plecăm fără întârziere, zise Elizabeth, cu un glas în care se citea neliniştea. Să fim în siguranţă în Olanda. Puţin îmi pusă de averi şi de titluri. Nu-mi doresc decât să plec cât mai departe de orice fel de trădare. Chiar de-ar fi să nu ne mai întoarcem niciodată!

— Vom pleca de îndată ce se întoarce Robbie, o asigură Johnnie, mângâimlu-i umărul cu tandreţe. După ce-i conduce la corabie pe doctor şi pe moaşă, va veni aici.

Deşi lordul se feri să pomenească despre o eventuală revenire în Scoţia sau despre soarta averii sale, totuşi nu avea de gând să-i îngăduie lui Queensberry să se bucure prea mult de bunurile ce aparţinuseră din moşi-strămoşi familiei Carré.

— Câte zile mai sunt până ce vom pune piciorul pe pământul Olandei? întrebă ea, profund îngrijorată.

— Dacă vântul ne e prielnic, numai două! răspunse Johnnie.

Apoi, ştergându-i lacrimile de pe obraz, zântbi şi

adăugă:

— Suntern ca şi acolo.

*

Când se întoarse Robbie, cu toţii îşi luară rămas-bun de la Roxane. Cele două răni primite de Johnnie în timpul duelului fuseseră pansate – operaţiune care pentru tânărul lord devenise de-acum obişnuinţă. Roxane îndepărtase covorul plin de sânge şi aranjase mobilierul exact ca înainte, în vederea unor eventuale cercetări. Redmond îşi îndeplinise misiunea.

Vizitiul lui Godfrey fusese trimis să-şi aştepte stăpânul în faţa palatului lui Queensberry.

Prin grija lui Redmond, trupul contelui fusese aruncat pe ascuns în fundul grădinii.

Îşi luară rămas-bun în camera de oaspeţi, departe de locul unde se petrecuse o scenă atât de violentă. Sub tristeţea despărţirii se simţea şi o notă de optimism, pentru că în curând fraţii Carré aveau să se afle în afară de orice pericol.

— Îmi închipui că vă veţi întoarce la toamnă, zise Roxane, sărutându-i pe Johnnie şi pe Elizabeth.

— S-ar putea, răspunse lordul, conştient de îngrijorarea soţiei sale. Dar nu-i exclus să mai rămânem în Ţările de Jos.

— Coutfs spunea că vom veni către sfârşitul toamnei, interveni Robbie, nedumerit de vorbele ciudate ale fratelui său.

— Îţi mulţumesc din toată inima, Roxane! se grăbi să adauge Johnnie, vrând să evite o discuţie nedorită. Sărută copiii din partea noastră.

— Să-mi daţi de ştire de îndată ce se va naşte al

— Căpitanul Irvine te va vesti neîntârziat.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai trimite vorbă şi la Three Kings, i se adresă Elizabeth Roxanei. Redmond mi-a

făgăduit ca, la rândul său, să mă țină la curent cu lucrările la casă. Poate să mă anunțe și pe când e nunta… zâmbi, aruncând o privire piezișă către paznicul ei.

— Vom aștepta întoarcerea voastră, răspunse Redmond, îmbujorându-se ușor. Oricum, voi avea destulă bătaie de cap ca să-l împiedic pe lord Ayton să se ocupe de supravegherea șantierului.

În clipa aceea se auzi pendula, reamintind tuturor că ora era târzie. După o ultimă îmbrățișare, Johnnie și Elizabeth ieșiră pe ușa din spate, suind în trăsura cu perdelele lăsate, care-i aștepta în curtea palatului.

*

Robbie voise să-și ia rămas-bun la urmă. O strânse în brațe pe Roxane și se opri în prag, lipind-o de pieptul lui, nevrând să-i mai dea drumul.

— Pirate n-ar trebui să plec, murmură el.

Hainele și părul lui miroseau a mare.

— Nu! E pica primejdios! protestă Roxane, privindu-l cu ochi măriți de spaimă. Mai ales acum, când Godfrey a fost ucis. Queensberry o să-și pună în mișcare toate iscoadele, de teamă să nu vină el la rând. Dacă nu pleci, te vor găsi și te vor omorî.

Glasul îi tremura de neliniște și îngrijorare.

— Nu înțelegi că nu vreau să te pierd? șopti ea.

— Nu pot s-aștept să te revăd abia la vară, zise el.

— Robbie, ascultă-mă. Va trebui să ai răbdare până la *toamnă*. Coutts a spus octombrie sau noiembrie.

— Mă voi întoarce luna viitoare! declară el, cu glasul gâtuit de emoție.

— Nu se poate!

El îi înăbuși țipătul cu un sărut pasionat. Cu cât i se puneau în calc mai multe opreliști, cu atât o dorea mai tare. Strivindu-i tțupul de-al lui, o sărută aproape sălbatic, de parcă ar fi reușit s-o facă a lui numai prin forță. Într-un

târziu. Îşi dezlipi gura de buzele ei îndurerate, murmurându-i:

— Mă *întorc* luna viitoare…

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Roxane se supuse pornirii lui pătimaşe, înţelegând că nu i se putea împotrivi, tot aşa cum nu poţi opri soarele din mersul lui ceresc.

— Trimite-mi vorbă prin Courts, spuse ea, şi voi Incerta să te întâlnesc undeva, la ţară, departe de iscoadele lui Queensberry.

— Doamne! O lună întreagă! Cred c-am să-mi pierd minţile! şopti el, şi Roxane îi simţi răsuflarea fierbinte pe obraz şi la tâmplă.

Îşi lăsă braţul să alunece de-a lungul spatelui ei.

— Promite-mi că n-ai să fii a altui bărbat.

Brusc, o depărtă de el, fulgerând-o cu privirea ochilor lui întunecaţi.

— Promite-mi! repetă. Încruntat.

— Îţi promit că n-am să fiu a altuia.

Zâmbetul ei părea cu totul nepotrivit cu intensitatea momentului.

— Te ador, murmură Robbie. Şi-acum, sărută-mă repede, că mă aşteaptă ceilalţi.

Se sărutară lung şi pasionat, fără violenţa şi patima de-adineauri. Un sărut tandru şi fierbinte ca soarele de primăvară.

Robbie plecă, lăsând-o pe Roxane tremurând de dorinţă.

*

De îndată ce Robbie sui pe corabie, ridică ancora. Pânzele se umflării în vânt şi, câteva minute mai fârz. În, vasul plutea în largul mării.

— Îţi parc rău că pleci? îl întrebă Elizabeth pe soţul ei.

Stăteau amândoi la prova. Johnnie o înlănţuise cu braţele, ţinând-o lipită cu spatele de pieptul său. Împreună urmăreau luminile oraşului Leith pierzându-se încet-încet în depărtare.

— Nu. Vreau să vă ştiu în siguranţă, pe tine şi pe copilaşul nostru. Mă bucur că plecăm.

— Nu eşti prea convins.

El clătină din cap şi-o trase mai aproape, lipind-o de trupul lui fierbinte.

— Ţi se pare. Vom rămâne în Olanda cât timp vei vrea tu.

— Şi dacă eu voi vrea pentru totdeauna?

— Atunci aşa va fi.

O iubea şi dorea să-i facă pe plac. Robbie se putea ocupa şi singur de domeniile familiei.

— Eşti atât de bun cu mine! exclamă Elizabeth, întrebându-se dacă nu dădea dovadă de egoism, cerându-i prea mult.

Johnnie o răsuci cu fata spre el, ca s-o privească în ochi.

— Tu ai fost bună cu mine, murmură el. M-ai învăţat ce înseamnă iubirea adevărată, pe care altfel n-aş fi cunoscut-o niciodată. Curând vom avea şi un copil… Vom fi nespus de fericiţi.

Surâse unor amintiri ştiute numai de ei doi.

— Şi ne vom întoarce la plăcerile noastre…

— Încep să cred că sunt o femeie nemaipomenită! râse veselă Elizabeth, ştiind ce rar i se întâmpla lui Johnnie să facă astfel de mărturisiri.

— Fără pereche! declară lordul, începând şi el să râdă.

— Asta vrea cumva să însemne c-ai cunoscut o mulţime? întrebă ea cu o uşoară iritare în glas.

— Câtuşi de puţin, se grăbi el să răspundă. Până să te

întâlnesc, am dus o viaţă de ascet.

— Mai să cred c-ai fost un înger, Ravensby.

— În toate cele, my lady! murmură el, insinuant. Poate, totuşi, n-ai uitat.

— N-am uitat, surâse ca: iar în Olanda vom avea destulă vreme să ne bucurăm de talentele tale fără seamăn.

— În sfârşit, vom avea timp… şopti Johnnie şi în ochii lui se aprinse o lumină jucăuşă. Am să-ţi arăt ce înţeleg olandezii prin plăcere…

— Altceva decât noi?

— Răbdare, Bitsy! răspunse el, sărutând-o pe buze, uşor ca o adiere. Toate la timpul lor…

EPILOG

Fiul lui Johnnie şi-al Elizabethei veni pe lume la Haga, la numai zece zile de la sosirea în Olanda. Dutm cum se vede, avusese răbdare până ce părinţii lui se instalaseră în conacul cu pereţi galben-deschis, înconjurat de un câmp de lalele, îl botezară Thomas Alexander, după numele tatălui lui Johnnie. Aşa cum făgăduise Ravensby în noaptea aceea rece petrecută la Letho/m, toţi trei se bucurau de grădina cu lalele de la Gardenbuis. Tommy era lumina vieţii lor: un copilaş dolofan, cu părul negru, care moştenise surâsul tatălui său, reuşind să fie la fel de irezistibil.

O lună mai târziu, când Tommy învăţase deja să zâmbească, Robbie se sui pe corabie, pornind spre Scoţia. Consiliul de Coroană începuse să se îndoiască de oportunitatea unei sentinţe de exil dată contelui de Graden: membrii săi erau confruntaţi cu ruina iminentă, neputându-şi răscumpăra poliţele aflate în posesia băncii Ravensby din Rotterdam. Odată cu crabul băncii Scoţiei, în decembrie, mulţi dintre ei se aflau într-o situaţie dezastruoasă. Negustorii din burgurile regale trimiseseră petiţii, prin care garantau cinstea şi loialitatea contelui de

Graden, socotindu-l incapabil de răzvrătire şi trădare. Se zvonea că în luna august urma să se revină asupra verdictului.

— Kfti fericit? îl întrebă Elizabeth într-o frumoasă zi de vară, când toţi trei stăteau la soare, sub cerul fără niciun nor.

— Nespus de fericit, răspunse Johnnie, aplecându-se s-o sărute.

Alături, pe o pânză albă, se vedeau resturile prânzului luat la iarbă verde. Tommy dormea în coşuleţul său la umbra unui prun.

— Îţi dai seanţa că în împrejurări obişnuite nici nu ne-am fi cunoscut?

— Te-aş fi găsit eu într-un fel sau altul! murmură el, cu convingerea şi hotărârea care-i stăteau în fire.

— Sau poate că eu te-aş fi găsit pe tine.

Johnnie tăcu o clipă, cântărind dârzenia ei, apoi răspunse, cu diplomaţie:

— Sigur, se putea şi aşa.

— Crezi în soartă… în destin?

„Nu!” îşi zise el, convins că fiecare om îşi făureşte singur destinul. Dar în pragmatismul lui exista şi un strop de ateism, pe lângă faptul că ştia ce răspuns i-ar fi făcut plăcere Elizabethei.

— Uneori, da! şopti el, punându-i mâna pe braţ.

Pielea ei era fierbinte de la căldura soarelui. În acea clipă, Johnnie o simţea nu numai ca prezenţă fizică, ci ca un abur care-i umplea inima şi sufletul, de parcă un suflu mistic ar fi pătruns înăuntrul fiinţei lui, marcându-l pe vecie.

— Tu eşti toată viaţa mea… murmură el. Aerul pe care-l respir, bucuria şi plăcerea de-a trăi. Poate că-i mâna destinului, îndrăzni să adauge, ca şi faptul că în Tommy regăsesc o părticică din tatăl meu.

Cuvintele acestea îi amintiră Elizabethei de dragostea lui profundă şi generoasă, care trezea în sufletul ei un sentiment de vinovăţie.

— Dacă vrei să te întorci în Scoţia, în caz că eşti rechemat din exil – spuse ea – să ştii că vin şi eu cu tine.

— Chiar aşa? întrebă el încetişor, neştiind dacă soţia sa vorbise serios.

Ea încuviinţă din cap.

— Ştiu ce mult înseamnă asta f-entrn line.

— A utrebuie s-o faci doar pentru plăcerea mea! replică el, privind-o cu atenţie.

— Ştiu. Dar aşa-i mai bine. Pe urmă, fiul nostru va creşte în ţara lui.

Ochii lui albaştri o cercetară câteva clipe, apoi Johnnie întinse braţele şi-o strânse la piept, sărutând-o plin de bucurie. Deodată, se rostogoli pe spate, trăgând-o după el, până ce Elizabeth se sprijini de pieptul lui. În privire i se citea o fericire fără seamăn.

— Îţi mulţumesc, murmură el.

Abia atunci înţelese Elizabeth ce greu suportase soţul ei exilul.

— Iar tu te vei putea din nou ocupa de casa nouă de la Three Kings, urmă Johnnie entuziasmat.

— Zău că mi-ar plăcea! răspunse Elizabeth, pe care perspectiva o umplea de încântare. Nici Munro nu-i fericit aici.

— Nimeni dintre noi nu este.

Elizabeth. făcu ochii mari, mirată că nu-şi dăduse seama mai devreme de acest mare adevăr.

— Dar tu cum reuşeşti să-i ţii în frâu atât de bine?

El păru surprins de întrebare. Doar erau oamenii lui!

Înălţă din umeri.

— Toţi ştiu că într-o bună zi se vor putea întoarce.

— Vrei să spui că toţi m-au aşteptat pe mine?

— Pe tine şi Consiliul de Coroană.

— Înseamnă că am o autoritate foarte mare, zise ea cu mândrie.

— În anumite chestiuni, ai! acceptă el, cu prudenţă.

— De fapt, aveam de gând să-ţi fac o rugăminte! murmură ea, surâzând seducător.

— Nu zău? exclamă el cu gravitate.

— Îmi promiţi că nu spui nu?

El aruncă o privire să vadă dacă bebeluşul dormea.

— Posibil! zise, începând să râdă.

— Posibil? repetă Elizabeth, cu un surâs insinuant.

— Posibil, întări Johnnie.

Nu-l putea sili să accepte mai mult de-atât.

Ea îşi coborî pe jumătate pleoapele peste ochii verzi.

— Dar dacă rugămintea mea s-ar referi la tine? murmură ea, cu glasul tremurând de dorinţă.

— În acest caz, va fi plăcerea mea, răspunse Johnnie, plimbându-şi mâna de-a lungul spatelui Elizabethei, pe rochia trandafirie de muselină.

— Dar şi-a mea, murmură Elizabeth, simţindu-i prin rochie căldura mâinii, care cobora tot mai mult, poposindu-i pe şold.

— Ştiu, şopti Johnnie, surâzând şăgalnic, cu buzele aproape atingându-le pe ale soţiei.

Brusc, se rostogoli deasupra ei, făcând-o să scoată un ţipăt de surpriză.

— Doamne, că grăbit mai eşti! gâfâi Elizabeth.

Nu se referea doar la mişcarea neaşteptată. Sexul lui în erecţie o apăsa pe pântece. Apoi simţi mâna lui Johnnie ridicându-i rochia şi soarele înfierbântându-i coapsele.

Johnnie surâse drăgăstos, continuând s-o ţină prizonieră sub trupul lui puternic.

— Am învăţat de la nevastă-mea, murmură el, începând să-i descheie nasturii rochiei subţiri, de vară. Şi

pe urmă, Tommy se poate trezi în orice clipă…

Îşi strecură mina în corsajul ei, mângâindu-i sânii plini şi rotunzi.

— … ca să-şi ceară dreptul la ce am eu aici…

Începu să-i frământe sfârcurile între degete până ce se întăriră.

Elizabeth simţi cum o cuprinde un val de fierbinţeală. Atingerea lui îi trimitea fiori tot trupul.

— N-o să vă certaţi voi dintr-atâta lucru! murmură ea, cu mintea tulburată de plăcerea divină şi copleşitoare ce-i inunda întreaga fiinţă.

El îşi plecă fruntea şi, apucând cu buzele sfârcul trandafiriu, îl apăsă uşurel, până ce Elizabeth gemu de plăcere. În acea după-amiază caldă de vară, în grădina conacului din Olanda, gustul iubirii se îngemăna cu gustul dulce al Scoţiei.

Se întorceau acasă…

NOTE

I. Tradiţia spune că cei din clanul Carre (Car, Kar, Ker, Kerr) erau cu toţii stângaci. Scoţienii de la graniţă numesc şi azi persoanele care se slujesc de mâna stângă *Ker*-handed sau *Car*-handed (i.e. „Stângaci, ca cel din clanul Carré”).

Scările şi turnurile de apărare din castelele clanului Carré – construite în condiţiile permanentelor încleştări de la graniţă – erau adaptate la această particularitate a stăpânilor.

Vechile turnuri de strajă aveau în general trei-patru nivele şi ziduri groase, din piatră. Construite izolat sau ataşate castelelor, erau uşor de apărat. Exista o singură intrare: o uşă dublă, la parter, partea exterioară din zăbrele groase de fier, şi cea interioară din stejar ferecat tot în fier. Parterul era folosit drept magazie de provizii. La nivelele următoare se ajungea printr-o scară îngustă, în spirală, numită *turnpike (Turnpike,* ist. – barieră, n.t.),

pentru că apărătorii se puteau retrage în susul ei, cu un braţ apărat de zid, în timp ce braţul care mânuia spada era liber să se mişte. În schimb, atacatorul se găsea într-un dezavantaj net, întrucât braţul cu spada se lovea mereu de zid.

În casele clanului Carre, scările în spirală se construiau în sens invers acelor de ceasornic, dat fiind că stăpânii erau stângaci.

II. În 1703, regina Ana a convocat Parlamentul scoţian, pentru că Anglia avea nevoie de sprijinul financiar al Scoţiei, ca să-şi poată continua războiul cu Franţa. Curtea spera că Parlamentul scoţian va vota în favoarea sprijinirii armatei, apoi toţi membrii înaltului for se vor întoarce acasă. Dar după Darien şi masacrul de la Glencoe, după un secol în care politica Angliei nesocotise continuu interesele Scoţiei, scoţienii erau ferm hotărâţi să obţină schimbări de ordin constituţional.

În vara anului 1703, Parlamentul a elaborat două legi extrem de importante, menite să transfere puterea din mâinile reginei în cele ale Paria meniului Scoţian. Cel mai important era Actul de Securitate, care stipula că după moartea reginei şi a urmaşilor ei direcţi (regina neavând niciunul), toţi funcţionarii civili şi militari, aflaţi până atunci sub controlul monarhului, vor fi numiţi de Parlamentul scoţian. Întrucât acordarea de slujbe şi pensii guvernamentale stătea la baza controlului politic, prin aprobarea acestei legi Anglia n-ar mai fi avut nicio putere asupra problemelor interne ale Scoţiei.

În plus, se propuneau douăsprezece restricţii asupra puterii suveranului, prin care Scoţia căpăta autoritate asupra propriului ei guvern. Printre altele, se propunea ca alegerile să se facă în fiecare an, Parlamentul să-şi numească singur preşedintele, regina să aprobe din principiu legile elaborate de Parlamentul scoţian, iar

declaraţiile de război şi tratatele de pace să se facă numai cu aprobarea acestuia.

De asemenea s-a convenit ca la prima întrunire de după moartea reginei, Parlamentul scoţian să aibă puterea de a numi şi declara succesorul la tron, cu condiţia ca acesta să nu fie şi succesorul Coroanei engleze. Acest lucru însemna că succesorul ales de Anglia îşi pierdea automat dreptul la tronul Scoţiei, afară de cazul când se recunoştea independenţa Parlamentului scoţian.

Sfidând Curtea Angliei, Parlamentul scoţian proclamase cu îndrăzneală independenţa Scoţiei, reuşind să-i ţină în şah pe englezi prin refuzul de-a vota sprijin financiar pentru armată şi de-a aproba succesiunea desemnată de Anglia.

Din punctul de vedere al englezilor, atitudinea scoţienilor era una de răzvrătire făţişă.

III. „Legea vinului" din 1703 autoriza importul oricărui soi de vin sau băutură alcoolică, anulând legea din 1700, care interzicea importul vinurilor franţuzeşti. Motivul pentru care Queensberry recursese la o astfel de măsură în plin război cu Franţa era că Anglia avea nevoie disperată de banii ridicaţi din taxele de import. În plus, legea se bucura de sprijinul unor membri ai Parlamentului scoţian. Slujba de perceptor pentru taxe de import era foarte profitabilă pentru parlamentarii numiţi în asemenea funcţii. Prin urmare, respectivii funcţionari aveau să sprijine interesele Coroanei, pentru a-şi putea păstra funcţia. Legea atrăgea deopotrivă pairii şi baronii din comitate, care erau scutiţi de laxe de import.

Majoritatea scoţienilor aprobau legea din 1703, care sfida embargoul englez asupra negoţului cu duşmanii Angliei. Cum contrabanda era la ordinea zilei, iar vinurile franţuzeşti se găseau pretutindeni, importul legal nu putea decât să sporească profiturile Scoţiei, ai cărei principali comercianţi erau nobilii şi burgurile. Costul transportului

naval ridica valoarea vinurilor cu mult peste cea obişnuită. Unii istorici consideră că vinurile au constituit principala marfă de import în comerţul scoţian.

IV. Majoritatea specialiştilor sunt de acord că tartanurile nu încep să se diferenţieze pe clanuri decât în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea. Până la cartea scrisă de Stewart of Garth cu privire la ţinutul Highlands între 1817 – 1822, nu se cunoaşte nicio altă afirmaţie referitoare la tartanurile „de clan" sau „de familie" – analoge cu însemnele heraldice – cu excepţia precizărilor din *Vestiarium Scoticiun*, lucrare a cărei autenticitate e mai mult decât îndoielnică.

Este semnificativ faptul că barzii din vremea revoltei iacobite rfu fac niciun fel de aluzii la tartanuri „de clan". Aproape toţi vorbesc de elementul romantic al costumului scoţian din Highlands, dar Aici unul nu podipneşte de tartanuri „de clan.

De exemplu, în grupul de portrete strămoşeşti din castelul Granmodelul de tartan diferă de la un tablou la altul şi niciunul nu are vreun Raport cu *Cartea tartanurilor*. Picturile atestă faptul că bărbaţii şi femeile din nobilimea scoţiană îşi alegeau materialele pe aceleaşi principii pe care o faceţii şi noi astăzi: culoare şi model. Totuşi, se pare că unele culori erau specifice numitor regiuni şi că pe alocuri se păstra prin tradiţie acelaşi model de tartan".

Dacă la bătălia de la Culloden iacobiţii ar fi fost îmbrăcaţi în tartane asemănătoare, sau dacă ar fi existat tartane „de clan", cu siguranţă că izvoarele istorice ar fi menţionat faptul. Într-o relatare din 1749, James Ray spune că singurele mijloace de identificare erau cocardele albe ale rebelilor şi crucile roşii sau galbene, din pânză şi panglici, ale monarhiştilor. Cartea lui Stewart, „Vechi şi rare tartane scoţiene", reproduce tartanul clanurilor MacDonald din Kingburgh şi MacDonald din Keppoch –

ambele datând din 1745 – dar niciunul nu se aseamănă cu tartanurile „de clan” MacDonald din ziua de azi.

Iată încă un indiciu că tartanul era mai curând o modă decât un procedeu heraldic. Este vorba de un anunţ din *Caledonian Mercury*, făcut la 4 octombrie 1745:

Gairdner şi Taylor, proprietari ai magazinului a cărui firmă o puteţi vedea la Golden Kay, peste drum de Forrester, Lawn-Market, Edinburgh, vând cu ridicata şi cu amănuntul, la preţuri cât se poate de convenabile, tot felul de stofe de lână lucrate la Manufactura Scoţiei… Aici puteţi găsi, la preţuri mici, o largă varietate de tartane, inclusiv *modele noi* (sublinierea noastră), creaţia firmei.»

V. Dacă Scoţia ar fi început să facă negoţ cu America, Africa şi Asia pe picior de egalitate cu alte ţări europene, atunci ar fi avut nevoie de o companie autorizată de guvern. În 1693, Parlamentul scoţian a dat o lege, prin care se stipula că negustorii scoţieni puteau forma companii pentru a face comerţ cu orice ţară din lume. Companiile engleze au considerat că măsura punea în primejdie monopolul lor, dar regele Wilhelm a aprobat legea, în dorinţa de-a distrage atenţia de la rolul jucat de el în masacrul de la Glencoe. De altfel, atât regele cu miniştrii săi cât şi companiile comerciale engleze sperau că scoţienii nu vor reuşi să realizeze mare lucru.

Dar în mai 1695, Parlamentul scoţian a promulgat „Legea pentru înfiinţarea unei companii de comerţ cu Africa şi India”. Englezii au reacţionat imediat. Atât Camera Lorzilor cât şi Camera Comunelor au înaintat regelui câte o petiţie de protest. Regele Wilhelm a întreprins tot ce-i stătea în putere pentru a sabota campania scoţiană. Acţionarii englezi s-au retras. Anglia a împiedicat asocierea altor acţionari la Hamburg şi la Amsterdam. Guvernatorii din colţ mi-l au primit o circulară prin care li se cerea să nu colaboreze cu compania

scoţiană.

Răspunsul populaţiei scoţiene a fost o izbucnire de elan patriotic. Astfel, s-au strâns cele 240.000 lire necesare, deşi suma reprezenta numai jumătate din banii aflaţi în circulaţie în ţară. Mulţi şi-au investit întreaga avere.

Datorită ostilităţii engleze, planul iniţial de-a face comerţ cu Asia, Africii şi America a devenit problematic. Aşa s-a ajuns la decizia dezastruoasă de a încredinţa întreaga antrepriză unei colonii de comercianţi de la Darien, în istmul Panamá. Scoţienii nu aveau de unde să ştie că regele Wilhelm – prin ambasadorul său – va încuraja Spania să atace această colonie.

Patru ani mai târziu, proasta administrare a companiei, ostilitatea englezilor, bolile tropicale şi atacul spaniol i-au silit pe scoţieni să abandoneze colonia, pierzând cea mai mare parte a corăbiilor şi personalului. Nici nu se putea un dezastru mai mare sau mai umilitor.

Darien a pus în evidenţă dezavantajele Scoţiei în relaţie cu Anglia, Necesitatea unor schimbări constituţionale. devenise stringentă.

În acelaşi timp, dezastrul de la Darien a sărăcit întreaga ţară, ruinându-l pe cei ce investiseră în companie – respectiv, o bună parte din membrii Parlamentului. Prin urmare „oamenii legii deveneau mai vulnerabili ca oricând la încercările de mituire. E semnificativ faptul că Tratatul de Uniune din 1707 conţinea prevederi pentru despăgubirea acţionarilor din cadrul Companiei scoţiene.

VI. Serviciul poştal a fost iniţial rezervat regelui, devenind ulterior disponibil şi marelui public. Spre sfârşitul secolului al XVII-lea, întreaga Scoţie beneficia de serviciu poştal. În legea poştei din 1695 se stabileau tarifele pentru livrarea unei scrisori. De asemenea, curierul personal şi poşta expresă ieşeau de sub monopolul

de stat.

Desigur, rapiditatea era de mare importanţă. Se spune că ştirile trimise sâmbătă de la Londra, referitor la lucrările Parlamentului englez, ajungeau la Edinburgh în marţea imediat următoare. În privinţa secretului corespondenţei, poşta nu oferea prea mari garanţii. Puţine scrisori scăpau necitite, astfel încât cei ce aveau de făcut comunicări confidenţiale sau politice trebuiau să-şi ia toate precauţiile. În astfel de cazuri, destinatarul primea, printr-o persoană de încredere, un cod pentru descifrarea următoarelor scrisori. Prin urmare, orice personalitate politică de prim rang se putea da drept prieten sau rudă, fără ca afirmaţiile sale scrise să poată fi folosite de autorităţi drept un motiv de acuzaţie.

Nu prea existau plicuri. Scrisoarea era pur şi simplu împăturită şi sigilată, iar pe verso se scria adresa. Începând din august 1693, serviciul poştal din Edinburgh a început să aplice sigiliul episcopal, cel puţin pentru scrisorile care mergeau în Anglia. Acesta era oval, având înscrise ora şi ziua, dar nu şi anul expedierii. În privinţa tarifelor, în 1689, o corespondenţă Londra-Edinburgh costa cinci şilingi, iar una Edinburgh-Aberdeen – trei şilingi.

VII. La începutul secolului al XVII-lea, oraşul Edinburgh era înconjurat de ziduri masive şi consta din două străzi lungi – Cannongate şi High Street care se întindeau cale de o milă, între castel şi palatul Holyrood. De la aceste străzi principale porneau nenumărate altele mai mici, pe fiecare găsindu-se case impunătoare, unele având până la zece sau douăsprezece caturi. Datorită numărului mare de locuitori trăind într-un spaţiu atât de restrâns, gunoiul şi resturile menajere deveneau o mare problemă.

Soluţia era destul de igienică. În fiecare seară, la ora zece, de la fereastra fiecărei case se arunca în stradă

gunoiul adunat peste zi, cu avertismentul „*Gardy loo*!” (*Gardez l’eau*! – i.e. "Atenţie la apă!”). Dacă nu era iute de picior, trecătorul risca să se trezească în cap cu tot felul de lături rău mirositoare. La acel ceas de noapte când se arunca gunoiul, întregul oraş se umplea de mirosuri pestilenţiale (cunoscute sub numele de „florile din Edinburgh”). Locuitorii dădeau foc la bucăţi de hârtie cafenie, ca să neutralizeze miasmele ce pătrundeau pe ferestrele caselor lor.

Murdăria şi gunoaiele zăceau în stradă până la ora şapte dimineaţa, când nişte oameni veneau să le ridice şi să le încarce în roabe. Cel mai rău era duminica, pe care religia o impunea ca zi de odihnă, iar cum curăţenia oraşului nu era considerată o activitate obligatorie (şi nici măcar un act de milă creştinească), gunoiul era strâns abia luni dimineaţă.

Edinburgh-ul nu era singurul oraş asupra căruia acţiona această interdicţie. Străzile Londrei erau la fel de infecte.

VIII. Un exemplu în acest sens îl constituie răpirea moştenitoarei Jean Home.

La moartea lordului de Ayton, fiica sa, Jean Home, în vârstă de unsprezece ani, a fost încredinţată de către Consiliul de Coroană în grija bunicii sale, contesa de Home – care era văduvă – şi a vărului ei, Charles.

La 6 decembrie 1677, o altă rudă, John Home de Prendergast, a cerut Consiliului de Coroană ca fata să fie scoasă de sub tutela celor doi, iar contesa, vărul Charles şi micuţa Jean Home să se înfăţişeze Consiliului, pentru a răspunde acelei petiţii.

În loc să se conformeze, Charles împreună cu cinci lorzi, care cu excepţia unuia singur, făceau parte din neamul Home, au decis s-o păstreze pe tânăra moştenitoare. După cum se exprima Consiliul, „în noaptea

aceea, au fugit călare peste graniţă, ducând-o cu ei pe Jean, pe care au căsătorit-o cu un nepot de-al lor, George, în vârstă de şaptesprezece ani”.

Imediat au început şi procedurile legale pentru cazuri de căsătorii clandestine. Procesele s-au ţinut lanţ vreme de ani de zile. Moştenitoarea nu s-a putut elibera de această căsătorie forţată, murind şase ani mai târziu.

IX. Pentru a fi legale, căsătoriile engleze dinainte de 1753 nu trebuiau neapărat încheiate în biserică, de către un preot anglican şi după ritualul descris în cartea de rugăciuni.

O căsătorie devenea legală şi valabilă chiar şi prin angajament verbal – respectiv, jurământul de credinţă al bărbatului şi al femeii, cu condiţia ca amândoi să fi atins vârsta majoratului (paisprezece, respectiv doisprezece ani). Jurământul, la care în mod necesar asistau doi martori, era formulat la timpul prezent. Jurământul la timpul viitor era valabil doar urmat de consumarea căsătoriei

Totuşi, căsătoria oficiată de un om al bisericii avea unele avantaje faţă de simplul contract de căsătorie. Primul era însăşi prezenţa prelatului, care conferea evenimentului o aparenţă de respectabilitate. În al doilea rând, căsătoria era recunoscută şi de biserică şi de lege, ca fiind o uniune valabilă, cu drepturi egale asupra bunurilor comune. Cel de-al treilea avantaj consta în faptul că legătura maritală era uşor de dovedit, existând doi martori, o înregistrare în registrul de căsătorii şi, de multe ori, chiar un certificat de căsătorie.

Între 1560 – 1834, în Scoţia o căsătorie se considera legală dacă era anunţată în biserica parohiei şi dacă ceremonia se oficia de către un preot al cultului oficial. Dar cei care doreau să încheie o căsătorie chiar în propria casă nu riscau decât o amendă, astfel încât în secolul al

XVII-lea, legea a început să prevadă o serie de pedepse şi amenzi pentru căsătoriile clandestine sau nelegale.

X. Ideea romanului de faţă se inspiră dintr-o întâmplare adevărată, care ilustrează influenţa interesului personal asupra politicii.

Andrew Russell, cel de-al doilea fiu al unui negustor înstărit din Stirling, a plecat în 1668 în Ţările de Jos, stabilindu-se la Rotterdam, împreună cu restul familiei. Aici a slujit drept intermediar unui mare număr de negustori scoţieni, până în anul morţii sale – 1697. Tânărul Russell s-a îmbogăţit livrând mărfuri negustorilor scoţieni, iar importanţa antreprizei lui pentru comerţul scoţian reiese cu prisosinţă în cursul dramaticelor evenimente din 1683.

În 1679, lordul Sharp din Saint Andrews, arhiepiscop al Scoţiei, a fost asasinat de fanatici prezbiterieni. La 11 ianuarie 1683, Consiliul de Coroană a intentat lui Andrew Russell proces de înaltă trădare, acuzându-l de completate la crimă şi chemându-l în faţa tribunalului din Edinburgh. La 8 februarie, cumnatul său i-a trimis o copie a actului de acuzare, prevenindu-i că în urmă cu câteva zile, William Blackwood fusese condamnat la moarte pentru „colaborare făţişă cu rebelii”, deşi fusese văzut doar stând de vorbă cu aceştia. La 31 martie, alt negustor consemna noi arestări, remarcând că „prietenii tăi nici nu concep să ajungi în justiţie”. În aceste împrejurări, nu-i de mirare că Russell nu s-a prezentat în faţa tribunalului.

Deşi se bănuia că Russell va refuza să apară în instanţă, totuşi decizia sa a stârnit panică printre negustorii scoţieni. La 21 martie, nouă dintre ei, printre care trei consilieri ai oraşului Edinburgh şi alte personalităţi din Stirling, Perth şi Aberdeen, au înaintat Consiliului de Coroană o petiţie „în numele lor şi al negustorilor din oraşele respective”, în care se spunea că

„cea mai mare parte a comerţului naţional se desfăşoară în provincii din Ţările de Jos, astfel încât, dacă aici nu existau oameni de încredere, totul risca să se năruie”. Tot în petiţie se preciza că acuzatul Russell, „care are o funcţie de conducere importantă în comerţul cu aceste ţări”, se află în posesia unor considerabile sume de bani şi cantităţi de mărfuri, care-i fuseseră încredinţate de negustori „din cele mai multe oraşe comerciale de aici”. Întrucât mărfurile de export se vindeau pe bază de credite, ar fi fost practic imposibil ca el să-şi plătească aceste datorii într-un timp atât de scurt. Prin urmare, petiţionarii cereau ca procesul şi embargoul să fie amânate până când Russell putea da satisfacţie asociaţilor săi; În caz contrar, s-ar fi ajuns la descurajarea comerţului întregului regat şi la minarea celor ce-şi încredinţaseră o bună parte – dacă nu cumva chiar întreaga avere în mâinile lui Russell.

Consiliul de Coroană şovăise, hotărând în cele din urmă să scrie ministrului comerţului, cerându-i să confirme dacă, într-adevăr, Andrew Russell era „o persoană atât de importantă pe cât îl prezentau negustorii”. Ministrul declarase că Russell era „un om cinstit şi loial” şi „dat fiind că el administra nu numai comerţul oraşului, dar şi al întregii naţiuni, încurajând negoţul cu marele port de mărfuri”, până la urmă s-a renunţat la proces.